

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରସମାନ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ମାସିକ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଛ-ପତ୍ରିକା

# ଆହୁରି

ନରେମ୍ବର ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ

କଥା ଓ କାହାଣୀ  
ପଦ୍ୟ ଓ କବିତା  
ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗ  
ଇତିହାସ ଓ ପ୍ରବଂଧ  
ଅନୁବାଦ ସାହିତ୍ୟ  
ସମ୍ବଲପୁରୀ ଲେଖା  
ଶିଶୁ କଥା  
ଏବଂ  
ଆହୁରି ଅନେକ



ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଣନାୟକ  
ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା ଓ ସଂପାଦକ, ଆହୁରି ଛ-ପତ୍ରିକା

# ଆହ୍ୱାନ

ଓଡ଼ିଶାର ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ସମ୍ମୁଣ୍ଡ ଓଡ଼ିଆ ମାସିକ ସାହିତ୍ୟ ଇ-ପ୍ରତିକା



ଆସ ଓଡ଼ିଆରେ ଲେଖିବା, ପଢ଼ିବା ଓ ପଡ଼ାଇବା

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା - ସମ୍ପାଦକ

## ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଳନାୟକ

ଏମ୍.ବି.ବି.ଏସ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍.

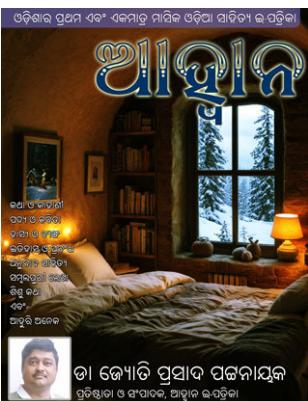
ଫ୍ଲାଟ୍ ସଂ: ୨୦୭, ଚିଦାନନ୍ଦ ଆବାସ, ବୀମା ନଗର, ବ୍ରହ୍ମପୁର, ୭୭୦୦୧୦, ଓଡ଼ିଶା

ଭ୍ରାମ୍ୟଭାଷା : ୯୮୪୬୫୪୩୪୩ | ଇମେଲ୍ : [aahwaan@gmail.com](mailto:aahwaan@gmail.com)

# ସାର୍ବଜନୀନ ସ୍ମୃତୀକରଣ

‘ଆହ୍ଵାନ’ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତଃ ମୌଳିକ, ଅପ୍ରକାଶିତ ଲେଖା ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ଲେଖାର ମାନ ଏବଂ ଭାଷା ତଥା ଉପାଦେୟତା ଆଧାରରେ ଚୟନ କରାଯାଇଥାଏ । କୌଣସି ବେନାମୀ ଲେଖା ଉପରେ ଆମର କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ / ଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖାରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ଏବଂ ବିଚାର ଲେଖକଙ୍କର ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ନିଜସ୍ଵ, ତାହା ଉପରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ସହମତି ରହିବ ବୋଲି କୌଣସି ଲିଖିତ ନିୟମ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖାକୁ ଭଲଭାବରେ ପଡ଼ିବା ଏବଂ ବୁଝିବାପରେ ହିଁ ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ନିର୍ବାଚନ କରାଯାଇଥାଏ । ତଥାପି ଲେଖାର ଶତପ୍ରତିଶତ ସତ୍ୟତାର ଦାବୀ କେବଳ ଲେଖକଙ୍କର । କୌଣସି ଲେଖାକୁ ନେଇ ଉଠିଥିବା ବିବାଦର ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ କେବଳ ଲେଖାର ମୂଳ ଲେଖକଙ୍କର, ଏଥିରେ ସମ୍ମାଦକ କିମ୍ବା ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ରହିବ ନାହିଁ । ଲେଖା ପ୍ରକାଶନର ଅଧିକାର ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ବିଚାର ଅଧୀନ ।

ଏହି ପ୍ରତିକାର କୌଣସି ଅଂଶ ବା ଲେଖା ସମ୍ମାଦକଙ୍କ ଲିଖିତ ଅନୁମତି ବିନା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମାଧ୍ୟମ (ପତ୍ର ପ୍ରତିକା / ଗଣମାଧ୍ୟମ / ସମ୍ବୁଦ୍ଧପତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି)ରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବା ଅପରାଧ ବୋଲି ଧରିନିଆୟିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ଉପରେ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଅଧିକାର ଲେଖକଙ୍କର ରହିବ, ସେ ତାହିଁଲେ ତାହାକୁ ଫେମ୍ବୁକ ଏବଂ ଟ୍ରିଚର ଆଦି ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିପାରିବେ ।



**ମାର୍ଗଶୀର ଗୁରୁବାର ଉପଲକ୍ଷେ ଆହ୍ଵାନ  
ଓଡ଼ିଆ ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ହାର୍ଦିକ  
ଅଭିନନ୍ଦନ ଓ ଶୁଣେଇ...**

# ସୁରୀପତ୍ର

ସମ୍ବାଦକୀୟ	ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକ	୧୦
<b>ପୋଡ଼ିକାଣ୍ଡ ବିଭାଗ</b>		<b>୨୧</b>
<b>ଗଲ୍ପ ବିଭାଗ</b>		<b>୩୩</b>
ଅନେକ କଳାଛାଇ - ୨୧	ଅଣୋକ ବିଶ୍ୱାଳ	୩୪
ବିଲୀନ ତାମସ	ସୁଶାନ୍ତ ଶେଖର ଦାଶ	୪୯
ଅନନ୍ତ ପୃତୀକ୍ଷା	ବିନୟ ମହାପାତ୍ର	୫୭
ମୋଜିଜ୍ଞ ଓ ଛେଳି ଚରାଳି	ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ଵିବେଦୀ	୬୧
ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ	ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୬୪
	ରଶ୍ମିତା ନାୟକ	୬୦
ଦୁବ୍ୟାସ	ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର	୭୩
ନୂଆ ସକାଳ	ପ୍ରତାପ କିଶୋର ରାଉଡ଼	୭୪
ଉଲ ମଣିଷ	ଭାରତୀ ସାହୁ	୭୮
ଆତ୍ମଜୀବନୀ	ଅଭିଷ୍ଠା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ	୮୦
କାଳେସି	ସିଦ୍ଧେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ	୮୪
ହାରିବା ଶିଖିନି ସିଏ	ସୁନ୍ଦରା ମହାନ୍ତି	୮୭
ମାଆଟିଏ ପୁଆଟିଏ	ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି	୮୯

ଅନୁଭୂତି

ଏଲିଜା ଜେନା

୧୨

ବାୟୁ

ରୂପ୍ରକାଳ ରାଉଡ଼ରାୟୁ

୧୩

ଯାହାକୁ ଯାହା ଗଢ଼ିତି ଦଇବ

ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ

୧୮

**କବିତା ବିଭାଗ****୧୦୧**

ପଚିଶି ବର୍ଷ ପରେ

ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ

୧୦୨

ନାରୀ ତୁ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀ

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରିକ

୧୦୩

ଆସିଲେ ମା' ଗଜଳକ୍ଷୀ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ସାହୁ

୧୦୫

ସମକ୍ଷ

ଅଲେଖ ମେହେର

୧୦୬

ମଦମୁହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

୧୧୧

ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

୧୧୨

ମାୟାମୃଗ

ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ

୧୧୪

ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ

ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାତ୍ମି

୧୧୬

ଶରତ ସୁନ୍ଦର

ଧୂବ ଚରଣ ଘିବେଲା

୧୧୭

ଆସରେ ବିଦେଶୀ ଚଢ଼େଇ ଆସ

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

୧୧୮

ମା ମାର୍କମା ପଦବନନା ସ୍ତୋତ୍ର

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଜିଲ୍ଲିକାରୀ

୧୧୯

ବୟସର ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ

ଜନ୍ମଜୟ ନାୟକ

୧୨୧

ଶୈଶବ ସୁଖ

ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

୧୨୩

ମଧୁମାଳତୀର ସାଥେ

କିରନ୍ ସ୍ଥାର୍

୧୨୪

ଦାନାର ଅପମୃତ୍ୟ	ସୁଶାନ୍ତ ଶେଖର ଦାଶ	୧୨୫
ହେ ସମୟ	ଶିବରାମ ନାୟକ	୧୨୬
ମନେ ପଡ଼େ ସେହି ମୁହଁର୍ତ୍ତ	ପୁଷ୍ଟିଲତା ମିଶ୍ର	୧୨୯
ନିଜର କିଏ	ରମେଶ ଟାଙ୍କୀ	୧୩୦
	ବନ୍ଦନା ମହାପାତ୍ର	୧୩୧
	ହାସ୍ୟମୟୀ ରାଜ	୧୩୨
	ଲତା ବେହେରା	୧୩୩
	ରାଧାଶ୍ୟାମ ମହାନ୍ତି	୧୩୪
	ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ର	୧୩୫
	ଜୟଶ୍ରୀ ପଞ୍ଜନାୟକ	୧୩୬
	ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୩୯
	ପଙ୍କଜିନୀ ଉପାଧ୍ୟାୟ	୧୪୦
	ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୧୪୧
	ସୁନିତା ମହାନ୍ତି	୧୪୩
	ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ	୧୪୪
	ଉରତବନ୍ଧୁ ବିଶ୍ୱାଳ	୧୪୫
	ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ	୧୪୬
	ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା	୧୪୦

ଭାସ୍କର ରାଉଡ଼	୧୫୭
କଳ୍ପନା ରାୟ	୧୫୮
କୁମୁଦିନୀ ପତି	୧୫୯
ରଞ୍ଜିତା ଦାଶ	୧୬୦
ସଂୟୁକ୍ତା ସାହୁ	୧୬୧
ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସୁତାର	୧୬୨
କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବାରିକ	୧୬୩
ବୀଣା ସାହୁ	୧୬୪
ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରେ	୧୬୫
ସରିତା ମହାନ୍ତି	୧୬୬
ସରୋଜ କୁମାର ପଣ୍ଡା	୧୬୭
ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସାହୁ	୧୬୮
ସନ୍ଧୀ ଗୋ କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା	୧୬୯
ସ୍ଵାର୍ଥପର	୧୭୦
ଅନ୍ତା ମହାତ୍ମା	୧୭୧
ଦୀପଂ ଜ୍ୟୋତି	୧୭୨
ବଞ୍ଚିପାରିବିନି ତୋ ବିନା ସାଥୀରେ	୧୭୩
ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ	୧୭୪
ସ୍ଵତି ହଜିଲା ଦିନର	୧୭୫

କାଳିଆ ଚୋର	ବିନୟାନନ୍ଦ ବମ୍ବସ୍ୟ	୧୭୭
ମୋ ଅସ୍ତ୍ରିତ୍ତୁ	ମନ୍ଦାକିନୀ ପାଢ଼ୀ	୧୭୮
ଶିଶୁ ଦିବସ	ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ	୧୮୦
	ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ	୧୮୧
ବାତ୍ୟା ପରର ସକାଳ	ରଶ୍ମିତା ନାୟକ	୧୮୩
ସିନ୍ଧୁସୁତା ପତି ହେ ଜଗନ୍ନାଥ	ଉପେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବସ୍ତିଆ	୧୮୫
ସମ୍ମର୍କର ପରିହାସ	ଅଙ୍ଗିତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ସାହୁ	୧୮୬
ହେ ଗଙ୍ଗାଧର	ଆଲୋକ ମେହେର	୧୮୯
ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ସାରିଥାଏ	କାହୁ ଚରଣ ସାହୁ	୧୯୦
ତୋ ସହ ଶ୍ରାବଣେ	ନନ୍ଦିତା ବଡ଼ାଇ	୧୯୨
ଅପେକ୍ଷା	ଜୟଦେବ ମାଝୀ	୧୯୩
ଶାଳବଣ ରାଣୀ	ନଳିନୀ ଦାଶ	୧୯୪
ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବି ରେ	ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜେନା	୧୯୬
ନିଶ୍ଚମ ରାତି	ସୁରେଣ ଚନ୍ଦ୍ର ପାଢ଼ୀ	୧୯୯
ଦୁବ ଘାସ	ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠ	୨୦୦
ସନ୍ଦେହୀ ପ୍ରିୟତମ	ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା	୨୦୧
ମାଆ ଆଖିରେ ଲୁହ	ହରେରାମ ପଣ୍ଡା	୨୦୩
ପୁରୁଷାର୍ଥ	ଡଃ ଆଭାଞ୍ଜିଲି ଶତପଥି	୨୦୪
ଅବସର ପରେ !!	ନିତ୍ୟରଞ୍ଜନ ନନ୍ଦ	୨୦୬

ଦାଦନ ଖଣ୍ଡି

ସଞ୍ଜୀୟ ନାଏକ

୨୦୮

ଅଜଣା ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ତୁମେ

ସତ୍ୟବ୍ରତ ସେ୦୧

୨୧୦

ବର୍ଣ୍ଣ

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

୨୧୯

**ପ୍ରବନ୍ଧ ବିଭାଗ**

୨୧୩

ଉଜ୍ଜଳଯୋଗିନୀ ମା ମାର୍କମା

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଜିଲ୍ଲିକାରା

୨୧୪

ଚୀନର ଅକ୍ଷମଣୀୟ ଅପରାଧ

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ

୨୧୯

ବାୟୁ ପକ୍ଷୀ, ମନୁଷ୍ୟର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

୨୩୪

ରାମାୟଣ: ସଂସ୍କାର ଖଣ୍ଡି

ସବିତା ଜେନା

୨୩୫

ଭଲ ମଣିଷ

ଛୁମୁରୀ ସାହୁ

୨୪୦

ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି

୨୪୩

ପଢ଼ାବତୀ ସିହ୍ନା

୨୪୪

ଶକୁନ୍ତଳା ମହାନ୍ତି

୨୪୭

ବୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ସାହୁ

୨୪୯

ଅନୁଭୂତି ଲିଖନ

ସଂୟୁକ୍ତା ସାହୁ

୨୫୪

ଲୋକ ସାହିତ୍ୟରେ ବିବାହ

ଡଃ ନିରୁପମା ନାୟକ

୨୫୮

**ବିଶେଷ ସୂଚନା**

୨୬୬

ଆହ୍ଵାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଇଲ୍ଲକ ବନ୍ଦୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇସ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଟିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ଅଧିକ ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହାତ୍ସାମାନିକ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୪୭୩୮ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

# ସମ୍ମାପନୀୟ

ନମସ୍କାର



ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାର ନଭେମ୍ବର ୨୦୨୪ ସଂସ୍କରଣ ସହିତ ମୁଁ  
ଆପଣଙ୍କ ସମ୍ମାନରେ ଉପସ୍ଥିତ । ବର୍ଷ ୨୦୨୪ ସମାପନ ହେବାକୁ  
ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ ବାକି ଅଛି । ବର୍ଷ କେତେ ଭଲ କେତେ ଖରାପ  
ବିତିଲା ସେଇ ସବୁ ବିଷୟ ଚିତ୍ରା କରିବା ସମୟ ଆସି ଉପନୀତ ।  
ଦେଶ ଦୁନିଆରେ ଅନେକ କିଛି ଘଟି ଯାଇଛି ଆଉ ଅନେକ କିଛି ଘଟିବାକୁ ବାକି ଅଛି ।  
ଏହିଭଳି ଏକ ଘଡ଼ି ସନ୍ଧି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଆପଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ବିନୋଦନ ହେତୁ ଆହ୍ୱାନ ଇ-  
ପ୍ରତିକାର ଏହି ସଂସ୍କରଣ ନିଶ୍ଚଯ୍ୟ ସହାୟକ ହେବ ଏଥିରେ ଦ୍ଵିମତ ନାହିଁ ।

ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ନେଇ ଏକ ଶବ୍ଦ ଯାହା ବିଗତ କେଇ ମାସ ହେଲା ସୋସିଆଲ୍  
ମିଡ଼ିଆରେ ବହୁଲ ଭାବରେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଛି ତାହା ହେଉଛି ଓଡ଼ିଆ ଅସ୍ତ୍ରିତା । ଏହି  
ଶବ୍ଦର ଉତ୍ତରବ ବିଷୟରେ ଆମେ ଅନଭିଜ୍ଞ । କିନ୍ତୁ ଅସ୍ତ୍ରିତା ଶବ୍ଦ ଓଡ଼ିଆ କି ନା ତାହା  
ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ । ଯାହା ବି ହେଉ, ଶୁଣ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାର ବ୍ୟବହାର ହେଉ, ଏଥିରେ ଆମେ  
ସନ୍ତୃଷ୍ଟ । ଅବଶ୍ୟ ଓଡ଼ିଶାର ବହୁଲ ପ୍ରସାରିତ ଗଣମାଧ୍ୟମ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟେକିରେ ଅନେକ  
ଆଗରୁ ହିଁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ଖେରୁଡ଼ି ଭାଷାରେ ପରିଣତ କରି ଦିଆଯାଇଛି । ଏହା ଉପରେ  
ଓଡ଼ିଆ ଆଲବମ୍ ଓ ଗୀତ ମାଧ୍ୟମରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ବ୍ୟତିରେକ ହିନ୍ଦୀ ଓ ଉର୍ଦ୍ଦ୍ଵ ଶବ୍ଦର  
ବହୁଲ ବ୍ୟବହାରକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମିଳିଛି । ପ୍ରଗତିଶୀଳ ଓଡ଼ିଶାର ଯୁବବର୍ଗ ଯେତେ ଯେତେ  
ଶିକ୍ଷିତ ହୋଇଛନ୍ତି ସେମାନେ ନିଜ ଭାଷାପ୍ରେସ୍‌ଟିକୁ ଭୁଲିଯାଇ ଆମଦାନୀ ହୋଇଥିବା  
ଭାଷାପ୍ରେସ୍ ଅନୁରକ୍ତ ଅଧିକ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଉଣା ଅଧିକ ଯାହା ବି ବାକି ଥିଲା ତାହା  
ଉଜଳେଖୀର ସାହିତ୍ୟର ଅଭାବ ହେତୁ ସେ ବି ବାଟବଣା ହୋଇ ସାରିଛି । ଏବେ ଆମେ

ପୁଣିଥରେ ଯୁବବର୍ଗଙ୍କୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ ପଡ଼ିବା ଓ ଲେଖିବା ପାଇଁ ଯେତେ ପ୍ରୋତ୍ସାହିତ କଲେ ବି ସେମାନେ ଓଡ଼ିଆ କାକରା, ମଣ୍ଡା ପିଠା ଭୁଲି ପିତ୍ରା ବର୍ଗର ଖାଇବାକୁ ଶ୍ରେୟତ୍ୱର ମଣିଲେଣି । ସହଜେ ଓଡ଼ିଆ ଦାଦନ ଜାତିରେ ପରିଣତ ହୋଇ ସାରିଛି । ସ୍କୁଲ ବାରଣ୍ଡା ଡେଇଁବା ବେଳକୁ ଘର ପରିବାରର ଦାୟିତ୍ବ ତୁଳାଇବା ପାଇଁ ଆମ ଘର ପରିବାରର ପୁଅ ସୁଦୂର ସୁରତ, ମୁମ୍ବାଇ, ବୈଣାଲୁରୁରେ ଦିନମତ୍ତୁରିଆ ହୋଇ କାମ କରିବାକୁ ବାହାର ଯାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ଯେତେକ ଶିକ୍ଷିତ ହେଲେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାହାର ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବାକୁ ଉଚିତ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । ଶିଳ୍ପାୟନ ଓ କର୍ମସଂସ୍କାନର ଅଭାବ ଏହି ସବୁ ପାଇଁ ଦାୟୀ । ଆଉ ଏହାର ଅଭାବ ପାଇଁ ଆମର ସରକାରମାନଙ୍କ ଅପାରଗତାକୁ ଦାୟୀ କରିଛେବ । ଅବଶ୍ୟ ଭାରତର ଅନ୍ୟ ଜାତି (ଗୁଡ଼ୁରାତି, ପଞ୍ଜାବୀ, ମରାଠୀ, ରାଜସ୍ଥାନୀ) ମାନଙ୍କ ଭଳି ଓଡ଼ିଆ ମାନେ କେବେ ବି ବ୍ୟବସାୟକୁ ପ୍ରାଥମିକତା ଦେଇନାହାନ୍ତି । ଜଣେ ଖଟିଲେ ପଣେ ଖାଇବା ନୀତିରେ ଚାଲିଛି । ବରଂ କିଛି ଗୋଟିଏ କର୍ମସଂସ୍କାନ ସ୍ଥାପନ କରିବା ଏବଂ ଏଥିରେ ଆଉ ଚାରିଟା ପରିବାର ବି ଚଳିବେ ସେହିଭଳି ଚିନ୍ତାଧାରା ଓଡ଼ିଶାବାସୀଙ୍କ ଠାରୁ ଦେଇ ଦୂରରେ । ଉଦାହରଣ ପାଇଁ ଓଡ଼ିଶାରେ ଅନେକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତନୟକୁ ରହିଛି । ଅନେକ ଅନାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ରହିଛି । ସେହି ସବୁ ସ୍ଥାନରେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତକଙ୍କ ଆକର୍ଷତ କରିବା ଉଦେଶ୍ୟରେ କିଛି ସଂସ୍କାନ କରି ହୁଅଛା । ଯେଉଁଭଳି କୋରାପୁଟ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅନେକ ହୋଟେଲ୍ ଗଡ଼ି ଉଠିଛି, ବାଲେଶ୍ୱର ଜିଲ୍ଲା ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ କଟେଜ୍ ସବୁ ଗଡ଼ି ଉଠିଛି । ସେହିଭଳି ବ୍ୟବସାୟ ଯଦି ଓଡ଼ିଶାର ସବୁ ଜିଲ୍ଲାରେ ହୁଅଛା, ତା ହେଲେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତନକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ମିଳିବା ସହ ଅନେକ ପରିବାର ପାଇଁ କର୍ମସଂସ୍କାନ ମଧ୍ୟ ହୋଇ ପାରନ୍ତା ।

ଛୁଟି କଟାଇବା ପାଇଁ ଆମେ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛୁ, କାରଣ ସେଠାରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସୁଖସୁବିଧାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ କି ଓଡ଼ିଶାର ଅଗଣିତ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତନୟଳୀ ଅବହେଳିତ ହୋଇ ରହିଛି । ସମୟ ଆସିଛି ସେ ସବୁକୁ ସଜାଡ଼ି ନୁଆ କିଛି କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଫଳରେ ରାଜ୍ୟ ଯୁବବର୍ଗଙ୍କୁ କର୍ମସଂସ୍ଥାନ ଯୋଗାଇ ପାରିବ ।

ବିଗତ ଦିନରେ ଫେସ୍‌ବୁକରେ ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଗୋଟିଏ ଛବି ଦେଇ ପୋଷ୍ଟ କରି ଜଣାଇଲେ ଯେ ମୁମ୍ବାଇର କୌଣସି ଏକ ହୋଟେଲରେ ସେ ଓଡ଼ିଆ ଦହିବରା ଆଲୁଦମ୍ ମିଳୁଥିବାର ବିଜ୍ଞାପନ ଦେଖିଛନ୍ତି । ତଦନ୍ତ କରିବାପରେ ସେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ସେଠାରେ ଆଦୌ କୌଣସି ଓଡ଼ିଆ କାରିଗର ନାହାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସୋସିଆଲ୍ ମିଡ଼ିଆରେ ଏହି ଖାଦ୍ୟର ଆଦର ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପରେ ଏହାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ବିକ୍ରୀ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବହୁତ ଭଲ ବ୍ୟାପାର ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆମ ରାଜ୍ୟର ଖାଦ୍ୟ ବାହାରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହେଉଛି, ଶୁଣିଲେ ଭଲ ଲାଗୁନି ? ଧ୍ୟାନ ଦେଇଛନ୍ତି ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଗତ ଦଶ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଖାଦ୍ୟ ଆତଙ୍କବାଦ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ଶକ୍ତା ଶୁଣିବାକୁ ଅତ୍ୱାଆ ଲାଗିପାରେ, କିନ୍ତୁ ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତି । ଏବେ ଆପଣ ଆମ ରାଜ୍ୟର ଯେକୌଣସି ଛୋଟ ବା ବଡ଼ ସହରକୁ ଯିବେ, ସେଠାରେ ବିରିଯ୍ୟାନୀ ଓ ମୋମୋ ପାଇବେ । ମୋର ମନେ ହୁଏ ବିରିଯ୍ୟାନୀ ବୋଲି ଖାଦ୍ୟଟିଏ ଅଛି ବୋଲି ଆମେ ପିଲାଦିନେ ଜାଣିନଥିଲୁ । ମୋମୋ କଥା ତ ଗତ ଦଶବର୍ଷରେ ହିଁ ଶୁଣୁଛୁ । ସେହିଭଲି ବଡ଼ାପାଓ, ବର୍ଗର... ଇତ୍ୟାଦି ଅନେକ ଖାଦ୍ୟଦ୍ରବ୍ୟ ଆମ ବଜାର ଉପରେ ଅନ୍ତିଆର କରି ସାରିଲାଗି । ଆମର ଖାଣ୍ଡ ଓଡ଼ିଆ ଖାଦ୍ୟପ୍ରତି ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଦର କମ ହେବାକୁ ଲାଗିଲାଗି । ଅବଶ୍ୟ ଅନେକ ସ୍ଥାନରେ ଏବେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଜଳଣିଆରେ ଚକୁଳି ଆଦି ଖାଦ୍ୟ ବି ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ସେ ସବୁ କାଁ ଭାବୁ । ଏହିଭଲି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନୁଆ ଦୁନିଆ ଦେଖୁଥିବା ଓଡ଼ିଶା ନିଜ ଭାଷାର ମର୍ଯ୍ୟାଦା କିଭଲି ରକ୍ଷା କରିବ ତାହା ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ।

ବିଗତ ବର୍ଷ ମାନଙ୍କରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ କଡ଼ିକଡ଼ି ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିବା

କଥା ବାରମ୍ବାର କୁହାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଅନେକ ସରକାରୀ ବିଜ୍ଞାପନ ଦିଆଯାଇଥିଲେ ସୁନ୍ଦର ରାଜ୍ୟରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିନଥିଲା । ଆଶା କରିବା ଚଳିତ ସରକାର ଅନ୍ତରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ସମସ୍ତ ସରକାରୀ ଓ ବେସରକାରୀ ତଥା ବ୍ୟବସାୟିକ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ ମାନଙ୍କର ନାମଫଳକରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବରେ ଲାଗୁ କରିବେ । ସର୍ବୋପରି ଆମ ଲୋକମାନେ ସ୍ମୃତ୍ତାରେ ହିଁ ନିଜେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାକୁ ବ୍ୟବହାର କରିଲେ ହିଁ ଆମ ଭାଷା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବଜାୟ ରହିବ ।

ଚଳିତ ବର୍ଷ ଏକ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଆଦୌ ମନ ହେଉନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନଭେମ୍ବର ମାସର ମଧ୍ୟରେ ଆମେ ପହଞ୍ଚିଲେ ସୁନ୍ଦର ଶୀତର ଆଗମନ ହୋଇ ନାହିଁ । କାଁ ଭାଁ କୌଣସି କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସାମାନ୍ୟ କୋହଲା ପାଗ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତ ଶୀତର ଅବସ୍ଥା ଅସ୍ଵଚ୍ଛତା । ଆମେ ପିଲାଦିନେ ଶୁଣି ଆସୁଥିଲୁ, କାର୍ତ୍ତିକ ମାସର ଶୀତ, କାହିଁ କାର୍ତ୍ତିକ ମାସ ସରି ଆସିଲାଣି, ଶୀତର ଦେଖାନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଜଳବାୟୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମନୁଷ୍ୟଜଗତ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ । ଏହା ଫଳରେ ଜୀବଜଗତରେ ଅନେକ ବିକାର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଦେଇପାରେ । ଯା ବି ହେଉ ଆମେ ଆଉ ପୂର୍ବଭଳି ଶୀତ ଅନୁଭବ ନ କରି ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କାହାଣୀ ଶୁଣାଇ ପାରିବା ଯେ ଆମ ସମୟରେ ଶୀତ କେମିତି ହେଉଥିଲା । ଏବେ ସେ ଶୀତ କେବଳ କାହାଣୀର ଅଂଶ ହୋଇ ରହିଯିବ ବୋଲି ମନେ ହେଉଛି । ଆଉ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ଲୋକମାନେ ବାର୍ଷିକ ବଣଭୋକି ଆଦି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ କରିବା ପାଇଁ ଯୋଜନା କରିବେ, ହେଲେ ରାଜ୍ୟର ଅଧିକ ଶୀତ ହେଉଥିବା ଯାଗା ଯଥା ଦାରିଙ୍ଗବାଡ଼ି, କନ୍ଦମାଳ, କୋରାପୁଟ ଇତ୍ୟାଦି କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଚଳିତ ବର୍ଷ କାକରପାତ ହେବାର ଖବର ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁନ୍ଦର ଗଣମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ନାହିଁ ।

ଦକ୍ଷିଣ ଓଡ଼ିଶାର ସାଂସ୍କୃତିକ ପ୍ରାଣକେନ୍ଦ୍ର ବ୍ରହ୍ମପୁର ସହର ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ବିରଳ

ଘଟଣା ପାଇଁ ଚର୍କାରେ । ବିଗତ କିଛିଦିନ ହେବ ଏହି ଅଞ୍ଜଳରେ ଏକ ମହାବଳ ବାଘ ବୁଲୁଥିବାର ଖବର ଦେଖିବାକୁ ଓ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି । ସୂଚନାଯୋଗ୍ୟ ସେ ପ୍ରାୟ ଏକ ସପ୍ତାହ ତଳେ ଅନ୍ଧାର ରାତିରେ କାରରେ ଯାଉଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାର ଗୋଲଙ୍ଗରା ଥାନା ଅଞ୍ଜଳରେ ଗୋଟିଏ ମହାବଳ ବାଘ ରାସ୍ତା ପାର କରୁଥିବାର ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ ଏବଂ ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ସେ ନିଜ କାରରେ ଲାଗିଥିବା କ୍ୟାମେରାରେ ଏହି ଛବି ଉଡ଼ୋଳନ କରିବା ସହ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ଜଣାଇବା ପରେ ହଇଚଇ ପଡ଼ି ଯାଇଥିଲା । ପରେ ପରେ ସ୍ଥାନୀୟ ଅଞ୍ଜଳରେ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁଧନ ଉପରେ ବାଘ ଆକ୍ରମଣର କିଛି କିଛି ଖବର ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି । ବାଘ ଭୟରେ ସେହି ଅଞ୍ଜଳରେ ଲୋକମାନେ ସନ୍ଧ୍ୟାପରେ ତାଟିକବାଟ ଦେଇ ଘର ଭିତରେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ସେହି ଅଞ୍ଜଳ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ମା ବାଳକୁମାରୀ ପୀଠ ନିକଟରେ ମଧ୍ୟ ବାଘର ପଦଚିହ୍ନ ଦେଖାଯିବା ପରେ ମନ୍ଦିର ସନ୍ଧ୍ୟାପରେ ବନ୍ଦ କରି ଦର୍ଶନ ବନ୍ଦ କରାଯାଇଛି । ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲାରେ ଅନେକ ପର୍ବତାଞ୍ଜଳ ରହିଥିବା ହେତୁ ବାଘର ଅବାଧ ଚଳପ୍ତଳ ହେବାକୁ ସୁବିଧା ରହିଛି ଏବଂ ଏହି ଅଞ୍ଜଳମାନଙ୍କରେ ଗୃହପାଳିତ ପଶୁମାନଙ୍କ ପ୍ରାବଲ୍ୟତାକୁ ଦେଖି ବାଘ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ଯେକମାତ୍ରାରେ ଖାଦ୍ୟ ରହିଥିବା ହେତୁ ବାଘଟି ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଅଞ୍ଜଳରୁ ଏଠାକୁ ଆସିଥାଇ ପାରେ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି ।

ଗଞ୍ଜାମ ଜିଲ୍ଲା ସନ୍ଦିକଟ ଅଧିକାରୀ ଜିଲ୍ଲାରେ ବଣଜଙ୍ଗଲ ଭରି ରହିଛି, ଏବଂ ସେହି ଅଞ୍ଜଳରେ ବାଘର ଅବାଧ ଚଳପ୍ତଳ ହେଉଥିବାର ଖବର ଅନେକ ସମୟରେ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ତିତାବାଘ ବା କଳରା ପତରିଆ ବାଘ ଖବର ବେଶୀ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିବା ବେଳେ ମହାବଳ ବାଘର ଉପର୍ଯ୍ୟତ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାର ବିଷୟ ହୋଇଛି ।

ଚଳିତ ବର୍ଷର ଚର୍କତ ଖବର ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ରହିଛି ଆମେରିକାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ନିର୍ବାଚନର ଫଳାଫଳ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଚମ୍ନିତ କରିଦେଇ ତୋନାଳ୍ଡ୍ ଗ୍ରମ୍ ପୁଣିଥରେ

ଆମେରିକାର ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ପଦବୀ ପାଇଛନ୍ତି । ତ୍ରୁମ୍ପଙ୍କ ବିରୋଧରେ ନିର୍ବାଚନରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ଭାରତୀୟ ବଂଶୋଡ଼ବ କମଳା ହାରିସ୍ ନିର୍ବାଚନ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି । ତ୍ରୁମ୍ପ ପ୍ରଶାସନର ଅନେକ ନିଷ୍ଠାତି ଅତୀତରେ ବିବାଦର ସୃଷ୍ଟି କରିଥିଲା । ସେ ଯେଉଁଭଳି ଭାବରେ ପ୍ରକାର ହୋଇ ଆତଙ୍କବାଦୀ ବିରୁଦ୍ଧରେ ସ୍ଵର ଉତ୍ୱୋଳନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଯେଉଁ ସବୁ ଦେଶରେ ଆତଙ୍କବାଦୀ କାର୍ଯ୍ୟକଲାପକୁ ପ୍ରୋତ୍ସାହନ ଦିଆଯାଉଛି ସେହି ସବୁ ଦେଶ ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଇଥିଲେ ସେହି ସବୁ ନିଷ୍ଠାତିକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ମଧ୍ୟପ୍ରାଚ୍ୟର ଅନେକ ମୁସଲିମ ଦେଶରେ ଅଶାନ୍ତି ଦେଖା ଯାଇଛି । ତ୍ରୁମ୍ପ ଭବିଷ୍ୟତରେ କେଉଁଭଳି କାର୍ଯ୍ୟପଦ୍ଧା ଆପଣେଇବେ ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁନ୍ଦର ଜଣା ନ ପଡ଼ିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଯଦି ସେ ପୂର୍ବଭଳି ନିଜର ନିଷ୍ଠାତିରେ ଅଟଳ ରହନ୍ତି ତା ହେଲେ ଅନେକ ଦେଶ ପୁଣିଥରେ ଆମେରିକୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଅନ୍ତର୍ଭୂକ୍ତ ହୋଇ ପାରନ୍ତି । ସେମିତିରେ ବି ତ୍ରୁମ୍ପ ଖୋଲାଖୋଲି ମୁସଲିମ ଦେଶମାନେ ଆତଙ୍କବାଦ କରୁଛନ୍ତି ବୋଲି ଅତୀତରେ କହିଛନ୍ତି ତେଣୁ ସ୍ଵାଭାବିକ ସେହି ଦେଶ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ରହିବ । ତ୍ରୁମ୍ପଙ୍କ ବିଜୟ ବିଶ୍ୱର ପୁଣିଥରେ ଦକ୍ଷିଣପଦ୍ମୀଙ୍କ ବିଜୟ ଭାବରେ ଦେଖା ଯାଉଛି । ବାମପଦ୍ମୀମାନଙ୍କ ଅନେକ କୁସ୍ତାରଚନା ସାଥେ ତ୍ରୁମ୍ପଙ୍କ ବିଜୟ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ କରୁଛି ଯେ ବିଶ୍ୱର ଜନତା ସତେନ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଭଲ ଓ ମନ୍ଦ ଭିତରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରିବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ କେଉଁ ନେତାଙ୍କୁ ଶାସନଭାର ଦେଲେ, ସଫକ୍ତ ସରକାର ଗଠନ ହେବ ଏବଂ କିଏ ଦେଶପାଇଁ ସମୁଚ୍ଛିତ ନିଷ୍ଠାତି ନେବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବେ ।

ଭାରତର ଏକ ବିଶାଳ ଶିକ୍ଷିତ ବର୍ଗ ସରକାର ବିରୋଧରେ ବିଶ୍ୱାଦଗାର କରି ଦେଶ ଧରାତଳମୁଖୀ ହେଉଛି ବୋଲି ଦାବୀ କରି ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ସାଧାରଣ ଜନତାଙ୍କ ଉପରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି । ଭାରତର ସାଂପ୍ରତିକ ସରକାରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଛି ।

ମୁଖ୍ୟତଃ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀଙ୍କୁ ଆଶେପ କରି ଅନେକ କଥା ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି କହିଛନ୍ତି । ଦେଶରେ ଏକ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ପ୍ରୟୋଜିତ ଅଶାନ୍ତ ସୃଷ୍ଟି କରିବାର ବାରମ୍ବାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ହେଉଛି । ଏଥିରେ ହିନ୍ଦୀ ସିନ୍ମେମା ଶିଳ୍ପର କିଛି ପ୍ରମୁଖ ତେହେରା ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସମୟ ସମୟରେ ଏକ ପାଞ୍ଚଥା ପ୍ରତାରର ଅଂଶ ହୋଇ ସରକାର ବିରୋଧରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ମାନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବଂ ଏମିତି କରୁଥିବା ସମୟରେ ସେମାନେ ବେଳେ ବେଳେ ଦେଶ ବିରୋଧୀ ଏବଂ ସନାତନ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମ ବିରୋଧରେ ମଧ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟମାନ ଦେବାକୁ ପଛାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଦେଶରେ ହେଉଥିବା ଯେ କୌଣସି ଘଣାକୁ ରାଜନୈତିକ ରୂପ ଦେବାପାଇଁ ବେଳେ ବେଳେ ଜାତି ଜାତି ଭିତରେ ଶତ୍ରୁତା ସୃଷ୍ଟି କରିବାକୁ ହେଉ କିମ୍ବା ଧର୍ମ ଧର୍ମ ଭିତରେ କରିବାକୁ ହେଉ ସେମାନେ ପଛାଇ ନାହାନ୍ତି । ଭାରତରେ ମୁସଲମାନ ଧର୍ମାବଳମୁଁମାନେ ଭୟରେ ରହିଛନ୍ତି ବୋଲି ଗୋଟିଏ କଥା ଆମେ ବିଗତ ଦୁଇ ଦଶକ ଧରି ଶୁଣି ଆସୁଛୁ, ଅବଶ୍ୟ ଆମ ଚାରିପାଖରେ ସେହିଭଳି କୌଣସି ପରିସ୍ଥିତି ଆମେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇନାହଁ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ପ୍ରମୁଖ ଅଭିନେତା ବା ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରାଣର ଭାବରେ ଏହି ତଥ୍ୟ ଗଣମାଧ୍ୟମରେ କୁହାନ୍ତି ଏହାର ପ୍ରଭାବ ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼େ । ଏଥିପାଇଁ ଦେଶରେ ଅଶାନ୍ତି ବୃଦ୍ଧି ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଆମ ଦେଶର ସମ୍ବିଧାନରେ ଅଭିବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟତା ନିୟମ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷିତ କରେ । ହେଲେ ଗତ କିଛି ଦିନ ଭିତରେ ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜର ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ସାଂପ୍ରତିକ ଭାରତ ସରକାରଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଏହା ସହିତ ଭାରତର ଅଭ୍ୟନ୍ତରୀଣ ପରିବେଶ ସ୍ଵେଚ୍ଛା ରହିଛି ବୋଲି ମଧ୍ୟ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ପରିବର୍ତ୍ତନର କାରଣ ସୃଷ୍ଟି ନ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ଗୋଟିଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଭଲ ବୋଲି ବୁଦ୍ଧିଜୀବି ମାନେ ମତ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ବଳିଉଡ଼ର ଜନ୍ମିକ ଅଭିନେତା ବିକ୍ରାନ୍ତ ମସି, ଅତୀତରେ ମୋଦୀ ଏବଂ ଭାଜପା ସରକାରର ତୀବ୍ର ସମାଲୋଚନା କରୁଥିବା ବେଳେ ଏବେ ସେ ଦେଶରେ ହେଉଥିବା ଅନେକ କାର୍ଯ୍ୟପାଇଁ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ମୋଦୀଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚମକାଇ ଦେଇଥିଲେ । ହଠାତେ ଏଭଳି ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ କିଭଳି ହେଲା ବୋଲି ଅନେକେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଥିବା ବେଳେ ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସବୁ ତଥ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ବା ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଥିଲା ସେ ସବୁ ଭ୍ରମାତ୍ରକ ଥିଲା ତେଣୁ ସେ ସରକାରଙ୍କ ସମାଲୋଚନା କରୁଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେ ଯାହା ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ଦେଖିବା ପରେ ସେ ଜାଣି ପାରିଛନ୍ତି ଯେ ଦେଶରେ କୌଣସି ଖରାପ ପରିସ୍ଥିତି ନାହିଁ । ମୁସଲମାନ ମାନେ ତରି ରହିଥିବା କଥାକୁ ସେ ଆଦୌ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତରେ ସର୍ବଧର୍ମ ସମଭାବର ପରିବେଶ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମକୁ ସ୍ଵାଧୀନତା ଦିଆଯାଇଛି । କୌଣସି ଧର୍ମ ଉପରେ ସରକାର ଆକ୍ରୋଶମୂଳକ କାର୍ଯ୍ୟ କରିନାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ସବୁ ତଥ୍ୟ ମିଳିଥିଲା ସେଥିରେ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଥିଲା ଯେ ଭାଜପା ସରକାର ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରୁଛନ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ।

ସେହିଭଳି ଅତୀତରେ ଅଭିନେତା ନସିରୁଡ଼ିନ୍ ଶାହ ମୁସଲମାନ ମାନେ ଭୟଭୀତ ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ଚର୍କାରେ ଆସିଥିଲେ, ନିକଟ ଅତୀତରେ ସେ ଗଣମାଧ୍ୟମକୁ ବକ୍ତ୍ବ୍ୟ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ସବୁ ଧର୍ମକୁ ସମ୍ବାନ୍ଧ କରୁଥିବା ବେଳେ ନିଜଙ୍କ ନିରୀଶ୍ୱରବାଦୀ ଭାବେ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ନିଜର ମୁସଲିମ୍ ପରିଚୟକୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆବୁଆଲରେ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ । ସେହିଭଳି ଗୀତିକାର ଜାତେଦ୍ ଅଖିତର ସମେତ ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟକ୍ତି ଏବେ ଧର୍ମ ଆବୁଆଲରେ ସରକାରଙ୍କ ଉପରେ ଚିକାଟିଘ୍ଣା ଆଉ କରୁନାହାନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ଚଳକିତ୍ର ଅଭିନେତାମାନେ ନିଜର ସିନ୍ମୀ ଆସୁଥିବା ସମୟରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ଏହିଭଳି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ମାନ

ଦେଇଥାନ୍ତି, ହେଲେ ଯେଉଁମାନେ ସବୁ ଏବେ ନିଜର ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛନ୍ତି ସେମାନେ କେହି ବି ନିଜ ଚଳକିତ୍ରପାଇଁ ଏଭଳି କରୁଥିବା କଥା ମନେ ହେଉନାହିଁ । ଯଦି ଭାରତର ଶିକ୍ଷିତବର୍ଗ ଦେଶରେ ହେଇଥିବା ଉନ୍ନତି ବିଷୟରେ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଭାରତର ପ୍ରତିଷ୍ଠା ବୃଦ୍ଧି କରି ପାରିବେ ତା ହେଲେ ତାହା ଆମ ଦେଶପାଇଁ ଉଚିତ ହେବ ।

କ୍ରୀଡ଼ା ଜଗତରେ କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳର ମହାତ୍ମା ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି । ବିଶେଷ କରି ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ଅଧିକାଂଶ କ୍ରିକେଟ୍ ମ୍ୟାର୍ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଲୋକପ୍ରିୟ, ଏଥିରେ ଦ୍ଵିମତ ନାହିଁ । ବିଶ୍ୱକପ୍ତ ପରେ ସର୍ବାଧିକ ଲୋକପ୍ରିୟ ସ୍କର୍କା ଚାମିଯୁନ୍ନସ ତ୍ରୁପ୍ତି, ଆସନ୍ତା ବର୍ଷ ୨୦୨୫ରେ ପାକିସ୍ତାନରେ ଅନୁଷ୍ଠିତ ହେବ । ହେଲେ ଭାରତ ସରକାର ଏହି କ୍ରୀଡ଼ା ସ୍କର୍କାରେ ଭାରତୀୟ ଦଳ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ନିଷ୍ଠାତି ଉଣାଇଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଅତି ଅପ୍ରୀତିକର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ପାକିସ୍ତାନ ଏହି ମାମଲାକୁ ନେଇ ବିଶ୍ୱ ଦରବାରରେ ଭାରତକୁ ଏକଘରିକିଆ କରିବା ଯୋଜନା କରୁଛି । ନଭେମ୍ବର ମାସ ୧୪ ତାରିଖ ଦିନ ଆମେରିକୀୟ ଗଣମାଧ୍ୟମ ପ୍ରତିନିଧି ନିତିଦିନିଆ ପ୍ରେସବାର୍ତ୍ତା ଦେଉଥିବା ସମୟରେ ଜଣେ ପାକିସ୍ତାନୀ ସାମ୍ବାଦିକ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲେ, ଯେ ବିଶ୍ୱ କପ୍ ଭଲି ଚାମିଯୁନ୍ନସ ତ୍ରୁପ୍ତି କ୍ରିକେଟ୍ ମଧ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସିଦ୍ଧ । ଏହି ଖେଳରେ ଅନେକ ଦେଶ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରାଜନୀତି ଆତ୍ମଆଳରେ ଭାରତ ୨୦୦୮ ମସିହା ପରଠାରୁ ପାକିସ୍ତାନ ଭ୍ରମଣ କରିନାହିଁ କିମ୍ବା ଖେଳରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ, ଆପଣଙ୍କୁ ଲାଗୁନାହିଁ କି ଖେଳକୁ ରାଜନୀତିଠାରୁ ଅଲଗା କରିବା ଉଚିତ ହେବ ?

ଏହିଭଲି ପ୍ରଶ୍ନ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଥିଲା ତେଣୁ ପ୍ରତିନିଧି ବେଦାନ୍ତ ପଟେଲ କହିଥିଲେ ଯେ ଏହି ମାମଲା ଭାରତ ଓ ପାକିସ୍ତାନର ମଧ୍ୟରେ ହେଉଛି । ଖେଳ ଏକ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମାଧ୍ୟମ ସତ କିନ୍ତୁ ଏହି ବିଷୟରେ ସେ କୌଣସି ମତ ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଉଥିଲେ ।

ଫେବୃଆରୀ ୧୯୭୭ ମାର୍ଚ୍ ୯ ମଧ୍ୟରେ ଆୟୋଜିତ ହେବାକୁ ଥିବା ଏହି ଖେଳ ପ୍ରତିଯୋଗୀତାରେ ଭାରତୀୟ କ୍ରିକେଟ୍ ସଂଘ ସୁରକ୍ଷା ଦାୟକରି ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନ୍ଦା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ପାକିସ୍ତାନର ଲାହୋର, କରାଚୀ ଏବଂ ରାବଲପିଣ୍ଡି ସହର ମାନଙ୍କରେ ଏହି ଖେଳ ସବୁ ଆଠଟି ବିଶିଷ୍ଟ କ୍ରିକେଟ୍ ଖେଳୁଥିବା ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ଆୟୋଜିତ ହେବ । ହେଲେ ଭାରତୀୟ କ୍ରିକେଟ୍ ମହାସଂଘ ଅନ୍ତରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ କ୍ରିକେଟ୍ ସଂଘକୁ ନିଜର ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇ ସମସ୍ତ ଖେଳ ଦୁବାଇରେ ଆୟୋଜିତ କରିବା ପାଇଁ ଅନୁରୋଧ କରିଛନ୍ତି ।

ସ୍ଵର୍ଗ ଯେ, ଏହି ଖେଳ ଦ୍ୱାରା ପାକିସ୍ତାନ ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ଆୟ୍ୟ କରିବା ଯୋଜନା କରୁଥିବା ବେଳେ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟନ୍ତିର ଟ୍ରୁପ୍ରିରେ ଭାରତ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ ନ କରିଲେ ଏହି ଖେଳକୁ ବିଜ୍ଞାପନ ମିଳିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇଯିବ ଏବଂ ଖେଳ ଆୟୋଜନ ପାଇଁ ପାକିସ୍ତାନ ଉପରେ ଚାପ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ କଲେ ବଳେ କଉଶଳେ ସେମାନେ ଭାରତକୁ ଏହି ଖେଳରେ ଅଂଶ ଗ୍ରହଣ କରିବାପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ଭୋଗୁଥିବା ପାକିସ୍ତାନ ପାଇଁ ଏହିଭଳି ଖେଳ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ବୈଦେଶିକ ମୁଦ୍ରା ପାଇବାର ଏକ ପ୍ରମୁଖ ପଛା ଥିବା ବେଳେ ଭାରତର ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଏହାକୁ ଉଣ୍ଟାର କରିଦେବା ନେଇ ପାକିସ୍ତାନୀ ସରକାର ଚିନ୍ତାରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଭାରତର ରାଜଧାନୀ ଦିଲ୍ଲୀ ସମେତ ଏହାର ଆଖପାଖ ଅଞ୍ଚଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଣଗୋପିତ କର୍ତ୍ତ୍ତ୍ୟ ପୀଡ଼ିତ ଭଳି ମନେ ହେଉଛି । ପ୍ରଦୁଷଣକୁ ମପାଯାଉଥିବା ବାୟ୍ୟ ସ୍ଥଳତା ଇଣ୍ଡ୍ରିଯା ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧିପାଇଛି । ଗୋଟିଏ ବୈଶ୍ଵିକ ସଂସ୍ଥାଦ୍ୱାରା ଦିଲ୍ଲୀ ସହରର ବାୟ୍ୟ ସ୍ଥଳତା ସ୍ନେହୀ ଏବଂ ଅଧିକ ବୋଲି ଆକଳନ କରାଯାଇଛି । ଏଠାରେ ସ୍ଵରନାଯୋଗ୍ୟ ଯେ ୩୦୦ରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ଵ ସ୍ନେହୀ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଞ୍ଚଳରେ ରହୁଥିବା ଅଧିବାସୀମାନଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟପାଇଁ ବିପଦଜନକ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଏପାଇଁ ପଦକ୍ଷେପ

ନିଆୟାଇ, ସ୍କୁଲ୍ ଏବଂ ଦପ୍ତର ଆଦି ବନ୍ଦ କରାୟାଇଛି । ଅଧିକ ଯାନବାହାନ ଚଳାଚଳ ଉପରେ କଟକଣା ଲାଗୁ କରାୟାଇଛି । ଦିଲ୍ଲୀ ସହିତ ବାୟୁମଣ୍ଡଲରେ ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ କୁହୁଡ଼ି ଦେଖାୟାଉଥିବା ବେଳେ ଏହା ପଡ଼ୋଣୀ ରାଜ୍ୟମାନଙ୍କରେ ଚାଷ ପରେ ବଞ୍ଚିଥିବା ପାଇ ଓ କୁଟା ଆଦି ଜଳାଇବା କାରଣରୁ ହେଉଥିବା ଜଣାୟାଇଛି । ଏହା ସହିତ ବର୍ଦ୍ଧିତ କଳକାରଖାନାର ଉପାର୍ଥିତି ହେତୁ ବାୟୁ ଓ ଜଳ ପ୍ରଦୂଷଣ ହେଉଛି ।

ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାର ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶନରେ ହୋଇଥିବା ବିଲମ୍ବ ହେତୁ ମୁଁ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ । ବିଗତ ଦୁଇ ମାସରେ ମୋର ନୂତନ କର୍ମସଂସ୍ଥାନ ପାଇଁ ସମୟର ଘୋର ଅଭାବ ଦେଖା ଦେଉଛି । ଉବିଷ୍ୟତରେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ବାହ୍ୟ ସ୍ମୃତିରେ କରିବାକୁ ହେବ । ସେତେବେଳେ ଆପଣ ଆମକୁ ସହାୟତା କରିବାକୁ ହେବ ।

ଆଶା କରୁଛି ଚଳିତ ମାସର ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା ଆପଣମାନଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ଧନ୍ୟବାଦ

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକ

ପ୍ରତିଷ୍ଠାତା-ସମ୍ପାଦକ, ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା

# ଗୋଡ଼କାଣ୍ଡ

ଗତ ମାସରେ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ପ୍ରକାଶିତ କିଛି ଗଲ୍ପ ଆମ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ ପ୍ରକାଶିତ ଗଲ୍ପ ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ମଧ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବିବେଚିତ କିଛି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ପୋଡ଼ କାଷ୍ଟରେ ସ୍ଥାନ ଦିଆଯିବ ।

ଆହ୍ୱାନ ଓଡ଼ିଆ ଇ-ପ୍ରତିକା ଆନ୍ଦୁକୁଳ୍ୟରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି Odia Podcast Original, ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ଚାନେଲ୍ । ଏଥିରେ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ, ଗଲ୍ପ, କବିତା, ପ୍ରବନ୍ଧ ସମେତ ଅନେକ ବିଷୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମମାନ ଉପସ୍ଥାପନ କରାଯାଇଛି । ଆମ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ପ୍ରସାରଣ ଆମାଜନ୍, ଆପଲ୍, ସ୍କର୍ଟିଫାଇ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପୋଡ଼କାଷ୍ଟ ତାରେକରୀ ମାନଙ୍କରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ।

ଏହା ଆପଣ ଆମର ଯୁବ୍ୟବ ଚାନେଲରେ ମଧ୍ୟ ଶୁଣିପାରିବେ ।

# ନିଷ୍ଠିୟ ବୃକକ୍ ବା କିଡ଼ନୀ ଫେଲିର

କିଡ଼ନୀ ଫେଲି ହେବା ବା ଶରୀରର ଗୋଟିଏ କିମ୍ବା ଉଭୟ ବୃକକ୍ ନିଷ୍ଠିୟ ହେବାକୁ କୁହାଯାଏ । ଏହି ସମସ୍ୟା ବେଳେ ବେଳେ ତୁରିତ ଭାବରେ ଦେଖାଦିଏ ଏବଂ ଶୀଘ୍ର ଭଲ ବି ହୋଇ ଯାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଏହା ଦୀଘିନ ଧରି ଆସେ ଆସେ କିଡ଼ନୀର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମତାକୁ ହ୍ରାସ କରୁଥିବା ସମସ୍ୟା ଭାବରେ ଦେଖାଦେଇ ପାରେ ।

ଏହା କିଡ଼ନୀର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତର ସମସ୍ୟା । ଚିକିତ୍ସା ବିନା ରୋଗୀଙ୍କ ଜୀବନ ବିପନ୍ନ ହୋଇପାରେ । ବିନା ଚିକିତ୍ସାରେ କିଡ଼ନୀ ଫେଲି ହୋଇଥିବା ରୋଗୀ ଅଳ୍ପଦିନ ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହି ପାରିବେ ।

ଆମ ଶରୀରରେ ପାକସ୍ତଳୀ ଏବଂ ଅନ୍ତନଳୀ ମାନଙ୍କ ପଛରେ ଉଭୟ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ଦୁଇଟି ଶିମ୍ବମଣ୍ଡି ଆକାରର ଯନ୍ତ୍ର ଦେଖାଯାଏ, ଯାହାକୁ ବୃକକ୍ କୁହାଯାଏ । ହାତ ମୁଠା ଆକାରର ଏହି ଦୁଇଟି ଅଙ୍ଗ ଅନେକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଥାନ୍ତି ଯଥା ରକ୍ତକୁ ନିର୍ମଳ କରିବା, ଶରୀରରେ ଅମ୍ଲତାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା, ରକ୍ତ କଣିକା ନିର୍ମାଣ କରିବା ଇତ୍ୟାଦି । ମୁଖ୍ୟତଃ ରକ୍ତକୁ ପରିଷାର କରି ଏଥିରେ ଧିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରୁବ୍ୟକୁ ପରିଶ୍ରା ମାଧ୍ୟମରେ ଶରୀରରୁ ବାହାରକୁ ପଠାଇବା କାର୍ଯ୍ୟ କିଡ଼ନୀ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।

ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ କିଡ଼ନୀ ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନରେ ଅସଫଳ ହୁଏ ତା ହେଲେ ଶରୀରରୁ ନିଷ୍କାସିତ ହେଉଥିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ସବୁ ଶରୀରର ରକ୍ତରେ ତ୍ରୈ ଜମା ହୋଇ ରହେ, ଯାହା ଫଳରେ ବ୍ୟକ୍ତି ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହାକୁ ତୁରନ୍ତ ଠିକ୍ କରାନଗଲେ, ସଂପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇପାରେ । ସଠିକ ଚିକିତ୍ସାଦ୍ୱାରା କିଡ଼ନୀ ଫେଲି ହୋଇଥିବା ରୋଗୀ ଅନେକ ବର୍ଷ

ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚି ରହି ପାରିବେ ।

କିଡ଼ନୀ ଫେଲୁ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ ସବୁ କଣ ?

ବିଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହାର ଲକ୍ଷଣ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇପାରେ । ସୁମ୍ମ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲକ୍ଷଣ ସାମାନ୍ୟ ହେଉଥିବା ବେଳେ ଦୁର୍ବଳ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲକ୍ଷଣ ସବୁ ମାରାଡ଼କ ବି ହୋଇପାରେ । ସାଧାରଣତଃ ଏହି ସବୁ ଲକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି କିଛି ଲକ୍ଷଣ ଦେଖା ଦେଇପାରେ ।

ଅତ୍ୟଧିକ ଦୁର୍ବଳତା ଲାଗିବା

ବାନ୍ତି ଲାଗିବା ଏବଂ ବାନ୍ତି ହେବା

ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତା ଏବଂ ମନ ନ ଲାଗିବା

ହାତ, ପାଦ ଏବଂ ମୁହଁ ଫୁଲିବା

ଏକାଧିକ ବାର ପରିଶ୍ରା ଲାଗିବା

ମାଂସପେଶୀ କାଟିବା

ଚମଡ଼ା ଶୁଖିଲା ଏବଂ କୁଣ୍ଡେଇ ହେବା

ଅଗ୍ନିମାନ୍ୟ ବା ଭୋକର ଅଭାବ ଦେଖାଦେବା

ନିଶ୍ଚାସ ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ଅସୁବିଧା ହେବା ।

କେଉଁମାନଙ୍କୁ କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ହେବାର ସମ୍ମାବନା ଅଧିକ ଧାଏ ?

ଯେ କେହି ବି କିଡ଼ନୀ ଫେଲରର ଶୀକାର ହୋଇ ପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନିମ୍ନୋକ୍ତ କୌଣସି ସମସ୍ୟା ଆଗରୁ ହିଁ ଧାଏ ତା ହେଲେ ତାଙ୍କର କିଡ଼ନୀ ଫେଲୁ ହେବାର ସମ୍ମାବନା ବଢ଼ିଯାଏ । ଯଥା;

ମଧୁମେହ ରୋଗୀ

ଉଜରଙ୍ଗଳାପ ରୋଗୀ

ହୃଦୟ ରୋଗୀ

ପରିବାରରେ କିଡ଼ିନୀ ଫେଲର ଇତିହାସ

ଉନ୍ନଗତ କିଡ଼ିନୀ ଦୋଷ

ବୟସ୍କ ରୋଗୀ

ଅଧିକ ବ୍ୟଥାନିବାରକ ଔଷଧ ନେଉଥିବା ରୋଗୀ

କିଡ଼ିନୀ ଫେଲର ଏକ ସାଧାରଣ ସମସ୍ୟା ନ ହୋଇଥିଲେ ସୁଜା ପ୍ରତିବର୍ଷ ଲକ୍ଷାଧିକ ଲୋକ କିଡ଼ିନୀ ଫେଲର ରୋଗର ଶୀକାର ହୁଅଛି । ଭାରତ ଭଳି ଦେଶରେ ଏହି ରୋଗର ସଠିକ ସଂଖ୍ୟା ଜଣା ନଥିଲେ ସୁଜା ବାର୍ଷିକ ଅନ୍ୟନ ଏକ ଲକ୍ଷ ଲୋକ ଏଥିଯୋଗୁଁ ପ୍ରାଣ ହରାଉଥିବା ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । ଜନସଂଖ୍ୟାର ପାଖାପାଖି ଦଶ ପ୍ରତିଶତ ଲୋକଙ୍କୁ ଏହି ରୋଗ ଆକ୍ରାନ୍ତ କରୁଥିବା ଅନୁମାନ କରାଯାଉଛି ।

କିଡ଼ିନୀ ଫେଲ ହେଲେ ଶରୀରରେ କଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଯାଏ ।

ଆମ କିଡ଼ିନୀ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପରିଶ୍ରା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିବା ସଂରଚନାକୁ ନେପ୍ତାନ୍ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ସେଠାରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ପରିଶ୍ରା ତିଆରି ହେଉଥାଏ । ଏହି ପ୍ରକିଣ୍ଡା ଗ୍ରାମେରୁଲାର ଫିଲ୍‌ଟ୍ରେସନ୍ କୁହାଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ ପ୍ରତି ମିନିଟରେ ଶହେ ମିଲିଲିଟର ପରିଶ୍ରା ତିଆରି ହୁଏ । ଏହି ପ୍ରକିଣ୍ଡା ଯେତେ ଯେତେ ଶିଥିଲ ହୋଇଯାଏ, କିଡ଼ିନୀ ଫେଲରକୁ ସେଇ ଭାବରେ ସଂଖ୍ୟାବନ୍ଧ ନାମକରଣ କରାଯାଇଥାଏ । ଯେମିତି, ଯଦି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଗ୍ରାମେରୁଲାର ଫିଲ୍‌ଟ୍ରେସନ୍ ଦର ବା ଜିଏଫଆର୍ ୧୦୦ ରହିଲେ କିଡ଼ିନୀ ସଠିକ୍ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯଦି ଏହା ୯୦ ଏବଂ ୧୦୦ ମଧ୍ୟରେ ରହେ ତା ହେଲେ ଏହାକୁ ପ୍ରଥମଷ୍ଟର, ୭୦ ରୁ ୮୯ ରହିଲେ, ଦ୍ୱିତୀୟ, ୩୦ ରୁ ୪୯ ରହିଲେ ତୃତୀୟ, ୧୫ ରୁ ୨୯ ରହିଲେ ଚତୁର୍ଥ ଏବଂ ୧୫ରୁ ନିମ୍ନକୁ ରହିଲେ ପଞ୍ଚମ ସ୍ତରର

କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ବୋଲି ଧରାଯିବ ।

ମଧୁମେହ ଏବଂ ଉକ୍ତ ରକ୍ତଚାପ ରୋଗ କିଡ଼ନୀ ନିଷ୍ଟିୟତାର ପ୍ରମୁଖ କାରଣ । ମଧୁମେହ ରୋଗ ସଠିକ ଭାବରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ନ କରାଗଲେ, ଶରୀରରେ ଶର୍କରା ଅତ୍ୟଧିକ ମାତ୍ରାରେ ଦେଖାଦିଏ ଏବଂ ଏହା କିଡ଼ନୀ ଉପରେ ତାପ ପକାଇଥାଏ, ଯାହା ଫଳରେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କିଡ଼ନୀ ସମେତ ଶରୀରର ଅନେକ ଅଙ୍ଗ ନିଷ୍ଟିୟ ହୋଇଥାଏ ।

ସେହିଭଳି ଉକ୍ତରକ୍ତଚାପକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରିତ କରାନଗଲେ ଏହା ଅନ୍ତରେ କିଡ଼ନୀକୁ ନିଷ୍ଟିୟ କରିଦେଇ ପାରେ । ସାଧାରଣତଃ କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ଶୀଘ୍ର ହୁଏନାହିଁ । ଏବଂ ଏହି ଦୁଇ ରୋଗ ବ୍ୟତୀତ ଅନେକ କାରଣ ଥାଇପାରେ ଯେଉଁଠିପାଇଁ କିଡ଼ନୀ ଫେଲ ହୋଇ ପାରେ ।

କିଡ଼ନୀ ଫେଲ ହୋଇଥିଲେ କିଭଳି ରୋଗ ନିଦାନ ଓ ନିରୂପଣ କରାଯାଏ ?

ଯଦି ଚିକିତ୍ସାକ ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କିଡ଼ନୀ ଫେଲ ହୋଇଛି ତା ହେଲେ ସେ ସେହି ସମ୍ମନ୍ତ୍ରୀୟ ଅନେକ ପରୀକ୍ଷଣ କରିବାପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ପାରନ୍ତି । ଏଥିରେ ରକ୍ତ ଏବଂ ପରିଶ୍ରା ପରୀକ୍ଷା ସମେତ, ଏକ୍ଷ ରେ, ଅଲ୍ଗ୍ରାସାଭିଷ୍ଟ ଏବଂ ଉକ୍ତ କମ୍ପ୍ୟୁଟରୀକୃତ ପରୀକ୍ଷା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ।

କିଡ଼ନୀ ନିଷ୍ଟିୟତାର ଚିକିତ୍ସା କେଉଁଭଳି ଭାବରେ କରାଯାଏ ?

କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ରୋଗର କାରଣ ନିରୂପଣ କରିବା ପରେ ହିଁ ଚିକିତ୍ସା ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଯାଏ । ସମ୍ମାବ୍ୟ କାରଣକୁ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ପରେ ରୋଗୀଙ୍କୁ ଚିକିତ୍ସା ପଢ଼ି ବିଷୟରେ ଜଣାଇ ଦିଆଯାଏ । ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତର ରୋଗୀଙ୍କୁ ଆପଦକାଳୀନ ସେବା ବା ଆଇସିୟୁ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ହେମୋଡାଇଲିସିସ୍ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇଥାଏ ।

ସାଧାରଣତଃ ନିୟମିତ ରକ୍ତ ପରୀକ୍ଷା, ରକ୍ତଚାପ ଓ ରକ୍ତ ଶର୍କରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ସମେତ

କିଛି ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରାଥମିକ ଭାବରେ କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ରୋଗୀଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସତ୍ତ୍ଵେ ଯଦି ରୋଗୀଙ୍କ ବଞ୍ଚିବାର ସମ୍ଭାବନା କମ ମନେ ହୁଏ ତା ହେଲେ ତାଙ୍କୁ ନିୟମିତ ଡାଇଲିସିସ୍ ସେବା କିମ୍ବା କିଡ଼ନୀ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ପାଇଁ ପରାମର୍ଶ ଦିଆଯାଇ ଥାଏ ।

ଡାଇଲିସିସ୍ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଏକ ବୈଦ୍ୟତିକ ଉପକରଣ ମାଧ୍ୟମରେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ରକ୍ତକୁ ବିଶୋଧନ କରାଯାଏ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ସାଧାରଣତଃ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର କିଡ଼ନୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମତା ଅନୁସାରେ ସାପ୍ତାହିକ କିମ୍ବା ସପ୍ତାହରେ ଅନେକ ଧର ମଧ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ କୁହାଯାଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ୱାରା ରୋଗୀ ଅନେକ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚି ରହିପାରନ୍ତି ।

ଯଦି ଉଭୟ କିଡ଼ନୀ ସମ୍ମର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ତା ହେଲେ ନୂତନ କିଡ଼ନୀ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ହିଁ ଶେଷ ଉପାୟ ରହେ । ଏଥିରେ ପରିଚିତ ବା ପରିବାର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଠାରୁ କିଡ଼ନୀ ନେଇ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କରି ହେବ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଦାନ ସୂତ୍ରରେ ଗ୍ରହଣ କରି ହେବ । ଆଜିକାଳି ମୃତବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ କିଡ଼ନୀ ସଂଗ୍ରହ କରାଯାଇ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କରାଯାଇ ପାରୁଛି । ଏହି ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଂପୃକ୍ତବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବୟସ ଆହୁରି ଦଶରୁ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଡ଼ାଇ ହୋଇପାରେ ବୋଲି କହିହେବ ।

କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ରୋଗୀ କଣ କେବେ ଭଲ ହୋଇ ପାରିବେ ?

ହଁ, ନିଶ୍ଚିୟ ହୋଇ ପାରିବେ । ସଠିକ ନିୟମିତ ଚିକିତ୍ସା ଏବଂ ପରୀକ୍ଷାନିରୀକ୍ଷା ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦୀର୍ଘଦିନ ଧରି ସୁନ୍ଦର ରହି ପାରିବ । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିପାଇଁ ଆଜୀବନ ଔଷଧ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ିପାରେ ।

ଯଦି କୌଣସି ଔଷଧ ନିଆଯାଏ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଡାଇଲିସିସ୍ ଅଥବା କିଡ଼ନୀ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ କରାଯାଏ ନାହିଁ, ତା ହେଲେ ଜଣେ ରୋଗୀ ଅନେକ ଦିନ ବଞ୍ଚି ରହିବା ଅସମ୍ଭବ । କେବଳ ଡାଇଲିସିସ୍ ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ରୋଗୀ ଦଶରୁ ତିରିଶି ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଧିକ

ବଞ୍ଚିପାରେ । କିଡ଼ନୀ ପ୍ରତ୍ୟାରୋପଣ ଦ୍ୱାରା ୧୭ରୁ ୨୦ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଞ୍ଚିହେବ ।

କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ନ ହେବାପାଇଁ କଣ କରିବା ଉଚିତ ହେବ ?

ସୁସ୍ଥାସ୍ଥ୍ୟକର ଅଭ୍ୟାସ ଆମ କିଡ଼ନୀର ବୟସ ବୃଦ୍ଧି ହେବାରେ ସହାୟକ ହୋଇପାରେ । ନିୟମିତ ରକ୍ତଚାପ ଓ ଶର୍କରା ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଏଥିରେ ବହୁତ ଲାଭପ୍ରଦ ହୋଇପାରେ । ନିୟମିତ କିଡ଼ନୀ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପରୀକ୍ଷା ସବୁ କରିବା, ତମ୍ବାଖୁ ସେବନରୁ ବଞ୍ଚିବା, ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରୋଟିନ୍ ଏବଂ ଲବଣ ସେବନରୁ ବଞ୍ଚିବା ଏବଂ ନିୟମିତ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ପରାମର୍ଶ ନେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

କିଡ଼ନୀ ଫେଲ୍ ହେବା ପରେ କଣ ଭବିଷ୍ୟ ପଛା ରହିଛି ?

ଥରେ କିଡ଼ନୀ ଫେଲ୍ ହୋଇଗଲେ, ଏହା ପୁନଃ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷମ ହେବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ସଠିକ୍ ଚିକିତ୍ସା ଦ୍ୱାରା ଏହାର କୁଫଳକୁ ଆମେ ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୂର କରି ରଖିପାରିବା ।

ଆପଣଙ୍କ କିଡ଼ନୀ ଆପଣଙ୍କ ଶରୀରକୁ ଦୋଷମୁକ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଏବଂ ଏହା ଶରୀରର ଅନାବଶ୍ୟକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ଓ ଜଳୀୟାଂଶକୁ ଶରୀରରୁ ନିଷାସନରେ ସହାୟତା କରିଥାଏ । ଯଦି କିଡ଼ନୀ ନିଷ୍ଟିୟ ହୋଇଯାଏ ତାହା ହେଲେ ଏହା ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିପଦଜନକ ହୋଇ ପାରେ । ତେଣୁ ନିଜ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ସେବା ପ୍ରଦାନ କରୁଥିବା ଚିକିତ୍ସାକଙ୍କ ସହ ନିୟମିତ ପରାମର୍ଶ କରନ୍ତୁ । ନିୟମିତ ପରୀକ୍ଷା କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ରହନ୍ତୁ ।

ଆଜି ମାନେ ଶୁଣିଲେ କିଡ଼ନୀ ଫେଲର ବା ନିଷ୍ଟିୟ ବୃକକ୍ ରୋଗ ବିଷୟରେ ।

ଅଧିକ ସୁଚନା ତଥା ଚିକିତ୍ସାକୁ ପରାମର୍ଶ ହେତୁ ନିକଟସ୍ଥ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ସହ ଯୋଗଯୋଗ କରନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନମ୍ବରରେ କଥା ହୋଇ ପାରିବେ । ଧନ୍ୟବାଦ ।

## ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟୋକ୍ ବା ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ମାନେ କଣ ?

ନମସ୍କାର, ଆସନ୍ତ ଶୁଣିବା ଆଜିର ସ୍ଥାନ୍ୟ ସୁଚନା । ଆଜି ଆମେ ଶୁଣିବା ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟୋକ୍ ବା ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ବିଷୟରେ ।

ଷ୍ଟୋକ୍ ଅର୍ଥାତ କୌଣସି ଜିନିଷକୁ ଅତ୍ୟଧିକ ଶକ୍ତିର ସହ ଆଘାତ କରିବା, ବାସ୍ତ ସେଇ ଭଳି ଯେତେବେଳେ ଆମ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଆଘାତ ହୁଏ ତାହାକୁ କୁହାଯାଏ ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟୋକ୍ । ଏହା ମେଡ଼ିକାଲ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ଅତ୍ୟଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବା ଜରୁରୀ ବା ତୁରିତ ଚିକିତ୍ସା ଆବଶ୍ୟକ କରୁଥିବା ସମସ୍ୟା ।

ମସ୍ତିଷ୍କ ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରର ଏକ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗ । ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କ ସ୍ଥାନୁତନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ନିର୍ମିତ । ଏଥିରେ ଥିବା ତଙ୍କୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ମେଦନଶୀଳ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଆମ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ଏକ ସୁଶକ୍ତ ଖପୁରୀ ମଧ୍ୟରେ ସୁରକ୍ଷିତ କରାଯାଇଛି । ସ୍ଥାନୁତନ୍ତ୍ର ଶରୀରରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ତଙ୍କୁ ବା ଟିସ୍‌ୱୁ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଅଟେ କାରଣ ଆଘାତ ପାଇଲେ ଏହା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ପୁଣିଥରେ ଏହା ରିଜେନେରେସନ୍ ବା ପୁନର୍ଜନ୍ମକମ ନୁହେଁ । ଏହା କେବଳ ରକ୍ତ ମାଧ୍ୟମରେ ଅମ୍ଲଜାନ ତଥା ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୌଷ୍ଟିକ ତତ୍ତ୍ଵ ପାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବଞ୍ଚି ରହି ଆମ ଶରୀରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ । ଆମ ଶରୀରକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ସହ ଆମେ କରୁଥିବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ମସ୍ତିଷ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥାଉ । ଶରୀରର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ମସ୍ତିଷ୍କ ଉପରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏରିଆ ବା ଅଂଶ କିମ୍ବା ଅଞ୍ଚଳ ଦ୍ୱାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଥାଏ । ଯଦି ମସ୍ତିଷ୍କର ସେହି ଏରିଆ ବା ଅଂଶ କିମ୍ବା ଅଞ୍ଚଳରେ କୌଣସି ଆଘାତ ହୁଏ ତା ହେଲେ ସଂପୃକ୍ତ ଶାରୀରିକ ଅଙ୍ଗ ଅଚଳ ହୋଇଯାଏ ।

ସହଜ ଭାଷାରେ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟୋକକୁ ଆମେ ଏହିଭଳି ବୁଝାଇ ପାରିବା ଯେ ଯଦି ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ ତାହା ହେଲେ ଷ୍ଟୋକ୍ ହୁଏ । ଯେହେତୁ ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କ ପ୍ରାୟ ପନ୍ଥରଣ୍ଡ ଗ୍ରାମର ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଗୋଲାକାର ଦେଖାଯାଏ ଏବଂ ଏହାକୁ ରକ୍ତ ଯୋଗାଇବା ପାଇଁ ଅନେକ ଶିରାପ୍ରଶିରାର ସମୁଦ୍ର ରହିଛି । ଯେକୌଣସି ସମୟରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଶିରାପ୍ରଶିରା ଏକାଧରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବା ଭଳି ସମସ୍ୟା ବିରଳ କିନ୍ତୁ ହଁ ଏହି ସମସ୍ତ ଶିରାପ୍ରଶିରା ମଧ୍ୟରୁ କିଛିରେ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବାଧା ପ୍ରାୟ ହେବା ସମ୍ଭବ । ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ମସ୍ତିଷ୍କର ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବନ୍ଦ ହେବା ଅସମ୍ଭବ କିନ୍ତୁ ମସ୍ତିଷ୍କର କିଛି କିଛି ଅଂଶରେ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବାଧାପ୍ରାୟ ହୋଇପାରେ । ବିରଳ ଘଟଣାରେ ଯଦି ସମୁଦାୟ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତସଂଚାଳନ ବାଧାପ୍ରାୟ ହୁଏ ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରିପାରେ ।

ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତ ଯୋଗାଉଥିବା ପ୍ରମୁଖ ଶିରା ଓ ଧମନୀ ଯଦି ଠିକ ଭାବରେ କାମ କରନ୍ତି ନାହିଁ, କିମ୍ବା ଯଦି ରକ୍ତ ନଳୀ ଫାଟିଯାଏ, ତା ହେଲେ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ, ଏବଂ ସଂପୃକ୍ତ ଅଂଶ ଶରୀରର ଯେଉଁ ଭାଗକୁ ପରିଚାଳନା କରୁଥାଏ ସେହି ଭାଗରେ ଅଚଳତା ଦେଖାଦିଏ । ଶରୀରରେ କୌଣସି ସ୍ତର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟର ମସ୍ତିଷ୍କ ଦୁଇଭାଗରେ ବିଭିନ୍ନ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହାର ବାମ ଭାଗ ଶରୀରର ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ବେଳେ ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗ ଶରୀରର ବାମ ଭାଗକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଯଦି ମସ୍ତିଷ୍କର ବାମ ପାର୍ଶ୍ଵରେ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ ବାଧାପ୍ରାୟ ହୁଏ ତା ହେଲେ ଶରୀରର ଦକ୍ଷିଣ ଭାଗରେ ଦୁର୍ବଳତା ଓ ଅଚଳତା ଦେଖାଦିଏ ।

ହେଲେ ଏତେ ସ୍ଵରକ୍ଷା ଭିତରେ ରହୁଥିବା ବ୍ରେନ୍ ବା ମସ୍ତିଷ୍କରେ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନ କାହିଁକି ବାଧାପ୍ରାୟ ହୁଏ ? ଷ୍ଟୋକ୍ ହେବାର ଦୁଇଟି କାରଣ ରହିଛି, ଗୋଟିଏ ହେଉଛି ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତ ସଂଚାଳନରେ ବାଧା ଏବଂ ଅନ୍ୟଟି ହେଉଛି ମସ୍ତିଷ୍କ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି

ରକ୍ତନଳୀକା ଫାଟିଯିବା । ଉଭୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମସ୍ତିଷ୍କକୁ ରକ୍ତ ମିଳେନାହିଁ ଏବଂ ସେଇଥିପାଇଁ ସ୍ନାୟୁତନ୍ତ୍ର ଶୀଘ୍ର ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ।

ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟ୍ରୋକ୍ ହେବାଦ୍ୱାରା ଆମ ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ କେମିତି ପଡ଼ିଥାଏ ? ଆମେ କେମିତି ଜାଣିବା ଯେ ମସ୍ତିଷ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଷ୍ଟ୍ରୋକ୍ ହୋଇଛି ?

ମାଂସପେଶୀ ମାନଙ୍କରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଦୁର୍ବଲତା ଯଥା ଚାଲିବା ବୁଲିବାରେ ଅକ୍ଷମତା, ଶରୀରର ଗୋଟିଏ ଭାଗ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଅକାମୀ ହୋଇଯିବା ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି ମସ୍ତିଷ୍କଘାତର ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଲକ୍ଷଣ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଲୋକମାନେ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ସହାୟତା ଲୋଡ଼ିଥାନ୍ତି ।

ଏହା ସହିତ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ହ୍ରାସ ପାଇବା କିମ୍ବା ଗୋଟିଏ ବା ଉଭୟ ଚକ୍ଷୁ ହଠାତ ଦୃଷ୍ଟିଶକ୍ତି ହରାଇବା, ଶାରୀରିକ ଦୁର୍ବଲତା, ମୁହଁ ବୁଲାଇବା, କଥା କହି ନ ପାରିବା, ଧିରେ ବା ଅସ୍ଵାଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିବା, ଶରୀରର ସ୍ଵର୍ଗେନ୍ଦ୍ରିୟ କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ ହେବା, ମୁହଁରେ କୌଣସି ଭାବ ନ ଦେଖାଦେବା, ଶରୀର ଉପରେ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ହରାଇବା, ଖାଦ୍ୟ ଗିଲିବାରେ ଅକ୍ଷମତା, ମସ୍ତିଷ୍କ ପୀଡ଼ା, ଦୁଷ୍ଟିତ୍ରା ଏବଂ ପାଗଲଙ୍କ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିବା ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତର ଲକ୍ଷଣ ହୋଇଥାଏ ।

କେଉଁ ମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହେବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଧିକ ଥାଏ ?

ସାଧାରଣତଃ ଉକ୍ତ ରକ୍ତଚାପ ରୋଗୀ, ମେଦବହୁଳ ବ୍ୟକ୍ତି, ଶାରୀରିକ ଭାବେ ନିୟମିତ ଯେଉଁମାନେ ଶାରୀରିକ ପରିଶ୍ରମ ଆଦୌ କରନ୍ତି ନାହିଁ ସେହିଭଳି ବ୍ୟକ୍ତି, ଅଣପୁଣ୍ଡିକର ଖାଦ୍ୟ, ତମ୍ବାଖୁ ସେବନ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହେବାର ସମ୍ଭାବନ ଅତ୍ୟଧିକ ।

ସେହିଭଳି ବୟକ୍ତି, ମାନସିକ ଚାପଗ୍ରହ୍ୟ ବା ଅତ୍ୟଧିକ ଚାପରେ କାମ କରୁଥିବା କିମ୍ବା ଉତ୍ସ ଓ ଆଶଂକାଗ୍ରହ୍ୟ ତଥା ଅବସାଦ ଗ୍ରହ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଏହା ହୋଇପାରେ । ଯଦି ଆପଣଙ୍କ ପରିବାରରେ ଆଗରୁ କୌଣସି ସଦସ୍ୟଙ୍କୁ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ

ହୋଇଥାଏ ତାହେଲେ ଆପଣଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଅତ୍ୟଧିକ ପ୍ରଦୁଷିତ ବାତାବରଣରେ କାମ କରୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି । ଘୁଞ୍ଚୁଡ଼ି ମାରୁଥିବା, ବୃକକ୍ ରୋଗଗ୍ରୁସ୍ତ ଏବଂ ଅର୍ଦ୍ଧକପାଳି ହେଉଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହେବାର ସମ୍ମାବନା ଅଧିକ । ଅତ୍ୟଧିକ ମଧ୍ୟପାନ କରୁଥିବା, ନିଷେଧିତ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସେବନ କରୁଥିବା, ପରିବାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ପାଇଁ ଅଗ୍ରଧ ସେବନ କରୁଥିବା ମହିଳା ଇତ୍ୟାଦିଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତର ସମ୍ମାବନା ଅଧିକଥାଏ । ଏହା ଉଭୟ ପୁରୁଷ ଏବଂ ମହିଳାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ, ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଅଳ୍ପବୟସରେ ହିଁ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହେଉଥିବା ବେଳେ ମହିଳାମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ବିଳମ୍ବରେ ହୋଇଥାଏ । ବେଳେ ବେଳେ ଗର୍ଭବତୀ ମହିଳାମାନଙ୍କର ଉକ୍ତରକ୍ତଚାପ ଜନିତ ସମସ୍ୟା ଉବିଷ୍ୟତରେ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ପାଇଁ ସମ୍ମାବନା ସୃଷ୍ଟି କରିପାରେ ।

**ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହୋଇଛି ବୋଲି ଜାଣିବା କେମିତି ?**

ଏଥିପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ କୌଣସି ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ସହାୟତା ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆପଣଙ୍କ ଲକ୍ଷଣ ଦେଖି ସେ ଏହାର ନିଦାନ କରି ପାରନ୍ତି, କିମ୍ବା ଆବଶ୍ୟକ ଯୁଲେ ଏକ୍ଷ ରେ, ତଥା ମସ୍ତିଷ୍କର କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଛବି ଉତ୍ତୋଳନ କରି ରୋଗ ନିଦାନ ଓ ନିରୁପଣ କରିପାରନ୍ତି । ଏହା ସହିତ ଆବଶ୍ୟକ ରକ୍ତ ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପରୀକ୍ଷଣ ମଧ୍ୟ କରାଯାଇ ପାରେ ।

**ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ହୋଇଥିଲେ କଣ କରିବା ଉଚିତ ହେବ ?**

ତୁରନ୍ତ ସ୍ଥାୟୀ ସେବାପାଇଁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତୁ । ନିକଟସ୍ଥ ସ୍ଥାୟୀସେବା କେନ୍ଦ୍ର ହେଉଥିବା ବଡ଼ ହୃଦୟପିଟାଳ, ଶୀଘ୍ର ସେଠାରେ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ନ୍ତ । ଜଣେ ଚିକିତ୍ସକ ଯଦି ଶୀଘ୍ର ଆପଣଙ୍କ ରୋଗ ନିରୁପଣ କରି ପାରନ୍ତି ତା ହେଲେ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ଜନିତ ଲକ୍ଷଣ ହ୍ରାସ ପାଇବା ସହ ଏଥିପାଇଁ ହେଉଥିବା ସମସ୍ୟା ମଧ୍ୟ ହ୍ରାସ କରିଦେବ । ତୁରିତ ଚିକିତ୍ସାଦ୍ୱାରା ରୋଗମୁକ୍ତିର ସମ୍ମାବନା ବହୁତ ଅଧିକ ହୋଇଯାଏ ।

ମନେ ରଖନ୍ତୁ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ରୋଗୀଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ବେଳେ ବେଳେ ଅନେକ ଦିନ ବା ମାସ ପାଇଁ ହୋଇପାରେ, ସେଇଥିପାଇଁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହ ଚିକିତ୍ସାକଙ୍କୁ ସହାୟତା କରନ୍ତୁ । ନିୟମିତ ଚିକିତ୍ସା ଏବଂ ପରାମର୍ଶ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆପଣଙ୍କ ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇପାରିବ ।

ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ନ ହେବାପାଇଁ କଣ କରାଯାଇ ପାରେ ? ସ୍ମୃତି ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଥିବ ଯେ କେମିତି ମୋତେ ଏହି ରୋଗ ନ ହେଉ, ନୁହେଁ କି ? ? ଆମେ ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁ ଯେ ଆମ ସ୍ଥାନ୍ୟ ସବୁବେଳେ ଭଲ ରହୁ । ତେଣୁ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତରୁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ହେଲେ ଆମର ଉକରନ୍ତୁତାପକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ରକ୍ତରେ କଲେଷ୍ଟାଲ୍ ବା ସ୍ନେହସାରର ମାତ୍ରା କମ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ନିଶାଦ୍ରୁବ୍ୟ ବା ତମ୍ବାଖୁ ସେବନ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ହେବ, ମଧୁମେହ ରୋଗ ଥିଲେ ତାହାକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାକୁ ହେବ, ନିଜ ଶରୀରର ଓଜନକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବେ, ସୁଷମ ଓ ପୁଣିକର ଖାଦ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିବେ, ନିୟମିତ ବ୍ୟାଯ୍ୟାମ କରିବେ, ମାନସିକ ଦୁଷ୍ଟିତା ବା ଚାପକୁ ଦୂର କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ ଏବଂ ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ତୁରନ୍ତ ସ୍ଥାନ୍ୟସେବା ଗ୍ରହଣ କରିଲେ ଆପଣ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ରୋଗକୁ ଦୂରେଇ ପାରିବେ ।

ଆଜି ମାନେ ଶୁଣିଲେ ମସ୍ତିଷ୍କଘାତ ବା ବ୍ରେନ୍ ଷ୍ଟ୍ରୋକ୍ ରୋଗ ବିଷୟରେ । ଅଧିକ ସୂଚନା ଡଥା ଚିକିତ୍ସୀୟ ପରାମର୍ଶ ହେତୁ ନିକଟପ୍ରାଯ୍ୟ ସ୍ଥାନ୍ୟ ବିଶେଷଜ୍ଞଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରନ୍ତୁ କିମ୍ବା ନିମ୍ନରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ନମ୍ବରରେ କଥା ହୋଇ ପାରିବେ । ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଡା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକ

ଏମ.ବି.ବି.ଏସ., ପି.ଜି.ଡି.ଏମ୍.ସି.ଏଚ୍., ପି.ଜି.ଡି.ଏଚ୍.ଏମ୍.

ସିନିୟର ରେସିଡେଣ୍ସ ମେଡିକାଲ୍ ଅଫିସର

ଆଇଏମ୍.୬୩୯ ଏବଂ ସମ୍ ହିନ୍ଦୁଟାଳ୍ - ୩, ବ୍ରଦ୍ଧପୁର, ଓଡ଼ିଶା

# ବୀଜ ପରୀକ୍ଷା

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଳଗା ଅଳଗା ଫାଇଲ୍

କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

# ଅନେକ କଳାତ୍ମାର - ୨୧

ଅଣୋକ ବିଶ୍ୱାଳ



ରୌପ୍ୟ ବନ୍ଦୀଶାଳାର ଜେଲର-୧

୧

ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଔତିହ୍ୟ ଭିତରୁ ଅଜଣା ମଣିଷ

ଖୋଜାଯାଇପାରେ ।- ଅବିନାଶ ଏକ ପଥରର ଫଳକରେ ସ୍ଵଷ୍ଟ ଲେଖାହୋଇଥିବା ଧାଉପଢ଼ିଲା । ତା' ମୁହଁ ଉତ୍ତଳ ହୋଇଉଠିଲା ଆଉ ଛାତି ଫୁଲିଗଲା । ଆକାଶ ଯେମିତି ଘନ ନୀଳ ହୋଇଗଲା ଆଉ ହୃଦୟ ବେଳିତ ସି ଇଗଲ ଡେଣାଖୋଲି ଉଡ଼ିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଅଜଣା ମଣିଷମାନେ ଆତ୍ମବଳୀ ଦେଇଛନ୍ତି । ଜରାଜୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଧୂଳି ଭଳି ଝରି ପଡ଼ିଛନ୍ତି, ମରି ଅମର ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି ।- ତା' ଭିତରେ କିଏ କହିଲା ।

ଅବିନାଶକୁ କେତେଟା ବଡ଼ ଫଳକ ଦେଖାଗଲା । ସେଇରେ ଅନେକ ନାମ ଖୋଦା ଯାଇଥିଲା । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରଦେଶର ଲୋକ, ଅଳଗା ଅଳଗା ସମୟରେ ଆସି ସେଲୁଲାର ଜେଲର ଇଟାରେ ନିଜ ନାମ ବହୁ ଯତ୍ନରେ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଜଣଙ୍କ ହାତଲେଖା ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇପାରେ ବୋଲି ଜଣେ ଭାବିପାରିବନି । କେଉଁଠି ସାମାନ୍ୟ ଘେଷେରା ନାହିଁ, ତେଣୁ ସେ ଏତେ ନାମ ଭିତରୁ ସେ ନିଜ ହିସାବରେ ଏକ ଅଜଣା ଲୋକକୁ ସହଜରେ ଖୋଜିନେବ । ସବୁ ଫଳକ ଉପରେ ଗଙ୍ଗାଶିଖଳୀ ଫୁଲମାନ ଝରିପଡ଼ିଥିଲା ।

ତା'ପରେ ଏକ ସନ୍ଧ୍ୟାର ମୁହଁ ଅନ୍ଧାରରେ ଅବିନାଶ ସେଲୁଲାର ଜେଲର ପାରେରୀକୁ ଲାଗି ଠିଆହୋଇଗଲା । ବାହାରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆତ୍ମଯାତ କମ, କେହି ଅବିନାଶର

ଏମିତି ବୁପଚାପ ଠିଆ ହେବାକୁ ଧ୍ୟାନ ଦେଲେନାହିଁ । ତା'କୁ ପାରେରୀର ଲୁହାବାଡ଼ ଫାଙ୍ଗରୁ ସେଲୁଲାର ଜେଳ ଭିତରେ ଅତି ଉତ୍କଳ ଏକ ମଶାଲ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଜେଳର କିଛି କୋଠରୀ ମଧ୍ୟ ଦିଶୁଥିଲା । କିଛି କିଛି କୋଠରୀରରେ ଆଲୋକ ଉଳି ହଠାତ୍ ଲିଭି ଯାଉଥିଲା ଆଉ ତା' ସବୁ କିଛି ବର୍ଣ୍ଣନା ଆସୁଥିଲା । ଏମିତି ଖୋଠରୀକୁ କାଳ କୋଠରୀ, ହଣ୍ଡେଡ ହାଉସ, କି ନଁ ଦେଲେ ଠିକ ହେବ ଅବିନାଶ ଭାବୁଥିଲା । ଏକ ବୋଧ ଦେଲା ଉଳି ନଁ ମନକୁ ଡୁଟିଲା ନାହିଁ । ଅବିନାଶ ଦଣ୍ଡ ଠିଆହୋଇ ମଶାଲକୁ ଅନାଇ ରହିଲା । ମଶାଲର ଶିଖା ପବନରେ ଥରୁଥିଲା । ପାଖର ଗଛ ନୀଳ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ଥିଲା, ମଶାଲର ଶିଖା ଥିଲା ଗାଢ଼ ଲାଲ ଆଉ ଉପରେ କଳା ଆକାଶ, ପଛରେ ଅବଶ୍ୟ କିଛି ଦୂରରେ କଳା ସମୁଦ୍ର, ଯାହା ଅବଶ୍ୟ ଦିଶିବନି । ଅବିନାଶ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା ଯେମିତି ମଶାଲର ଲାଲ ଶିଖା ଏକ ରକ୍ତର ନଦୀର ଉତ୍ସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ସେଥିରୁ ଲାଲ ରକ୍ତ ପାଣି ହୋଇ ତା' ଆଡ଼କୁ ବୋହି ଆସୁଛି । ଆଲୋକ ଏମିତି ନଦୀର ଉତ୍ସରେ ପରିଣତ ହୋଇଯାଇପାରେ ! ଅବିନାଶ ବିସ୍ମିତ ହେବା ସ୍ନାତାବିକ । କେତେ ରକ୍ତ ବୋହିଯାଇଥିବ ତା' ହେଲେ ଏଇଠି ? ଆଲୋକର ପ୍ଲାବନ ଭିତରେ ଶିଖାର ମଝି ଅଂଶ କ'ଣପାଇଁ ଅତି ଦୀପ୍ତିମନ୍ତ୍ର ଅଛି ? ସବୁ ମହିମ ଉଳି ତରଳି ତା' ଆଡ଼କୁ ବୋହିଆସୁ, ଆଉ ତା'କୁ ଲାଗୁ ଯେ ସେ ଗାଧୋଇ ପଡ଼ୁଛି ।

ଅମର ଆତ୍ମା । କିଛି ଲକ୍ଷ୍ୟ, ମରିପାରେନା ।—ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହୁଥିଲା ।

ଅବିନାଶ, ତେଭିତ ବେରୀର ବୁକ୍କିନାମା ଏ ଗଛର ପତ୍ରରେ ଲେଖାହୋଇ ଯୁଗୟୁଗ ପାଇଁ ରହିଛି । ଯଦି ଆଗରୁ ପଢିନ ତେବେ ବୁକ୍କିନାମାର ପ୍ରତିଟି ଶବ୍ଦ ଭଲକରି ପଢିବ ।

ତା' ଛଡା ପ୍ରତିଦିନର କାର୍ଯ୍ୟ ବିବରଣୀ ମଧ୍ୟ ଲେଖା ହୋଇଛି ।- ସେ କାନ ପାଖରେ ଏକ ଧାତି ଶୁଣିଲା । କାହା ସ୍ଵର ଥିରୁଥିଲା ।

ଗଛରେ ସହସ୍ର ସହସ୍ର ପତ୍ର । କେଉଁ ପତ୍ର ?

ଉଳନ୍ତା ମଶାଲକୁ ଦେଖ । ମଶାଲ ଶିଖା ଥରି ଥରି ବେଳେ ବେଳେ ରହିଯାଉଛି । ସେତେବେଳେ ସେଥିରୁ ଏକ ସ୍ଵଷ୍ଟ ଆଲୋକ ରେଖା ଉପରର ଗୋଟିଏ ପତ୍ର ଉପରେ ପଡ଼ୁଛି । ସେଇ ପତ୍ର । ଉଳକରି ଅନାଆ ।

ଅବିନାଶ ଉପରକୁ ଅନାଇଲା । ଅନେକ ଅନେକ ମଶାଲର ଶିଖା ଯେମିତି ସବୁ ବାରଣ୍ଟାରୁ ଜଳି ଉଠିଲା । ତଳେ ଅବଶ୍ୟ ଗଛ ମୁକେ ମୁଖ୍ୟ ମଶାଲ ଉଲ୍ଲବ୍ଧିଲା । ତା' ପରେ ସବୁଶିଖା ଏକା ସାଙ୍ଗରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କିନ୍ତୁ ତଳ ଶିଖା ଛାଇ ଥିଲା । ଅବିନାଶକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ଏକା ସମୟରେ ଏତେ ଶିଖା ଆସିଲା କୁଆଡ଼ୁ ଆଉ ଥରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ? ପବନ କେଉଁଠି ବୋହିବା ପରି ଲାଗୁନଥିଲା । ତା'ପରେ ହଠାତ୍ ଶିଖାମାନ ସାମନ୍ୟ ନିଷ୍ଠାଭ ହୋଇଗଲା ଆଉ ସବୁ ମଶାଲର ଶେଷ ଅଂଶ ଯେମିତି ଦପ୍ତଦପ୍ତ କରିଉଠିଲା । ତା'ପରେ ସବୁଆଡ଼ୁ ଏକ ଏକ ବହୁତ ସବୁ କିନ୍ତୁ ତୀବ୍ର ଆଲୋକର ରେଖା ଗଛ ଉପରେ ଏକ ପତ୍ର ଉପରେ ଛାଇ ହୋଇଗଲା । ସେ ପତ୍ରଟା ହଠାତ୍ ଯେମିତି ଆଲୋକରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲା । ଏତେ କିରଣ ଆସୁଥିବ ବୋଲି ଅବିନାଶ ଭାବିପାରୁନଥିଲା । ଅବିନାଶ ସେ ପତ୍ରକୁ ଅନାଇଲା, କିଛି କିଛି ଲେଖା ଜଳିଉଠି ଲିଭି ଯାଉଥିଲା । ତା'ପରେ ସେ ପତ୍ରଟା ଏକ ଟିକି ସ୍କ୍ରିନ ଭଳି ଉଡ଼ିଲ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

“ଡେବିତ ବେରୀର ରୁକ୍ତିନାମା ।”- ଏକ କଳା ପରଦା ଉପରେ ଏକ ଦସ୍ତାବିଜ ଦେଖାଗଲା ।

ଅବିନାଶ ଗଛ ତଳକୁ ଅନାଅ । ଡେବିଡ ବେରୀ ତା' କୋଠରୀକୁ ଯାଉଛି ।-  
ଅବିନାଶ କାନରେ ପ୍ରାୟ କମ୍ଫନଶ୍ନ୍ୟ ସ୍ଵର ଶୁଣାଗଲା ।

ବୁକ୍ତିନାମା ତୁମେ ଏବେ ଦେଖିପାରିବ ଆଉ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ବିବରିଣୀମାନ  
ପଢ଼ିପାରିବ ।- ସେ ସ୍ଵର ଆଉଥରେ କହିଲା ।

ଅବିନାଶ ତଳକୁ ଅନାଇଲା । ସେଇଠି ଏକ ଲମ୍ବା ମୋଟା ତାଗଡା ଲୋକ ଠିଆ  
ହୋଇଥିଲା । ଦେହରେ ମାଂସପେଣୀ ଫୁଟି ଉଠୁଛି । ମୁହଁଟା ଅତି ନିଷ୍ଠାର ଲାଗୁଥିଲା ।  
ସେ ଲମ୍ବା ପାଦ ପକାଇ ଚାଲୁଥିଲା । ତା' ଦେହରେ ପରିଷ୍କାର ପୋଷାକ । ଯୋତାରେ  
ଚିକିଏ ଧୂଳି ଲାଗିନି । ସେ ଚାଲିଗଲେ ମାଟି ଯେମିତି ଦୁଲୁକୁଥିଲା ଆଉ ଜୋରରେ କିଏ  
କିଏ ସାଲୁ୍ୟଟ ମାରୁଥିଲା, ବେଶ ଜୋର ଜୋତାର ସାଲୁ୍ୟଟ । କିନ୍ତୁ କିଏ ମାରୁଥିଲା  
ଦେଖାଯାଉନଥିଲା । ଲୋକଟା ଗଛମୂଳରୁ ଆଡ଼ିନଷ୍ଟ୍ରେଟ୍ରୁଟିଭ ବିଲ୍ଡିଙ୍କୁ ଗଲା । ସେ  
ବିଲ୍ଡିଙ୍କ ଯେମିତି ଚମକି ଉଠିଲା । ସବୁଆଡ଼େ ଲାଲ ବଲ୍ଲ ଯେମିତି ଲାଗିଛି ।  
ଚାରିଆଡ଼େ ଲାଲ ରଙ୍ଗର ତରଙ୍ଗ । ତା'ପରେ ଲୋକଟା ଏକ ବଡ଼ କୋଠରୀକୁ ଯାଇ  
ନିଜର ହ୍ୟାଟକୁ ଚାଙ୍ଗିଦେଲା ଏବଂ ଏକ ବଡ଼ ଚେଆର ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଗଲା ।

ଡେବିଡ ବେରୀ । ଫେରି ଆସିଲ, ଥକି ଯାଇଥିବ । କାଗଜ, କଲମ ଆଉ କାଳି  
ଦୁଆତ ତୁମ ଟେବୁଲ ଉପରେ ସଜା ହୋଇ ରଖାଯାଇଛି ।- ଏକ ପୁରୁଣାକାଳିଆ, ଅତି  
ଗଭୀର ତଥା ସ୍ଵଷ୍ଟ ସ୍ଵରରେ କିଏ କହୁଥିଲା । ଏକ କଳା ଛାଇ କେଯମିତି ପାଖରେ ଠିଆ  
ହୋଇଥିଲା । କିଛି ସ୍ଵଷ୍ଟ ଜଣାଯାଉନଥିଲା । ଛାଯାରୁ ଲାଗୁଥିଲା ବେଶ ବିଶାଳ ଆକାର,  
ଚୌଡ଼ା କାନ୍ଦ । କହିଲାବେଳେ ଛାଯା ହଲୁ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା ।

ଡେବିଡ ବେରୀ ତାଙ୍କୁ ଅନାଇଲା । ତା' ମୁହଁରେ ଖୁସି ଫୁଟି ଉଠିଲା । ସେ ମୁଣ୍ଡ

ଦୁଆଁର କାନ୍ଦକୁ ପ୍ରାୟ ସମକୋଣରେ ବଙ୍ଗାଇ ଦେଇ ଅଭିବାଦନ କଲା ।

ତୁମକୁ କେବଳ ଏହି କଲମରେ, ଚେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଥିବା କାଗଜରେ ଲେଖିବାକୁ  
ପଡ଼ିବ । କଲମ ଉଠାଇବାକୁ ଦେହରେ ଶକ୍ତି ଅଛି ତ ?— ଏକ ଅତି ସ୍ଥିର ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ।

ମୁଁ ଆଇରିଶ ଇଂଲିଶମ୍ୟାନ । ଲୋକେ ମୋ ବିଶାଳ ଆକାର ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଲୋକେ  
ମୋ ଯୋତାର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଛନ୍ତି ? ମୋ ହାତବାଡ଼ିର ଓଜନ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତ୍ୟାପଣ  
କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପାଖରେ କଲମ ଉଠାଇବାକୁ ଶକ୍ତି ଅଛି କି ନାହିଁ ? ଅଣ୍ଟାରେ ଲାଗିଥିବା  
ଏଇ ରିଭଲ୍‌ଭରକୁ ଦେଖନ୍ତି । ସେଥିରୁ ଗୁଣି ଭୀଷଣ ଶବ୍ଦ କରି ଫୁଟେ, ହଜାରେ  
କଇଦୀଙ୍କ କାନ ପରା ବଧିର ହୋଇଯାଏ । ମୋର ବାହୁରେ ନିଶ୍ଚୟ ଶକ୍ତି ଅଛି  
ମାନନ୍ୟ ।

ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି । ଯାହାହେଉ ତୁମେ କଲମ ନେଇ ଲେଖ ।

ଆଗରେ ଚେବୁଲ ଉପରେ ଏକ ଲଣ୍ଠଣ ବତୀ ଥିଲା । ଚେବୁଲଟା ବହୁତ ସୁନ୍ଦର  
ଭାବେ ପାଲିସ ହୋଇଥିଲା । ପାତକ ଗଛର ମଞ୍ଜ କାଠରେ ତିଆରି । ତେଣୁ ଲାଲ କଳା  
ଦିଶୁଥିଲା । ବେଶ ଶକ୍ତ କାଠ, । ତେଆର ମଧ୍ୟ ବେଶ ପଲିସ ଥିଲା । ଚେବୁଲରୁ ଲଣ୍ଠଣ  
ବତୀର ପ୍ରତିଫଳନ ଆସୁଥିଲା । ସେଇଠି ଏକ କଲମ ରଖା ହୋଇଥିଲା, ମୂଳ୍ୟବାନ  
ରୂପା କଲମ ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ପାଖରେ ଏକ କାଳି ବୋତଳ, ଆଉ ସେଥିରେ କାଳି  
ଭରିଥିଲା । ଲେଖିବାପାଇଁ ଆଗରେ ବହୁତ କାଗଜ ଫର୍କଥିଲା । ସଫା କାଗଜ,  
କେଉଁଥିରେ ଦାଗଟିଏ ଲାଗିନି । ତେଭିତ ବେରୀକୁ ତେଆରରେ ବସି ଲେଖିବାର ଥିଲା ।

ତେଭିତ ବେରୀ ନିଜର ବିରାଟ ମୁହଁରେ ଚିପି ହୋଇଯାଉଥିବା ଆଖର ଦେଇ  
ହସହସ ହୋଇ କାଳି ବୋତଳ ଆଉ କଲମ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲା । ତା'ର ତମ୍ଭା ଭଳି ରଙ୍ଗ

ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ହଳଦିଆ ଲାଲ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ସେ ନିଜ ଦେହର ଖାକି ପୋଷାକକୁ ଟିକେ ଝାଡ଼ିଦେଲା । ଚେଆରରେ ବସିବା ଆଗରୁ କେଉଁଠି ଦେହରେ ଟିକେ ଧୂଳି ଲାଗିବାର କଥା ନୁହେଁ । ତା'ପରେ କଲମକୁ ଅନାଇଲା । ଅତି ସାମାନ୍ୟ କଥା । ସେ ନିଜର ଦୃଢ଼ ହାତରେ କଲମକୁ ଉଠାଇଲା । କଲମଟା ବେଶ ଓଜନିଆ ଥିଲା । ଓଜନିଆ କଲମ ହେଲେ ଲେଖା ସ୍ଵର୍ଗ ହୁଏ, ଯଦି ହାତରେ କିଛି ଥିଲା ବେମାରୀ ଥିବ ତାହା ଜଣାପଡ଼ିବନି । ସ୍ଵର୍ଗ ଲେଖା ଉତ୍ସର୍ଗ ଆସିବ । ସେ କଲମକୁ ଉଠାଇ କାତ ବୋତଳରୁ ଟିକିଏ କାଳି ଡ୍ରପରରେ ବାହାର କରି କଲମରେ ପୁରାଇଲା । କଲମ ମୁନ ଚିକଚିକ କରୁଥିଲା । ସୁନାରେ ତିଆରି କଲମ । ଏମିତି କଲମ ତା'କୁ ମିଳିଥିବାରୁ ଡେଉଭ ବେରୀ ବେଶ ଖୁସି ଥିଲା । ସେ ଅତି ଖୁସିରେ କାଳି ପୁରାଉ ପୁରାଉ ବୁଦ୍ଧିଏ କାଳି ଚେବୁଲ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା । ଚମକୁଥିବା କାଠ, ଦାଗ ଲାଗିବା କଥା ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ କାଳେ ଦାଗ ଲାଗିଯିବ ଭାବି ସେ ଏଣେତେଣେ ପୋଛା କପଡ଼ାପାଇଁ ଅନାଇଲା । କୁଆଡ଼େ କପଡ଼ାଟିଏ ନଥିଲା । କୋଠରୀରେ କେହି ନଥିଲେ ଯାହାକୁ କପଡ଼ାପାଇଁ କହିପାରିଥାନ୍ତା । ତେଣୁ ସେ କାଳିକୁ ନିଜେ ପୋଛି ପକାଇଲା । ଗୋପାଏ ବି କାଳି ନୁହେଁ, ସାମାନ୍ୟ ଟିକିଏ ଛିଣ୍ଡି ପଡ଼ିଛି । ତା' ହାତରେ କାଳି ଲାଗିଗଲା ଆଉ ପାପୁଳିରେ ସାମାନ୍ୟ ନେସି ହୋଇଗଲା । କିଛି କଥାନାହିଁ । ପରେ ସାବୁନରେ ଘୋଇଦେଲେ କାଳି ଛାଡ଼ିଯିବ । ସେ ଫର୍ଦେ କାଗଜ ଉଠାଇ ଆଣିଲା ଆଉ ସେଥିରେ କୁହାଯାଉଥିବା ଭଲି ସ୍ଵର୍ଗ ଲେଖିଲା-

“ମୁଁ ମୋତେ ଉରେନାହିଁ ।”

ତା' ହାତ ପିରିଲାନି । କଲମର ଓଜନ ହେତୁ ହାତର ସାମାନ୍ୟ ଥରା ଆଡ଼ିଛନ୍ତି

ହୋଇଯାଏ । ଆଜିକାଲି କ୍ୟାମେରାର ଇମେଜ ଷ୍ଟାବିଲାଇଡ଼ର ଭଳି କଲମ ସାମାନ୍ୟ ଓ ଜନିଆ ହେଲେ ଆଛୁଟି ଏତେ ଥରେନି । ଶିରାରେ ଆସୁଥିବା କମ୍ଫନକୁ ସମ୍ମାଳି ନିଏ ।

ଡେଭିତ ବେରୀ ଭାବିଲା ଏତିକି ଲେଖିବାକୁ ଏତେ ନାଚ । ଆଉ ମାତ୍ର ଏତିକି ଲେଖି ମୋତେ କି ସମ୍ମାନ ଆଉ ସୁଖ ସୁବିଧା ମିଳୁଛି । ଏମିତି ନିୟମରେ ଚାକିରୀ କରିବା ବଡ଼ ସହଜ । ତା' ପୁଣି ମହାମହିମ ଇଂରେଜ ଶାସନ ଅଧିନରେ । ଇଂଲାଣ୍ଟରେ କେଉଁଠି ଏତେ ଚେବୁଲ ମିଳିଥାନ୍ତା ? ସେଇଠି କାଠ ଏତେ ଲାଲ କଳା ହୁଏନି କିମ୍ବା ପଳିସ ଏତେ ଚମକେନି । ଓକ କାଠର ରଙ୍ଗ ବେଶି ସୁନେଲୀ । ସେଇଠି କାଳି, କଲମ ସବୁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ କେହି କେଉଁ ଚେବୁଲରେ ତା'କୁ ବସିବାକୁ କହିନି । ଏଇଠି ଅତି ସହଜରେ ଏତେ ମହାର୍ଦ୍ଦ୍ଵୀ ଚେଆରରେ ବସି ହେଉଛି ଆଉ ଲେଖି ହେଉଛି । ଅହୋ, ମହାଭାଗ୍ୟ ।

ଡେଭିତ ବେରୀ । ତୁମକୁ ସବୁଦିନ ଗୋଟିଏ ଧାଉ ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ । “ମୁଁ ମୋତେ ଡରେନାହିଁ ।”- ସେ ସ୍ଵର ଆଗଭଳି କମ୍ଫନଶୂନ୍ୟ ଥିଲା ଆଉ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମଧ୍ୟ ଅତି ସ୍ଵଷ୍ଟ ଥିଲା ।

ମାନନୀୟ, ତା' କରିବି ନିଷ୍ଟୟ । ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ମୁଁ ନିୟମରେ ବନ୍ଧା । ସାମାନ୍ୟ ତୁ୍ୟତି ହେବନି ।

ମୋର ତୁମ ଉପରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି । ଏତିକି ସବୁଦିନ ଠି ନିଷାର ସହ ଲେଖିବ । ଲେଖା କାଗଜକୁ ଚେବୁଲ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦେବ । ଅକ୍ଷରର ଆକାର ହିସାବରେ, ତୁମ ଲେଖିବା ସହ କାଗଜର ଆକାର ମନକୁ ମନ ଛୋଟ ବା ବଡ଼ ହୋଇଯିବ । ତୁମ ବିଶ୍ୱାସ ସହ ଚେବୁଲର ଆକାର ବଡ଼, ଛୋଟ ହେବ । ତୁମ ପାଇଁ କେବେ କିଛି କମ ହେବନି ।

ଧନ୍ୟବାଦ ମାନନୀୟ । ଆପଣଙ୍କର ଅସୀମ କୃପା ।— ଡେଭିତ ବେରୀ କହି ନିଜ

ମୁଣ୍ଡକୁ ଅଣ୍ଟାରୁ ତଳକୁ ମଧ୍ୟ ନୁଆଁଇଦେଲା ।

ସେ ସ୍ଵର ଲୁଚିଗଲା ଆଉ ପାଖରେ କେହି ନଥିଲେ । ଆଗରେ ଲେଖା କାଗଜଟି ଏକ ପେପର ଛେଟ ତଳେ ଚାପି ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଲେଖା ଧାତି ଅତି ପରିଷ୍କାର ଦିଶୁଥିଲା । ଡେରିଡ ବେରୀ ସେହି ଲେଖାକୁ ବାରବାର ପଢ଼ିଲା । ଏକ ଛୋଟ ଧାତି, ମନେ ରଖିବାକୁ କିଛି କଣ୍ଠ ହେଉନି । “ମୁଁ ମୋତେ ତରେ ନାହିଁ ।” ସେ ମନକୁ ମନ ସେହି ଧାତି ଘୋଷିଛେଲା । ତା’କୁ ଲାଗିଲା ସେ ଆଉ କିଛି ଲେଖେ । ହାତ ପାହାନ୍ତାରେ କିଛି କାଗଜ ଥିଲା । ଏକ କାଗଜ ଉଠାଇ ଆଣି ଲେଖିଲା

“ମୁଁ ହର୍ତ୍ତା, କର୍ତ୍ତା, ଏଠାକାର ବିଧାତା ।”

ତାକୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗୁଥିଲା । ତଥାପି ଭିତରେ କିଛି ଦବିଗଲା ଭଲି ମନେ କରୁଥିଲା । ସେ କିଛି ସମୟ ବୁପଚାପ ନିଜ ଚେଆରରେ ବସିରହିଲା । ଆଉ ତା’ ଆଖି ସେହି କାଗଜ ଉପରେ ଲାଗି ରହିଲା । ସେ ଆଉ କୁଆଡ଼କୁ ଅନାଇ ମଧ୍ୟ ପାରୁ ନଥିଲା ।

ଅବିନାଶ ଏମିତି ବୁକ୍ତି ଦେଖି ଆଶ୍ରମ୍ୟ ହୋଇଯାଉଥିଲା । ପ୍ରତିଦିନ ଏକ ଚେବୁଲରେ ବସି ଲେଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ - “ମୁଁ ମୋତେ ତରେନାହିଁ ।” ବାସ୍ କି ସହଜ ଲେଖା । ଗୋଟାଏ ଧାତି । ସେତିକିରେ କାମ ଶେଷ ଆଉ ଏତେ ବଡ଼ ନାମୀ ଜେଲର ହର୍ତ୍ତାକର୍ତ୍ତା । ଏମିତି ଚାକିରୀ କରିବା ଅତି ସହଜ । ପାଞ୍ଜ ଶହରୁ ଛଅଶହ ସଂଖ୍ୟାର କଇଦୀ ଜୋତାର ମତମତ ଶବରେ ନିଜ ଛାତିରେ ହଠାତ୍ ଜୋରରେ ଧକ୍କଧକ୍ ଅନୁଭବ କରୁଥିବେ । ଚାଲି ଅତି ଓଜନିଆ ହୋଇଯାଉଥିବ । ଜୋତାର ଓଜନ ଆଉ ଆକାର ବଢ଼ିଯାଉଥିବ । ଅବିନାଶ ଡେରିଡ ବେରୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ଡେଭିଡ ବେରୀ ନିଜର ଲମ୍ବା ଛାଇ ଦେଖି ଗର୍ବ ଅନୁଭବ କଲା । ତା'କୁ ଲାଗୁଥିଲା ତା' ଆକାର ଆଠଫୁଟରୁ ଉଦ୍‌ଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ଆଉ ଅନ୍ୟମାନେ ଚାରିଫୁଟରୁ ଛୋଟ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଜୋରରେ ହସିଲା । ସେ ହସରେ ତା' କୋଠରୀ ଧରୁଥିଲା । ସତରେ ଲେଖା କାଗଜରେ କିଛି ଶକ୍ତି ଅଛି । ସମସ୍ତେ ଡରି ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରିଦେଉଛନ୍ତି ।

ମୁଁ କଇଦୀମାନଙ୍କ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତ ଦେଖିପାରେ । ମୋ ଆଖିରୁ କିଛି ଲୁଚିଂବନି, କେହି କିଛି ଲୁଚାଇ ପାରିବେନି ।— ଡେଭିଡ ବେରୀ ସେଣ୍ଟାଲ ଗାଉରର ସବୁଠାରୁ ଉକ୍ତ ଯାଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ମନକୁମନ କହୁଥିଲା । ଏମିତି ତା'କୁ କହିବାକୁ ତା' ଭିତରୁ କେହି ଠେଳୁଥିଲା । ନିଜ ଉପରେ ଭରସା ଆସିବାକୁ ଭିତରେ କିଏ ଉପୁକାଇବା ଦରାକର । ତା'ପରେ ମନରେ ପ୍ରତ୍ୟ୍ୟ ଆସେ । ଏକ ସଫଳ ଜେଲର ଆଗରେ ସମସ୍ତ କଇଦୀଙ୍କ ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତ ସବୁ ବହିର ପୃଷ୍ଠାଭଳି ଖୋଲିଯିବା ଦରକାର । ଲୋକ ଦେଖି ରୋଗର ଚିକିତ୍ସା ।

ସାତଟା ଭାଗଥିବା ସେଲୁଲାର ଜେଲ ଆକାଶରୁ ଏକ ଏକ ଷ୍ଟାର ଫିଶ ପରି ଲାଗୁଥିଲା । ମଝରେ ଥାଇ ଏକ ଯୋଡା ଆଖି ସବୁ ଆଡକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରେ । ଏହି ଜେଲର ମଡେଲ ଜେମ୍ ବେନଥାମଙ୍କ ପେନୋଟିକନ (ଚରଞ୍ଜକ୍ରିଗ୍ସମକ୍ରିଗ) ମଡେଲ ହିସାବରେ ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ସମସ୍ତେ ମନେକରିଥିଲେ । ଏମିତିଆ ମଡେଲରେ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଲାଗିବ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ କିଏ ସବୁବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଛି । ଫରାସୀ ଦାର୍ଶନିକ ମାଇକେଲ ଫୋଉକଲ୍ ଆଗରୁ ଯେ ଏମିତିଆ ମଡେଲକୁ ନିରୀକ୍ଷଣର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ନାମିତ କରିଥିଲେ । ଆଉ ଜେଲରେ ତିନି ପ୍ରକାର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଥିଲା, ଭୋକରେ ରଖିବା, ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେବା ଆଉ ନିର୍ଭର କାରାବାସ । ସବୁଠାରୁ କଷ୍ଟଦାୟକ ଥିଲା

ସଲିଗାରୀ କନଫାଇନମେଣ୍ଟ ବା ନିଃସଙ୍ଗ ଆବଶ୍ୟକ କାରାବାସ ।

ଡେଭିତ ଜେଲ ଉପରେ ନଜର ପକାଇଲା । ବେଶ ଶକ୍ତ ହୋଇ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଜେଲର କାହୁ କଠିନ ଆଉ ଶକ୍ତ ହେଲେ ଜେଲରର ମନ ପାହାଡ଼ ଭଳି ଦୃଢ଼ ହୋଇଯାଏ । ଏମିତି ଏକ ବିଶାଳ ଜେଲର ଅଧୀକ୍ଷକ ହେବାଯୋଗୁ ତା'କୁ ଅତି ଗର୍ବ ଲାଗୁଥିଲା । ଏମିତି ନିରାପଦ ଜେଲ କେଉଁଠି ନାହିଁ । ଏ ଜେଲରୁ କଇଦୀ ଖସି ପଳାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଉ ଆଣ୍ଟାମାନର ପେନାଲ ସେଟଳମେଣ୍ଟରୁ କଇଦୀମାନେ ଖସିପାରି ନାହାନ୍ତି ।

ହଁ କଇଦୀ ଛୋଇଚନ ଆଉ ମେହତାବ ମେ ୨୭, ୧୮୭୭ ମସିହାରେ ସେଲୁଲାର ଜେଲ ନଥିଲା ବେଳେ ଏକ ଦେଶୀ ଭେଳାରେ ବସି ଖସି ପଳାଉଥିଲେ । ହଜାରେ କିଲୋମିଟରର ଅଶାନ୍ତ ସମୁଦ୍ରକୁ ସେମାନେ ଦେଶୀ ଭେଳାରେ ପାର ହେବେ ବୋଲି ଭବିଥିଲେ । ତାଙ୍କୁ ଧରିବା ପାଇଁ ଅନେକ ଲୋକ ଯାଇଥିଲେ ଆଉ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ୨୫୦ ଟଙ୍କାର ପୁରକ୍ଷାର ରାଶି ଘୋଷଣା କରାଯାଇଥିଲା । ଶେଷରେ ଏକ ବ୍ରିଟିଶ ଜାହାଜ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଛାର କଲା । ସେମାନେ ଯେ ଦୁର୍ଗଣ୍ଯଗ୍ରହୀନ ମସ୍ତ୍ୟଜୀବୀ । ଏମିତି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏସିଆରିକ ଷ୍ଟେନଜରସ୍ ହୋମ, ଲଣ୍ଠନରେ ବିଚରଣ କରିବାକୁ ଦିଆଗଲା, ଶୋଇବାପାଇଁ ବିଛଣା ମଧ୍ୟ ଦିଆଗଲା । ଦିନେ ସେମାନେ ଶୋଇବା ସମୟରେ କର୍ଣ୍ଣେ ହୁଏ ସେମାନଙ୍କର ଫଟୋ ନେଇଗଲେ ଆଉ ତାହା ବ୍ରିଟିଶ ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ବିଚରଣ କରିଦିଆଗଲା । ସେଇରୁ ସେମାନଙ୍କର ପରିଚୟ ଜଣାପଡ଼ିଗଲା । ଆଉ ଏକ ଦିନ ସକାଳେ ମେହତାବ ଏବଂ ଛୋଇଚନ ନିଜକୁ ବେଢ଼ି କରତା ଭିତରେ ବନ୍ଧା ପାଇଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ବେଙ୍ଗ ଭଳି ତିଆଁଇ ତିଆଁଇ ଏକ ଭାରତ ଅଭିମୁଖେ ଯାଉଥିବା ଜାହାଜରେ ବସାଇଦିଆଗଲା । ସେମାନଙ୍କ ଭାଗ୍ୟ

କାରାବାସରେ ।

ଅବିନାଶ ସେଲୁଲାର ଜେଲ ବିଷୟରେ ଆଉ ପୁରୁଣା ସେଟଲମେଣ୍ଟ ଉପରେ କିଛି କଥା ମନେପକାରୁଥିଲା । ତା' ପଢାଶୁଣା ଇତିହାସ ହିସାବରେ ପେନାଲ ସେଟଲମେଣ୍ଟରେ କମିଟି ସ୍ଥାପାରିଶ ଅନୁସାରେ ସାଂଘାତିକ ଅଭ୍ୟାସଗତ ଅପରାଧିମାନଙ୍କୁ ଅତିକମରେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଅତି କଠିନ ଶୃଙ୍ଖଳା ଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନଙ୍କୁ ଛଅମାସ ପାଇଁ ଏକାକୀ ସେଲରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ମିଶିବାକୁ ନଦିଆୟାଇ ରଖାଯିବ । ତା'ପରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଠରମାସ ପାଇଁ ବ୍ୟାରାକରେ ରଖାଯିବ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି କାମ କରିବେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଜେଲ ବାହାରକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିବ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଅବସ୍ଥାରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଚାରିବର୍ଷ ପାଇଁ ବାହରେ କାମ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିବ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ସଂକ୍ଷ୍ୟାରେ ନିଜ ବାରାକକୁ ଫେରିଆସିବେ ।

ତା'ପରେ ସେହି କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଦିନ୍ତୀୟ ଶ୍ରେଣୀ କଇଦୀ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯିବ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷପାଇଁ ତା'କୁ ଲେବର ବାରାକରେ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ କିନ୍ତୁ ତା'କୁ ପେଟି କାମରେ ନିୟୁକ୍ତ କରାଯାଇ ପାରିବ କିମ୍ବା ସେ ହାଲୁକା କାମ କରିବ । ନିର୍ବାସନର ଦଶ ବର୍ଷ ପରେ ତା'କୁ ଟିକେଟ-ଅଫ-ଲିଭ ବା ଆଟ୍ର ନର୍ତ୍ତର କଇଦୀ ବୋଲି ବିଚାର କରାଯିବ । ସେ ସମୟରେ ସେ ନିଜେ ଚାଷବାସ, ଗାଇ ଗୋରୁ ରଖିବା ଇତ୍ୟାଦି କାମ କରିବ । ଏହି ସମୟରେ ତା'କୁ ବିବାହର ଅନୁମତି ମିଳିବ କିମ୍ବା ସେ ନିଜ ପରିବାର ଆଣିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'କୁ ମୁକ୍ତ ମିଳିନାହିଁ । ତା' ପାଖରେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକର ଅଧିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ସେ ସେଟଲମେଣ୍ଟ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ କିମ୍ବା ବିନା କାମରେ ବସି ପାରିବ

ନାହିଁ ।

ଯେଉଁ କଇଦୀ ଆତ୍ମ ନିର୍ଭର କଇଦୀ ବୋଲି ବେବଚିତ ହେବ ଏବଂ ଆଣ୍ଟାମନରେ ବାସ କରିବାକୁ ଚାହିଁବ, ତା'କୁ ବିବାହର ଅଧିକାର ମିଳିବ । ସେ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀ ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିବ । ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିନରେ ଉପୟୁକ୍ତ କଇଦୀ ମହିଳାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମ ନିର୍ଭର ଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କ ସହ ଦେଖାସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଦିଆଯିବ । ଆତ୍ମ ନିର୍ଭର କଇଦୀ ଯଦି କେଉଁ ମହିଳା କଇଦୀକୁ ମନୋନୀତ କରେ ଆଉ ଯଦି ସେ ମହିଳା ରାଜି ହୁଏ ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିବାହ ପାଇଁ ଅନୁମତି ମିଳେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକ ଆତ୍ମ ନିର୍ଭର ଗ୍ରାମରେ ବସାଯାଏ । ସେହି ବିବାହକୁ ସୁପରିଟେନ୍ଡେଣ୍ଟଙ୍କ ପାଖରେ ରେକର୍ଡ କରାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରଥା କିଛି ଦିନ ସୁରୁଖୁରୁରେ ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ୟା ଆସିଲା ମହିଳମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ଯାହାକୁ ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟାରୁ ବେଶ କମ ଥିଲା । କଇଦୀମାନଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିବାକୁ ରାଜି ହେଉନଥିଲଲେ । ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ପାରିହେଲେ ଜାତି ଚାଲିଯିବ ବୋଲି ଭୟ ଥିଲଲା । ୧୯୭୦ ମସିହାରେ କେବଳ ୩୫ ଜଣ ମହିଳା କଇଦୀ ବେଙ୍ଗଲରୁ ଆସିଲେ । ୧୯୯୩ ମସିହାରେ ୨୪୪୭ ଜଣ ପୁରୁଷଙ୍କ ତୁଳନାରେ କେବଳ ୩୭୩ ଜଣ ମହିଳା କଇଦୀ ଥିଲେ ।

ଏ ଭିତରେ ଜେଲ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା । ୧୯୯୦ ମସିହାରେ ଲ୍ୟାଲ ଏବଂ ଲେଥବ୍ରିଜ ( ଲ୍ୟାଲ – ହୋମ ସେକ୍ରେଟାରୀ ଆଉ ଲେଥବ୍ରିଜ – ବେଙ୍ଗଲ ମେଡିକାଲ ସର୍ବିସର ସର୍କାର) କମିଟି ସୁପାରିଶ ଅନୁସାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭାରତ ଭୁଣ୍ଡରେ କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ବେଶୀ ଦଣ୍ଡ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ଆଣ୍ଟାମନକୁ ନିର୍ବାସିତ ହୋଇଥିବା କଇଦୀମାନଙ୍କୁ ଆନ୍ଦୁପାତିକ ଦଣ୍ଡ ମିଳୁନାହିଁ । ତେଣୁ ଦଣ୍ଡ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ କଠିନ କରିବା

ଦରକାର ।

ଅବିନାଶ ନିଜ ମନେମନେ କିଛି ହୃଦୟହୀନ ପୃଷ୍ଠାକୁ ତର୍ଜମା ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲା । ବ୍ରିଟିଶ ଶାସନର ଏକ ବଡ଼ ଗୁଣାଧିକା ସବୁ କାମର ଲିଖିତ ରୂପଲେଖ ଆଉ ତା'ର ଉପଯୁକ୍ତ ପ୍ରତିପାଳନ । କିଛି ନିୟମ, କିଛି ପ୍ରଶାଳୀର ସବୁରେଳେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସୁଥିଲା ଆଉ ସେମାନେ ନିଜ କାମର ଉପଯୋଗିତାକୁ ପ୍ରାୟ ବିଶ୍ଵେଷଣ କରୁଥିଲେ । ଅବିନାଶ ନିଜ ମନେମନେ ହସିଲା, ନିଜକୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା- ହାସ୍ୟାସ୍ତ୍ରଦ ବିଶ୍ଵେଷଣ ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ କେବଳ ଦଣ୍ଡ ଶେଷରେ ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ହିସାବରେ ଏକ ହିଂସ୍ର ପଶୁକୁ ଶାସନ । ଦୁଇପରୁ ଅଲଗା ଯୁକ୍ତି ।

ଲ୍ୟାଲ ଏବଂ ଲେଥବ୍ରିଜ କମିଟିର ସ୍ଵପାରିଶ ଅନୁସାରେ ସେଲୁଲାର ଜେଲର ନିର୍ମାଣ ୧୯୯୭ ମସିହାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଆଉ ୧୯୦୭ ମସିହା ଆଡକୁ ଶେଷ ହେଲା । ଜେଲ ନିର୍ମାଣ ଶେଷ ହେଲାବେଳକୁ ବେଙ୍ଗଲ ଆଉ ପଞ୍ଚାବ ଆଉ ମହାରାଷ୍ଟ୍ରର ବନ୍ଦୀ କ୍ରାନ୍ତିକାରୀମାନଙ୍କ ଆସିବା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ୧୯୦୯ ମସିହାରେ ଆଲିପୁର ବୋମା ବଣ୍ଟୋରଣର ଅଭିଘୂତମାନଙ୍କୁ କଲିକତା ହାଇକୋର୍ଟ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲା ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଣ୍ଟାମାନକୁ ନିର୍ବାସିତ କରାଗଲା ।

ଡେଣିକି ଆଗକୁ ପ୍ରାୟ ୨୯ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଦ୍ରୋହୀ କ୍ରାନ୍ତିକାରୀ ରାଜନୈତିକ ବନ୍ଦୀମାନଙ୍କ କାରାଗାର ବନିଗଲା ସେଲୁଲାର ଜେଲ ।

ଆଣ୍ଟାମାନରୁ ଖସି ପଲେଇବ, ଆଉ ତା'ପରେ ସେଲୁଲାର ଜେଲର କାରାବାସରୁ । ଅସମ୍ବନ୍ଧିତ ।- ସେ ଏଇଆ କହି ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲା । ତା' ସ୍ଵର ଅଛୋପମର ସାତବାହୁକୁ ଛୁଇଁ ପ୍ରତି ସେଲରେ କମ୍ପନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା । ଆକାଶରେ ହୃଦାତ ବେଳିତ ଆହାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ମର୍ଶ ନିଃଶ୍ଵର ବିଭାଗ ହେତୁ, ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଜନାୟକଙ୍କ ହ୍ଵାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ | Page : 46

ସି ଇଗଲ ଘୁରିବୁଲୁଥିଲା । ସେଲୁଲାର ଜେଳଟା ତ ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ । ଆକାଶର ଇଗଲ ଆଖିରୁ କିଛି ଲୁଚି ପାରେନା, କିଛି ଲୁଚି ପାରିବନି । ଇଗଲ ପରା ଏକ ଛୁଞ୍ଚିକୁ ଆକାଶରୁ ଦେଖିଦେଇପାରେ । ତେଭିତ ବେରୀ ନଜରରୁ କିଛି ଲୁଚି ପାରିବନି ।

ବିଶ୍ୱର ସବୁଠାରୁ ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ବନ୍ଦୀଶାଳା ।— ସେ ପୁଣି ସିଂହର ଗର୍ଜନ ଭଳି ନିଜ ଭିତରେ ଗର୍ଜନ କଲା । ଏ ଶବ୍ଦ କେତୋଟି ଘଡ଼ଘଡ଼ିର ଶବ୍ଦଭଳି ଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳ ଯେମିତି କମ୍ପାଉଥିଲା ଭଳି ତା'କୁ ଲାଗୁଥିଲା ।

ଏଇଠୁ ମୁଁ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ନଜର ରଖିଛି ।— ସେ ଜୋରରେ କହିଲା ଆଉ ସବୁଆଡ଼ୁ ଜୋତାର ମଚମଚ ଶବ୍ଦ ଭାସି ଆସିଲା ଆଉ ଜୋରରେ ଥଡ଼ ଥଡ଼ କରି ଶବ୍ଦମାନ ଏକାସାଙ୍ଗରେ ହେଲା । ଓ୍ୟାର୍ଟରମାନେ ବେରୀଙ୍କ ସ୍ଵର ଶୁଣି ନିଜ ମାର୍କଙ୍ଗ କ୍ଷଣକପାଇଁ ବନ୍ଦ କରି ବେରୀ ଦେଖନ୍ତୁ କି ନଦେଖନ୍ତୁ ସାଲୁୟଟ କଲେ । ତେଭିତ ବେରୀର ଆସୁଥିବା ନୂଆ କଇଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଭିଭାଷଣ ଯମିତି ସମସ୍ତଙ୍କ କାନରେ ଗୁଣ୍ଡରୁଥିଲା । ସେ ସ୍ଵରରେ ଥିଲା ପଥରର ସ୍ଥିର ଗାମ୍ବୀର୍ୟ ଆଉ ବରଫର ଜମିଯାଉଥିବା ହିମ ଶୀତଳତା, ତା' ପୁଣି ଏହି ବିଶୁବମଣ୍ଡଳୀୟ ଜଙ୍ଗଳ ଧାରରେ । ତେଭିତ ବେରୀ ନିଜ ଉପର ଅପିସବୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଆଖି ପକାଇଲା । କିଛି ନୂଆ କଇଦୀ ଆସିବେ ।

ଏଣେ ଆଶ୍ରାମାନ ସମୁଦ୍ରରେ ଏକ ଜାହାଜ ଦେଖାଗଲା । ଛିମ ଚାଲିତ ଜାହାଜ । ଧୂଆଁ ଭସ୍ତରସ୍ତ ହୋଇ ବାହାରୁଥିଲା । ସମୁଦ୍ର ଗାଢ଼ ନୀଳ ଆଉ ଆକାଶ ମଧ୍ୟ ନୀଳ ଥିଲା । ଜାହାଜ ଧାରରେ ଫେଣ ତିଆରି ହୋଇଚାଲୁଥିଲା । ଜାହାଜଟି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଝ ସମୁଦ୍ରରେ, କୁଳରୁ ବେଶ ଦୂରରେ । ଯାତ୍ରୀବୁଦ୍ଧା ଜାହାଜ । ଜାହାଜରେ କିଛି ଦୁର୍ଧାନ୍ତ କଇଦୀ ଅଛନ୍ତି । ଶମ୍ଭୁ ରକ୍ଷୀମାନ ଜାହାଜ ଉପରେ ବନ୍ଧୁକ ଧରି ଠିଆ ହୋଇରହିଥିଲେ

। ଏ ପଟେ ମଞ୍ଚରେ ଗୋଟିକିଆ ପଥର ନାହିଁ, କୁଳ ଆଡ଼କୁ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ କାହିଁ କାହିଁଠିଁ  
ପଥୁରଅା । ଶେଷରେ ଗାଢ ସବୁଜ ଦ୍ୱୀପର କୁଳରେ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ଭିତରେ ଜାହାଜ ନଙ୍ଗର  
ପକାଇଲା । ଛୋଟ ଛୋଟ ତେଉ ଜାହାଜରେ ବାଡ଼େଇ ହୋଇ ଫେରିଯାଉଥିଲା ।

ଆଣ୍ଟାମାନ ଆସିଗଲା । ତୁମମାନଙ୍କ ଏତେ ଦିନର ଅପେକ୍ଷା ଶେଷ ହେଲା ।-  
କଇଦୀମାନଙ୍କ କାନ ପାଖରେ କିଏ ବାଘ ଭଳି ଗର୍ଜନ କଲା ।

ତୁମମାନଙ୍କର ନୂଆ ଘର । ସେଲୁଲାର ଜେଲ ।- ହେଟା ଭଳିଆ କିଏ ହେଁ ହେଁ  
ହୋଇ ଆଉ କିଏ ବଙ୍କ କ୍ଲାସରେ ଥିବା ଦଳେ ଲୋକଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କହୁଥିଲା । ବନ୍ଦା  
ହୋଇଥିବା ଲୋକମାନେ ଜାହାଜ କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିଲା ଦେଖିପାରୁନଥିଲେ । କେବଳ  
ଇଞ୍ଜିନର ଶବ କମ ହୋଇଯିବା ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଆଣ୍ଟାମାନ ତାହାହେଲେ  
ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

କ୍ରମଣୀୟ... .

# ବିଲୀନ ତାମସ

ସୁଶାନ୍ତ ଶେଖର ଦାଶ

ଉନମାନବ ଶୂନ୍ୟ, ଦୁର୍ଭେଦ କଣ୍ଠକିତ ଓ ପ୍ରସ୍ତରହୁଳ ଏ ରାସ୍ତା ! ରବି-ତମସ ର ଅତ୍ୱାତ ଛକ୍କାପଞ୍ଚା ।

ପ୍ରକୃତିର ଭରପୁର ସମ୍ମାରରେ ନୀରବତାର ଖୁବ ରାଜତ୍ରୁ । ବେଇମାନିଆ ପବନ ପୁଲାକ ବାଟ ମାରଣା ହୋଇ ବୃକ୍ଷରାଜି ଦେହରେ ପିଣ୍ଡ ହୋଇ ସତ୍ତା ହରାନ୍ତି । ପୁଷ୍ଟସାର ବାସ୍ତାରେ ଚଉଦିଗ ମହୁ ମହୁ । ବୃକ୍ଷ ସମ୍ମହ ପରସ୍ପର ଛନ୍ଦା ଛନ୍ଦି ହୋଇ ପ୍ରେମାଳାପରେ ମଗ୍ନା ।

ଆଏ କି ସୁନ୍ଦର ଅରଣ୍ୟାନୀ !! କି ସୁନ୍ଦର ନିର୍ଝରଣୀର ମନୋରମ ନାଦ ! ମନ ମୋହିଲା ପରି ପୁଷ୍ଟସାର ଆଶାରେ ମଧୁକାରର ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ଗୁଣ୍ଠନ !

ବନ୍ୟପ୍ରାଣୀଙ୍କ ବିକଟ ଶବ୍ଦ ପ୍ରତିଧୂନିର କିଛି ଭ୍ରମାତ୍ରକ ପ୍ରତିଛବି .... ..

ଆଉ, କିଛି କିଛି ଭାସି ଆସୁଥିବା ସୁମଧୁର ଓ ମନୋହର କାଳକୀ ଧୂନି ।

ଆଉ -

ଅମାନିଆ ମଳୟ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଆନନ୍ଦ ବିଭୋର କେତେକ ଆକାଶରୁଆଁ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ କୋଳାକୋଳିର ଧୂନି ।

ଶୂନ୍ୟଶାନ ଏଠି ଭୂଷଣ । ଅବଗୁଣ୍ଠନବତୀ ଅବଳାଟିଏ ଅବା ! ତିଳ ଟିଏ ପଡ଼ିଲେ ତାଳ ପଡ଼ିଲା ପରି ଗର୍ଜନ ! ! ବୃକ୍ଷ ରୁତ ଶୁଷ୍କ ପଲ୍ଲବଟିଏ କେବେକେମିତି ବେସାହାରା ହୋଇ ଖସି ପଡ଼ିଲେ ମହାସନ୍ତର୍ପରେ ଧରାଶାୟୀ ହୁଏ । ପ୍ରକଣ୍ଠିତ ହୋଇ ଉଠେ ନିଷ୍ଠଳ ବନାନୀ !

ଏପରି ମନୋରମ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଏକାକୀ ପଥରେ ଜଣେ ପଥିକ ! ପ୍ରକୃତି ସ୍ତର । ହାତରେ ବୀଣା, ସ୍ଵଳ୍ପ ପରିହିତ ବସ୍ତ୍ର, କାନ୍ଦରେ ଉତ୍ତରୀୟ ଓ ଉପବୀତ ।

ମଧୁର ମହତୀ ବୀଣା ଝେଙ୍କାର ସାଙ୍ଗକୁ ପଥିକଙ୍କ ସୁଲକ୍ଷିତ କଣ୍ଠ ଶବ୍ଦ ନିଘଞ୍ଜି  
ବନାନୀଖଣ୍ଡକୁ ଖୁବ୍ ସଂଗୀତମୟ କରିଦେଇଥିଲା । ପ୍ରକୃତିଷ୍ଟା ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ସମସ୍ତ  
ବନାନୀ ।

ଏମିତି ଏକ ଅଭ୍ୟୁତ ଓ ପବିତ୍ର ପରିବେଶ ସହ ସେଠାକାର ଅଧିମ ନିରୀହ  
ଆରଣ୍ୟକଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ନୂଆ ଅନୁଭୂତି !

କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ନିଜନିଜକୁ କାରୁ କଲେ ।

ସୁଲକ୍ଷିତ କଣ୍ଠ, ମଧୁର ବୀଣା ଗୁଂଜନ, ସମତାଳରେ ଘୁଣ୍ଣରର ମାଦକତା ଓ  
ଲହରୀ ମାରୁଥିବା ଭକ୍ତିପୂର୍ବ - ନାରାୟଣ..... ନାରାୟଣ..... ଶବ୍ଦ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଛିର, ଛାଣ୍ଣ,  
ସ୍ତର୍ଷ କରି ପକାଇଥିଲା ସମ୍ବନ୍ଧ ବନାନୀକୁ ।

ଉଦ୍‌ବ୍ଲାଦନ ଖେଳିଗଲା । ପ୍ରକୃତି ସ୍ତର୍ଷ ହୋଇଗଲା ।

ଆରଣ୍ୟକ ମାନେ ଆଗନ୍ତୁକ ଜଣଙ୍ଗୁ ପାଛୋଟି ନେଲେ । ଆଗମନର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ  
ଜିଜ୍ଞାସା କଲେ ।

କୁମ୍ବାଗୁଆ ଆଗମନୀ ଗାଇଲେ । ବୃକ୍ଷସମଣ୍ଡ ପୁଣ୍ଡ ବୃକ୍ଷୀ କଲେ ।

ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଦେଇଥିବା ରମଣୀ ବିଛେଦ ଅଭିଶାପଟିର କାବ୍ୟ ରୂପରେଖ ପାଇଁ ଏକ  
ବିଜ୍ଞ ରଚୟିତାର ଅନୁସନ୍ଧନରେ ରାହୀ ସେଇ ଗେରୁଆ ବସ୍ତ୍ରଧାରୀ ଆଗନ୍ତୁକ ।

ଅଭ୍ୟୁତ ରାହା ଆଉ ଅଭ୍ୟୁତ ରାହା !

ବିଧିର କି ବିଚିତ୍ର ବିଧାନ ! କି ଅଭ୍ୟୁତ ବିଚାର ପ୍ରଭୁଙ୍କର !! ସେଠାରେ ମିଳନ  
ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର !!!

ମିଳନ କଣ ଏମିତି ହୁଏ ? ଏକ ନିଃଶ୍ଵର ମହର୍ଷ ଏବଂ ଆଉ ଜଣେ ଧନ ଲୋଭି  
ଦସ୍ତ୍ୱ !

ହେ ପ୍ରଭୁ, ଲୁକାୟିତ ଦସ୍ତ୍ୱ୍ୟପତିତି ସହିତ ସେଇ ଗେରୁଆ ଭେକ, ପଦରେ କଠାତ୍,

ରୁଦ୍ରାକ୍ଷର ମାଳା, ବାହୁଚି, ଜଟା ଓ ବୀଣା ଆଭୂଷିତ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଧନ ସନ୍ୟାସୀ ସହ ମିଳନ କରାଇଦେଲ !

ବଳିଷ୍ଠବାହୁ ପ୍ରତେତା ପୁତ୍ର କ୍ଷଣିକ ମଧ୍ୟରେ କାରୁ କରି ନେଲା ନିଃଶ୍ଵର, କ୍ଷୀଣ, ନିର୍ବଳ ସେଇ ବ୍ରହ୍ମଷିଙ୍ଗୀ ।

ଚାହୁଁ ଚାହୁଁ ଖୁବ ଶାନ୍ତ ଓ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପରିବେଶଟି ହିଁସା ଆଉ ରଣକ୍ଷେତ୍ର ପାଲିଗଲା ।

ଚାରିଆଡ଼େ ହା' ହା'କାର ଖେଳିଗଲା ।

ଦଶ୍ରୋକମାତ୍ର ଇଶ୍ଵର ସତ୍ତା ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ଆରଣ୍ୟକମାନେ ଭୟରେ ଇତ୍ୟତ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । ସଦ୍ୟ ରହସ୍ୟମନ୍ୟା ତମସରେ ତୁବିଗଲେ ।

ଚାରିଆଡ଼େ ଭୟଙ୍କର ବାତାବରଣ !

ଅଦମ୍ୟ ସାହସ ସଞ୍ଜି, ମହାତ୍ମିକୁ ଦମ ଦେଇ, ଅତ୍ୟନ୍ତ ନମନୀୟ କଣ୍ଠରେ ଖୁବ୍ବ ସୁନ୍ଦର ପ୍ରଶ୍ନ ଟିଏ ପଚାରିଯିଲେ, ବ୍ରହ୍ମକ୍ଷି ।

ପ୍ରଶ୍ନଟିରେ ଶୁଭ୍ରଗାମୀର୍ଯ୍ୟ ଥିଲା ।

ସେଇ ଶବ୍ଦ କେତୋଟି ଦସ୍ତ୍ୱାଚିର ପଥର ହୃଦୟକୁ ଠଣ ଠଣ ଆବାଜ କରି ଭିତରକୁ ଭେଦି ଗଲା ।

ଅନ୍ତରାତ୍ମା ସ୍ତ୍ରୀରୁ, ନିଷ୍ଠାଲ, ସ୍ମୃଦନହୀନ ।

ମୁଣ୍ଡରେ ଭିତ୍ତିଥିବା କଳା ପଟିଟାକୁ ଉତ୍ତାରି ଆଣି ଯଥା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ପବନ ଦୁଲୁକାଏ ମୁହଁରେ ବିଞ୍ଚି ଦେଇ, ଲାଲ ଲାଲ ଆଖିରେ ସନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ପରଖି ନେଲେ ଏବଂ ପ୍ରଶ୍ନଟା ଯେ ନିହାତି ମାମୁଳି ଓ ଖସି ଯିବାର ଏହା ଗୋଟାଏ ବାହାନା... ଏମିତି ମନକୁ ଆସୁଛି ବୋଲି ସନ୍ୟାସୀଙ୍କୁ ଅବଗତ କରାଇଥିଲେ ।

ରକ୍ଷିରାଜ ! ତୁମେ'ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମାନସ ସନ୍ତାନ । କେତେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନର ସ୍ଵର୍ଗ ।

କେତେ କେତେ ପ୍ରଶ୍ନର ସମାଧାନ ମଧ୍ୟ ।

ଭୂତ, ଭବିଷ୍ୟ ଓ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ପରଖିବାର ଅଣଣ୍ଡ କ୍ଷମତା ତୁମର ଅଛି ।

'ଦେବକୀଙ୍କ ଅଣ୍ଟମ ଗର୍ଭ କାହିଁକି, ଯେ କୌଣସି ଗର୍ଭର ସନ୍ତାନ ତୁମ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ହୋଇପାରେ' ବୋଲି କଂସଙ୍କୁ ମନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ସହାୟତା କରିଥିଲି.....ହୁହେଁ ନା ?

ରୁକ୍ଷିଣୀଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଅସୀମ ସୌନ୍ଦର୍ୟ ଓ ଅନ୍ତରହିତ ଅଲୋକିକ ଶକ୍ତି ଅବଗତ କରାଇ, ତାଙ୍କୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆଡ଼େ ଆକର୍ଷିତ କରି, ଶିଶୁପାଳଙ୍କୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଶିଶୁପାଳ କରିଦେଲି.....

ମହାମୁନି ବ୍ୟସଦେବଙ୍କୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଲୀଳା ଲିପିବର୍ଣ୍ଣ କରିବାର ମନ୍ତ୍ରଣା ଦେଇ ଏକ ମହାନ କାବ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି କରାଇପାରିଲି.....

ଏସବୁ ତୁମର ମହିମା !

ଏତେ ବଡ଼ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ସାମ୍ନାରେ, ଏ ସାମାନ୍ୟ ଅଗ୍ରିଶର୍ମା !

ଦୁଇ ଅସମାନ୍ତରାଳ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ମଧ୍ୟରେ କିଛି କ୍ଷଣ ପାଇଁ ଅସମ୍ଭବ ନୀରବତା ଖେଳିଗଲା । ଶୂନ୍ୟତା ଖୁବ୍ ମୁଣ୍ଡ ପିରୁଆଏ । ବାନ୍ୟଜନ୍ମ ନିର୍ବାକ ଓ ନିଷ୍ଠଳ ।

ଦସ୍ତ୍ୟ ହୃଦୟରେ ଦୁଇଟା ଅନୁଭୂତି । ଗୋଟେ, ଦୀଘ ବର୍ଷର କଠୋର ଆଉ ଲୋମହର୍ଷଣକାରୀ ଦସ୍ତ୍ୟବୃତ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ଏଇ ସଦ୍ୟ ସାମ୍ନାକୁ ଆସିଥିବା ଛୋଟ ପ୍ରଶ୍ନଟି ନିଜ ମନ ଓ ବିବେକକୁ ବାରମ୍ବାର ଦଂଶୁଦ୍ଧିବାର ଅନ୍ୟ ଏକ ଅନୁଭୂତି ।

ଏଇ ଦୁଇ ଅନୁଭୂତି ସେଦିନ ଦସ୍ତ୍ୟ ହୃଦୟରେ ନିଜ ନିଜର ପ୍ରଭୂତ ଜାହିର କରୁଥିଲେ । କେହି କାହାଠାରୁ କମ ନ ଥିଲେ ।

ବାଜିବ କଥା !

ଯେଉଁ ସ୍ଵୀ, ପୁଅ-ଝିଆ, ବାପ-ମା' ଙ୍କ ପାଇଁ ଏତେ ସ୍ଵପ୍ନ ! ଯେଉଁ ମାନଙ୍କ ସୁଖ ତୁ

ନିଜ ସୁଖ !! ପାପ କରି, ଲୁଣ୍ଠନ କରି, ଡକାୟତି କରି ସେମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ଦାନା ଦେଉଛି । ସେମାନେ କଣ ତା'ର ସହାୟ ହେବେନି ? ନିଶ୍ଚୟ ତା' ଦୁଃଖରେ ଦୁଃଖୀ ହେବେ ଏବଂ ପାପର ଭାଗିଦାର ହେବେ...

ଦସ୍ତ୍ୱାପତି ସନ୍ତୁଳିତ । ଏମିତି କେତେ କେତେ ସକାରାତ୍ମକ ଚିତ୍ତା ମନକୁ ଡାଙ୍କି ଆସିଲା । ନିଶ୍ଚୟ ସେମାନେ ମୋର ଥଥାକଥିତ ପାପର ଭାଗିଦାର ହେବେ । ହେଲେ, ପାପ ତ ତାଙ୍କ ପାଇଁ କରିଥିଲା ।

କଣ ବା ଭୁଲ ମୋର ?

ଦସ୍ତ୍ୱାକୁଳେ ଜାତ କଲୁ ମୋତେ, ସ୍ଵଭାବ ଛାଡ଼ିବି କେମନ୍ତେ.... ?

ସନ୍ୟାସୀ ଜଣଙ୍ଗୁ ବୃକ୍ଷ ମୁଳେ ବାନ୍ଧି ଘରକୁ ଧାଇଁଲେ ରତ୍ନାକର ।

ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁଲା ପରି ପ୍ରଶ୍ନ ଚିଏ ! ଭୁଲି ହେଇନି । ତନ୍ତ୍ର ତନ୍ତ୍ର କରି ବଖାଣିଗଲେ ସମସ୍ତ ପ୍ରିୟଜନଙ୍କ ଆଗରେ । ସନ୍ୟାସୀଙ୍କ ସେଇ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଚିକୁ ଖୋଜୁଥିଲେ ପ୍ରିୟ ଜନଙ୍କ ମୁଖରୁ ।

ମୁହଁ ମୋତିଦେଲେ ସମସ୍ତେ । ପରିହାସ କଲେ ।

'କର୍ମ ମୋହର ନିଜ ଗୁରୁ, ଉଦ୍‌ଦିତ କେତେ ତୁ ପଚାରୁ'..... ?

'ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଜନ୍ମ ହୋଇ ନିଜ ନିଜର କର୍ମ ବଳରେ ମୋଷ, ଏହା ହିଁ ତ ସଂସାରର ନିୟମ'.....

'ଆମେ ଯାହା କରୁଛେ ସବୁ ଐଶ୍ୱରଙ୍କ ଇଚ୍ଛାରେ ହେଉଛି ' ଉକ୍ତିର ଖୁବି ଉପାଦେୟ ଓ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହୋଇଥାନ୍ତା, ଯଦି ସୃଷ୍ଟି ନିୟନ୍ତ୍ରା ଆମକୁ ଭଲ-ମନ୍ଦ, ହିତାହିତ, ଉଚିତ-ଅନୁଚିତ, ପାପ-ପୁଣ୍ୟ ପରଖିତାର ଶକ୍ତି ଦେଇ ନ ଥାନ୍ତେ !..... ।

ଏମିତି କେତେ କେତେ ଉପଦେଶ ନିଜ ଆତ୍ମୀୟଙ୍କୁ ସମ୍ମଳ କରି ଦସ୍ତ୍ୱାରାଜ ଫେରିଗଲେ ଅରଣ୍ୟକବୁ ।

ଫେରିବା ବାଟ ଗୁଡ଼ାକ କେମିତି ଅଲଗା ଅଲଗା ଲାଗୁଥାନ୍ତି । ସେଇ ତ ଫେରିବା  
ବାଟ । କିନ୍ତୁ, ଅନୁଭୂତି ଭିନ୍ନ ସ୍ଥାଦର !

ଅନୁଭୂତି କଲେ, ଗଲା ବେଳର ସେଇ କିନ୍ତା ଭଙ୍ଗେ ରାସ୍ତା, ଉତ୍ତର ଝାଂଜି, କର୍ଣ୍ଣଶ  
ଓ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ପାହାଡ଼ରୁ ଆଗତ ପୋଡ଼ା ପୋଡ଼ା ବାସ୍ତା ... ଏସବୁ  
କେମିତି କୋମଳ, ଶୀତଳ ଓ ସୁବାସିତ ପାଲଟି ଯାଇଛି ! ଗମନ ଓ ଆଗମନ ମଧ୍ୟରେ  
ନାହିଁ ନ ଥିବା ଅନ୍ତର ।

ଦେହର ନିଶ୍ଚାସ ପ୍ରଶ୍ନାସ, ପ୍ରବାହିତ ଘର୍ମ୍ୟ, ଧମନୀର ପ୍ରଖରତା.. ଏସବୁ ଖୁବ୍ ଧୀର,  
ଶୀତଳ, ଶାନ୍ତ ଓ ନିଷ୍ଠଳ ।

ମହାର୍ଷି ନିକଟରେ ନତ ମସ୍ତକ ମୁଦ୍ରାରେ ମୋଷ୍ୟ କାମନା କଲେ । ହେଉ ଅବା  
ଭକ୍ତିପଥ, ଜ୍ଞାନପଥ, କର୍ମପଥ ବା ରାଜପଥ !

'ରାମ' ନାମ ସତ୍ୟ, ରାମ ଚିରତ୍ତନ, ରାମ ମୋଷ୍ୟ ଆଦି ଗୁଡ଼ ତତ୍ତ୍ଵରେ ଭବୁତୁରୁ  
ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲେ ରତ୍ନାକର ।

ବ୍ରହ୍ମର୍କଙ୍କ ପ୍ରଦତ୍ତ 'ରାମ' ଶବ୍ଦ ଦୁଷ୍ଟାପ୍ୟ ମନେ ହେଲା । ରାମ ପରି ସୁଷ୍ଠୁ ସରଳ ଓ  
ସାବଲୀଳ ଶବ୍ଦଟି କଣ ଏତେ କଠିନ ? 'ମରା' ଶବ୍ଦକୁ କୁ ହିଁ ଆଦରିନେଲ ? ?

'ମରା' ତ ଅରୁଚିକ,

'ମରା' ଅପବିତ୍ର,

'ମରା' ଅଗ୍ରାହ୍ୟ,

'ମରା' ଶଙ୍କାସୁଚକ,

'ମରା' ଭିତ୍ତିବ୍ୟକ୍ତିକ.....

କିନ୍ତୁ,

'ମରା' ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସତ୍ୟ ।

'ମରା' ଚିରତ୍ତନ ।

'ମରା' ଲୋକ ପରଲୋକର ମାଧ୍ୟମ ।

'ମରା' ହିଁ ଶେଷ ସାଥି ।

'ମରା' ଯେ ସଂସାରର ନିୟମ ।

ନିତ୍ୟ, ଶାଶ୍ଵତ, ଚିରତ୍ତନ, ସନାତନ ସେଇ 'ମରା' ଶବ୍ଦଟି ସେବିନର ପୁସ୍ତର ହୃଦୟଟିକୁ କାଳ କାଳକୁ ବିବର୍ତ୍ତନ ମୋଡ଼ରେ ଘାଣ୍ଡି ଚକଟି ବିଦୀର୍ଣ୍ଣ କରି ଦେଇଥିଲା । ବିବର୍ତ୍ତନ ମୋଡ଼ର ଚିରତ୍ତନ ସତ୍ୟ ପଛା ସନ୍ଧାନରେ ବୁଡ଼ିଗଲେ ବେସ୍ତ କାଳ କାଳ ଧରି । ଭୁଲିଗଲେ ନିଜକୁ । ଉଚ୍ଚ ହୁଙ୍କା ପାଲିଗଲେ ।

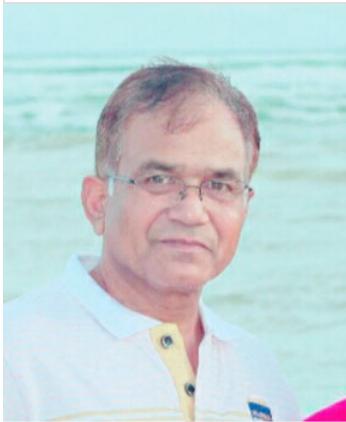
କ୍ରମ ବିବର୍ତ୍ତନରେ ଦସ୍ତୁୟ ହୃଦୟରେ ଜ୍ଞାନର ଆଉ ପ୍ରଜ୍ଞାନିତ ହୋଇ, ଜ୍ଞାନ ଜାହ୍ନବୀରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ସାହିତ୍ୟ ସୃଜନ ଭଳି ଏକ ମହାନ ସୃଜନୀର ସ୍ମରଣ- ରାମାୟଣ ରଚୟିତା ।

ରଯ୍ୟାଳ ଲାଗୁନ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

Sushant.dash1962@gmail.com

# ଅନ୍ତର୍ଗ୍ରହ ପ୍ରତୀକ୍ଷା

**ବିନୟୋ ମହାପାତ୍ର**



ପ୍ରତି ବର୍ଷ କ୍ୟାଲେଣ୍ଟର ବଦଳୁଛି, ମାସ ଶେଷରେ କ୍ୟାଲେଣ୍ଟରର ପୃଷ୍ଠା ବି ବଦଳି ଯାଉଛି । ବହୁତ କିଛି ବଦଳି ଯାଉଛି ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଦିନରେ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ଫଙ୍ଗୋଟି ଯୋଉଁଠି ଲାଗିଥିଲା ଠିକ୍ ସେଇଠି ସେମିତି ଲାଗିଛି । ଫୁଲମାଳଟି ସୁଖି ସୁଖି ଦିନେ ଛିଣ୍ଡି ଆପଣାଙ୍କାଏଁ ତଳେ ଖସି ପଡ଼ିଲା । ତା'ପରେ ଆଉ ସାହାସ ଭୁବେଇ ପାରୁନି ନୁଆ ମାଳଟିଏ ଆଣି ଲଗାଇ ଦେବି ବୋଲି । ତୁମେ ମଲ୍ଲୀ ଫୁଲକୁ ବହୁତ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲ, ଗଭାରେ ଖୋସିଦେଲେ କେତେ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଉଥିଲ । ଆଜି ବି ମନେ ଅଛି, ତୁମ ଜନ୍ମ ଦିନରେ ତୁମ ପାଇଁ ଥରେ ଗୋଲାପ ତୋଡ଼ାଟିଏ ଆଣି ଦେଇଥିଲି । ତୁମେ ତ ବହୁତ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଉଥିଲ, ହେଲେ ଉପ୍ରକତାଭରା ନୟନରେ ମୋତେ ସେମିତି ଅନେଇ ରହିଗଲ । ଯେମିତି ତୁମେ ଗୋଲାପ ନୁହେଁ ଆଉ କିଛି ଖୋଜୁଥିଲ । ମୁଁ ପଚାରିଲି ଭଲ ଲାଗିଲାନି, ଗୋଲାପ ଫୁଲର ତୋଡ଼ାଟା ? ତୁମେ ଚିକିଏ ହସିଦେଇ କହିଲ, ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ହୋଇଛି ଗୋଲାପ ଗୁଡ଼ିକ, ହେଲେ ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୁମେ ମୋ ପାଇଁ ମଲ୍ଲୀ ମାଳଟିଏ ଆଣିବ, ନିଜ ହାତରେ ମୋ ଗଭାରେ ବାନ୍ଧିଦେବ ବୋଲି । ସେଇ ଦିନ ମୁଁ ଜାଣିଗଲି ମଲ୍ଲୀଫୁଲର ଗଜରା ପ୍ରତି ତୁମର କେତେ ଦୁର୍ବଳତା । ଏବେ ବି କେବେ ବଜାର ଗଲେ, ତୁମକଥା ମନେପଡ଼େ, ପୁଣି କିଣିଆଣେ ମଲ୍ଲୀମାଳ, କେବଳ ତୁମର ଭୁତାରେ ଖୋସି ଦେବାପାଇଁ । ହେଲେ ତୁମ ଫଙ୍ଗୋରେ ତୁମ ଭୁତାଟା ତ ଦିଶୁନି, କେମିତି ବାନ୍ଧିଦେବି କହୁନ ? ଏଇ ଚେବୁଲ ଉପରେ ଏମିତି ପଡ଼ି ପଡ଼ି ମାଳ ସବୁ ସୁଖି ଯାଉଛି ସିନା ହେଲେ ତୁମ ଫଙ୍ଗୋରେ ନୁଆ ମାଳାଟିଏ ଚଢେଇବାର ସାହାସ ଏକାଠି କରି ପାରୁନି । ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନି ତୁମେ ଆଉ ନାହିଁ ବୋଲି ।

ନିଇତି ସକାଳେ ଶେଜରୁ ଉଠିଲେ ପ୍ରଥମେ ବାଆଁପଟ ଶେଜ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ଚାଲିଯାଏ, ତୁମକୁ ସେଇଠି ଖୋଜେ, ତୁମର କଥା ଭାବେ । ମନେହୁଏ ତୁମ ଯେପରି ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ରୋଷେଇ ଘରେ ମୋ ପାଇଁ ତାହା ତିଆରି କରୁଛି ! ଏଇ ଏବେ ଏବେ ଗରମ ଗରମ ତାହା କପ୍ତ ତେ ନେଇ ଚାଲି ଆସିବ, ଆଉ ପାଖ ଟେବୁଲରେ ରଖି ମୋ ଉପରୁ ତାଦରଗା ଓଟାରି ନେଇ କହିବ, ଆରେ ଉଠମ, କେତେ ବେଳୁ ସକାଳ ହୋଇ ସାରିଲାଣି, ଆଉ କେତେ ସମୟ ଶୋଇବ ? ତୁମେ ପୁରା ଅଳସୁଆ ହୋଇ ଗଲଣି ଏବେ । ହେଲେ ଆଜି କାଲି ମୋତେ କେହି ଉଠାଇବାକୁ ଆସେନି, କିନ୍ତୁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଆପେ ଆପେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଉଛି । ସକାଳୁ କେହି ତାହା କପେ ବେତ ପାଖକୁ ନେଇ ଆସୁନି । ଉଠିଗଲା ପରେ ମୁହିଁଧୋଇ ଡାଇନିଂ ଟେବୁ ପାଖରେ ଯାଇ ଦେଖେ, ପିଲାଏ ଉଠିଲେଣି କି ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ଜାଣିଛ, ପିଲାଏ ଡେରିରେ ଉଠନ୍ତି । ନିଜେ ରୋଷେଇ ଘରେ ପଶି ତାହା କପଟେ ତିଆରି କରି ପିଇବାକୁ ଇଛ୍ଛା ବି ହୁଏନି । ତୁମେ ଥିଲା ବେଳେ କେତେ ଥର ତୁମ ସାଙ୍ଗରେ ଚିକି ସମୟ ବିତେଇବା ପାଇଁ ମୁଁ ତାହା କରିବା ବାହାନାରେ ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଚାଲି ଆସୁଥିଲି । ତାହା ତିଆରି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ବି କରୁଥିଲି । ହେଲେ ସବୁ ଥର ତୁମେ ମୋତେ ଅଟକେଇ ଦିଆ, ସବୁବେଳେ କୁହ, ରୁହ ମୁଁ ତିଆରି କରି ଦେଉଛି । ହେଲେ ଆଜି କାଲି ରେଷେଇଘରର ସେ ଆକର୍ଷଣ ମୋ ପାଇଁ ଆଉ ନାହିଁ । ରାତିରେ ସେମିତି ଶେଜକୁ ଗଲେ, ଶେଜରେ ପଡ଼ି ପଡ଼ି ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେ । ମନେହୁଏ ରୋଷେଇଘର କାମ ସାରି, ଲୁଗା କାନିରେ ହାତ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ତୁମେ ଏବେ ଆସିଯିବ ସତେ । ହେଲେ ତୁମେ ଆଉ କେବେ ବି ଆସନା । ଏମିତି ଅପେକ୍ଷା କରୁ କରୁ କେତେବେଳେ ନିଦରେ ଆଖି ନଈଁ ଆସେ ଜାଣି ପାରେନି । ତୁମେ ନାହିଁ, ଏକଥା ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏନା । କେମିତି ଭୁଲିଯିବି ସେଇ ପଚିଷ ବର୍ଷକୁ, ସାଥିହୋଇ ବିତେଇଥିବା ଜୀବନର ପ୍ରତିଟି ମୁହଁର୍ତ୍ତକୁ । କେତେ ସୁଖ ଦୁଃଖ, ଦୁଃଖ କାନ୍ଦର ମୁହଁର୍ତ୍ତ ସବୁକୁ । କେମିତି ବୁଝେଇ

କହିଦେବି, ତୁମେ କେବଳ ମୋର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲ, ତୁମେ ତ ମୋର ଗୋଟିଏ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଯାଇଥିଲ । ତୁମେ ମୋର ଅଧା ଅଙ୍ଗ, ଅଧା ପ୍ରାଣ ଥିଲ, ଏକାତ୍ମ, ସବୁ ଠାରୁ ବେଶି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଥିଲ । ମନେହୁଏ ତୁମେ ସତେ ଆଜି ବି ମୋ ସାଙ୍ଗରେ ସେମିତି ଅଛ, କଣ ଟିକେ ଅଭିମାନ କରି ତୁମେ ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲି ଯାଇଛ । ପୁଣି ଶିଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ, ନିଶ୍ଚୟ ଫେରି ଆସିବ । ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ ଦିନ ସବୁ ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ଏମିତି ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଛି ।

ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି କେବେ ସିନା କଥା ଦେଇ ନଥିଲ, ହେଲେ ମୁଁ ମୋ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଆଜି ଯାଏ ବଦଳେଇ ଦେଇ ପାରୁନି । ତୁମେ ଫଗୁଣକୁ ଭଲପାଆ, ହୋଲିର ରଙ୍ଗକୁ ଭଲପାଆ, ସେଥି ପାଇଁ ଭାବି ଥିଲି ଏଇ ଫଗୁଣରେ ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବ । ତୁମେ ଆସିବ ବୋଲି, ପ୍ରତିଥର ପରି ଏଥରକ ବି ବସନ୍ତକୁ ଡାକିଥିଲି, ମଳୟକୁ ଆଉ କୋଇଲିକୁ ବି ଡାକିଥିଲି । ହେଲେ ତୁମେ ଆସିଲନି । କିଛି କଥା ନାହିଁ, ତୁମେ ଆସିଲନି ବୋଲି କିଛି ଦୁଃଖ ବି ନାହିଁ । ତୁମେ ଆସିଲନି ତ ଆସିଲନି, କଣ ବା ବିଗିଡ଼ି ଗଲା !

ବସନ୍ତ ତା ସମୟରେ ଆସିଗଲା, ଚାରି ଦିଗରେ ତାର ରଙ୍ଗ ବିଛାଡ଼ି ଦେଲା । ମୋ ଅଗଣାର ଗୋଲାପ ଗଛରେ ନୁଆ ନୁଆ ଗୋଲାପ କବ ଆସି ଗଲାଣି, ତୁମେ ନିଜ ହାତରେ ଲଗେଇଥିଲ ନା ଏଇ ଗୋଲାପ ଗଛଟା, ହେଲେ ଫୁଲ ଫୁଟିବା ଆଗରୁ ତୁମେ ନିଜେ ଝାଉଁଳି ଗଲ । ରାସ୍ତା କତର କୃଷ୍ଣତୁଡ଼ା ଗଛଟା ତା ମୁଣ୍ଡରେ ନାଲି ଓଡ଼ଣୀଟିଏ ଭାଙ୍ଗି ସାରିଲାଣି, ବୋଧହୁଏ ବସନ୍ତକୁ ଦେଖି ଲାଜେଇ ଯାଉଛି । ଜାଣିଛ କିଛିଦିନ ହୋଇଗଲାଣି ଶୋରିଷ ଖେତରେ କିଏ ଜଣେ କଳାକାର ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ବୋଲି ଦେଇଛି, ଆହା, କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ସଦ୍ୟ ଅଙ୍କା ପେଣ୍ଟିଙ୍ଗଟିଏ ପରି, ଦୁର ପାହାଡ଼ର ନୀଳ ଚାଦର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କିଛି ହଳଦିଆ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଆଉ ତ ଆଉ, ଆମ୍ବ ଗଛରେ ବଉଳ ଆସିଲାଣି, ମହୁଲ ଗଛରେ ଫୁଲ ବି ଫୁଟିଲାଣି, ମଳୟର ଧୀର ପବନରେ ଚଉ ଦିଗ

ମହମହ ବାସ୍ତାରେ ମହକି ଗଲାଣି । ଆଉ ସକାଳେ ପ୍ରଥମ କୋଇଲିର କୁହୁ କୁହୁ ଗୀତ ଶୁଣିଲି, ସତେ ଯେମିତି ସିଏ କହୁ ଥିଲା ଆଖିଖୋଲି ଦେଖ, ବସନ୍ତ ଆସି ଗଲାଣି । ବସନ୍ତର ପ୍ରଥମ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରେମୀମାନଙ୍କ ଦୃଦୟରେ ପ୍ରଣୟର ରୋମାଞ୍ଚି ଭରି ଦେଲାଣି । ବନ, ଉପବନ, ଡରୁ, ଲତା ଆଉ ଉପବନ ସବୁ କିଛି ପ୍ରେମର ରଙ୍ଗରେ ସତେ ଯେମିତି ଜୁଡ଼ୁ ବୁଡ଼ୁ ହୋଇ ଗଲେଣି ।

ତୁମେ ଆସିଥିଲେ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗିଥାନ୍ତା । ପାର୍କର କୋଣରେ, ତୁମର ସେଇ ପ୍ରିୟ ପୁରୁଣା କୃଷ୍ଣରୁଡ଼ା ଗଛଟା ଆଉ ବି ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ତୁମେ ଆସିବ, ଆଉ ତାଆରି ତଳେ ସିମେଣ୍ଟ ବେଞ୍ଚରେ ଆମେ ସାଥିହୋଇ ଦେହକୁ ଦେହ ଲଗାଇ ବସିଯିବା । ଯେମିତି ଆଗରୁ ପାର୍କକୁ ଗଲେ ଆମେ ସେଇଠି ସବୁବେଳେ ବସୁଥିଲେ । ମୁଁ ତୁମ ହାତକୁ ମୋ ହାତରେ ଜାରୁଢ଼ି ଧରିଥାଆନ୍ତି । ଆମେ କିଛି ଗପ୍ ସପ୍ କରି ଥାଆନ୍ତେ । ପୁରୁଣା ଦିନର ସ୍ମୃତି ସବୁ ମନେ ପକେଇ ଥାଆନ୍ତେ ଆଉ କିଛି ଭବିଷ୍ୟତର ଯୋଜନା ବି କରି ଥାଆନ୍ତେ । ତୁମେ କିଛି କହିଥାନ୍ତ ମୁଁ ଶୁଣିଥାନ୍ତି, ଆଉ ମୁଁ କିଛି କହିଥାନ୍ତି, ତୁମେ ଶୁଣିଥାନ୍ତି । ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ତୁମେ କେବେ ରୁଷି ଯାଆନ୍ତ, ଯେମିତି ଆଗରୁ ସବୁବେଳେ ନାକ ଫୁଲେଇ ରୁଷି ଯାଉଥିଲ ! ଆଉ ମୁଁ ଟିକେ ଗେହ୍ନେଇ ଦେଲେ, କୁନି ଝିଅଟିଏ ପରି ତୁମେ ପୁଣି ଖିଲି ଖିଲି ହସି ଦେଇଥାନ୍ତ ଆଉ ମୋ ଦେହକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ିଥାନ୍ତ । ହେଲେ ତୁମ ଅପେକ୍ଷାରେ ଦିନ ଲମ୍ବା ହୋଇଗଲା, ରାତି ବି ରୁଷିଗଲା, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଆସିଲନି । ମୋ ସ୍ଵପ୍ନ ସବୁ କଳନାରେ ହିଁ ରହିଗଲା । କେବେ ମନେ ମନେ ଭାବେ, ସେଠିକି ଯିଏ ଯାଏ ସେ କଣ ଆଉ କେବେ ଫେରେ ? ସେଇ ଅଜଣା ଦେଶରେ କଣ ଏମିତି ମିଳିଯାଏ ସେମାନଙ୍କୁ କେଜାଣି, ଯିଏ ଥରେ ଯାଏ ତାର ମନ ଲାଗି ଯାଏ ସେଇଠି । ହେଲେ ତୁମକୁ ଭୂଲି ହେଉନି, ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କଣ କରି ପାରିଥାନ୍ତ ? କିନ୍ତୁ ଏଇ ଅବୁଝା ମନକୁ ବୁଝେଇ ପାରୁନି ।

କିଛି କଥା ନାହିଁ, ଦୁଃଖ ବି ନାହିଁ ତୁମେ ଆସିଲନି ବୋଲି । ତୁମେ ସିନା ଆଖି  
ବୁଝିଦେଲ, ନିଶ୍ଚିନ୍ତରେ ଚିରନିଦ୍ରା ଶୋଇଗଲ ! କିନ୍ତୁ ଫଳୁଣ ତ ସବୁ ବର୍ଷ ଆସୁଛି,  
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହୋଲିର ନାଲି ନୀଳ ହଳଦିଆ ନାରଙ୍ଗୀ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇ ଦେଉଛି ।  
ପୋଷାକ ତ ପୋଷାକ, ଗଛର ପଡ଼, ଘରର କାନ୍ଦରେ ବି ହୋଲିର ଛିଟା ଲାଗି ଯାଉଛି ।  
ହେଲେ ତୁମେ କଣ ବିଶ୍ୱାସ କରିବ ? ମୋ ମନରେ ଗୋପିଏ ବି ରଙ୍ଗ ଲାଗି ପାରିଲାନି ।  
କେମିତି ଲାଗି ଥାଆନ୍ତା କୁହନି, ଅପରାହ୍ନ ସ୍ଵର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ମୋ ଦେହ, ମୋ ମନ ଆଉ  
ହୃଦୟରେ କେବେ ଠାରୁ କ୍ଳାନ୍ତିର ନାଲିମା ବୋଲି ସାରିଲାଣି । ହୋଲିର ରଙ୍ଗ ପାଇଁ ଦେହ  
ମନରେ ଆଉ ଜାଗା କେଉଁଠି ବାକି ଥିଲା ! ତୁମେ ମୋତେ ଏକୁଟିଆ କରି ଆଗ  
ଚାଲିଗଲ, ଟିକିଏ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ବି ତୁମର ମନ ହେଲାନି । ଏମିତି କଣ କିଏ  
ଯାଏ ? ଯାହାକୁ ଏତେ ନିଜର ଭାବୁ ଥିଲ ଶେଷରେ ତାକୁଙ୍କ ଏକୁଟିଆ ଛାଡ଼ିଦେଲ !  
ତୁମେ କଣ ବୁଝି ପାରୁଛ ତୁମ ବିନା ଜୀବନଟା କେମିତି ନିସଙ୍ଗ, ବେରଙ୍ଗ ହୋଇ ଯାଇଛି,  
ତୁମ ବିନା ମୁଁ କେମିତି ବଞ୍ଚିଛି ? ଏଇ ଦେଖ ଏବେ ସଂଜ ଘୋଟି ଆସିଲାଣି, ରାତ୍ରି  
ହେବାକୁ ଆଉ କେତେ ବା ତେରି ? ହୋଇପାରେ ପୁଣି ଥରେ ଦେଖା ହୋଇଯିବ ! ଆର  
ପୁରରେ, ଅବା ଆର ଜନ୍ମରେ, ଦେଖାହେଲେ ଦୁହିଙ୍କୁ ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିବ, କିନ୍ତୁ ସେତେ  
ବେଳେ ତୁମେ ମୋତେ କଣ ଚିହ୍ନି ପାରିବ ? ହଁ ଯଦି ଦେଖା ନହୁଏ ତେବେ ବି କିଛି କଥା  
ନାହିଁ । ଜୀବନର ଏଇ ନିଃସଙ୍ଗତା ଏବେ ମୋର ଦେହସୁହା ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ତୁମ  
ବିନା ଜୀବନକୁ ଜୀଇବା ଶିଖିଗଲିଛି । କିନ୍ତୁ ତଥାପି ଅପେକ୍ଷା କରିଛି, ଏମିତି କରୁଥିବି  
ଅନନ୍ତ କାଳ ଯାଏ । ଏଇ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଯେ ମୋର ଅନନ୍ତ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ।

ପଟିଆ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ମୋଜିଜ୍ ଓ ଛେଳି ଚରାଳି

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦ୍ଵିବେଦୀ



ମୋଜିଜ୍ ଉଚ୍ଚଲ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ଦେଖିଲେ ଜଣେ ଛେଳି ଚରାଳି ଚିରା ଫଟା ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରି ଉଣ୍ଡରଙ୍ଗ ଉଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି । ତା' ନିକଟରୁ ଏତେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଆସୁଥାଏ ଯେମିତି ମାସ ମାସ ଧରି ସ୍ନାନ କି ଶୌତ କରିନାହିଁ । ଆରେ ବାବା - ଛେଳି ମେଘାଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ ରହିବାକୁ ହେଲେ ସ୍ନାନ ଶୌତ କରି ରହି ହେବ ନାହିଁ । ଦୁର୍ଗନ୍ଧର ଅଭ୍ୟାସକୁ ଆପଣେଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ୭୫-ତା' ଶରୀରରୁ ଅଣନିଃଶ୍ଵାସୀ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ବାହାରୁଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ତା' ଦେହରୁ ଛେଳି, ମେଘାଙ୍କ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ଏମିତି ବାହାରୁଥାଏ ଯେ କେହି କ୍ଷଣେ ବି ସେଠି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଚାରିପଟେ ଛେଳି, ମେଘାମାନେ ଭେଣ୍ଟ-ଭେଣ୍ଟ ରତି କରୁଥାନ୍ତି । ଲାଞ୍ଛୁଡ଼ ହଲେଇ ହଲେଇ ପାଟି ପାକୁଳି କରୁଥାନ୍ତି । ଗୋଡ଼ କରାନ୍ତି ମଣା ଡାଆଁସ ଘରଭାରଥାନ୍ତି । ହେଲେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ଭାବେ ଗୋଟିଏ ସ୍ନାନରେ ବିସି ଉଣ୍ଡରଙ୍ଗୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାରେ ମରୁ ଥାଏ । ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଉଣ୍ଡରଙ୍ଗୁ ସେ ଯେ କଣ କହୁଥାଏ ତାହା ବଡ଼ ମଜା କଥା ।

ମୋଜିଜ୍ ତା' ପ୍ରାର୍ଥନାକୁ ରୁପଚାପ୍ ଶୁଣିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏଭଳି ପ୍ରାର୍ଥନା ଶୁଣି ସେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ । କେତେକେତେ ଲୋକଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାର ସେ ଦେଖିଛନ୍ତି । ହେଲେ ଏଭଳି ଲୋକ କେବେ ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ଛେଳି ଚରାଳି ଉଣ୍ଡରଙ୍ଗୁ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ବେଳେ କହୁଥାଏ-ହେ ଉଣ୍ଡର ! ତୁ ମୋତେ ଥରେ ମାତ୍ର ତୋ ନିକଟକୁ ନେଇଯାଆ, ମୁଁ ତୋର ଏମିତି ସେବାଶୁଣ୍ଟକା କରିବି ଯେ ଜୀବନ ଥିବା ଯାଏ ମନେ ରଖିବୁ । ତୋ ଗୋଡ଼ ଘଷି ଦେବାରେ ମୋ ପାଖେ କିଛି ବି ଅବଶୋଷ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୋର ଏମିତି ଗୋଡ଼ ଘଷି ଦେବି ଯେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବ୍ୟଥା ଯନ୍ତ୍ରଣା ଛୁ-ମନ୍ତ୍ରର ହେଇଯିବ । ତୋ

ଦେହରେ ତେଲ ହଳଦୀ ଘଣ୍ଟି ସ୍ଥାନ କରେଇଦେବି । ଯଦି ତୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଉକୁଣୀ ହୋଇଥିବ ତାକୁ ମାରି ସଫା ପରିଷ୍କାର କରିଦେବି ।

ମୋଜିଜ୍ ଙ୍କ ପାଇଁ ଏଉଳି ଶୁଣିବା ସହ୍ୟ କରିବାର ସୀମା ଟପି ଯାଉଥାଏ । ଏ ଲୋକ ଉଗ୍ରରଙ୍ଗୁ କଣ ନାହିଁ କଣ କହିଯାଉଛି । ପୁଣି ତୁ ତାକର କରି ସମ୍ମୋଧନ କରୁଛି । ସେ ଏହା ବି କହୁଥାଏ-ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ରୁଚି, ଭାତ, ତରକାରୀ, ଶାଗ ଠିକ୍ ଠାକୁ ବନ୍ଦେଇଦେବି । ତୋପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦେବି । ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଦେଖରେଖ କରି ଫେରିଲେ ତୁ ଥକି ଯାଉଥିବୁ । ମୁଁ ତୋ ଗୋଡ଼ ଘଣ୍ଟିଦେବି । ସ୍ଥାନ କରିଦେବି । ତୁ ଥରେ କେବଳ ମୋତେ ସୁଯୋଗ ଦେଇ ଦେଖ... !

ଏସବୁ ଶୁଣି ମୋଜିଜ୍ ଆଉ ବରଦାସ୍ତ୍ର କରି ପାରିଲେନି । ଯେବେ ସେ ଲୋକ କହିଲା ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ମୁଣ୍ଡରୁ ଉକୁଣୀ ସଫା କରିଦେବ, ଶରୀରରୁ ମଇଳା ଘଷମାଜି ସଫା କରିଦେବ । ସେଇବେଳେ ମୋଜିଜ୍ କହିଲେ-ତୁମ୍ ! ତୁ ହେଇଯା ସାଇତାନ୍ । ତୁ ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏପରି କଣ କହି ଚାଲିଛୁ ? ତୁ ଜାଣୁ କାହା ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରୁଛୁ ? ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ସହିତ । ଖୁଦ୍ ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ସହିତ । ମୋଜିଜ୍ ର ତାଗିଦ୍ ଶୁଣି ଛେଳି ଚରାଳି ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝର ଝର ହୋଇ ବହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ଭୟରେ କାତର ହୋଇ କହିଲା-ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖରାପ ଶବ୍ଦ ପ୍ରସ୍ତୋଗ କରିଥିବାରୁ ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଆ ।

ମୋଜିଜ୍ କହିଲେ-ଉଗ୍ରରଙ୍ଗ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ତୋ କଣ୍ଠରୁ ବାହାରିଥିବା ପ୍ରତିଟି ବାଣୀ ତୁଲ । ଆରେ ଭାଇ ! ଉଗ୍ରରଙ୍ଗର ଗୋଡ଼ ଘଣ୍ଟିଦେବାକୁ ତୁ କିଏ ? ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ତୋତେ କିଏ କହିଲା ? ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରୁ ଉକୁଣୀ ସଫା କରିବାକୁ ତୋର ଏତେ ସାହାସ ? ତୋ ଦେହରୁ ଯେଉଁ ଦୁର୍ଗର ହେଉଛି, ତୋ ହାତ ଯେଉଁପରି ଅପରିଷ୍କାର ହୋଇଛି ତୁ ଉଗ୍ରରଙ୍ଗୁ ସ୍ଵର୍ଗ ବି କରି ପାରିବୁ ନାହିଁ । ତୁ କଣ ଭାବିଛୁ ଉଗ୍ର ତୋ ଭଳି

ଛେଳି ମେଘୁ ଚରାଉଛନ୍ତି ? ମୋଜିଜ୍ ଙ୍କ ତାଗିଦ୍ ରେ ଛେଳି ଚରାଳି କୋହ ସମ୍ବାଲି ନ ପାରି ଆହୁରି ଜୋର କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେ ମୋଜିଜ୍ ଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଧରି କହିଲା- ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଆ । ମୁଁ ତ ଅପାତୁଆ ଗାଁ ଲୋକ । ଅକ୍ଷର କଣ ଶିଖିନାହିଁ । ଏଇ ପାହାଡ଼ ତଳ ଉଙ୍ଗଲରେ ଛେଳି, ମେଘୁଙ୍କ ସହିତ ଜୀବନ କାଟୁଛି । ଶାସ୍ତ୍ର ଜ୍ଞାନ କଣ ଜାଣେ ନାହିଁ । ଉଗ୍ରରଙ୍ଗୁ କେମିତି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ହୁଏ କିଛି ଜାଣେନି । ଯାହା ମନରେ ଆସିଲା କହିଦେଲି । ମୁଁ ଜଣେ ମେଘୁ । ମୁଁ ଜଣେ ଛେଳି । ମୋତେ କ୍ଷମା କରିଦିଆ । ଆଉ କେବେ ଏମିତି ଭୁଲ କରିବି ନାହିଁ । ହେଲେ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା କେମିତି ହୁଏ ମୋତେ ଜଣାଇ ଦିଆ । ତା'ପରେ ମୋଜିଜ୍ ଛେଳି ଚରାଳିକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ପ୍ରାର୍ଥନାର ନିୟମ ଜଣାଇ ଦେଲେ । ଲୋକଟି କହିଲା-ଆଜ୍ଞା ! ଉଏତ ମୋ ପାଇଁ ବଡ଼ କଠିନ । ତୁମ କଥା ମୁଁ ଭୁଲିଯିବି । ତୁମେ ଯାହା ସବୁ କହିଲ ମୋର ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ଆଉଥରେ କହିଦିଆ ହୁଏତ ମନେ ରହିପାରେ !

ମୋଜିଜ୍ ପୁଣିଥରେ ପ୍ରାର୍ଥନାର ବାକ୍ୟ ଓ ନିୟମକୁ ଦୋହରାଇଲେ ।

ମନେ ମନେ ସେ ଅତି ପ୍ରମନ୍ତ ହେଉଥାନ୍ତି ଜଣେ ଲୋକକୁ ସେ ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ବିତାଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଲୋକଟି ପୁଣିଥରେ କହିଲା-ହେ ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ! ଆଉଥରେ ସେଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କୁହ । ଏଥର ମୋଜିଜ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା ନ ଶୁଣେଇ ଉଙ୍ଗଲ ଭିତରକୁ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ଆକାଶ ମାର୍ଗରୁ ଉଗ୍ରରଙ୍କ କଣ୍ଟସ୍ଵର ଶୁଭିଲା-ମୋଜିଜ୍ ! ମୁଁ ତୁମକୁ ଦୁନିଆର ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମୋତେ ଯୋଡ଼ିବା ପାଇଁ ପଠାଇଥିଲି ହେଲେ ତୁମେ ତାହାକୁ ବିଜ୍ଞାନ କରି ଚାଲିଛ । ଛେଳି ଚରାଳି ଉଗ୍ରରଙ୍କ କଣ୍ଟସ୍ଵର ଶୁଣି ଉଯ୍ୟରେ ଥରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ମୋଜିଜ୍ ମଧ୍ୟ ଉଯ୍ୟରୀତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେଇଠି ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଉଗ୍ରରଙ୍କ ତାଗିଦ୍ ଶୁଣି ତାଙ୍କ ହାତ ଗୋଡ଼ରେ କମ୍ପନ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା । ଯଥାଶୀଘ୍ର ସେ ଉଗ୍ରରଙ୍କ ଉଦେଶ୍ୟରେ ହାତଯୋଡ଼ି କହିଲେ-ହେ ଉଗ୍ର ! ମୋତେ ଆପଣ ଭୁଲ ବୁଝନ୍ତ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ବାଭିମାନକୁ ଉଙ୍ଗ କରିନାହିଁ ବରଂ

ଏହି ଛେଳି ଚରାଳି ଆପଣଙ୍କ ମାନ ସମ୍ମାନକୁ ନଷ୍ଟ କରିଛି । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତାକୁ ଠିକ୍ ଠିକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ତା'ର ନିୟମ ସବୁ ବଡେଇ ଦେଇଛି ।

ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଟସ୍ତର ଶୁଭିଲା- ଠିକ୍ ଠିକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଅର୍ଥ କଣ ହୋଇପାରେ ? ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ, ଠିକ୍ ଭାଷା, ଠିକ୍ ପ୍ରାର୍ଥନାର ଅର୍ଥ ହୋଇ ଥାଏ-ସମର୍ପଣ । ଛେଳି ଚରାଳି ଯେଉଁ ଭାଷା ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ ଉକାରଣ କରି ମୋତେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲା ତୁମେ ତାହାର ଭାଷା ଓ ଶବ୍ଦକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେଉଳି ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରିବ ?

ମୋଜିଜ୍ କହିଲେ-ହେ ଇଶ୍ଵର ! ମୋତେ କ୍ଷମା କରିବେ । ମୁଁ ସେଉଳି ଭାଷା ଓ ଶବ୍ଦ ଆପଣଙ୍କ ପ୍ରତି ପ୍ରୟୋଗ କରିପାରିବି ନାହିଁ । ପୁଣିଥରେ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ କଣ୍ଟସ୍ତର ଶୁଭିଲା-ତୁମ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସେ ଲୋକ ଆଉ କେବେ ବି ଠିକ୍ ରୂପେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ତା'ର ସମସ୍ତ ଭାଷା, ଶବ୍ଦ, ଉକାରଣ ସବୁକିଛି ଛଡେଇ ନେଇଛ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତା' ପ୍ରାର୍ଥନାରେ ଖୁବ୍ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇଥିଲି । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ ସତ୍ତ ଚରିତ୍ର ଲୋକ ଥିଲା । ନିଜ ଅନ୍ତରର କଥା କହୁଥିଲା । ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟହ ତା' ପାଇଁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରେ ସେ କେବେ ମୋର ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବ । ସେ ତ ତା' ଭାଷାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲା । ତୁମେ ତା' ନିକଟରେ କ୍ଷମା ମାଗି ତା' ଭାଷାର ପ୍ରାର୍ଥନା ଦୋହରାଇବାକୁ କୁହା । ସେ ପୂର୍ବରୁ ଯେମିତି ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିଲା ସେମିତି କରୁ । ଶବ୍ଦର କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । ତୁମେ କିଭଳି କହୁଛ ତାହା ତୁ ଫରକ ପଡ଼ିଥାଏ । ଶବ୍ଦରେ ତୁମ ଲୁହ ବି ସମ୍ମିଳିତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯେବେ ତୁମ ଶବ୍ଦ ତୁମ ଲୁହରେ ଭିଜିଯାଏ ସେଇବେଳେ ହଜାର ହଜାର ପ୍ରାକର ଫୁଲ ଫୁଟି ହସୁଥାଏ । (ଇହୁଦି ଲୋକକଥା)

ବିସି-୨୪, ସଲ୍ଲ ଲେକ୍, କଲକତା-୨୪

ମୋ-୧୯୮୩୩୩୪୧୭

# ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ

ଏଲିନା ପାଣିଗ୍ରାହୀ



କାଳି ରାତିରେ ଗୋଟେ ଗୀତ ରେକଡ଼ିଂ କରି ଘରକୁ  
ଫେରିବାରେ ବିଳମ୍ବ ହୋଇଥିଲା, ତା' ଛଡ଼ା ସକାଳୁ ଫ୍ଲାଇଟ  
ଧରିବାକୁ ଥିଲା ବୋଲି ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ରାତିରେ ଠିକ୍  
ଶୋଇ ପାରି ନଥିଲା । ଫ୍ଲାଇଟ ଟି ଉଡ଼ାଣ ଭରିବାରୁ ସେ ତାର  
ସିଟଚିକୁ ପଛକୁ ଦେଇ ଶୋଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଲା । ସିଙ୍କାର୍ଥ ଜଣେ  
ଯୁବ ପ୍ରକ୍ଳଦପଟ ଗାୟକ । ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ବର୍ଷର ଦୃଢ଼ ସଂଘର୍ଷ କରିବା ପରେ ଆଜି ସେ ଜଣେ  
ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଗାୟକ ଭାବେ ସ୍ଥାପରିଚିତ । ଅନେକ ସିନେମାରେ ଗୀତ ଗାଇବା ସହ କିଛି  
ଷେଜ ଶୋ ମଧ୍ୟ କରି ସାରିଲାଣି । ଏଇ ଷେଜ ଶୋରେ ଗୀତ ଗାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ସେ  
ଆଜି ଓଡ଼ିଶା ଯାଉଛି । ନିଜର କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତତା ସତ୍ତ୍ଵ ସେ ଓଡ଼ିଶା ଆସିବା ପାଇଁ ରାଜି  
ହୋଇଯାଇଥିଲା କାରଣ ଥିଲା ଓଡ଼ିଶାର ଭୁବନେଶ୍ୱର ସହର ଆଉ ସେ ସହରର  
ଆକର୍ଷଣର କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ହେଉଛି ସେଫାଳି । ଯିଏ ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଏବେ ରହୁଛି ବୋଲି  
କିଛି ଦିନ ତଳେ ଜଣଙ୍କ ପାଖରୁ ଖବର ପାଇଥିଲା । ଏହା ଭିତରେ ଦୁଇ ବର୍ଷ ବିତି  
ଗଲାଣି, କଞ୍ଚି ଶେଫାଳିର ସ୍ଥାନ ଏବେ ବି ତା ଦୃଦୟରେ ସତେଜ ଅଛି । ତା ସହ ବିତେଇ  
ଥିବା ମୁହଁର୍ତ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ ତା ଆଖି ଆଗରେ ଭାସି ଉଠିଲା । ଶେଫାଳି ଆଉ ସେ ଏକା  
କଲେଜରେ ଗୋଟେ ହିଁ ବ୍ୟାବ୍ ରେ କଟକରେ ଆଡ଼ମିଶନ ନେଇଥିଲେ । ଶେଫାଳି ସହ  
ତାର ପ୍ରଥମ ଭେଟ ହୋଇଥିଲା ଯେଉଁଦିନ ସିନିଯ୍ୱର ମାନେ ତାଙ୍କ ବ୍ୟାଚର ପିଲାମାନଙ୍କୁ  
ସ୍ବାଗତ କରୁଥିଲେ । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ଗୋଟେ ଗୀତ ଗାଇଥିଲା, ଯାହାକି କଲେଜର  
ସମସ୍ତଙ୍କ ଦୃଦୟଙ୍କ ଛୁଇଁ ଯାଇଥିଲା । କଲେଜର ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇଥିଲେ,

ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଶେଫାଳିର ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣେଇବାର ଶୈଳୀ ଧିଲା ପୁରା ଅଲଗା । ତା ପାଇଁ ସେ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଅଜଣା ହୋଇଥିଲେ ବି ସେ ତା ପାଖକୁ ଦଉଡ଼ି ଆସି ତା ହାତକୁ ଧରି ସୁନ୍ଦର ଭଙ୍ଗରେ ଶୁଭେଳା ଜଣାଇଥିଲା । ଗୋଟେ ଗୋଲାପି ରଙ୍ଗର ଡ୍ରେସ ପିନ୍ଧି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ବାରି ହେଇ ପଡ଼ୁଥିଲା ସେ । ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ ତା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ସିଦ୍ଧାର୍ଥ, କିନ୍ତୁ ପିଲାବେଳୁ ଲାଭୁଆ ସ୍ନେହାବର ଥିବା ହେତୁ ଝିଆମାନଙ୍କ ସହ ମିଶିବାରେ ଭାରି ଲାଜ ଲାଗେ ତାକୁ । ଏତେ ଲୋକଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଶେଫାଳି ତା ହାତ ଧରି ପକେଇ ଥିବାରୁ ତାକୁ ଭାରି ଅଭୁଆ ଲାଗିଥିଲା । ହେଲେ ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କରିଲେ ବି ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ତା ହାତକୁ ଶେଫାଳି ହାତରୁ ଖସାଇ ପାରି ନଥିଲା । ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଯାଏଁ ତା ହାତକୁ ଧରି ରହିଥିଲା । କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଶେଷ ହେବା ଯାଏଁ ଶେଫାଳି ତା ପାଖ ପାଖ ରହିଥିଲା ହେଲେ ନିଜର ଲାଭୁଆ ସ୍ନେହାବ ଯୋଗୁ ଶେଫାଳିକୁ ତା ନାଆଁଟା ପଚାରି ପାରି ନ ଥିଲା । ଯିବା ବେଳେ କିନ୍ତୁ ଶେଫାଳି ନିଜ ଆଭୁ ତା ନାଆଁ ଟା କହି ଯାଇଥିଲା, ମୋ ନାଆଁ ଶେଫାଳି, ମୁଁ ତୁମ ବ୍ୟାଚର । ଶେଫାଳି ତା ସହ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ଅଜଣା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା ସହ ହଠାତ୍ ଯେପରି ମିଳା ମିଶା କରିଥିଲା, ସେଥିରୁ ସେ ଜାଣି ଯାଇଥିଲା ଯେ ସେ ଜଣେ ଖୋଲା ହୃଦୟର ଝିଆ ଏବଂ ଖୁବ୍ ମେଲାପି ସ୍ନେହାବର । ଶେଫାଳିର ବାପା ଜଣେ ସରକାରୀ ବ୍ୟାଙ୍କ ମ୍ୟାନେଜର, ହେଲେ ଟିକେ ବି ଅହଙ୍କାର ତା ଭିତରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁ ନଥିଲା । ତାର ଏଇ ମେଲାପି ସ୍ନେହାବ ଯୋଗୁ ସେ ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ଦିନରେ କଲେଜରେ ସବୁ ମହଲରେ, ସେ ତାର ପରିଚୟ ସୃଷ୍ଟି କରି ଦେଇଥିଲା । ଅପର ପକ୍ଷରେ ସିଦ୍ଧାର୍ଥ ଗୋଟେ ସାମାନ୍ୟ ପରିବାରରୁ ଆସିଥିଲା ତାର ବାପା ଜଣେ ପୂଜକ ଥିଲେ । ବାପାଙ୍କ କଥା ମାନି ସେ ଆସିଥିଲା ପଡ଼ିବା ପାଇଁ କଟକ କିନ୍ତୁ ସଙ୍ଗୀତ ଥିଲା ତାର ପ୍ରଥମ ପସନ୍ଦ । ପିଲାବେଳୁ ଭଲ ଗୀତ ଗାଇ ପାରୁଥିବାରୁ ଜଣେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଗାୟକ ହେବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖିଥିଲା, ସେଥିପାଇଁ ସେ ତା ସାଧନା ଜାରି ରଖିଥିଲା । ଶେଫାଳି ପରି ସେ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହ ଶୀଘ୍ର

ମିଶି ପାରୁ ନଥିବାରୁ କଲେଜରେ ତାର ଖୁବ୍ ଅଳ୍ପ ସାଙ୍ଗ ଧିଲେ ସେଥି ମଧ୍ୟରୁ ଶେଫାଳି ଥିଲା ଅନ୍ୟତମ । ଶେଫାଳି ତାର ଗୀତ ଗାଇବା ପ୍ରତି ବେଶ ଆକର୍ଷିତ ଥିଲା । ଯେତେବେଳେ କଲେଜରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଗୀତ ଗାଏ ଶେଫାଳି ଆଗ ଧାଡ଼ିରେ ବସି ଗୀତ ଶୁଣେ । ତା ପ୍ରତିଭାର ଶେଫାଳି ଜଣେ ପ୍ରଶଂସକ ଥିଲା । ଏମିତି ମିଳାମିଶା ଭିତରେ ସେ ଶେଫାଳିର ଜଣେ ବନ୍ଧୁରୁ କେତେବେଳେ ସବୁରୁ ଭଲ ବନ୍ଧୁରେ ପରିଣିତ ହୋଇ ତାକୁ ସେ ଭଲପାଇ ବସିଥିଲା, ସେମାନେ ଦୁଇଜଣ ପ୍ରତିଦିନ ସାକ୍ଷାତ କରୁଥିଲେ, ଏକାଠି ସମୟ ବିତାଉଥିଲେ । ଦୁହଁ ଦୁହଁକୁ ଭଲ ପାଇ ବସିଥିଲେ । ହେଲେ ମନରେ ଅନେକ ଦ୍ୱାର ଆସିଥିଲା, ଶେଫାଳିର ବାପା କଣ ତା'ପରି ଜଣେ ସାଧାରଣ ପିଲାକୁ ତାଙ୍କ ଝିଅ ପାଇଁ ସ୍ଥୀକୃତି ଦେବେ ? ସମୟ ସମୟରେ ସେ ଶେଫାଳିକୁ ନେଇ କେତେ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲା ପୁଣି କେତେବେଳେ ସେ ତା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହଁ ବୋଲି ବିଚାର କରି ନିଜ ମନକୁ, ମନ ଭିତରେ ମାରି ଦେଉଥିଲା ।

ଏମିତି ଭିତରେ ତାଙ୍କ ପାଠ ପଡ଼ା ସରିଯାଇଥିଲା । ଠିକ୍ କିଛି ଦିନରେ ଶେଫାଳିର ଜନ୍ମଦିନ ପଡ଼ିଥିଲା, ଆଉ ତା ଜନ୍ମ ଦିନକୁ ଶେଫାଳି ତାଙ୍କ ଘରକୁ ସିଙ୍କାର୍ଥକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲା ।

ଶେଫାଳିର ବାପାଙ୍କ ସହ ଭେଟ ହେଲା ପରେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ଠୁଁ ଯେତେବେଳେ ଜାଣିଲେ ସେ ତାର କ୍ୟାରିୟର ପାଇଁ ସଙ୍ଗୀତକୁ ବାଛିଛି ସେଠି ଶେଫାଳିର ବାପା ରୋକ୍ ଠୋକ୍ ମନା କରିଥିଲେ ଶେଫାଳି ପାଇଁ ସିଙ୍କାର୍ଥକୁ ଜୀବନସାଥୀ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ । ତା'ପରେ ଶେଫାଳି ବାରଣ ସଞ୍ଚେ ସିଙ୍କାର୍ଥ ସେଠାରୁ ଫେରି ଆସିଥିଲା ଆଉ ଚାଲି ଯାଇଥିଲା ମୁମ୍ବାଇକୁ ନିଜ ସ୍ଵପ୍ନ ଗଢ଼ିବାକୁ । ମୁମ୍ବାଇରେ ସେ ଅକ୍ଲାନ୍ତ ପରିଶ୍ରମ କରିଥିଲା ଏବଂ ନିଜକୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ କରିଥିଲା ତା ଭିତରେ ସେ ସବୁରେଳେ ଶେଫାଳି ସହ ଫୋନ୍ ରେ କଥା ହୁଏ ହେଲେ କେବେ ଦେଖା କରି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ବର୍ଷେ ତଳେ ସେ

ଯେତେବେଳେ କଲ କରିଥିଲା ଅନ୍ୟ ଜଣେ କେହି ଫୋନ ଉଠେଇ କହିଥିଲେ ଯେ ଶେଫାଳି ତୁମ ସହ କଥା ହେବାକୁ ଚାହୁଁନି, ତାର ବାହାଘର ଠିକ୍ ହୋଇ ଯାଇଛି । ସିଙ୍କାର୍ଥ ଏ କଥା ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିନଥିଲା, ଶେଫାଳି କଣ କେବେ ଏମିତି କରି ପାରିବ, ନିଜକୁ ବହୁଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନ କରିଥିଲା । ସେ କିନ୍ତୁ ଶେଫାଳିକୁ କେବେ ଭୁଲି ପାରନି ।

ସେଇପାଇଁ ତ ସେ ଆଉ ଆସିଛି ପୁଣି ଥରେ ଓଡ଼ିଶାର ଭୁବନେଶ୍ୱରକୁ ଷ୍ଟେଜ ଶୋ କରିବାକୁ । ଆଉ ଶେଫାଳିକୁ ଦେଖା କରି ତାକୁ ସାମ୍ନା ସାମ୍ନୀ ପଚାରିବାକୁ ସେ ଏମିତି କେମିତି କରିପାରିଲା ଚିକେ ବି ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲାନି, ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ କାହାକୁ ବାଛି ନେଲା ତା ଜୀବନ ସାଥି ରୂପେ ।

ଏମିତି ଭାବୁ ଭାବୁ ଫ୍ଲାଇଟ ପହଞ୍ଚିଲା ଭୁବନେଶ୍ୱରରେ ଆଉ ସିଙ୍କାର୍ଥ ଡେରି ନ କରି ଶେଫାଳି ଘର ଖୋଜି ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା ତା ଘରେ । ଘରର ଦରଜା ଖୋଲିଲେ ଶେଫାଳିର ବାପା, ଉଦାସ ମୁଁହୁ, ନିଷ୍ଟିଷ୍ଟ ଆଖି ଯେପରି ମନରେ ଅନେକ କୋହ ସତେ ଯେମିତି ସେ କହି ପକେଇବେ ବାବାରେ ମୋର ଭୁଲ ହୋଇଥିଲା ତୁମକୁ ଭୁଲ ବୁଝିବାରେ । କିନ୍ତୁ ସିଙ୍କାର୍ଥ ପାଖରେ ସମୟ କମ୍ ଥିଲା କାରଣ ତାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକୁମରେ ଶୀଘ୍ର ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଥିଲା ସେଇପାଇଁ ସେ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରଶାମ କରି ପଚାରିଲା ଆପଣ ଏଠି ଅଛନ୍ତି ? ଶେଫାଳି କୋଉଁଠି ଅଛି କି ମୁଁ କଣ ତା ସହ ଚିକେ ଶେଷଥର ପାଇଁ ଦେଖା କରି ପାରିବି ? ଶେଫାଳିର ବାପା ତୋ ତୋ କରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲେ ଆଉ ଆଙ୍ଗୁଠି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିଥିଲେ ପଛପଟ ଥିବା କାହାରେ ଝୁଲୁଥିବା ଶେଫାଳିର ଫୋଟ ଆଡ଼କୁ ଯେଉଁଥିରେ ଗୋଟେ ଫୁଲ ମାଳ ଟଙ୍ଗା ହୋଇଥିଲା ।

ସିଙ୍କାର୍ଥ ଧମ୍ କରି ବସି ପଡ଼ିଲେ ବୁଝି ପାରିଲାନି ସେ କଣ ଘଟି ଯାଉଛି ତାଙ୍କ ସହ, ଦୁନିଆଟା ଓଳଟ ପାଲଟ ହେଇଗଲା ଭଳି ଲାଗିଲା । ଶେଫାଳିର ବାପା କହିଲେ ତାକୁ ବୁଡ଼ି କ୍ୟାନ୍‌ସର ବୋଲି ଆମେ ବର୍ଷେ ତଳେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲୁ ମୁଁ ଚାହୁଁଥିଲି ତୁମକୁ

ଉଣେଇବାକୁ ସେ କିନ୍ତୁ ମନା କରିଥିଲା, କହିଲା ଏମିତି କରନି ବାପା ଏମିତି କରିଲେ ସେ ତାଙ୍କ ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ି ପାରିବେନି ଆଉ ତୁମ କଥା ସତ ହେଇଯିବ । ମୁଁ ଆର ପୁରରେ ରହିଲେ ବି ତାଙ୍କ ଉନ୍ନତି ରେ ଖୁସି ହେବ ।

ଏତିକି କହି ଶେଫାଳିର ବାପା ସିଙ୍କାର୍ଡ ହାତକୁ ଗୋଟେ ଲପାପା ବଢ଼େଇ ଦେଇଥିଲେ ଆଉ କହିଥିଲେ ଏଇଟା ସେ ତାର ମୃତ୍ୟୁର କେଇ ମୁହଁର୍ତ୍ତ ପୂର୍ବରୁ ଲେଖିକି ଦେଇ ଯାଇଥିଲା ଆଉ କହିଥିଲା ଏଇଟା କେବଳ ତୁମ ହାତରେ ଦେବା ପାଇଁ । କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲା ତୁମେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାବେ ଦିନେ ନା ଦିନେ ତାକୁ ଖୋଜି ଖୋଜି ଆସିବ । ତତ୍ତ୍ଵଶାତ୍ ସିଙ୍କାର୍ଡ ସେ ଲପାପାଟାକୁ ଖୋଲି ପଡ଼ିଥିଲା ।

ଆଉ ସେଥିରେ ଲେଖାଇଲା ସିଙ୍କାର୍ଡ ମୁଁ ଆଜି ବି ତୁମକୁ ବହୁତ ଭଲ ପାଏ । ତୁମେ ଏ ଚିଠି ପଡ଼ିଲା ବେଳକୁ ହୁଏତ ମୁଁ ଏ ଦୁନିଆରେ ନଥିବି କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖ କରିବନି କି କାନିବନି । ମୁଁ ଜାଣେ ତୁମେ ବି ମୋତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଆ ।

ଶେଷ ଥର ପାଇଁ ଗୋଟେ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି ତୁମକୁ,

"ଏ ମୋତେ କେବେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ ?"

ବାଲେଶ୍ୱର

# ଏ ମୋତେ ଭୁଲି ଯିବନି ତ

ରଣ୍ଧ୍ରିତା ନାୟକ



ଅପ୍ରେଲ ମାସ ଦିନ ଏଗାରଟା... ସେବିନ ମୁଁ ଘ୍ୟାଙ୍କ ସହିତ ମୋ ବାପଘର ଯିବାକୁ ରତ୍ନପୁର ଦେଇ ଯାଉଥାଉ । ରତ୍ନପୁର ଗ୍ରାମାଛ୍ଟେ ପ୍ରବାହମାନ ଜଗାଧାରନଦୀର ବୁକୁର ସେବୁଟି ପରେ ନଦୀ ଧାରେଧାରେ ଗଡ଼କୁଜଙ୍ଗ ଉପକଣ୍ଠରେ ଥିବାଘଞ୍ଜ ଜଙ୍ଗଳ ଏପଟେ ସୁନୀଳ ଜଳରାଶିକୁ ସେପଟେ ସବୁଜ ବନାନୀର ଚିରବାସୀ ବିହଙ୍ଗମାନଙ୍କ କିରିରି ମିରିର ଶବ ଆଉ ଶୁଭୁନି, ଶୁଭୁନି ବିଲୁଆ ନାନାର ହୁକେ.....ହୁ ଚିନ୍ତାର, ସମ୍ବୁଦ୍ଧି, ହରିଣ, ଠେକୁଆ, କୁରୁରା, ହେଟାଙ୍କ ବଂଶ ବୁତେଇଛି ଜିନିଲ କମ୍ବାନୀ । କମ୍ବାନୀ ବସାଇବା ପାଇଁ ଜଙ୍ଗଳ କାଟିବା ସହ ଜଙ୍ଗଳରେ ଥିବା ରୁଆଗୁଡ଼ିକୁ ପୋଡ଼ି ସୁବିଷ୍ଟୁତ ସମତଳ ହୋଇଛି ବାଲି ଚିକିରାମାନ । ପାଣି ଚୋପା ପିଇବାକୁ ନପାଇ ବିଚରା ଜୀବଗୁଡ଼ା ଛଟ ଛାଟ ପଡ଼ି ମଲେ । ଏବେ କେବଳ ଧୋବ ଫରଫର. ବାଲୁକାରାଶି ଉପରେ ସେ ନିରୀହ ପ୍ରାଣୀଙ୍କୁ ଭକ୍ଷୀ କଳା ଅଜଗରସାପ ପରି ଲମ୍ବି ଯାଇଛି ପିରୁ ରାସ୍ତା । ତା ଦୁଇ କତରେ ଥିବା ବାଲୁକା ରାଶି ସତେ ଯେମିତି କହୁଛି ଏ ତମେ ମୋତେ ଭୁଲିଯିବନି ତ ?

କା.. ତୁଁ ନୂଆନୂଆ ପାନ ବର୍ଜ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି ଜଙ୍ଗଳର ସୀମାନ୍ତରେ । ସାତବର୍ଷ ତଳର ଜଙ୍ଗଳ ମୋ ଭାବନାରେ ଥିବାବେଳେ ଟିକେ ଆଗକୁ ମୁଁ ଚାହିଁଦେଲି, ଡରିଯାଇ ଘ୍ୟାଙ୍କ ଗାଡ଼ି ରଖିବାକୁ କହିଲି । ମୁଁ କହିବା ସମୟ ଭିତରେ ସେ ବୋଧେ

ଘଟଣାଟିକୁ ଦେଖିଥିଲେ ସେ ଗାଡ଼ି ରଖିଲେ ସେଇଠି । ଦୁହଁ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଦୌଡ଼ିଗଲୁ  
ବର୍ଜତାଟି ପାଖରେ ପଢ଼ିଥିବା ବୃଦ୍ଧ ଜଣଙ୍କପାଖକୁ । ଭାବୁଥିଲି ସେ ବୋଧେ ଆଉ ନାହାନ୍ତି,  
ତାଙ୍କର ହାତ ଟିକେ ହଲାଉଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଭ୍ୟାନିଟିରୁ ପାଣି ବୋତଳ ବାହାର କରି ତାଙ୍କ  
ପାଚିରେ ଟିକେ ଦେଇ ଆଉ ଟିକେ ପାଣି ମୁହଁରେ ଛିଞ୍ଚି ଦେଲି । ବୃଦ୍ଧଙ୍କୁ ଟେକିନେଲୁ ବର୍ଜ  
ଭିତରକୁ ଦୁହଁ । ବାଲିସାଲୁବାଲୁ ଦେହକୁ ଝାଡ଼ିଦେଇ କୋଳକୁ ଆଉଜାଇ ନେଲି । ଐଏ  
ଟିକେ ଟିକେ ପାଣି ପିଆଇ ଚାଲିଲେ । କିଛିସମୟ ପରେ ବୃଦ୍ଧ ଜଣକ ପ୍ରକୁତିସ୍ଥ ହେଲେ ।  
ଉପରକୁ ହାତ ଟେକି ଗୁଣୁଗୁଣୁ ହୋଇ କଣ କଲ୍ୟାଣ କରୁଥିଲେ । ତା'ପରେ ମା...ରେ  
ତମ ପାଇଁ ମୋ ଜୀବନ ରହିଲା ।

ମୁଁ ପଚାରିଲି ମଉସା ଏକା ଆସିଛନ୍ତି ଏମିତି ଖରାରେ ? ସାଙ୍ଗରେ ପାଣି  
ଆଣିଲେନି ? ବର୍ଜ ବୁଆରୁ ପାଣି ପିଇ କାମ କଲା ଲୋକ ମୁଁ । କି ନିଆଁଗିଲା କୁମାନୀ  
ଆସିଲା ଆମ ଚାରି ଦେଶର ଭିଟା ମାଟିରୁ ଆମକୁ ଅଲଗା କଲା । ଆମ ବାପ ଅଜା  
ଅମଳରୁ ଆମେ ଜଙ୍ଗଲ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ଚଲୁଥିଲୁ । ପାନବରଜ କଡ଼ରେ କାନ୍ତି,  
ଆମ୍ବା, ପଣସ, ସପୁରି, ସଜନା, ନନ୍ଦିଆ, ଗୁଆ, ଲଙ୍କା, କାଙ୍କଡ଼, ତୁଷ୍ଟି କଲରା, କୁମୁଳ,  
ଦେଶୀଆଲୁ ଆପଣା ଛାଏଁ ଉଠୁଥିଲା ତାକୁ ନେଇ ଆମେ ଗୁଡ଼ରାଣ ମେଣ୍ଟାଉ । ବିଭିନ୍ନ  
ପୁକାର କୋଳି ଖାଇ ଓଳିଏ ଭୋକ ସମ୍ମାଳି ନେଉ । ଖରାଦିନେ ଝାଉଁ ବନର ଶିରୀଶିରୀ  
ପବନ ଦିହରେ ବାଜିଲେ ନିମିଷକେ ଝାଳ ମରିଯାଏ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଆଖିରେ ନିଦଆସେ  
ସେଇ ଗଛ ମୂଳେ ତୁଳେଇ ପଡ଼ୁଥିଲି । ଆଉ ସେ ସୁଖ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କୁମାନୀ  
ଚଙ୍ଗାରେ ମଟର ସାଇକଲ ଚଢ଼ି ମଦ ଗଂଜେଇ ଖାଇ ପରିବାରର ଶାନ୍ତି ହେଇଲେଣି ।  
ଆସିଲା ବେଳେ ପାଣି ବୋତଳ ବୋହୁ ଦେଲାରୁ ପୁଆ କହିଲା ବର୍ଜ ଭିତରେ ଥିବା

ନଳକୁପରୁ ପାଣି ପିଇ ଦେବ, ଶୋଷହେବାରୁ ନଳକୁଆ ମାଡ଼ିଲି ଯେ ସେ ଖାଲି ସାପ ପରି  
ସଂ.... ସଂ ଗରଜିଲା ପାଣି ବାହାରିଲାନି ।

ଶୋଷରେ ମୁଣ୍ଡ ମୋର କଣ ହୋଇଗଲା ପଡ଼ିଗଲି ।

ମୁଁ କହିଲି 'ଖରା ଜୋରେ ହେଲାଣି ଚାଲ ଆମେ ତୁମକୁ ତୁମ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେବୁ ।  
ମଉସାଙ୍କୁ ନେଇ ତାଙ୍କ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଦେଲୁ । ଆସିବା ସମୟରେ ମଉସା ସ୍ନେହ ଭରା  
ସ୍ଵରରେ କହିଲେ ମା'ରେ ତମେ ଦୁହଁ ମୋ ଜୀବନ ରଖିଛ । ପରେ ତମେ ମୋତେ  
ଭୁଲିଯିବନି ତ ?

ଜଗତସିଂହପୁର

# ଦୁବଘାସ

**ବିଷ୍ଣୁ ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର**



ସଞ୍ଜି ନଇଁ ଆସୁଥାଏ, କାହିଁକି କେଉଁଣି, ଅଭିମାନ ଭରା  
ମନଗାରେ ଉଙ୍ଗୁରି ଉଠିଲା ସେଇ ରାସ୍ତାଧାରର ସ୍ଥମ୍ଭୀତ ଚିନ୍ତା  
ଟିକକ !

ଦେଖୁଥାଏ ସେଇ, ରାସ୍ତା କଡ଼ର କେତୋଟି ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ  
ପାଖରେ ଥିବା ସେଇ ଆକାଶ ଛୁଆଁ ତାଳବୃକ୍ଷମାନଙ୍କ ମୂଳରେ  
ଶିଶିର ସ୍ଵର୍ଗରେ ଉଙ୍ଗୁରି ଉଠୁଥିବା, ସେଇ, ଶତପଦ ଛକ୍ଷିତ ନୀଳ ସବୁଜିମା ଛନ୍ଦନ  
ପବନରେ ହଲୁଥିବା ଦୁବଘାସ ବୁଦାଚିକୁ । ସତରେ, କେତେ ଉଦାରତାପୂର୍ଣ୍ଣ, କିଛି  
ସମୟର ମ୍ଲାନ ହୁଏତ ତାପାଇଁ ସତେ ଯେମିତି ଭଗବାନଙ୍କ କୃପା, ଦେଖୁନ, ଏତେ  
ପଦାଘାତ ସହିବା ପରେ ବି ସତେ ଯେମିତି ହସି ଦେଉଥାଏ, ସେଇ ସକାଳର କଞ୍ଚକ  
ଖରାରେ । ଆକାଶ ଛୁଆଁ, ଉର୍କୁକୁ ଉଠି ଠିଆ ହୋଇଥିବା ତାଳଗଛର ଅତ୍ୟାଚାର, ପ୍ରତି  
ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ସାଜିଥାଏ, ସେଇ ଦୁବଗୁଛର ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ । ଏଇ ତ, କେତେବେଳେ  
ଗୋରୁମାନଙ୍କ ପାକୁଳି ଭିତରେ ଚକଟି ହେଉଥାଏ ତ, ଆଉ କେତେବେଳେ ସେଇ  
ବାଛୁରୀମାନଙ୍କ ଖେଳ ଭିତରେ ଚକଟି ହେଇ ଯାଉଥାଏ ସେମାନଙ୍କ କୋମଳ  
ଖୁରାଘାତରେ । ତେଥାପି, ହାରି ଯାଇନି ସିଏ, ଶରୀରରୁ ସ୍ଵଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ପରାଜିତ ଜ୍ୟୋତି  
ନିକଟରେ, ମାଟି ଦେହରେ ଲୁଚି ରହିଥିବା କ୍ଷୁର୍ଣ୍ଣ କଣିକା ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇଯାଏ କିଛି  
କାକରର ସ୍ଵର୍ଗ ସାଥୀରେ ।

ନିର୍ବିକାର ମଧ୍ୟରେ ଠିଆ ହୋଇ ଦେଖୁଥାଏ ମୁଁ ସେଇ ରାସ୍ତାଧାରର ଦୁବଗୁଛର  
ଲମ୍ବାଲମ୍ବା ଧାଡ଼ି । ହଠାତ୍, ମେଞ୍ଜାଏ ପବନରେ ଖସି ପଡ଼ିଥିବା ତାଳଗଛର ଲମ୍ବା ତାଳଟିଏ

ମାଡ଼ିପଡ଼ିଲା ସେଇ ମେଞ୍ଚା ମେଞ୍ଚା ଦୁବକେରା ଗୁଡ଼ିକୁ । ସ୍ଥିତ ପବନରେ ଉଠି, ହଳିହଳି ଖେଳୁଥିବା ଦୁବକେରା ଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖି ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ପଚାରିଲା ସେଇ, ମାଡ଼ି ବସିଥିବା ତାଳ ବାହୁଙ୍କାଟି, ଦୁବ ! ସତରେ କଣ ? ମୋର ଆଘାତ ତୋତେ କଷ୍ଟ ଦେଇନି ? ?

କ୍ଷୁଦ୍ର ରୂପଟି ତୋର, କେତେ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଇଥିବୁ !! ସତରେ, ତୋର ଏଇ ଛୋଟିଆ ରୂପଟି ଦେଖି ମୁଁ ନିଜକୁ ଗର୍ବିତ ମନେ କରେ; ତୋ ପରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଗଛଟିଏ, ତଥାପି, ମଣିଷ ମୋତେ ଛୁଇଁ ପାରିନି, ମୋତେ ପାଇବାକୁ ବହୁତ କଷ୍ଟ ସହିବାକୁ ହୁଏ ସେହି ମଣିଷକୁ, ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଙ୍ଗ ପାଇବା ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷେ କଷ୍ଟ ସାଧ୍ୟ; ସମସ୍ତେ ପାଇ ନଥାନ୍ତି, ମୋ ଆଶା, ପଥିକ ପାଇଁ ଆଶା ଖାଲି ସ୍ମୃତି ଦେଖିବା । ସତରେ ଦେଖ, ମୁଁ କେତେ ବଡ଼ । ପୁଣି, ସେଇ ଶାନ୍ତ ପବନରେ ହଳିହଳି ହସିହସି ଦୁବ କହିଲା, ଦେଖ ସାଥୀ, ସେଇଥିପାଇଁ ମୋତେ ଉଗନ୍ତୁଥ ଟାହ୍ୟାରେ ଶୀର୍ଷକ କରନ୍ତି, ଆଉ, ତୁ, ସେଇ, ବଡ଼ଦାଣ୍ଟ ତତଳା ବାଲିରେ । ସତରେ, ବିଚିତ୍ର ଏ ଭାବର ବିଚାର ।

ରଥଶର୍ମା କଲୋନୀ

କୋରାପୁଟ

୯୧୭୪୦୪୯୯୯୯

# ନୂଆ ସକାଳ

ପ୍ରତାପ କିଶୋର ରାଉତ



ଶାଶୁଙ୍କ ସବୁ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାକୁ ମଥାପାତି ଆଜିଯାଏ ସହି  
ଆସୁଥିଲା ସୁନନ୍ଦା । ହେଲେ ଆଜି ସବୁ ସୀମାକୁ ଡେଇଁ ହାତ  
ଉଠେଇ ନିର୍ମମ ଭାବେ ପିଠି ଚାଲିଛନ୍ତି ଶାଶୁ ବାସନ୍ତୀ ଦେବୀ ।  
ନାନା କୁଭାଷା ସହିତ ପିତୃକୁଳର ନିନା । ଭୁଲଗା ହେଉଛି ଆଠ  
ବର୍ଷର ବିବାହ ବନ୍ଧନ ଭିତରେ ସେ କୁଳକୁ ଗୋଟିଏ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ  
ଦେଇପାରି ନାହିଁ । ସେଇଟା କଣ ତାର ଭୁଲ ?

କିନ୍ତୁ ଆଜି ସାମାନ୍ୟ କଥା । ଭାତ ଆଜି ସିରି ପେଜୁଆ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତେଣୁ  
ବାସନ୍ତୀ ଦେବୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡକୁ ପିତ ଚରି ଯାଇଛି । ସେଇଥିପାଇଁ ଆଜି ଏତେ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ।  
ଏଥିରେ କିଏ ଯଦି ଟିକେ ତାପାଇଁ ପିଠି ଦେଖେଇଥାନ୍ତା ସେ ହେଉଛି ସ୍ଥାମୀ ସମୀର । ସେ  
ତ ବାହାରେ ଚାକିରୀ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ନାଚାର । ସବୁ କଣ୍ଠକୁ ଏମିତି ସ୍ଥାମୀଙ୍କୁ ଲୁଚାଇ  
ଆଜି ଯାଏ ଗୋଟିଏ ଭଲ ବୋହୂର ଅଭିନୟନ କରି ଆସିଛନ୍ତି ।

ବୋଉ ଆଉ ମୋତେ ମାରନି । ରାତି ପାହିଲେ ମୁଁ ଏ ଘରୁ ଚାଲିଯିବି । ଆଉ ତୁମ  
ଆଗରେ ଠିଆ ହୋଇ ତୁମକୁ ଆଉ କଣ୍ଠ ଦେବିନି ।

ଏବେ ବାହାରି ଯା ଅଲକ୍ଷଣି ! ଭାତ ଗଣ୍ଠ ରାନ୍ଧିବା ଶିଖିନାହୁଁ ? ତୋ ବାପ ମା  
ତୋତେ କିଛି ସଣ୍ଠଣା ଶିଖାଇ ନାହାନ୍ତି ।

ଆଉ ବୋଉ, ତୁମର ଏ କଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ତ ଆଉ ମୋ ବାପା ମାଆ ▶

ଦୁନିଆରେ ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଦୋଷ ଦେଇ ଲାଭ କଣ ବୋଉ ? ମୋତେ ତ ଯାହା କହିବା କହିଲ, ହାତ ଉଠେଇ ତେର ମାରିଲ । ଏତିକିରେ ତୁମ ମନ କଣ ବୁଝିଲାନି ବୋଉ ? ? ?

ଛୋଟ ଲୋକ ଘରର ଝିଆ ତୁ । ଏ ଘରର ସବୁ ସୁଖଶାନ୍ତିକୁ ତୁ ଆସିଲାପରେ ପୋଡ଼ି ଖାଇଦେଲୁ । ତୋ ପାଇଁ ଆଜି ମୋ ଘରେ ଟିକେ କଞ୍ଚଳ ଛୁଆର ହସ ଟିକେ ଫୁଟିଲା ନାହିଁ । ତୋର କୋଉ ଗୁଣଟା ଭଲ କହିଲୁ ? ? ?

ଠିକ ଏତିକି ବେଳେ କବାଟ ଠକ ଠକ ଶବ୍ଦ । ବୋଉ--- ବୋଉ---

ଏ ତ ଝିଆ ଅବନ୍ତୀର କଣ୍ଟସ୍ଵର । ଦୌଡ଼ିଗଲେ ଦାଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରକୁ । ନିଜ ଆଖିକୁ ବିଶ୍ଵାସ କରି ପାରିଲେ ନାହିଁ ବାସନ୍ତୀ ଦେବୀ । ଅଲରା କେଶ, ହାତରେ ଛ ମାସର ଛୋଟ ଛୁଆ । ରାତି ଦଶଟା ବାଜିଲାଣି । ହାତରେ ଖଣ୍ଡ ଆଗାର । ପାଖରେ ଅଟୋ ଠିଆ ହୋଇଛି ।

ବୋଉ ! ! ! ତୁ ଆଗ ଅଟୋ ବାଲାକୁ ଭଡା ଦେଇ ଦେ । ସେ ଯାଆନ୍ତ ।

ତରତର ହୋଇ ଘରଭିତରୁ ତାଙ୍କ ନେଇ ଭଡା ଦେଲେ । ଅଟୋ ଭାଲା ଚାଲିଗଲା । ଭୋ ଭୋ କରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଝିଆ ଅବନ୍ତୀ । ସୁନନ୍ଦା ହାତରୁ ପିଲାଟିକୁ ନେଇ ଧରିଲା ।

ଏମିତି କଣ ହେଲା ଅବନ୍ତୀ । ଏତେ ରାତିରେ ତୁମେ ଶାଶୁଘର ଛାଡ଼ି ପଳାଇ ଆସିଲ କାହିଁକି ? ମୋର ସବୁ ସୁଖ ଆଜି ପାଣି ଫୋଟକା ପରି ଭାଉଜ ! ! !

ତୋର ପାଇଁ ସବୁ ଅମଙ୍ଗଳ । ତୋ ପରି ବୋହୁ ଯାହା ଘରେ ଥିବେ ତାର ଅବସ୍ଥା ଏମିତି ହେବ । ରାଗରେ ଶୋଧି ଦେଲେ ବାସନ୍ତି ଦେବୀ ।

ଏ ବୋଉ ! ଭାଉଜଙ୍କୁ ଏମିତି କଣ କହୁଛୁ ? ନିଜ ଝିଆ ପରି ଅନ୍ୟ ଝିଆକୁ ଭାବିଥିଲେ ମୋର ଆଜି ଏ ଦଶା ହୋଇ ନଥାନ୍ତା । ତୋ ଜ୍ଞାଇଁ ମଦ ନିଶାରେ ଦୈନିକ

ମାରି ମାରି ମୋର ଅବସ୍ଥା ଏମିତି କରିଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୋତେ କେବେ ଜଣେଇ ନଥିଲି । ହେଲେ ଆଜି ଜୀବନରୁ ମାରି ଦେଇଥାନ୍ତେ । ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ସେ ଘର ଛାଡ଼ି ମୁଁ ଚାଲି ଆସିଛି । ମୁଁ ଏଠାରେ ବାସନ ମାଜି ଗଣ୍ଠେ ଖାଇବାକୁ ଚାହେଁ ବୋଉ । ମୋ ଛୁଆଟିର ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ମୁଁ କିଛି ବି କରିପାରେ । ମୋତେ ପର କରି ଦେବୁନିତ ?

ବାସନ୍ତୀ ଦେବୀ ଅମାନିଆ ଲୁହକୁ ଅଟକେଇ ପାରିଲେ ନାହିଁ । ବୋହୁ ସୁନନ୍ଦାକୁ କହିଲେ, ଆରେ ତାହିଁଲୁ କଣ, ଝିଅଗା ଉପାସରେ ଆସିଛି ତାକୁ କଣ ଦିଗା ଖାଇବାକୁ ଦେ । ଆଖିରେ ଥିଲା ଆଖିଏ ଲୁହ । ସତେ ଯେମିତି ଆକାଶଗା ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଛିତି ପଡ଼ିଲା ।

ତେଜ୍ଜ୍ଞିପଦୀ, ହାତତିହି, କେନ୍ଦ୍ରର

# ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ଭାରତୀ ସାହୁ



"ହଇଲୋ ଛତର ଖାଇ, ବାପାର ନଁ ପକେଇଲୁ, ଘରର ମାନ ଇତ୍ତିତ ସାରିଲୁ ! ଶେଷରେ ଇଛା ବର ବରିଲୁ । ରାଗରେ ଗର୍ଜନ କରୁଥିଲେ ସୁମତିଦେବୀ ଶିଳ୍ପତି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ରାୟଙ୍କ ଦ୍ଵିତୀୟ ପଢ୍ଠୀ, ସତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ରୀ ଝିଅ ଶିଖାର ସୁଖ ସହିପାରୁନି ସେ ।

ଶିଖା କହୁଥିଲା "ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ରାଜିନ୍ଦ୍ରିୟ ମାଆ । ମୁଁ ମାନୁଛି ଜୀବନବାବୁଙ୍କ ପାଖରେ ଦେଇ ଚଙ୍ଗା, ଗାଡ଼ି, ବ୍ୟାଙ୍କ ବାଲାନ୍ସ ଅଛି, ହେଲେ ସେ ଗୋଟେ ମଦୁଆ, ନଷ୍ଟଚରିତ୍ର । ପିତୃମାତୃ ପରିଚୟହୀନ ଗରିବ ସୌମ୍ୟକାନ୍ତକୁ ବାହାହେବା ଶହେରୁଣ ଭଲ । ଦରକାର ନାହିଁ ଉଆସ ଜୀବନ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଲା ସୌମ୍ୟ ଜଣେ "ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ" ।

ଆତ୍ମଆଳରେ ରହି ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁଙ୍କ ଆଖିରୁ ଝରି ପଡ଼ିଲା ଦୁଇଟେପା ଲୁହ । ମାନିନେଲେ ଶିଖାର ନିଷ୍ଠାତି । କାରଣ ପ୍ରାଣଠାରୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ପ୍ରସ୍ତର ସ୍ତ୍ରୀର ଝିଏ । ତା ଖୁସିରେ ମୁଁ ଖୁସି । ଭଲ ପାଠ, ଭଲ ରୋଜଗାର ଅପେକ୍ଷା ସାଥୀହେଇ ବଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଜଣେ "ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ" ଦରକାର ।

କିନ୍ତୁ ସହଜରେ ସୁମତି ଦେବୀ ମାନିନେଇ ପାରୁ ନଥିଲେ ଶିଖାର ଏ ନିଷ୍ଠାତିକୁ । ତା ଆଖି ଆଗରେ ସତ୍ତ୍ଵଶାସ୍ତ୍ରୀ ଝିଅ ଭଲରେ ରହିବ, ସୁଖରେ ରହିବ, ପୁଣି ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷଙ୍କ ବିବାହ କରିବ ଏକଥା ମୁଁ ଜମା କରେଇ ଦେବିନି । ସୁମତି ଦେବୀ ହୀନ ଚକ୍ରାନ୍ତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

ଝିଅର କଥା ରଖିଲେ ଦେବେନ୍ଦ୍ର ବାବୁ । ଦିନ ବାର ଠିକ କରି ସୌମ୍ୟଙ୍କୁ ନିଜ

ତରଫରୁ ମୁଦି ପିଛେଇବା ପାଇଁ ନିମନ୍ତଣ ଜଣାଇଲେ କିନ୍ତୁ ସୌମ୍ୟ ଶିଖାକୁ ବିବାହ ନକରିବା ପାଇଁ ରୋକ ଠୋକ ମନା କରିଦେଲେ । କାରଣ ଏତେ ବଡ଼ ଘରର ଝିଅକୁ ବାହା ହେଇ ସେ କଣ କେବେ ସୁଖୀ କରି ପାରିବେ । ଯାହାର ଦିନ ତୁଳୀତଳୟ ଶଯ୍ୟାରେ କଟୁଛି ସେ ମୋ ଭଳି ଗୋଟେ ଦୀନହୀନକୁ ବାହା ହେଇ କି ସୁଖ ପାଇବ ! ଭଲ ହେବ ଗୋଟେ ବଡ଼ ଘର ପୁଅ ସାଙ୍ଗେ ଶିଖା ବାହା ହେଇଯାଉ । ସେଇ ଗୋଟିଏ ଦିନ କଲେଜ ଫେରିବା ରାସ୍ତାରେ ଶିଖା ସାଙ୍ଗେ ଭେଟ ହେଇଥିଲା । ସ୍ଵାଚ୍ଛି ତାର ଖରାପ ହେଇଯାଇ ଥିଲା । ମୁଁ ତାକୁ ଗୋଟେ ଛୋଟ ହେଲୁ କରିଥିଲି । ସେତିକିରୁ ତାର ଭଲ ପାଇବା ମୋ ପାଇଁ ଅଞ୍ଜାତି ହେଇ ପଡ଼ିଲା । ହେଲେ ଏଇଟା କେମିତି ସମ୍ବୁଦ୍ଧ । କାହିଁ ଆକାଶର ତାନ କାହିଁ ଏ ବାମନ । ତାକୁ ହାତରେ ଧରିବା କଣ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ।

ଇଏ କଣ, କାହାର ସ୍ଵର୍ଗରେ ସୌମ୍ୟ ଚମକି ଉଠିଲା, ଶିଖା ତମେ, ଏଠି, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିବାହ କରି ଠକି ଦେଇ ପାରିବିନି ।

ଶିଖା କହିଲା ମୋର କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ କେବଳ ତୁମେ ଦରକାର, ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ଦରକାର, ବାସ ଏତିକି । ତାପରେ ସୌମ୍ୟ ଶିଖାର ଲୁହ ପୋଛି ଦେଇଥିଲେ ।

ସୁନ୍ଦର ପାଟଣା, ଦଶରଥ ପୁର,  
ଯାଜପୁର

# ଆତ୍ମଜୀବନୀ

## ଅଭିଷ୍ଠା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ



ମୋର ନାମ : ଅଭିଷ୍ଠା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ, ବାପା : ଲିଙ୍ଗରାଜ  
ବେହେରା, ମାଆ : ଲିଙ୍ଗରାଜ ବେହେରା । ଜନ୍ମ : ତା ୧୩.୦୪.  
୧୯୮୭ ମସିହା (ବୁଦ୍ଧ ପୁଣିମା) । ଆମେ ଘରେ ଶାରୀରିକ ହେତୁ ବାବାଙ୍କର ସ୍ଥଳୀୟ ରୋଜଗାର ଭିତରେ ବହୁ କଷ୍ଟରେ  
ଜୀବନ ଅତିବାହିତ କରିଛୁ, ସେଥିରେ ପୁଣି ଜଣେ ରୋଗିଣୀ  
ଅବିବାହିତ ପିଉସୀ ନାନୀ ଓ ମୋ ଜେଜେ । ସମୁଦାୟ ଗ୍ରାମୀ କୁରୁମୁ । ଘରର ଗୁଡୁରାଣ  
ମେଣ୍ଡାଇବା ଦାୟିତ୍ବ କେବଳ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ହିଁ ନ୍ୟସ୍ତ ଥାଏ । ମୁଁ ଯେହେତୁ ଘରର ବଡ଼  
ଝିଆ; ତେଣୁ ମୋ ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚେଷ୍ଟା ଜାରିରଖେ ବାବା/ମାଆଙ୍କୁ ଯଥାସମ୍ବୁଦ୍ଧ ସାହାଯ୍ୟ  
କରିବା ପାଇଁ । ଛୋଟ ଧିଲାବେଳେ ନିଜର ପାଠପତ୍ର ସହିତ ଦୁଇ ସାନ ଭାଇ  
ଉଦ୍‌ଦେଶୀଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପଢା, ଅନ୍ୟାୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଉପରେ ନଜର ରଖିବାକୁ ପଡ଼େ ।

ଗୋଟିଏ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଏହିକି ଯେ ମୋ ବାବା, ମାଆ ୨ ଜଣ ଠାକୁର ଅନୁକୂଳ  
ଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର (ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟନୀ)ଦୀକ୍ଷାରେ ଦୀକ୍ଷିତ ଥିଲେ । ତାଙ୍କରି ନୀତି ଆଦର୍ଶକୁ ଅନୁକରଣ  
କରି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେଇ ପଥ ଦେଇ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିଆସୁଛି । ଜୀବନର ଏହି ଅଙ୍କାବଙ୍କା  
ପଥରେ ବହୁ ବାଧାବିଘ୍ନ ଆସିଛି ସତ ହେଲେ, ସେ ସବୁକୁ ଲଞ୍ଚି ପୁଣି ପଥ ଅତିକ୍ରମ  
କରିବା ପାଇଁ ଅଫୁରନ୍ତ ଶକ୍ତି ବି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇ ପାରିଛି । ମୋର ସେଇ ବନ୍ଦେ  
ପୁରୁଷୋତ୍ତମମ୍, ଠାକୁର ଅନୁକୂଳଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ଉପରେ ପ୍ରଗାଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ।

ମୋର ମନେ ଅଛି ଛୋଟ ବେଳୁ ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଚାଟଶାଳୀ ଯାଉଥିଲି  
ସେତେବେଳେ ଦିଦି ପଣକିଆ ଘୋଷିବାକୁ ଦିଅନ୍ତି ଘରୁକୁ । ସେ ଯଦି ୨କ ପଣକିଆ

ଦେଇଥିବେ, ମୁଁ ସେଇଟା ଘୋଷି ପୁଣି ମାଆଙ୍କଠାରୁ ଜକ ଘୋଷା ନେଇ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେଇ ତା ପରଦିନ ଦିଦିଙ୍କ ପାଖରେ ଉପଲ୍ଲାପିତ କରିଥାଏ ।

ଏମିତି ଅନେକ କିଛି ଛୋଟବେଳର ପାଠପତ୍ରା ସମୟ । ଏସବୁ ଦେଖି ଆମ ଚାଟଶାଳୀ ଦିଦି ମାଆଙ୍କୁ ପ୍ରାୟ ସମୟ ଡକାଇ ମୋର ସ୍ଵରୂପ ବଖାଶିବା ସହିତ “ତୁଳସୀ ଦୁଇ ପତ୍ରରୁ ବାସିବା ଭଲି” ଯେ ଯ୍ୟା ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ଏମିତି ମହକି ଉଠିବ ଏହି କଥା ପ୍ରୁତ୍ତିପାଦିତ କରୁଥିଲେ । ସେ ଦିଦି ଚଙ୍ଗାର କୌଣସି କାରଣରୁ ଅବିବାହିତ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆଜି ବି ଯେତେବେଳେ ଯିବାଆସିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାସାମନ୍ତି ହୋଇଯାଏ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ନଈଁଯାଏ; କାରଣ ସବୁଗୁଣ ଥାଇ ବି ମୁଁ ହୀନକପାଳିଟେ ।

ସ୍କୁଲ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି । ମୁଁ ବେଶୀ ପାଠ ପଢିନି ଯଦିଓ କିନ୍ତୁ ଯେତିକି ସମୟ ସ୍କୁଲରେ ଅଧ୍ୟୟନରତ ଥିଲି, ସବୁବେଳେ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀ ଏବଂ ପ୍ରଥମରେ ରହୁଥିଲି; ଯୋଉଟାକି ମୋର ମାତ୍ରିକ ଆଉ +୨ପ୍ରମାଣ ପତ୍ରରେ ଲିପିବଜ୍ଞ ଅଛି । ସେଇପାଇଁ ସବୁ ଗୁରୁଜୀ, ଗୁରୁମା, ସାଙ୍ଗସାଥୀମାନଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଧିବା ବେଳେ କେତେକ କୁଟିଳ ପ୍ରକୃତିର ପିଲାମାନଙ୍କର ରକ୍ଷାର କାରଣ ବି ସାଜିଥିଲି । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମୋର ସବୁବେଳେ ପାଠ ଉପରେ ନଜର ରହୁଥିବାରୁ ମୋତେ ଫୁର୍ତ୍ତ ଫାଜିଲାମି ଭଲ ଲାଗେନି, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ମୁଁ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ କାହା ସହିତ ମିଶି ପାରେନି । ବଡ଼ ଦୁଃଖର ବିଷୟ, ମୋ ବାବା ଜଣେ ସାଧାରଣ କର୍ମଚାରୀ ଧିବାରୁ ସେ ଆମକୁ ରୁଧିଷନ ଦେଇ ପାରିନାହାନ୍ତି । କାହାର ବିଶ୍ୱାସ ହୋଇ ନପାରେ ମୁଁ କିନ୍ତୁ ମୋ ନିଛୁକ ଅନୁଭୂତିରୁ ଏଇଆ ବଖାଶୁଣି କି ଯେହେତୁ ସାନ ଭାଇ ଉତ୍ତରୀଙ୍କର ଦାୟିତ୍ବ ବି ମୋରି ଉପରେ ହିଁ ନ୍ୟୟ ରହିଥାଏ; ତେଣୁ ମୁଁ ସମୟର ତେର ସଦୁପଯୋଗ କରେ । ଏମିତିକି ଘରେ ନିଜେ ନିଜେ ଆଗୁଆ ସବୁ ବିଷୟକୁ ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା, ଅଙ୍କ କଷିବା ଆଦି କରିଚାଲେ । ସେଇରୁ ଯାହା ଅବୁଝା ରୁହେ ଆବଶ୍ୟକ ଛାଲେ ମାଆଙ୍କୁ ପଚାରି ବୁଝେ, ପୁଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ବଳିଲେ ବାବାଙ୍କ ଆସିବା

ବାଚକୁ ଚାହିଁ ବସିଥାଏ ଗ୍ରେନସଲେସନ ବୁଝିବା ଆଉ ଦେଖିନେବା ପାଇଁ । ବାକି ତକ ଅବୁଝା ଅଙ୍କ ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସିଟି ଅତି ଅବୁଝା ପାଠ ଥିଲେ ଉଗିକି ରହିଥାଏ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଛୁଟିରେ ଦିଦି, ସାର ମାନେ(ସିଏ କି ଖୁସିରେ ସମୟ ଦେଇପାରନ୍ତି)ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ପାଠ୍ୟକ୍ରମକୁ ନେଇ ଆଲୋଚନା ରଖିବାକୁ । ସେମାନେ ବି ମୋ ଆଗ୍ରହ ଆଉ ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖି ମନା କରିପାରନ୍ତିନି । ଐଏତ ଗଲା ପାଠପଢା ଶୈଳୀ କଥା ।

ଏମିତି ଦିନ ଗଡ଼ୁଥାଏ, ସବୁବେଳେ ମୁଁ ଭଲ ନମ୍ବର ରଖି ଉତ୍ତରୀଞ୍ଚ ହେବା ସହିତ ଗୀତ, ବକ୍ତୃତା, ଡ୍ରାଇସ୍ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ମଧ୍ୟ ବେଶ ପାରଦର୍ଶତା ଲାଭ କରିଛି । ଅବସର ସମୟରେ ଡ୍ରାଇସ୍ କରି କାହୁରେ ଟଙ୍ଗେଇଦିଏ । କିଛି ଦିନ ପରେ ମୋ ମାଆ ବଲବାଡ଼ି (ଆଜିକାର ଅଙ୍ଗନବାଡ଼ି)ରେ ୩୦୦ ଟଙ୍କା ବେତନରେ ପିଲାଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରୁଥାନ୍ତି । ସେହି କେନ୍ଦ୍ରରେ ମୋ ହସ୍ତରେ ନିର୍ମିତ ଚିତ୍ରସବୁ ଅଦ୍ୟାବଧି କାହୁରେ ଖୁଲୁଛି ।

ଏମିତି ଅଧାଗତା ଶୈଶବ ଅବସ୍ଥା ମୋର ଦିନେ ଭିନ୍ନ ଏକ ମୋଡ଼ରେ ଉପନୀତ ହେଲା । ମୁଁ ୨୦୦୭ ମସିହାରେ ମାଟ୍ରିକ ପାସ କରିଲି କଟକର ବିରିବାଟୀରୁ ଟ କି. ମୀ. ଦୂରତାରେ ଥିବା ହଂସନାଥ ଉକେ ବିଦ୍ୟାଳୟରୁ । ଆଉ ତା' ପରେ ପରେ ମୋର ବାହାଘର ହୋଇଗଲା । ମୋତେ ସେତେବେଳେ ୧୫ବର୍ଷ ଚାଲିଥାଏ । ସିଏ ଗୋଟେ ଲମ୍ବା ଇତିହାସ । ସିଏ ଯାହାବି ହେଉନା କାହିଁକି ମୋର ପାଠ ପଡ଼ାରେ କିନ୍ତୁ ବିରାମ ଲାଗିଗଲା । ଶତ ଚେଷ୍ଟା ପରେ ବି ପରିସ୍ଥିତି ଆଉ ପରିବେଶ ମୋତେ ସାତ ଦେଇନଥିଲା ଆଗକୁ । ୧୬ବର୍ଷ ବନ୍ଦୁସରେ ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ଏବଂ ୨୧ବର୍ଷ ବନ୍ଦୁସରେ କନ୍ୟା ସନ୍ତାନର ଜନନୀ ହେଲି । ଏହିପରି ବହୁ ଝୁଡ଼େଣ୍ଡା ଭିତରେ କେବଳ ୨୩ଲି ଦୁଇ ମୁଠା ଖାଇବା ଆଉ, ଖଣ୍ଡ ପିନ୍ଧିବା ବ୍ୟତୀତ ଜୀବନର ମାନେ କିଛି ନଥାଏ । କେବେ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟକୁ ନିନ୍ଦା ନକରି ପ୍ରାରଭ ଭାବି ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ସାମା କରିଛି । ପୁନଃ ସେଇ ପରମ ଦୟାଲ ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକା, ସମ୍ମର୍ଶ ନିଃଶ୍ଵର ବିଭାଗ ହେତୁ, ତା ଜ୍ୟୋତି ପ୍ରସାଦ ପଇନାୟକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ | Page : 82

ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଠାକୁର ଅନୁକୂଳଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ବଳରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ମୋର ଆର୍ଥିକ, ପାରିପାର୍ଶ୍ଵକ ଅବସ୍ଥା ସ୍ମୃଧୁରିବାକୁ ଲାଗିଲା ଏବଂ ମୁଁ ମୋ ନିଜ ରୋଜଗାରରେ ପିଲାଙ୍କୁ ପଡ଼ାଇବା ସହିତ ୨୦୨୦ ମସିହାରେ +୨ ପରୀକ୍ଷା ଦେଇ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରେଣୀରେ ପାସ କରିଲି । ତା ପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ନିଜର ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନିଜେ ମେଣ୍ଡାଇ ପାରିଲି । ଗୋଟେ ନାହିଁ ଦିଇଗା ନାହିଁ ଛୋଟଠାରୁ ବଡ଼ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ସଂସ୍ଥାରେ ମୁଁ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛି । ଏସବୁ ଭିତରେ ମୁଁ ୨୦୧୫ ମସିହାରେ ବିନା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ମୋ ଗ୍ରାମରେ ଆଶାକର୍ମୀ (ସ୍ଥାନ୍ୟ ସେବିକା) ଭାବରେ ନିଯୁକ୍ତ ପାଇଲି । ଯେହେତୁ ମୁଁ ସେଇ ପାଖାପାଖି ଗ୍ରାମର ଝିଅ ଏବଂ ବୋଦ୍ଦୁ ସେଇପାଇଁ ମୋର ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ଟିକେ ନିବିଡ଼ । ଯୋଉଗାକି ମୋତେ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ସହଜ ବୋଧ ହେବା ସହିତ ଆବଶ୍ୟକତାଠାରୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରାପ୍ୟ ଠାରୁ ବେଳେବେଳେ ଅଧିକ କାମ ବି କରିବାକୁ ପଡ଼େ । କଷ୍ଟ ହେଲେ ବି କେବେ ସେଇରେ ମନ ଉଣା କରିନି, କାରଣ, ଆମେ ଯଦିଓ ସରକାରଙ୍କଠାରୁ ଗୋଟେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିମାଣରେ ଆର୍ଥିକ ରାଶି ପାଉଛୁ, ସିଏବି ୧୪ଗୋଟି ବାଧ୍ୟତା ମୂଳକ କାମକୁ ନେଇବି । ତା ଛତା ଏହି ପଦବୀ ପାଇଁ ଆବେଦନ ଫର୍ମରେ ଦସ୍ତଖତ କରିଛି କି, ଏହା ଗୋଟିଏ ସ୍ନେହାସେବୀ ଭଳି କାମ । ତେଣୁ ତାକୁ ସବୁବେଳେ ହୃଦୟଙ୍କମ କରି ଲୋକମାନଙ୍କ ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିଯୋଜିତ କରି ସେହିଥିରୁ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ପାଏ ।

ଏମିତି କରିଯାଏ କେତେବର୍ଷ । ଗତ ତା ୨୭. ୦୭. ୨୦୨୩ ମୋର ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଧରଣର ଦୁର୍ଗଣ୍ଯଶାରେ ହୋଇଥିଲା । ବଞ୍ଚିବାର ଆଶା ୯୦% ହରାଇ ବସିଥିଲି । ଯେଉଁଥିରେ କି ମୁଁ ପ୍ରାୟତ୍ତଃ ମାନସିକ, ଶାରୀରିକ ଭାବରେ ଦୁର୍ବଳ, ଏପରିକି ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ମୃତିନ, ବନ୍ଧୁ ପରିଜନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହରାଇ ବସିଥିଲି । ୨ମାସ ଶୟାଶ୍ୟା ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲି । ଆଉ ଠିକ ସେହି ଦୁଃଖଦ ସମୟରୁ ହିଁ ମୁଁ ସାହିତ୍ୟକୁ ସାଥୀ କରିନେଲି ।

ଯେହେତୁ କଥା କହି ପାରୁନଥିଲି, ପାଟି ଖୋଲି ପାରେନି, ଚିତ ହୋଇ ରହିବା ବ୍ୟତୀତ କଢ଼ି ବି ଲେଉଟେଇ ପାରେନି । ଆଉ ଯେତେବେଳେ ଧୀରେ ଧୀରେ କର ଲେଉଟେଇ, ପେଟମାଡ଼ି, ପେଟମାଡ଼ି ଶୋଇ ଅଳ୍ପ ଟିକେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ପାରିଲି ସେତିକିବେଳେ କେମିତି କେଜାଣି ମାଆ ସରସ୍ଵତୀ ମୋ କଣ୍ଠରେ ବିଜେ କରିଲେ ମୁଁ ନିଜର ସେହି ସମୟର ଅନୁଭୂତିକୁ ଟିକେ ଟିକେ ଶବରେ ଖଣ୍ଡୁ ଖଣ୍ଡୁ ସେସବୁ କବିତାର ରୂପ ଦେଇଗଲେ । ଆଉ ସେବୋଠାରୁ ହିଁ ମୁଁ ଲେଖୁ ଲେଖୁ ଲେଖି ଚାଲିଲି । ମୁଁ ବେଶୀ ଦିନର ଲେଖିକା ନୁହେଁ ମ, ମାତ୍ର ବର୍ଷକର । ଆଗରୁ ଯଦିଓ ଛୋଟମୋଟ ଲେଖେ କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅଭାବ ଥାଏ । ଅନ୍ୟ ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ସେହି ଦୁର୍ଘଟଣା ହିଁ ମୋତେ ଏକ ନୃତ୍ୟ ଜୀବନ ଶୈଳୀ ଶିଖେଇଦେଲା । ସେବୋଠାରୁ ପ୍ରତିଦିନ ଲେଖି ଚାଲିଛି, ଜାଣିନି ମୋ ଲେଖାର ମାନ କେମିତି ଲାଗେ ପାଠକଙ୍କୁ । ହେଲେ ପ୍ରତି ପୋଷ୍ଟରେ ନମ୍ବର ଦେଇଦିଏ ଏଇଥିପାଇଁ ଯେ, ପାଠକ ପାଠ କରି ମୋତେ ଭୁଲ, ଠିକ ଦର୍ଶାଇ ସମୀକ୍ଷା କରିପାରିବେ ବୋଲି । ସେଇଥା ହିଁ ହୁଏ, ପ୍ରତିଦିନ ପୋଷ୍ଟ ପରେ କେହିନା କେହି ପଢ଼ି ମତାମତ ଦିଆନ୍ତି ଏବଂ ସଂଶୋଧିତ ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ବତାଇ ଦିଆନ୍ତି । ଯୋଉଚାକୁ ମୁଁ ସମୟାନରେ ଗୁହଣ କରିଛି ।

ସିଏ ଯାହାବି ହେଉନା କାହିଁକି ମୋ କାହାଣୀ ଟିକେ ନିଆରା । ମୋ ଜାତକ, ରାଶି, ନକ୍ଷତ୍ର ଯିଏ ବି ଦେଖିଛନ୍ତି କୁହନ୍ତି “ତୋ ଭାଗ୍ୟରେ ସୁଖର ସାଧନ ନାହିଁ” । ତେଣୁ ଏହି ପାରିବର୍ତ୍ତିତ ଜୀବନଶୈଳୀକୁ ବଜାୟ ରଖିବାକୁ ଏବଂ ସାହିତ୍ୟକୁ ଚିର ସହଚର କରିବାକୁ ଆପଣମାନଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଭିକ୍ଷା କରୁଛି ।

# କାଳେସି

ସିଙ୍ଗେଶ୍ୱର ତ୍ରିପାଠୀ



ମଧୁ ଦେହୁରୀ ଦେହରେ ଦିଅଁ ଲାଗନ୍ତି । ସିଏ ଏଇ ମଳ୍ଲୀପୁର  
ଗାଁର ପୁରୁଣା କାଳେସି । ବୟସ ତାକୁ ଷାଠିଏ ଛୁଇଁବଣି । ଗାଁରେ  
ତାର ଭାରି ଖାତିରି ତା ଦିହରେ ମଙ୍ଗଳା ଲାଗନ୍ତି । କେତେ  
ଲୋକଙ୍କର କେତେ ଦୁଃଖ ଦୂର କରନ୍ତି ମାଆ ।

କାହାକୁ ରୋଗରୁ ଭଲ କରିଛନ୍ତି ତ କାହାକୁ ବିପତ୍ତିରୁ ଉଦ୍ଧାର କରିଛନ୍ତି କାହା  
ଶୁନ୍ୟ କୋଳକୁ ନନ୍ଦନ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଉ କାହାକୁ କନ୍ୟା ରତ୍ନ । ଏଇ ପଧାନ ଘର  
ବୋହୁ କଥା ଦେଖୁନ ତାର ଚାରି ପୁଅ ଝିଅଟିଏ ପାଇଁ ଭାରି ମନ ଦୁଃଖ ଥିଲା ସେଇ ମଧୁ  
ଦେହୁରୀ ହୁକୁମରୁ ପରା ତାର ଝିଅଟିଏ ହେଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ ମନ ଭାରି ଖୁସି ।

ମଙ୍ଗଳା ମନ୍ଦିର ଖାମୁ ପଣା ପୂଜା ପାର୍ବତୀ କେତେ ଘଣ୍ଟି ମାଟି ଘୋଡା ବାନା ବାଉଁସ  
ଏମିତି ଭକ୍ତିମୟ ପରିବେଶରେ ଚାଲେ ସମୟ ।

ଏବେ କିନ୍ତୁ ମଧୁ ଦେହୁରୀ ବିବାଦର ଶୀର୍ଷରେ । ଲୋକ ତାକୁ ଭଣ୍ଡ ମିଛୁଆ ଠକ  
ବୋଲି କହିଲେଣି । ବୁଝୁ ବୁଝୁ କଥାଟା ଏମିତି ଫିସନ ପରି ଏଥର ବି ଗାଁରେ ଖାମୁ ହେଲା  
ଦିଅଁ ଆସିଲେ ସବୁ ଦୁଆରେ ପଣା ପିଇଲେ ଦୀପ ବଳିତା ଖାଇଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଲେ ।  
ହେଲେ ମହାନ୍ତି ଘର ପଣା ପିଇଲେନି କି ତାଙ୍କ ଦୁଆରେ ରହିଲେନି । ବୁଝିଲା ବେଳକୁ  
ଜଣା ପଢ଼ିଲା ଏଇ ଛାଅ ମାସ ତଳେ ଏଇ ଜମି ଜମା ବିବାଦକୁ ନେଇ ମହାନ୍ତି ବାବୁ ମଧୁ

ଦେହୁରୀକୁ ଗାଳି କରିଥିଲେ । ସେଇ କଥାଟାକୁ ଗଣ୍ଡି କରି ସେ ଏବର୍ଷ ଆଉ ମହାନ୍ତି ଘର ଦୁଆରେ ପଣା ପିଇଲାନି ।

ଖାମ୍ବ ସରିଲାଣି ଆସନ୍ତା ରବିବାର ଗାଁ ସଭାରେ କଥା ପଡ଼ିବ । ଏ ମଧୁ ଦେହୁରୀ ଦିହରେ ଦିଅଁ ଦିଅଁ କିଛି ଲାଗୁନାହାନ୍ତି ଏ କଥାଟା ସ୍ଵର୍ଗ ହେଇଯିବ । ସଭା ତ ଆଉ ଦି ଦିନ ଅଛି ହେଲେ ମାଆ ମଙ୍ଗଳାଙ୍କ ପ୍ରସିଦ୍ଧ କାଳେସି ମଧୁ ଦେହୁରୀ ଆଉ ଗାଁରେ ଦିଶୁନି ।

କୁଣ୍ଡିଲୋ ଖୋଜ୍ଞା

୨୦୦୮୩୧୫୦୪୦

# ହାରିବା ଶିଖିନି ସିଏ

ସୁନନ୍ଦା ମହାନ୍ତି



ଉଁବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ନିଜକୁ ପରାଜିତ ସୈନିକଟିଏ ବୋଲି  
କେବେ ଭାବିନାହାନ୍ତି ସିଏ । ବୟସ ପାଖାପାଖି ସତ୍ତରୀ ହେଲେ  
ବୟସର ଅପରାହ୍ନକୁ ବେଖାତିର କରି ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଗରୁ କାଞ୍ଚ କା  
କା କହିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଉଠନ୍ତି । ରାତିରୁ ସଜାତି ସୁଦୁତି ରଖିଥିବା  
ପସରାର ଆସରାରେ ଷ୍ଟେସନ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି ରଘୁ ମଭସା ।  
ଷ୍ଟେସନରେ ହିଁ ନିତ୍ୟକର୍ମ ବଡ଼େଇ ଧୁଆ ଶୁଖା କରି ସ୍ଵାଙ୍କ ଅଖା ଓ ଗାମୁଛା ପାରି  
ବସିଯାଆନ୍ତି ଖାଲମୁଢ଼ି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ । ପିଆଜ, ଚମାଟୋ, ଗାଉର, କାଞ୍ଚା ଲଙ୍କା,  
ଧନିଆଁ ପତ୍ର ସବୁ କାଟି ଉବାମାନଙ୍କରେ ଉର୍ତ୍ତି କରି ନିଜେ ବି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।  
ପଛକୁ ପଛ ତ୍ରେନ ସବୁ ଲାଗୁଥାଏ ଷ୍ଟେସନର ପ୍ରଥମ ପ୍ଲାଟଫର୍ମଟୁ ଶେଷ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ଯାଏଁ ।  
ଲକ୍ଷ ରଖିଥାନ୍ତି ରେଳଗାତି ଘୋଷଣାକୁ, ଯାତ୍ରୀମାନେ ଦୟାକରି ଧ୍ୟାନ ଦିଅନ୍ତୁ ଅମୁକ  
ଗାତି, ସମୁକ ନମ୍ବର, କୋଉ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ଲାଗିବ । ପସରା ବେକରେ ଓହେଲେଇ  
ଚାଲନ୍ତି ପ୍ରଥମରୁ ଶେଷ ପ୍ଲାଟଫର୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଭଲ ବିକ୍ରୀ ହୁଏ । ସକାଳ ନିତ୍ୟକର୍ମରୁ  
ଆରମ୍ଭ କରି ମଧ୍ୟାର୍ଷ ତୋଜନ ସେହି ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ । ଭଲ ବି ପଇସା ହୁଏ ତ ସେହି  
ପଇସାରେ ଲୁନା ଖଣ୍ଡ କିଣି ଏଣିକି ଆସନ୍ତି ରଘୁ ମଭସା ।

ଘରେ ଖାଲି ଉପଚ୍ଛିତି । ଷ୍ଟେସନ କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଘର । ହୁରେ ତାଙ୍କ ଅନୁପଚ୍ଛିତ  
ଷ୍ଟେସନ । ସେଦିନ ପଡ଼ିଯିବା ପରେ ତାଙ୍କର ଅନୁଭବ ହୋଇଥିଲା, ବୟସର  
ଅପରାହ୍ନରେ ନିଜେ ନିଜର ସାହାରା ହେବା ସହ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର କିଛି କରି ନପାରିଲେ  
ପରିବାର, ଜୀବି କୁଟୁମ୍ବ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ବୋଲେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ବି ଏମିତି ଦିନ ଆସିବ

ବୋଲି କହୁଥିବା ବୁଝୁଥିବା ଲୋକ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରେ ନାହିଁ ଅନ୍ୟର ପରିଷ୍ଠିତି । ଅଲୋଡ଼ା ହୁଏ ବିଚରା ବୟସର ଅପରାହ୍ନରେ ପହଞ୍ଚିଥିବା ମଣିଷମାନେ । ସ୍ଵୀ ପୁରୁଷ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଜରାନିବାସୀ ହୁଏ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟର ବୋଲୁ ନହେବା ପାଇଁ କିଛି କରିବାକୁ ରଘୁ ମଉସା ସଦା ବ୍ୟାକୁଳ । ଏତେ ଦିନର ଅନୁପର୍ଦ୍ଦିତି ପରେ, ରଘୁ ମଉସା ପୁଣି ଫେରିଛନ୍ତି, ଚଳଚଞ୍ଚଳ ଷ୍ଟେସନରେ ସାମିଲ ହେବାକୁ ।

ସବୁ ଯାତ୍ରୀ ଯେମିତି ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଖାଲମୁଢ଼ିର ସ୍ଥାଦ ପାଇବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ ବ୍ୟାକୁଳ । ଏବେ ରାତିରେ ବି ଆଉ ଘରକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ ରଘୁ ମଉସା । ବହୁଦିନର ଅଭିଜ୍ଞତା ପରେ ସବୁଦିନ କିଛି ନା କିଛି ବୋଲୁ ପାଇଁ ନେଇକି ଘରକୁ ଫେରୁଥିବା ମଉସା କେବଳ ରାତିଗା କଟାନ୍ତି ଘରେ । ନା ଦିନର ଜଳଖିଆ ନା ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଏମିତିକି ରାତି ଭୋଜନ ବି ସାରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଗଲାବେଳେ ବୋଲୁ ପାଇଁ କିଛି ନା କିଛି ଜଳଯୋଗ ସହ ଘରକୁ ତଟକା ପରିବା ନେବାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ପଢ଼ିଯାଇ ବେଉସା ବନ୍ଦ ହେବା ପରେ ଘରେ ପରିଅ ବୋଲୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟବହାର ଦେଖେଇଲା ଛାଡ଼ି ନିଜ ଜନ୍ମିତ ପୁଅ ବି କଥା କଥାକେ ଅପମାନିତ ଓ ଅସମ୍ଭାନିତ କରୁଥିଲା ବାପାଙ୍କୁ ।

ଏବେ ଏବେ ଯେବେ ଦୂରରୁ ଗାଡ଼ି ଆସେ ରଘୁ ମଉସା ଖାଲମୁଢ଼ି ପମ୍ବରା ଆସରା ହୋଇଥାଏ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ହିସାବରେ ରାତି ଅଧରେ । ଆଉ ଦୂରରୁ ଜଳୁଥିବା ଦିକ ଦିକ ଲଣ୍ଠନ ଆଲୁଅରେ ହସୁଥାଏ ନିଛାଟିଆ ଷ୍ଟେସନର ଅନ୍ତାରୀ ମୁଲକ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଲାଇଟ ଆହୁଆଳରେ ରଘୁମଉସାଙ୍କ ଖାଲମୁଢ଼ି ପମ୍ବରା ଷ୍ଟେସନର ଅନ୍ତି ଦୂରରେ ସ୍ଥାନର ବହନ କରୁଥାଏ ବୟସର ଅପରାହ୍ନର ବି ଚମକ ଅଛି ମହକ ଅଛି ନିଷ୍ଠୁର ।

ସାକ୍ଷୀଗୋପାଳ, ପୁରୀ

୧୦୪୦୯୭୩୩୭

# ମାଆଟିଏ ପୁଅଟିଏ

ଡଃ ନାରାୟଣ ଚନ୍ଦ୍ର ସେନାପତି



ଆଏ ! ଆଏ ! କି କଷ୍ଟ !

ବୋଉ, ବୋଉ ଲୋ, ମୁଁ ଆଉ ବଞ୍ଚିବିନି ଲୋ ବୋଉ, ମୁଁ  
ଆଉ ବଞ୍ଚି ପାରିବିନି ।

କିଛି ହେବନିରେ ଧନ । ତୁ ପୁରା ଭଲ ହୋଇଯିବୁ ।

ହେ ଜଗନ୍ନାଥ, ମୋ ସ୍ଥାମୀକୁ ତ ମୋ ଠୁଁ ଛଢଇ ନେଲ ।

କେବଳ ଏ ଛୁଆ ବକଟକ ମୋ ସାହାରା । ତାକୁ ବଞ୍ଚେଇ ଦିଆ ପୁଅ ।

ଅନେକ ଦିନ ବିତିଯାଇଛି ମାଆ ମିନତିର ଆଖି ଲୁହରେ, ଅନେକ ରାତି ବିତି  
ଯାଇଛି ପୁଅ ସନ୍ତୋଷ ଭଲ ହେବା ପାଇଁ ରାତି ଅନିଦ୍ରାରେ । ଶେଷରେ ସୁଘ ହୋଇ  
ଯାଇଛି ସନ୍ତୋଷ ।

ଆରେ ଧନ, ତୋତେ ଗୋଟେ କଥା ପଚାରିବି ସତ କହିବୁ ?

ହଁ ବୋଉ, ପଚାରୁନ୍ତୁ ?

ଧନରେ, ତୁ ବଡ଼ ହୋଇଗଲେ, ଏ ଦୁଃଖିନୀ ମାଆଟାକୁ ଭୁଲିଯିବୁନି ତ ?

ନାଁ ଲୋ ବୋଉ, ତୁ ପରା ମୋ ପାଇଁ ଦେବୀ ଠାକୁରାଣୀ । ମୋତେ ବଞ୍ଚେଇ  
ବରେଇ ଏଡ଼େ ଗେ କରିଛୁ, କେମିତି ତୋତେ ଭୁଲି ଯିବିଲୋ । ଜୀବନରେ ଯେତେ ହେତୁ  
ଝଞ୍ଜା ଆସିଲେ ବି ତୁ ମୋ ପାଇଁ ସେଇ ଦେବୀ ହୋଇ ରହିଥିବୁ ଲୋ ।

\*କହିଲ ଦେଖି, ସନ୍ତୋଷ କଣ ଭୁଲି ଯାଇପାରେ କେବେ ତା ମାଆକୁ ?\*

ସନ୍ତୋଷ ପଢ଼ିଲା ନୁଆ ଦିଲ୍ଲୀରେ । ଭଲ ପାଇଲା ହେଲେନା ପରି ଏକ ଦିବ୍ୟ  
ସୁନ୍ଦରୀ ଆଧୁନିକାକୁ, ବିବାହ କଲା ନିଜ ମାଆର ସମ୍ମତିରେ ।

ମାଆ କେବେ କଣ ପୁଅର ଖୁସିକୁ ଏଡେଇ ଦେଇ ପାରେ ?

ସନ୍ତୋଷର ମନରେ କିନ୍ତୁ ମାଆର ଯ୍ୟାନ ସେଇମିତି ଥାଏ ।

କିଛି ଦିନଗଲା ପରେ ସନ୍ତୋଷଙ୍କର ସବୁ କଥାରେ ମାଆ ମାଆକୁ, ହେଲେନା ସହି ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଏପଟେ ସନ୍ତୋଷ ମଧ୍ୟ ହେଲେନାଙ୍କୁ ଏତେ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ଯେ ତାହା ପ୍ରକାଶ କରି ହେବନି ।

\*ଦିନେ ହେଲେନା କହିଲେ ସନ୍ତୋଷ, ତୁମେ ସବୁରୁ କାହାକୁ ବେଶି ଭଲ ପାଆ କହିଲୁ ?\*

ସନ୍ତୋଷ କହିଲେ ପ୍ରଥମେ ମୋ ମାଆ, ତା ପରେ ତୁମକୁ ।

ହେଲେନା ହସି ଦେଲେ ହେଲେ ଭିତରେ ପ୍ରଥମ ଶୁଣିବାର ଡାକ ଡାଙ୍କ ମନରେ କୁହୁଳିଲା । ଯୋଜନା ପରେ ଯୋଜନା ପାଞ୍ଚିଲେ କେମିତି ମାଆଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବା ହଟାଇବାକୁ ।

ଏକ ସମର ଭେକେସନରେ ଗାଆଁରେ ରହିଲେ ସନ୍ତୋଷ ହେଲେନା ମାଆ ମିନତିଙ୍କ ପାଖରେ । ଶୁଣିଥିବା କଥା ଆଉ ଏବେ ଦେଖିବା କଥା ତାଙ୍କୁ ଆହୁରି ଜଳାଇ ଦେଲା । କି ମାଆ ସ୍ନେହ ! କି ମାଆ ପୁଅଙ୍କ ଭଲ ପାଇବା ! ସହି ପାରିଲା ନାହିଁ ହେଲେନା । ଯୋଜନା କରି କିଛି ଜରୁରୀ କାମ କହି ଫେରିଲେ ଦିଲ୍ଲୀ ସନ୍ତୋଷଙ୍କ ସହ ।

ଦିନେ ହେଲେନା କହିଲେ ସନ୍ତୋଷ, ମାଆଙ୍କୁ ଏତେ ଭଲ ପାଉଛି, ହେଲେ ଚିକେ ମାଆଙ୍କୁ ଆଶ୍ରୁ ନା, ଆମ ପାଖରେ ରହନ୍ତେ, ଖୁସି ମନାନ୍ତେ । ସନ୍ତୋଷ ମାଆକୁ ଆଣିଲେ । ହେଲେନା ଛୋଟ ଛୋଟ ଅଭିଯୋଗ ଆଶ୍ରୁଥାନ୍ତି ମାଆଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଚାଲାକିରେ ସନ୍ତୋଷଙ୍କ ପାଖରେ । ଏଇ ଜିନିଷ ପାଉନି, ଏଇଟା ରଖିଥିଲି ଖାଇବାକୁ କିଏ ନେଇ ଗଲା, ସନ୍ତୋଷ ଏସବୁକୁ ହାଲୁକା ନେଉଥାନ୍ତି ।

ମାଆ ବାହାରିଲେ ଘରକୁ । ଠିକ୍ ତା ପୂର୍ବଦିନ ରାତିରେ ହେଲେନା ନିଜ ସୁନା  
ଚେନକୁ ଲୁଚାଇ ଦେଲେ ମାଆଙ୍କ ବ୍ୟାଗ୍ ରେ । ଆଉ ସକାଳୁ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ଖୋଜି ନ  
ପାଇବାରୁ ମାଆ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୋଗ ଆଣିଲେ ସନ୍ତୋଷଙ୍କ ପାଖରେ । ସନ୍ତୋଷ  
ହେଲେନା ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହେଲେ, ଆଉ ହେଲେନାଙ୍କ ସହ ଝଗଡା ଦେଖି ମାଆ  
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଆଉ ଶେଷରେ ମାଆଙ୍କ ବ୍ୟାଗ୍ କେକ୍ କଲା ପରେ ହାର ଦେଖି  
ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୂଆଁଇଲେ । ହେଲେନା ଜିଦ୍ ଧରିବାରୁ ସନ୍ତୋଷ କହିଲେ, \*ଛି ଛି ବୋଉ,  
ଧିକ ତୋ ମାଆ ପଣିଆ, ଶେଷରେ ତୁ ଏତେ ତଳକୁ ଖସିଗଲୁ !\*

ସନ୍ତୋଷଙ୍କ ଧିକ୍କାର ଓ ତିରସ୍କାର ଶବ୍ଦ ଆଘାତରେ ମାଆ ସବୁ ଆଶା ଭରସା  
ହରାଇ ଫେରି ଆସିଲେ ନିଜ ଭିଟା ମାଟିକୁ, ଅତୀତର ସ୍ଥତିକୁ ଭାଳି, ଶୋଇଗଲେ ନିଜ  
ଶରଧାର ଶେଯରେ ।

ଜମୁରା, କେନ୍ଦ୍ରିଯ

# ଅନୁଭୂତି

ଏଲିଜା ଜେନା



ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତାଙ୍କର ବିଚିତ୍ର ସୃଷ୍ଟିରେ ମୁଁ ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ରାତିକ୍ଷୁଦ୍ର ଜୀବ ।

ଏକଥା ସେ ହିଁ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କି କି କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଛି । ଦୁଃଖ ଉର୍ଜାରିତ କଷ୍ଟ-କ୍ଲେଶ-ଜଞ୍ଜାଳ, ଝଡ଼-ଝଞ୍ଜା, ଆପଦ, ବିପଦ, ସୁଖ-ସୌଭାଗ୍ୟ, ଶ୍ରୀ ବିଭୂତି ଅନୁଭବ କରିବା ହିଁ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା । ଜଞ୍ଜାଳଶୂନ୍ୟ ଜୀବନ

ଜୀବନ ନୁହେଁ । ଦୁଃଖ ସୁଖକୁ ସାଧିରେ ଧରି ପାପପୁଣ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗାଣିଲିକୁ ପିଠିରେ ଲଦି ଜୀବନ ପଥରେ ଚାଲିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଉଚିତ ମନେ କରେ । ସମୟ ଥିଲା ମୁଁ ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କ ସହିତ ଆନନ୍ଦ ଉଲ୍ଲାସ ହର୍ଷ ଉତ୍ସାହରେ ଜୀବନ ବିତାଉଥିଲି । ମୋ ସହିତ ନୂତନ ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନ, ପରିଜନ, ଜ୍ଞାତି କୁରୁମୁଁ ସହଚରଙ୍କ ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ବଞ୍ଚିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ସେମାନଙ୍କ ସୁଖ ଦୁଃଖରେ ଅଂଶିଦାର ହୋଇ ଦୁଃଖ ବେଳେ ଦୁଃଖ, ସୁଖ ବେଳେ ସୁଖକୁ ଆପଣେଇବାକୁ ପଡ଼ୁଛି ବିଚାରୁଛି ଏଇ ଜୀବନ ବହୁତ ଭଲ । ଉତ୍ସାହତୁଳ୍ୟ ଶାଶ୍ଵତ ଶଶ୍ଵରଙ୍କ ସେବା ତଥା ପରିବାରର ଗୁରୁ -ଲଘୁ ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ନିଜ ମର୍ଜରେ କାମ ଦାୟିତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହିସାବରେ କଲେ ଭଗବାନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅଛି । ନ୍ୟାୟିକ ଓ ଉଚିତ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାଯ୍ୟ ମନୋବାକ୍ୟରେ କରିବାଲିଲେ ଜୀବନ ଦୌଡ଼ରେ ଜିତିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଝିଅ ଥିଲି ବୋହୁ ହେଲି । ବୋହୁର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବା ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସତ୍ୟ । ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରେରଣା, ଉତ୍ସାହ ସଙ୍ଗେ ଲୋଡ଼ା । ସର୍ବୋପରି ପିତା-ମାତା ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କ ସ୍ନେହ ସଦିଜ୍ଜ୍ବା ମୋ

ମଥା ଉପରେ ଥାଉ ।

ହେ ଛଣ୍ଡର ! ମୋତେ ଶକ୍ତି ଦିଆ, ସାମର୍ଥ୍ୟ ଦିଆ, ମୁଁ ଯେପରି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରୁ ବିରୁଧ୍ୟତ ନ ହୁଏ ।

"\*ବରଂ ମୁଁ ହୀନ, ନଗନ୍ୟ ଛୋଟ ହୁଏ, କିନ୍ତୁ ଭଲ ହୁଏ\* ।"

\*ପିତା ଧର୍ମ, ପିତା ସ୍ଵର୍ଗ, ପିତା ହିଁ ପରମ ତପ\*

\*ପିତର ପ୍ରୀତିମା ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରିୟାଙ୍କ ସର୍ବଦେବତା\*

ସେବିନ ଥିଲା ୨୦୧୪ ମସିହା ଅଗଷ୍ଟ ମାସ ୨୨ ତାରିଖ । "\*ବାବା\*" ଡାକିବାର ଆତ୍ମତୃପ୍ତି ଆଜି ସରିଯାଇଛି । ତଥାପି ଆପଣଙ୍କ ପରି "\*ବାବା\*" ଭାଗ୍ୟରେ ଥିଲେ ସମ୍ମବ । ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଭିତରେ ଆପଣଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ଏକ ଅପୂରଣୀୟ ଓ ଅସହାୟ -ଶୂନ୍ୟତା । ତୁମର ସେଇ ସ୍ନେହଭରା "\*ବୋହୁ\*" ଡାକ ମନେ ପଡ଼ିଲେ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆସିଯାଉଛି । କାହିଁ କେଜାଣି ମନ ମାନୁନି ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଆପଣେଇବା ପାଇଁ । ତେବେ ଆପଣ ଯେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଆମ୍ବମାନଙ୍କୁ ଛାତି ଶୋକସାଗରରେ ଭସାଇ ଆରପାରିକୁ ଚାଲିଯିବେ ଏହା ଥିଲା ମୋ କଳ୍ପନାର ବାହାରେ । ଆପଣଙ୍କର ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁର ଖବର ଯିଏ ବି ଶୁଣିଲେ ସିଏ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପରି ଏକ ଦେବୋପମ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଅବର୍ତ୍ତମାନରେ ଆଜି ସମସ୍ତ ସ୍ଵଜନ, ସାଥି ସହୋଦର ସ୍ତର ଓ ମର୍ମାହତ । "\*ବୋହୁ\*" ହୋଇ ଆସିବା ଦିନଠାରୁ ଆପଣ ଯେଉଁ ସ୍ନେହ, ମମତା ଭାଳି ଦେଇଛନ୍ତି ତାହା ମୋ ହୃଦୟରେ ଏକ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ରେଖା ଭଲି । ଏହା ଏକ ଅଳିଭାଗାର ସଦୃଶ । ତୁମର ସେହି ଅଭୁଲା ସ୍ଥାନି ଛଳଛଳ ହୋଇ ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଯାଉଛି ।

"\*ବାବା\*" ଆପଣ ଯେଉଁଠିଲେ ମଧ୍ୟ ଆପଣଙ୍କ ଉପଞ୍ଚିତ ଆମେ ସର୍ବଦା ଅନୁଭବ କରୁଛୁ । ସତେ ଯେମିତି ଆପଣ ଚାରିକାହୁର ଆବନ୍ଧରେ ଅଛନ୍ତି ।

ସେମିତି ଚିରାଚରିତ ଭଙ୍ଗରେ କଥା କହୁଛନ୍ତି । ମଝିରେ ମଝିରେ ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଆପଣ ହୁଏତ ସବୁ ଜାଣିପାରିଲେ, ତାହା ନହୋଇ ଥିଲେ ମୋତେ କ'ଣ କହିଥାନ୍ତେ "\*ବୋହୁ\*" ! "\*ବୁଡ଼ୀମା\*"ର ସେବା ଯତ୍ନ ତମେ ହିଁ କରିବ । "\*ବୁଡ଼ୀମା\*" ତମକୁ ଲାଗିଲା । ଆଉ ଏମିତି ଅନେକ କଥା । \*ଓମ୍\*, \*ଶୁଭମ୍\* କେମିତି ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବେ, ଭଲ ମଣିଷ ହେବେ ସେଥିପାଇଁ ଆପଣ କେତେ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲେ । ଆପଣଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ ଓ ଆପଣ ସେହି ନିର୍ଜନ ଦ୍ୱୀପରେ ରହିବାକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ପିଲା ଦୁଇ ଜଣ ପଚାରିଲେ \*ମାମା\* "\*ଜେଜେ\*" କ'ଣ ତାରା ହୋଇଗଲେ ? ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲି, "ଯେଉଁମାନେ ଏ ଦୁନିଆରେ ଭଲ କାମ କରନ୍ତି ସେମାନେ ନକ୍ଷତ୍ର ଭଲି ଉତ୍ସୁଳ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଲୋକ ଦେଖାନ୍ତି । ସତରେ "\*ବାବା\*" ଆପଣ ଏକ ନକ୍ଷତ୍ର ସଦୃଶ । ଆପଣଙ୍କ ସ୍ନେହ, ଶ୍ରୀଦା, ଆଦର୍ଶ ଆମ୍ବୁମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଉ । ମଉଳି ପଡ଼ିଥିବା ପୁଣ୍ୟ ସୂନ୍ଦର ରୂପରେ ପୁଣି ସଜହୋଇ ଆମ୍ବୁମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେରଣା ଦେଉ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ବାୟୁ

## ରୁଦ୍ରକାନ୍ତ ରାଉଡ଼ରାୟ



ଜ୍ୟେଷ୍ଠମାସର ଖରାବେଳ, ହଁ ସମୟ ଦିନ ଦୁଇ ପ୍ରହର ପ୍ରାୟ । ହଠାତ୍ କୋଳାହଳର ଶବ ! ପୋଡ଼ିଗଲା, ଡଳିଗଲା, ବଂଚାଆ, ଟୁନା ପ୍ରଧାନ ଘର ଆଉ ନାହିଁରେ । ଏଇଭଳି ହୋ-ହାଲ୍ଲା ହେଉଥାଏ । ଖଟ ଉପରେ ଆଉଜି ପଡ଼ିଥିଲି ଆଉ ଆଖିଟା ଟିକେ ଲାଖି ଯାଇଥାଏ । ପାଟି ଶୁଣି ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଦେଖେତ, ଟୁନା ପ୍ରଧାନ ଘର ରୁଆ କାଠ ସବୁ ଯାହା ଜଲୁଛି ଆଉ ସବୁ ଅଗ୍ନିର ଭୀଷଣ ରୂପରେ ଧୂମ । ଚିଙ୍ଗାର କରି ଟୁନା ପ୍ରଧାନ କହୁଥାଏ, ମୋ ଭାଇ ‘ବାୟୁ’ କୁ ବଂଚାଆ, ବଂଚାଆ ।

ହେଲେ ‘ବାୟୁ’ ? ବିଚରାର ଶରୀରର ସାମାନ୍ୟ ଅଂଶଟିକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦରପୋଡା, କଳା ଜରଜର ଶରୀରକୁ ବହୁକଷ୍ଟରେ ବାହାର କରି ଆଣିଲେ । ହେଲେ ସେ ଶରୀରରେ ନଁ ଥିଲା ବଳ, ନା ସେ ଲାଳବୁଦ୍ଧା ହସିଲା ମୁହଁ, ନଁ ପାଟିରୁ ଆଉ ଶୁଭୁଥିଲା “ଥରୁ ଭଲ ତ” ।

‘ବାୟୁ’, ଏକ ବିସ୍ତାରିତ ନଁ । ଆମ ଗାଁ ପଦନ ରାଉଡ଼ର ଗୋଟିଏ ବୋଲି ପୁଆ । ବାପା, ମା’ ଗଲାପରେ “କରୁଣି ପ୍ରଧାନ” ମାନେ ତା ମାମୁଁ ତାକୁ ଆଣି ପାଖରେ ରଖିଲେ । ହେଲେ ମାଇଁର କଠୋର ନୀତି ପାଖରେ ‘ବାୟୁ’ ସତରେ ବାୟୁ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ମାମୁଁ ପୁଆ ଟୁକୁନା ଆଉ ଝିଆ ‘ମାମି’ ବାୟୁ ଠାରୁ ସାନ । ପ୍ରକୃତରେ ବାୟୁର ପ୍ରକୃତ ନଁ ‘ସରୋଜ ରାଉଡ଼’, ଏବେ ସେ ୪୦ ବର୍ଷର ରେଣ୍ଟିଆଟାଏ ଥିଲା । ଗାଁରେ କେମିତି କେଜାଣି ଏ ‘ବାୟୁ’ ଡାକଟା ପ୍ରସାରିତ ହେଲା କେହି ଜାଣିନି । ସେ ପୂଜା ହେଉ ବା

ପାର୍ବଣ, ମେଲଣ ହେଉକି ଝୁଲଣ, ବିବାହ କିମ୍ବା ବ୍ରୁତ ବାୟୁ କିନ୍ତୁ ଗେଟ୍ ପାଖରେ ରହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁଣ୍ଡିଆ ମାରି ତାର ଲାଳଗଡ଼ା ପାଟିରେ “ଧରୁ ଭଲ ତ” କହିବା ସହ ନମସ୍କାର ଚାଏ ମାରେ ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କ ଶେଷରେ “ଖାଇ” ଘରକୁ ଫେରେ । ଘର ବୋଲି ଯାହାକୁ ଭାବେ ସେ ଘରେ ତାର ମାମୁଁ ଘର ଲୋକମାନେ ମାମୁଁ, ମାଇଁ ଆଉ ତାଙ୍କ ଦୁଇପିଲା ରହନ୍ତି, ହେଲେ ପାଖ ଗୁହାଳଘର ପାଖରେ ଏକ ପଲାରେ ଆମ ବାୟୁ ଶୁଏ । ଦିନରେ ଯା ଘରେ ତା ଘରେ ଖାଏ । ଆଉ ରାତିରେ ସେ ଆମ ଘରେ ନଖାଇଲେ ତାକୁ କୁଆଡ଼େ ନିଦ ହବନି କହି ଫେ କରି ହସି କହୁଥିଲା । ଅତୀତର କବର ତଳେ ବନ୍ଦୀ ସେ ହସିଲା, ହସିଲା ମୁହଁ । ସଂପର୍କର କଠୋର ନୀତି ତା ପାଇଁ ବହୁଲ୍ୟ ।

ବାୟୁ ଠିଲା ଆମ ଗାଁର ଜଗୁଆଳି । ତାକୁ ଯେତେବେଳେ ତାକ ସେ ଠେଙ୍କା ଖଣ୍ଡ ଧରି ପ୍ରସ୍ତୁତ । ପାଟି ଟିକେ ଲାଗେ ସିନା ହେଲେ ତାର ସେ ନିର୍ମାୟୀ ଆଉ ଦରଦଭରା କଥା ଗାଁର ଆବାଳ ବୃଦ୍ଧ ବନିତାଙ୍କୁ ତା ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ କରୁଥିଲା । ଆଜି କାହିଁକି କେଜାଣି ବାୟୁ ଖରାବେଳେ ମୋ ସହ ଖାଇବା ପାଇଁ ଜିଦ୍ କଲା । ଆଉ ଖାଇସାରି ଗପ କରୁ କରୁ କେତେବେଳେ ଯେ, ମୋ ଆଖି ପଡ଼ିଗଲା, ଟୁନାର ତାକ ଶୁଣି ବାୟୁ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଦେଖେତ ତା ମାମୁଁ ଘର ଜଳୁଛି । ମାମି ଓ ମାମୁଁ, ମାଇଁ ଘରେ ଅଛନ୍ତି ଜାଣି ବାୟୁ ସେ ନିଆଁକୁ ଡେଇଁପଢ଼ି ମାମିଙ୍କୁ ବଡ଼କଣ୍ଠରେ ଉଦ୍ଧାର କଲା । ମାତ୍ର ମାମୁଁ ମାଇଁଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସହ ସେ ବି ସେ ଅଗ୍ନି ଜ୍ଵାଳାରେ ... ! ବାସି ପଖାଳର ରଣ “ବାୟୁ” ଶୁଣିଦେଲା । ହେଲେ ସେପାରିରେ ଯାଇ ତା ମାମୁଁ, ମାଇଁ ତାକୁ କି ଉତ୍ତର ଦେବେ । “ବାୟୁ” ଓ “ବାୟୁଟା” ତା ଖନି ଖନି କଥାରେ ଯଦି ସେ ତା ମାଇଁଙ୍କୁ ପଚାରିଦିଏ “ମାଇଁ ଲୋ ଧରୁ ଭଲ ତ” ମାମୁଁ, ମାଇଁ କ’ଣ ଉତ୍ତର ଦେବେ ?

ପାଉଁଶ ତଳର ନିଆଁରେ ମୁଁ ବାୟ୍ୟାର ସେ ଚପଳତାକୁ ଖୋଜିଲି, ତାର ନରମ, ନିର୍ମାୟା ଚେହେରାକୁ ଅଣ୍ଟାଳି ଚାଲିଲି ହେଲେ ପାଇଲିନି, ମିଳିଲା ଓ ଖାଲି ମୁଠାଏଁ ପାଉଁଶ । ବାୟ୍ୟା ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି ଲୁହ ଛଳଛଳ ଆଉ ଗାଁ ମାଇପିଙ୍କ ମୁହଁରେ ତା ମାମୁଁ, ମାଇଙ୍କ ପ୍ରତି କୁସ୍ତାରଚନା । ‘ବାୟ୍ୟା’ ସତରେ ତା ପ୍ରେମରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାୟ୍ୟା କରିଦେଇଥିଲା । ଆଜି ପ୍ରତାରଣା ଦେଇ ଚାଲିଗଲା । ଆଉ ସାହିରେ ପର୍ବ, ପର୍ବାଣୀ, ବିବାହ, ଚେଣ୍ଡ ଗେର୍ ଆଗରେ ଛିଡା ହୋଇ କେହି ପଚାରିବେନି “ଥବୁ ଭଲତ” !!!

ଆତଭୋକେଟ, ଭଦ୍ରାଜ

ମୋ. ୯୩୪୮୧୮୪୦୪

Email- [rudrakanta456@gmail.com](mailto:rudrakanta456@gmail.com)

# ଯାହାକୁ ଯାହା ଗଢ଼ିବି ଦଳର

**ଅଭୟ କୁଣ୍ଡ**



ମାନସରୋବରରେ ରହୁଥିଲା ଏକ ରାଜହଂସ । ଖାଦ୍ୟ ଅନ୍ୟେଷଣରେ ସେ ବୁଲୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଏକ ସୁନ୍ଦର ପଦ୍ମ ସରୋବର ଦେଖି ସେ ଭାବିଲା ଏଠାରେ କିଛି ସମୟ ଅଟକି ଯିବି ଓ ପଦ୍ମନାଭ ଖାଇ କୁଧା ମେଘାଇବି । ସରୋବରରେ ପଶି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ଯାଉଛି ହଠାତ୍ ଦେଖିଲା ଏକ ବକପକ୍ଷୀ ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଭଙ୍ଗରେ ବସିଛି । ହଂସର ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ବକର ଧ୍ୟାନ ଭଙ୍ଗ ହେଲା । ହଂସକୁ ଦେଖି ବକ ଭାବିଲା ଆହା ମୋ ପରି ଏ ମଧ୍ୟ ଜଳରୁ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ବଞ୍ଚିଥିବା ପକ୍ଷୀ । ଏ ହଂସ ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ମାତ୍ର ସେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ପୃଥ୍ବୀ ଅଥବା ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ କାହିଁକି ? ରଙ୍ଗ ସମାନ, ମୋର ଧଣ୍ଡ ଓ ଆଖି ତା ଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ମାତ୍ର ବେକ ଓ ପାଦ ସବୁ ଚାଲିଲା ବେଳେ ମୁଁ ତଗ ତଗ ଚାଲିଯାଏ । ଲୋକେ ମତେ ପରିହାସ କରନ୍ତି । ମୁଁ ଯଦି ତା ପରି ମୋଟା ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ମୋର ବଳ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିଯାଆନ୍ତା ଆଉ ମୁଁ ବକ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ରାଜା ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରଥମେ ଏ ହଂସ ପକ୍ଷୀ ସଙ୍ଗେ ବର୍ତ୍ତୁ ହେବି । ସେ ଯାହା ଖାଉଛି ମୁଁ ତାହା ଖାଇବି । ଏ କଥା ବିଚାରି ବକ ହଂସକୁ ଆଦର କରି ଡାକିଲା । ହେ ମରାଳବର ତୁମେ ମୋ ଦିଗକୁ ଆସ । ସେପଣେ ବ୍ୟାଧମାନେ ଫାସ ବସାଇ ପକ୍ଷୀ ଧରନ୍ତି ଓ ମାରି ମାଂସ ଖାଇଥାନ୍ତି । ବିପଦରେ ପଡ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ମୋ ଆଡ଼କୁ ଆସ । ହଂସ ଭାବିଲା ଏ ବକ ବଡ଼ ଦୟାବନ୍ତ ପକ୍ଷୀ । ମତେ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କଲା ତେଣୁ ମୁଁ ତାହା ସବୁ ବନ୍ଧୁ ହେବି । ଦୁଇଁ

ବନ୍ଧୁ ହେଲେ । କେତେ ଦିନ ଖୁସିରେ କଟିଗଲା । ଦିନେ ବକ କହିଲା ବନ୍ଧୁ ଆପଣ ଦେଖିବାକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର, କଣ ସବୁ ଖାଉଛନ୍ତି ? ମୋତେ ଦୟାକରି କୁହଙ୍କୁ । ମୁଁ ତାହା ଖାଇଲେ ଆପଣଙ୍କ ପରି ସୁନ୍ଦର ହେବି । କପଟ ନ କରି ହଂସ କହିଲା ମୁଁ ସେ ସବୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଗଙ୍ଗା ନଦୀରୁ ଆଣି ତୁମକୁ ଦେବି । ତୁମେ ଖାଇ ମୋ ପରି ସୁନ୍ଦର ହେବ । ହଂସ ଗଙ୍ଗା ନଦୀରୁ ଖାଦ୍ୟ ଓ ରସ ସଂଗ୍ରହ କରି ଆସି ବକକୁ କହିଲା ଏଇ ନିଅ ମୁଁ ଗଙ୍ଗା ଜଳରୁ କିଛି ରସ କନ୍ଦ ମୋତି ରଜକ କନକ ପଙ୍କ ମକରନ୍ଦ ଆଣିଛି । ଏ ସବୁ ଖାଅ । ଏ ସବୁ ନାଁ ମଧ୍ୟ ବକ ଶୁଣି ନଥିଲା । ଖୁସି ହୋଇ ସବୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟରେ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ଖାଇଲା । ଏହି ପରି କିଛି ଦିନ ବକ ହଂସଠାରୁ ଆହାର ଖାଇଲା । ନିଜ ଛାଇକୁ ଜଳରେ ଦେଖୁଥାଏ । ଏ କଣ କିଛି ତ ବଦଳିଲାନି ? ମୋଟା ହେବା ବଦଳରେ ମୁଁ ଦୁର୍ବଳ ହେଲିଶି । ଏ ସବୁ ଖାଇ ମୋର କି ଲାଭ ହେଲା । ମୁଁ ହଂସ ଅଛୁଟା ଯାହା ଖାଇଲି ସମସ୍ତେ ମତେ ନିଜା କରିବେ । ଅଜାତି କରିବେ । ଏହା ବକ ଜାତି ପାଇଁ ଅପମାନ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ହଂସକୁ ମୋ ଅଛୁଟା ଖୁଆଇ ଏଠାରୁ ତଡ଼ି ଦେବି । ଦିନେ ବଡ଼ ଆଦର କରି ବକ ହଂସକୁ କହିଲା ବନ୍ଧୁ ଆପଣଙ୍କ ଠାରୁ ବହୁତ କିଛି ଖାଦ୍ୟ ଖାଇଲି ଆପଣଙ୍କୁ ମୁଁ ଆଜି ମୋ ଖାଦ୍ୟ କିଛି ଖୁଆଇବି ନ ହେଲେ ଧାରୁଆ ହେବି । ବନ୍ଧୁ ଭାବରେ ହଂସ ମଧ୍ୟ ରାଜି ହେଲା । ବକ ଗାତ୍ରିଆରେ ପଶି ଗେଣ୍ଟା ଶାମୁକା ଜୋକ ଓ ମୀନ ମାରି ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଖାଇ ଆଉ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ ଥଣ୍ଡରେ ଧରିଆଣି ଆଦରରେ କହିଲା ହଂସରାଜ ନିଅନ୍ତ ବନ୍ଧୁତା ରକ୍ଷା କରନ୍ତ । ଆମିଷ ଗନ୍ଧରେ ହଂସ ଅତିଷ୍ଠ ହେଲା ମାତ୍ର ବନ୍ଧୁତା ରକ୍ଷା ପାଇଁ କିଛି ବାଧ୍ୟ ବାଧ୍ୟତାରେ ଗିଳି ଦେଲା । ଅଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ହଂସ ଛଟପଟ ହେଲା । ଚିନ୍ହାର କରି କହିଲା ମୁଁ ବଞ୍ଚି ପାରିବି ନାହିଁ । ଏ କି ପ୍ରକାର ବନ୍ଧୁତା ମତେ ଅଖାଦ୍ୟ ଦେଇ ମାରିଦେଲ । ବକ ହସି ହସି

କହିଲା ତୁମ ଅଛଁଠା ମୁଁ ଖାଇଲି ଆଉ ମୋ ଅଛଁଠା ବିଷ ହେଲା ? ମୋ ଅଛଁଠା ନ ଖାଇ  
ତୁମେ କିପରି ଯିବ ? ମୋ ଅଛଁଠାର କରାମତି ଜାଣିଲ ତ ? ତୁରନ୍ତ ଏଠାରୁ ପଳାଆ ନ  
ହେଲେ ମୋ ବକ ଦଳ ତୁମ ପ୍ରାଣ ନେଇଯିବେ । ହଂସ ଭୟରେ ପଳାଇ ଗଲା ।

ସାଧୁମାନେ କୁହନ୍ତି

ଯାହାକୁ ଯାହା ଗଢିଛି ଦଳବ

ସେ କଥା କଣ ଅନ୍ୟଥା ହୋଇବ ।

କୁସଙ୍ଗର ଫଳ ବିଷମୟ ।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ

ପଞ୍ଚାୟତ ସରକାରୀ ଉକ ବିଦ୍ୟାଳୟ

ପଡ଼ିଆଉଙ୍ଗା ତାଳଚେର ଅନୁଗୋଳ

ମୋ ୯୯୯୭୯୯୭୭୩

# ଫିଲେ ପାଇଁ ପାଇଁ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ

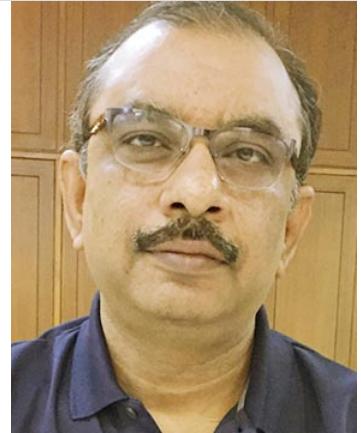
କଞ୍ଚୁୟଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଳଗା ଅଳଗା ଫାଇଲ୍

କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

# ପଚିଶି ବର୍ଷ ପରେ

ଶିବନାରାୟଣ ଦାସ

ସେଇ କେବେ ହୋଇଥିଲା ଦେଖା



ତୁମ ସହ

ସୁଚରିତା !

ପଚିଶି ବର୍ଷ ତଳେ,

ନଦୀ କୁଳେ

ଅବା ପୁଣି

ଦେବଦାରୁ - ଲିମ୍ବ ଗଛ ମୂଳେ ।

ଝିପି ଝିପି ବରଷାରେ ଭିଜା

ଲାଜ-ଲାଜ ପଣତ ସାଉଁଠି

ଯୌବନର ପ୍ରତ୍ୱୁଟିତ କୃଷ୍ଣରୂପୀ ତଳେ,

ତୁମେ ମୋତେ ପଚାରି ବସିଲ -

“ଆଉ ପୁଣି କେବେ ହେବ ଦେଖା ?”

ମନେ ଅଛି କହିଥିଲି -

“ପାଶେ ତୁମେ ଥାଅ ବା ନ ଥାଅ,

ସ୍ଵତିରେ ଆସିବ ଫେରି

ନିଷ୍ଟେ ଆଉଥରେ

ଆଜିଠାରୁ ପଚିଶି ବର୍ଷ ପରେ

ସୁଚରିତା !

ଏହି ଜୀବନରେ” ।

କାଠଯୋଡ଼ି, ମହାନଦୀ ପଠା

ଆଉ କେବେ ଆସିବନି ଫେରି,

ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା ଝାଉଁବଣ ତୋପା ଚାନ୍ଦିନୀରେ

ତୁମର କଦମ୍ବ-କାନ୍ତି ଦେଖିବନି ଆଉ,

ଦିଶିବନି ପଢ୍ବୁ-ଝରା

ମୃଗଶିରା ନୟନ ତୁମର

ପ୍ରତିବିମ୍ବ ସାଗର ଜଳରେ ।

ଆଏ ! ପଚିଶି ବର୍ଷ ତଳେ

ସେ କଥା ତ ଜାଣି ମୁଁ ନ ଥିଲି

ଆଗୋ ସୁଚରିତା !

ତଥାପି କେମିତି ମୋର ମନେ ହୋଇଥିଲା

ତୁମ ସାଥେ ଦେଖା ନ ହେଲେବି

ସ୍ଵପନେ ଆସିବ ମୋର

ନିଷ୍ଟେ ତୁମେ ବାରମ୍ବାର,

ତେବେଠାରୁ ପଚିଶି ବର୍ଷ ପରେ

ସୁଚରିତା !

ହୋଇ ଧୂବ ତାରା -

ମୋ ମନକୁ କରି ପ୍ରକ୍ଳଳିତ ।

କୁଳ ମୁଁ ଯେ ପଥ ଚାଲି ଚାଲି

ମପା-ବୁପା ସମ୍ପର୍କର

ଲୁଚକାଳି ଖେଳ,

ଉଁବନର ଲୋଶ ଦେଖି

ମିଛ ଅଭିନୟେ ।

ସମୟ ଯାଇଛି ତଳି

ଲୋହିତ ଦିଗନ୍ତେ,

ସଫେନ ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ସତେ

ମଥା ପିଣ୍ଡ ସାଗର ବେଳାରେ

ନୀରବେ ପଡ଼ିଛି ଶୋଇ

ବଡ ଅସହାୟେ ।

ସୁଚରିତା !

ତୁମ କଥା ଆଜି ମୋର

ଭାରି ମନେ ପଡେ ।

ଛୁମନ୍ତ ଆକାଶ ତଳେ

ଶୋଇ ଶୋଇ

ରାତି ଅଛକାରେ

ନଷ୍ଟତ୍ର ଓ ତାରକାପୁଞ୍ଜିର ମେଲେ

ମୁଁ ତୁମକୁ ଖୋଜୁଅଛି

ବାରେ ବାରେ

ଆଜି ଏହି ପରିଶି ବର୍ଷ ପରେ ।

ଫେରି ଆସ ସୁଚରିତା,  
 ମୋ ଜୀବନ୍ତ ସ୍ମୃତିର ସହରେ,  
 ଆଉ ବି ଶୟାନେ ମୋ'ର ସ୍ମୃତି ରାଜଜରେ,  
 ଜୀବନର ବାକି ଦିନ ଯେତେ  
 କଟିଯିବ ତୁମ ସାନିଧ୍ୟରେ,  
 ହେଲେ ହେଉ ପଛେ ତାହା  
 ଆଜି ଏହି ପରିଶି ବର୍ଷ ପରେ ।

# ନାରୀ ତୁ ଅବର୍ଣ୍ଣନୀ

ଅଶୋକ କୁମାର ବାରିକ

କି ସନ୍ମାନ ଦେଲା ତତେ ଏ ସଂସାର

ନିଜ କୋହୁ ନିଜେ ରଖି କର ଉପକାର ।

ଆକାର କି ବର୍ଣ୍ଣବି ମୁଁ ତୁ ଜନମ ମରଣ

ନାରୀ ତୁ ନାରାୟଣୀ ବିଶ୍ୱର କାରଣ ।

ତୋ ବିନ୍ଦୁ କେ ଚିନ୍ତି ପାରେ ସୃଷ୍ଟିର କାହାଣୀ

ଚିଉ ଚରଣ ନୟନ ଭାଷା କି ବର୍ଣ୍ଣନି ।

ପାଶ ତୋର ଚନ୍ଦନର ବାସ

ଚାନ୍ଦ କି ହୋଇବ ତୋ ହରଷ ।

ହିମ ତରଳ ରବିର କିରଣେ

ନାରୀ ଆର୍ଦ୍ର ଦୁଇ ତରୀ ଶରଣେ ।

ଦୁର୍ଗା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସରସ୍ଵତୀ ତୁ ଦୁର୍ଗତି ନାଶିନୀ

ନାଶୀ ନାଶ କରୁ ତୁହି କାଞ୍ଚନ କାମିନୀ ।

ଅଧୁନା ଧିମା କି ହେଲା ତୋ ମହିମା

କାଗଜ କଳମ ଲାଗିଲା ତୋ ସୀମା ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଜଳାଞ୍ଜଳି ଭୁଲିଲା ଏ ଜନ

ଯାତନା ଦିଏ ଦେଇ ନାନା କୁରମନ ।

ଜ୍ଞାନୀ ଗୁଣ ଜଣେ ଜଣାଏ ତୋ ମାନ

ଅଜ୍ଞାନ କି ବୁଝେ ତୋର ଏ ସମ୍ମାନ ?

ଯୁଗର ଆରମ୍ଭ ତୁ ଜଗଦମ୍ବା

ବିନ୍ଦୁ ତୋର ଶୋଭା ଦିଶେ କି ନୀଳିମା ।

ଶାଶ୍ଵତ, ସାଧନା, ସାରସ୍ଵତ

ସତ୍ୟ, ଚିର, ଚିରଛୁନ ତୋ ଚିଉ ।

ସଂସାର ଦେଖିବ ତୋ ଅତୀତ

ଜାଣିବ ତୋ ଗୁଣ ରଖିବ ତୋ ନେତ ।

ନାରୀ ତୁହି ଶକ୍ତି ହୋଇ ନେବୁ କି ଶପଥ

ସତପଥ ସଙ୍କରମ କି ହୋଇବ ସମର୍ଥ ।

ଅଗ୍ନ ପୂଜ୍ୟ ମାତା ତୁଲୋ ମାତୃ ତୁ ଶ୍ୟାମ ର

କେତେ ରୂପବର୍ଣ୍ଣ କେତେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ତୋହର ।

ଏତେ ରୂପବତୀ, ଗୁଣବତୀ ହୋଇ

ପୋଷ୍ଣ ତୁ କୁଟୁମ୍ବ ଭାର ଗୃହଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେଇ ।

ସଂସାରେ ମିଳିବ ମାନ ଭୁଲିଲେ ଅଭିମାନ

ତୋର ତୁଳନା କାହିଁ ଏ ଜଗତମାନ ।

ବୈରୁଆଁବାରୀ (ଦେଉଳ ସାହି)

ନୟାଗନ୍ତ

ଦୂରଭାଷ -୮୩୭୩୪୭୭୭

# ଆସିଲେ ମା' ଗଜଳକ୍ଷ୍ମୀ

ଅକ୍ଷୟ କୁମାର ସାହୁ

ଆସିଥିଲେ ଦୂର୍ଗା ଦୂର୍ଗତି ନାଶିନୀ

ସର୍ ଶକତି ସମ୍ମନ୍ନା,

ଆସିଛନ୍ତି ଏବେ ମାଆ ଗଜଳକ୍ଷ୍ମୀ

ଧନଦାତ୍ରୀ ଅନୁପୂର୍ଣ୍ଣା ॥୧॥



ଜ୍ଞାନ ଭକ୍ତିରେ ନୟନ ନୀରରେ

ଶୁଦ୍ଧାରେ ପୂଜିଲେ ତାଙ୍କୁ,

ହୋଇବେ ପ୍ରସନ୍ନ ଧନ ଧାନ୍ୟ ପୂର୍ଣ୍ଣ  
କରିବେ ଆମମାନଙ୍କୁ ।

କୃପାବଳେ ଦୁଃଖ ଦୈନ୍ୟ ଦୂର ହେବ  
ଧନ୍ୟ ମାତାଙ୍କ କରୁଣା ॥୨॥

ଆସିଥିଲେ ଦୂର୍ଗା.....।

ସୁନାର ଫେର ଶେତରେ ଫେରିବ

ହସିବ ଚାଷୀ ସଂସାର,

କୃଷକ ହସିଲେ ହସିବେ ସକଳେ

ଆଭାବ ହୋଇବ ଦୂରା

ଅନ୍ତରରେ ଭାବ ଭକ୍ତିରେ ପୂଜିଲେ

ଲଭିବା ତାଙ୍କ କରୁଣା ॥୩॥

ଆସିଥିଲେ ଦୂର୍ଗା.....।

ବଡ଼ଗଡ଼ ବ୍ରିଟ କଲୋନୀ

ଭୁବନେଶ୍ୱର

ଦୂର ଭାଷା-୯୪୩୭୯୫୮୧୧୭

# ସମନ୍ଧ

ଅଲେଖ ମେହେର

ମାଳାରେ ଗୁଛା ପ୍ରସ୍ତୁନକୁ ସଦା ଦେଖେ ନୟନ,

ଯାହାବଳେ ସଜା ହାରଚି ଅଳକ୍ଷର ସାଧନ ।

ସୁତାର ତଡ଼କୁ ଯେ ଜନ କରିପାରେ ସ୍କରଣ,

ନିର୍ବାଣ ମିଳଇ ନିକର ଲଭି ବିଭୁ ଚରଣ

ସ୍ଵରୂପ ବୋଧକୁ ବରଜି ଯେବେ ଭ୍ରମଇ ବନ,

ମାୟା ମୃଗ ପଛେ ଦଉଡ଼ି ଶେଷେ ହାରେ ଜୀବନ ।

ସଜାତୀୟ ଆକର୍ଷଣରେ ବନ୍ଧା ସାରା ସଂସାର,

ଲୌହ ସାଥେ ରୁମ୍ନକ ପ୍ରୀତି ସଦା ଅଭେଦ୍ୟତର ।

ଆତ୍ମା ପରମାତ୍ମା ସମନ୍ଧ ଯେସନେ କୀର୍ତ୍ତି ନୀର୍ତ୍ତି,

ଇନ୍ଦ୍ର ଅପେକ୍ଷାରେ କୁମୁଦ ଯେସନେ ଧିରଞ୍ଜିରା ।

ସାରଙ୍ଗର ମନ ଯେସନେ ଲିପ୍ତ ସୁରଭି ପାନେ,

ବକ ତୁଳ ପାଇଁ ଯେସନେ ବସେ କାସାରେ ଧ୍ୟାନେ ।

ମଦାଳସା କାନ୍ତି ଯେସନେ ଆକର୍ଷେ ଯୁବ ପ୍ରାଣ,

ମିଳିଯାଉ ଏହି ଜୀବାତ୍ମା କରି ଛଣ ଆଘାଶ ।

ବିଭୀଷଣ ଶରଣ ରଖି ଯିଏ କରିଲେ ନୃପ,

ସେହିପଦେ ଧ୍ୟାନ୍ତି କିରୀଟୀ ଜାଳିଲେ ଧୂପ ଦୀପ ।



ଧର୍ମାରଣ୍ୟେ ଯୋଗୀ ମୁନୀଏ ନିଷ୍ଠିତ ଭାବେ ବସି,  
 ଧ୍ୟାନ ଯୋଗ ସାଧି ଆନନ୍ଦେ ଜ୍ଞାନ ଦିଅନ୍ତି ହସି।  
 ଚକୋର ଯେଥିନେ ଅନାଏ ନଭେ କାକରକର,  
 ତେଥିନେ ଇକ୍ଷଣ ମାଗଇ ହୀନ ଏ ଯାଯାବର ।

ଅଲେଖ ମେହେର (ଯାଯାବର)

ବରପଦର, ଗୋବିନ୍ଦପୁର, ବରଗଢ଼ ।

# ମଦମୁହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି

ଶିଶିର କୁମାର ପଣ୍ଡା

ମଦ ପିଇ ଦିନେ ବାଟରେ ପଡ଼ିଲି  
 ନିଶାରେ ମୁଁ ଟଳି ଟଳିକି  
 କେତେ ଅଙ୍ଗଭଙ୍ଗୀ କରୁଥିଲି ମୁହିଁ  
 ମନଇଛା ଭଲି ଭଲିକି ।  
 ଯାହାକୁ ତାହାକୁ ଗାଲି ଦେଉଥିଲି  
 ଶୋଧୁଥିଲି ମାଆ ଭରଣୀ  
 ଘେରିଯାଇ ଲୋକ ମାରିଦେଲେ ଭୋକ  
 ନିର୍ଦ୍ଦାତିଆ ଦେଇ କହୁଣୀ ।  
 କେଜାଣି କେମିତି ମୁଣ୍ଡ ଫାଟିଗଲା  
 ଖୋଲିଗଲା ମୋର ପେଣ୍ଡା  
 ଭାଲୁଆ କୁକୁର ଗୋଡ଼ ଟେକିଦେଇ  
 ମୁହିଁରେ ଭାଲିଲା ସେଣ୍ଡା ।



ଭାରି ଅପାସ୍ତୁକ ହେଲା ଏ ମଣିଷ  
 ଭିଡ଼ିଓ ପରେ ଯା' ଦେଖିକି  
 ଗାଆଁ ସାରା ମତେ ଧରି ବୁଲେଇଲେ  
 ମଦୁଆ ବୋଲି ମୁଁ ଲେଖିକି ।  
 ପୁଅ ମୁଣ୍ଡରୁଇଁ ସେଇଦିନ ଠାରୁ  
 ମଦ ମୁହିଁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଛି  
 କାହାପାଇଁ ଭଲ ହୁଏ କି ନହୁଏ  
 ଭଲ ବାପାଟିଏ ହେଇଛି ।  
 କୁଆଁସ , ମେରଦା କାରିଆ , ଯାଜପୁର

ଆଳାପ:~୮୯୮୭୩୭୭୭୮୮

# ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ

ଅମୃତନାରାୟଣ ଶତପଥୀ

ବାର୍କ୍ଷକ୍ୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନ ହୋଇପାରେ ଏକ ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ  
ସମ,



ଧୀରେ ଧୀରେ ଗ୍ରାସିତ ବାର୍କ୍ଷକ୍ୟ ବ୍ୟାଧି ପରିଷ୍ଟିତି କରେ ବିଷମା(୧)

ବଳ ନାଶ ବୁଦ୍ଧି କ୍ଷୟ ହେବା ସହ ଦୁର୍ବଳ ଶରୀର ମନ,

ସ୍ଵରଣ ଶଙ୍କି କ୍ରମେ ହ୍ରାସ ପାଏ ଅଚଳ ଅବୟବ ଜାଣା(୨)

ଉସ୍ତାଦ ଉକ୍ତଣା ପରିଶତ ହୁଏ ଭୟ ଓ ଉଦ୍‌ ବେଗ ହୋଇ,

ସଲଖ ଧିବା ମନୁଷ୍ୟର ଅଣ୍ଟା ବାର୍କ୍ଷକ୍ୟରେ ପଡେ ନଈଁ(୩)

ଆଳସ୍ୟ ଥକା ପଣ ଗ୍ରାସ କରିଥାଏ ସାହାସ ତୁଟଇ ଧୀରେ,

ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ଅସହାୟ ଭାବେ ଅନ୍ୟକୁ ଯେ ଆଶ୍ରା କରୋ(୪)

ଆଶ୍ରିତ ପରାଏ ସେହି ମନୁଷ୍ୟ ନପାଇ ଆଶ୍ରା ଯେ ଆଗ ପଛ,

ଅସମୟରେ ପାଲଟି ଯାଏ ପୁଣି ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ ।(୫)

ଜୀବନ ସତରେ ଲାଗେ ବୋଝ ସମ ମୃତ୍ୟୁ ଲାଗଇ ମୁକ୍ତି,

କେହି କେହି ପୁଣି ସ୍ଵରକ୍ତି ଇଶ୍ଵର ଦେଇ ଦେବା ପାଇଁ ଜୀବନରୁ ଛୁଟି ।(୬)

ତେଥାପି ନିଜର କର୍ମ ଫଳ ଧର୍ମ ବଳ ଅବା ପ୍ରାରଭ କୁ ନେଇ,

ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ ସମ ଏ ମନୁଷ୍ୟ କଷ୍ଟ ସହି ଥାଏ ଭାଇ ।(୭)

ଜୀବନରେ ପଛକୁ ଯାଇ ଅନୁଭବ କଲେ ଲାଗେ ପୁଣି ବନ୍ଧୁ ଦୁଃଖ,

ଯେଉଁ ବନ୍ଧୁ ପରିବାର ନେଇ ମୋହ ଗୁଣ୍ଡ ଥିଲା ସେମାନେ ଏବେ ବିମୁଖା(୮)

ଯେଉଁ ମାୟାରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ଅନ୍ୟକୁ କରୁଥିଲା ହତାଦର,

ଆଜି ସେହିପରି ପୀତିତ ପ୍ରାଣ ପାଏ ନାହିଁ ପୁଣି ଆଦରା(୯)

ଚିତ୍ତପୁଞ୍ଜ ହୋଇ ସଂସ୍କାର ଯୋଗାଇ ଲଭିଥାଏ ଯିଏ ଧର୍ମ କରି ସତ୍ତ କର୍ମ,

ତାହାର ବାର୍କକ୍ୟ ଥୁଣ୍ଡା ବରଗଛ ସମ ହୋଇ ନପାରେ ବିଷମା(୧୦)

# ମାୟାମୃଗ

ମନୋରଞ୍ଜନ ସୁରୁଜାଳ

(ରାଗ -ରାସକୁଳ୍ୟା )

ସୁଶୋଭିତ ବନ-ସ୍ଲେ-କୁଟୀର  
ପ୍ରକୃତି ବିଛିତି ଯେହ୍ନେ ଅବିର  
ବନ୍ୟୁଧ କିଆ କେତକୀ କୁଞ୍ଜ  
ଝଟକ ଦିଶଇ ଦିବସ ସଞ୍ଜ  
  
ଘନ କୁହେଲିକା ପରି  
ଉଷା ଅପସରି      ପ୍ରାଣଶେ ତିମିର  
ଚରି ନବ ବଧୁ ସରି ।  
  
ପ୍ରାଚୀ କ୍ଷେତ୍ର ତୁଠ ଲକିମାଦେହୀ  
ଚେଇଁ ଉଠେ ଧରା ତନ୍ଦ୍ରା ବିମୋହୀ  
ଏମନ୍ତ ହେମନ୍ତ ମଙ୍ଗଳ ବେଳେ  
ବାଲଭାନ୍ତୁ ହେମ କିରଣ ଢାଳେ  
ଶିଶିର ବିନ୍ଦୁ ଭ୍ରମରେ  
ମୋତିମାଳ ଗୁଛା      ଜ୍ୟୋତି ଶୁଭ୍ର ବେଶା  
ଛଟକେ ଅତି ତହିଁରେ ।



ପାରିଜାତ କୁନ୍ଦ ମଧୁ ମଲ୍ଲିକା  
ନିଆଳୀ ମାଧବୀ ବଲ୍ଲରୀ ଏକା  
ତହଁ କାନ୍ତି ଜିଣି ଚନ୍ଦ୍ର ବଦନା  
ଭୂମିସୂତ୍ରା ସତୀ ରାଜ ଲକନା  
  
ପୁଣ୍ଡ ଚନ୍ଦ୍ରନର ବେଳେ  
ସୁବର୍ଣ୍ଣ ହରିଶୀ      ନେଲା ମନ ଟାଣି  
ଯେକାଳେ ଦେଖିଲେ ତୋଳେ ।  
  
ସତୀ-ହୃଦ ଶ୍ୟାମ ଶ୍ରୀରାମ ବର  
ଲଭିବାକୁ ଇଛା ମନ ଅଧୀର  
ଭାଷିଲେ ହେ ବୀର ଦେବଟି ବର  
ପୁରତ ମିଶ୍ରିତ ମୃଗ ଦେହର  
ରସିକ ପ୍ରେମୀ ପ୍ରବର

ପୁଲକିତ ତନ୍ମ      ଆଣ ବେଗେ ଯାଇ  
 ମାଗୁଛି କୋଦଣ୍ଡଧର ।

ପ୍ରେମମୟ-ଭାବ ରାମ ହୃଦୟ  
 ପ୍ରୟା ବିଛେଦକୁ ନ କରି ଭୟ  
 ଚକ୍ଷୁ ଫେରାଇଲେ ବେଳ ଆଖର  
 ମୃଗ ପଛେ ଯୋଖି ତୁଣୀରୁ ଶର  
 ଅଭିନୟେ କାଳ ଦୂର  
 ଦେଖି ଦାଶରଥୀ      ସେ ମାୟା ହରିଣୀ  
 ପଳାଏ କୁଟୀରୁ ଦୂର ।

ମାୟା ବିମୋହିତା ସତୀ ରତନ  
 ନିଜ ସୃଷ୍ଟିମାୟା ଘନ ଅରଣ୍ୟ  
 ମାୟାଧର ମାୟା ସୃଷ୍ଟିର ଖେଳ  
 ନାଚିବାକୁ ଦୁହେଁ ଅସୁର-ବଳ  
 ପୁରୁଷ-ପ୍ରକୃତି ମେଳ  
 ଅନୁଭ ଅନୁଭ ଡାକ କର୍ଣ୍ଣପାତେ  
 ନୟନୁଁ କ୍ଷରିତ ଜଳ ।

ନଶ୍ଵର ଶରୀର ମାୟା ଜଞ୍ଜାଳ  
 ଉର୍ଣ୍ଣନାଭ ଦୁଶେ ଯେମନ୍ତ ଜାଳ  
 ତେମନ୍ତ ମନୁଷ ମାୟାର ରସ  
 ଗଲେ ଲମ୍ବିଅଛି ତହିଁର ଫାଟ  
 ଚାଣି ନିଏ ମୁଖୁ ଦସ  
 ଉର୍ଣ୍ଣନାଭି ଯେହେଁ      ଭ୍ରମି ପ୍ରାଣ ନାଶେ  
 ମୋହ ମାୟା ପରବଶ ।

ଆଇଲାପାଳି, ଧମା, ସମ୍ବଲପୁର

# ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ

**ବିଶ୍ୱ ରଞ୍ଜନ ମହାନ୍ତି**

ତୁ ଆଉ ମୁଁ ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ  
ଯିବାକୁ ହେବ ଛପି ଛପିକା  
ସୁର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ତାରା କାଳେ  
ଦେଖିଦେବେ ତୋତେ ଲୁଚି ଲୁଚିକା ।



ମୁଁ ତୋର ସୋନ୍ଦର୍ୟର ପୂଜାରୀ  
ସହିବିନି ତୋରି ତୋ ରୂପର  
କୌଣସି ପ୍ରଲେପ ପାରିବନି ରୋକି  
ଅଦମ୍ୟ ଈର୍ଷା ସେମାନଙ୍କର ।

କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ଅନୁରୋଧ  
ମୋଠାରୁ କେବେ ହେବୁନି ଅଲଗା  
ମହୀରେ ଥିବିଯାକେ ଦେଖିବି  
ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ହୋଇବି ଅଭାଗା ।

ଫୁଲମାନେ ଖୁସିରେ ଡେଇଁବେ  
ତୋ ଦେହରେ ସଜା ହେବା ପାଇଁ  
ରଙ୍ଗମାନେ ସୌଭାଗ୍ୟ ମଣିବେ  
ତୋତେ ଖାଲି ଦେଖିବା ପାଇଁ ।

**ଜୀବନ ଓ ମୃତ୍ୟୁ**

ଯିବାକୁ ହେବ ଛପି ଛପିକା  
ମୃତ୍ୟୁ, କାଳେ ନେଇଯିବ  
ଜୀବନକୁ ଲୁଚି ଲୁଚିକା ।

ଚାର୍ଟର୍ଡ ଆକାଡ୍ମୀଷନ୍  
ଯୁନିଟ ୪, ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ଶରତ ସୁନ୍ଦର

ଧୂର ଚରଣ ଛିବେଳା

ଗାଇଲାଣି ଗୀତ ହରଷେ ଶରତ  
 ସବୁଜ ବିଲ ପ୍ରାନ୍ତରେ  
 ମାଟିରୁ ଆକାଶ ନିର୍ମଳ ଶୋଭିତ  
 ଘନ ଶ୍ୟାମଳ ରଙ୍ଗରେ ।  
 ଚାଷ ଜମି କ୍ଷେତ୍ର ହରାଭରା ସେ ତ  
 ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ସୁନ୍ଦର  
 ସବୁଜିମା ଯହିଁ ହସ ଖୁସି ତହିଁ  
 ବର୍ଣ୍ଣବିଭା ମନୋହର ।  
 ଶରତ ସୁନ୍ଦର କାଶର ପ୍ରାନ୍ତର  
 ଆଖି ବୁଲାଇଲେ ଦିଶେ  
 ସରସୀର ଜଳେ ଫୁଟି ଏଠି ସେଠି  
 ସୁକୁମାରୀ କଇଁ ହସେ ।  
 ସବୁଜ କ୍ଷେତ୍ରେ ଧାନ ବିଲ ଧାରେ  
 ଧଳା ବଗ ଥାନ୍ତି ଧ୍ୟାନେ  
 ପାଣି ସୁଅ ଚାଲେ କ୍ଷେତର ମଞ୍ଚିରେ  
 ମୀନ ଦଳ ସ୍ଥାନେ ସ୍ଥାନେ ।  
 କାଚକେନ୍ଦ୍ର ଜଳ ସଫା ପରିଷାର  
 ଦିଶେ ମୁହଁ ଅବିକଳ  
 ନଈ ହେଉ ଅବା ଗାଡ଼ିଆ ପୋଖରୀ  
 ସବୁଠି ଜଳ ନିର୍ମଳ ।

ପରବର ରତ୍ନ ଅଟଇ ଶରତ  
 ପାର୍ବଣର ପଚୁଆର  
 ଦେବୀପୀଠାରେ ପୂଜାମଣ୍ଡପରେ  
 ମାଆଙ୍କ ପୂଜା ସୁନ୍ଦର ।  
 ଅବତରି ଆସି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ବିରାଜି  
 ପୂଜା ପାଇବେଟି ମାଆ  
 ଦରଶନ ପାଇ ଭକ୍ତ ପ୍ରୀତ ହୋଇ  
 ମାଆଙ୍କୁ ମାରି ମୁଣ୍ଡିଆ ।  
 ଅଣିଣି ଶେଷକୁ କାକର ରାତିକୁ  
 ଭିଜାଇ କି ଦିଏ ଦୁଃଖ  
 କାକର ଶେଯରେ ଶୋଇବା ବି କଷ୍ଟ  
 ରାତି ଲଭେ କିବା ସ୍ମରଣ !

ବଡ଼ଦରାଜ, ଡି. ବୌଦ୍ଧ  
 ମୋ : ୯୪୩୭୪୭୮୮୮୮

# ଆସରେ ବିଦେଶୀ ଚଢ଼େଇ ଆସ

ନୀଳମଣି ଚାନ୍ଦ

ଆସରେ ବିଦେଶୀ ଚଢ଼େଇ ଆସ

ନଳବଣ ଯିବ ବୁଲି

ଆସିଥିଲ ଗତ ଥର ଶୀତରେ

ଗଲ କି ଏକଥା ଭୁଲି ?



ଶରତ ସରିଲା ବହୁଛି ଧୀରେ

ଶୀତର ପ୍ରକୋପ ପରା

ତୁମ ମୂଳକରେ ହେବଣି ଜାତ

ସତେ ସିଏ ଦିହ ଥରା ।

ଶୀତ କଟେଇବ ଏଇଠି ରହି

ଚିଲିକା ରହିଛି ଚାହିଁ

ଅତିଥି ସମାନ କରିବ ଚର୍କା

ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

କେହି ଧରିବେନି କେହି ମାରିବେନି

ନିୟମ ହୋଇଛି ଜାରି

ମେଲରେ ରହିବ ମଉଜ କରିବ

ଯିବ ଶୀତ କରି ପାରି ।

ପର୍ଯ୍ୟଟକଙ୍କର ଭିଡ଼ ଜମିବ  
ଦେଖି କେତେ ଖୁସି ହେବେ  
ଡଙ୍ଗାରେ ବୁଲିବେ ମଜାଟି ନେବେ  
ଫଟୋ ଯେ ଉଠେଇ ଦେବେ ।

ଆସରେ ବିଦେଶୀ ଚଢ଼େଇ ଆସ  
ଡେରି ଆଉ କରନାହିଁ  
ଚିଲିକା ଚାହିଁଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ  
ସ୍ଵାଗତ କରିବା ପାଇଁ ।

୨୭, ମନ୍ଦ୍ର ମାନୋର, ଗୋଠପାଶା

ଭୁବନେଶ୍ୱର-୨୯, ମୋ:୯୪୮୩୯୦୯୩୪୭

# ମା ମାର୍କମା ପଦବନା ସ୍ନେହ

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଜିଲ୍ଲିକାରୀ

ସୁପାରିଜାତ ସୁଷମା ବଦନ ଅର୍କ ମାର୍କମା  
 ଭଗ୍ନୀ କର୍କମା ଭର୍ମୀତା ସୁରେଣ୍ଟରୀ ଦେବୁୟତମା  
 ବିଶାଳ ବହୁ ଲୋଚନା ଦାରୁଣ ଦୁଃଖ ମୋଚନା  
 ବ୍ରହ୍ମରୂପା ଶକ୍ତି ରୂପା ନାରାୟଣୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୯



ଅଛହାସୀ ମଧୁଭାଷୀ ସୁଧାଭାଷୀ ବିମୋହିନୀ  
 ମନ୍ଦାର ଦଳ ସିନ୍ଦୂର ଶୋଭା ସୁନ୍ଦର୍ଦ୍ଵାନନୀ  
 ଶୂଳ କରା ଧନ୍ତୁ କରା କୁନ୍ତ କରା ଯାଠୀ କରା  
 ଗଜାସନା ହୃଦୟାସନା ସିଂହାସନା ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୯

ଗୁଡ଼ପଦା ଗୁଡ଼ଦେହା ଗୁଡ଼କରା ମା ଶଙ୍କରୀ  
 ଗ୍ରାମଦେବୀ ନଗ୍ନ ଦେବୀ ବିଶ୍ଵ ଦେବୀ ଶୁଭଙ୍କରୀ  
 ଶତ୍ରୁ ଗୋତ୍ର ଭୟପୁଦା ସୁତାସୁତ ବର ପୁଦା  
 ଜୟ ଦେବୀ ମହାଦେବୀ ବିଶ୍ଵଶ୍ଵରୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୩

ଅଷ୍ଟ ଚଣ୍ଡୀ ମହାଚଣ୍ଡୀ ଗଡ଼ ଚଣ୍ଡୀ ମା ସାକ୍ଷାତା  
 ପ୍ରପନ୍ନ ଶରଣକାରୀ ଭୀତଜନ ସୁରକ୍ଷିତା  
 ମା ଶାରଳା ମା ମଙ୍ଗଳା ମା ବିମଳା ମା କମଳା

## ସମଲେଖନୀ ହିଙ୍ଗୁଳେ ଆର୍ତ୍ତ ତ୍ରାଣୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୮

ତୁ ଚର୍କକା ଭଙ୍ଗାରିକା ସରସ୍ଵତୀ ଭଗବତୀ  
 ଉଗ୍ରତାରା ହରଦାରା ତୁ ଅପର୍ଣ୍ଣା ତୁ ପାର୍ବତୀ  
 ମୀନ ନେତ୍ରା ମୃଗୀ ନେତ୍ରା ଚଳ ଖଞ୍ଜିରୀଟ ନେତ୍ରା  
 ସୁଶତଦଳ ସୁନେତ୍ରା ଭୟଙ୍କରା ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୮

ନାୟା ଭୂଷଣ ମନୋହର ମାରାରି ମନୋହରା  
 କର୍ଣ୍ଣ ଭୂଷଣ ସୁନ୍ଦର ଜବା ବିମ୍ବ ସୁଅଧରା  
 ମସ୍ତକ ମୁକୁଟ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ସୁରୁଚିରା  
 ବିଷମ କଟକ ରାଟ ଇଷ୍ଟଦେବୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୯

ମାଳ ମାଳ ଜବା ପୁଷ୍ପ ହାର ସୁଗ୍ରୀବ ମଣ୍ଡନ  
 ଖଳ କୁଳ ଦଶ୍ତିଦାତ୍ରୀ ସକଳ ଶୋକ ଖଣ୍ଡନ  
 ପଞ୍ଚ ପଞ୍ଚ ମହାବିଦ୍ୟା ସୁରାରାଧ୍ୟା ନରାରାଧ୍ୟା  
 ସୁରେଶ୍ୱରୀ ନରେଶ୍ୱରୀ ନାଗେଶ୍ୱରୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୯

ଭୁ ବନ ଭୁବନେଶ୍ୱରୀ ମହାଶ୍ରେଷ୍ଠା ମାହେଶ୍ୱରୀ  
 ଛିନ୍ନମସ୍ତା ଧୂମାବତୀ ବଗଳାମୁଖୀ ଇଶ୍ୱରୀ  
 ମାତଙ୍ଗୀ କମଳା କାଳୀ ତାରା ଷୋଡ଼ଶୀ ଭୈରବୀ  
 ଦଶଭୂଜା ଦଶବିଦ୍ୟା ସିଙ୍ଗିଦାତ୍ରୀ ନମସ୍କୃତେ ॥୧୦୮

ଶୈଳପୁତ୍ରୀ ବ୍ରହ୍ମ ଚାରିଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରଘଣ୍ଡା ମାର୍କମା  
 କୁଷ୍ଣାଶ୍ତା ସ୍କନ୍ଦ ମାତା କାତ୍ୟାୟନୀ ତୁ ପରାକ୍ରମା  
 କାଳରାତ୍ରି ମହାଗୌରୀ ସିଙ୍ଗିଦାତ୍ରୀ ବୁଦ୍ଧି ଦାତ୍ରୀ  
 ବିଦ୍ୟା ଦାତ୍ରୀ ଭୂତି ଦାତ୍ରୀ ମୁକ୍ତି ଦାତ୍ରୀ ନମସ୍କୃତେ ।।୧୦

ବଳପ୍ରିୟା ରଣପ୍ରିୟା ଭକ୍ତପ୍ରିୟା ହରପ୍ରିୟା  
 ରକ୍ଷ କୁଳ ଅସ୍ତି ମେଦ ଭକ୍ଷଣା ଧୂର୍ଦ୍ଧଗୀଜାୟା  
 ମୁତ୍ୟାଲାମା ଦୁକାଲାମା ବୃଦାଲାମା ସାରକମା  
 ମାରକମା ମହାଶକ୍ତି ଭୂ- ମୋକ୍ଷଦା ନମସ୍କୃତେ ।।୧୦

ତୁ ଯୋଗିନୀ ତୁ ରୋଗିନୀ ତୁ ମୋହିନୀ କାତ୍ୟାୟନୀ  
 ତୁ ମୁକ୍ତିଦା ତୁ ଶକ୍ତିତା ତୁ ଭୁକ୍ତିଦାତ୍ରୀ ଜନନୀ  
 ମନ୍ଦ କୁଦୃଷ୍ଟ ଭେଦିନୀ କାଳ ଅଙ୍ଗୁଣ ଛେଦିନୀ  
 ଜୟ କାଳ ଭୟଙ୍କରୀ ମାରକମା ନମସ୍କୃତେ ।।୧୧

ବନ୍ଦନା କଞ୍ଜ ପ୍ରପଦେ ମାର୍କମା କର୍କମା ଜୟେ  
 ବନ୍ଦନା ରଣ ଲୋଭିନୀ ଦୁସ୍ତରାସୁର ବିଜୟେ  
 ଭଦ୍ରରାଜ ଶୂଦ୍ରସିଂହ ପରପନ୍ଦେ ଦୀନ ଜନେ  
 ସଦା ଚାହଁ ସୁପ୍ରସନ୍ନେ ମା ମାର୍କମା ନମସ୍କୃତେ ।।୧୨

# ବୟସର ଛନ୍ଦଧନୁ

ଉଦ୍‌ବ୍ୟାନ ନାୟକ

ବୟସର ଛନ୍ଦଧନୁ  
ଫିକା ପଡେ ଧିରେ ଧିରେ ,  
ଅଭିନୟ ସାରିଦେଇ  
ବାହୁଡ଼ିବି ନିମିଷରେ ।



ମାଞ୍ଚିଥିବା ନାନା ରଂଗ  
ଇର୍ଷା ହିଂସା ଅହଙ୍କାରେ ,  
ନେବି ନାହିଁ ସାଥେ କିଛି  
ଯିବି ଅଫେରା ବାଟରେ ।

ସାଉଁଟିଛି ରଙ୍ଗ ମଞ୍ଜେ  
କେତେ ତାଳି କେତେ ଗାଲି ,  
ପାଉଣା ମୁଁ ନେବି ନାହିଁ  
ସବୁ ଭୁଲି ଯିବି ଚାଲି !

ହଜିଯିବି ସିନା ଦିନେ  
ରହିଯିବ ମୋ ସଂଲାପ,  
ସରିଯିବ ସିନା ନାଟ  
ଖୋଜୁଥିବେ ମୋର ଗପ ।

ନିତି ନିଶି ନିରୋଳାରେ  
କି କୋଳାହଳ ଗୋଧୂଳିରେ,  
କିଛି ମନ ଖୋଜୁଥିବେ  
କାହିଁ ଗଲି କେତେ ଦୂରେ ।

କିଏ କାହିଁ ଝରେଇବ  
ଦୁଇ ଟୋପା ଲୁହଧାର,  
କାହା ପାଇଁ ସାଜିବିନି  
ସପନର ସୌଦାଗର ।

ଗଣିତ ଶିକ୍ଷକ  
ଗୋପିନାଥଜୀୟ ସରକାରୀ ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ  
୯୩୩୭୮୦୦୪୭୪

# ଶ୍ରୀଶବ ସୁଖ

# ସୁଜିତ କୁମାର ମିଶ୍ର

କୋମଳମତିର ପ୍ରାଣ ଫୁଲବନ କାଗଜ ଡଙ୍ଗାର ଗୀତ,  
ଶୈଶବ ସୁଖର ପୂର୍ଣ୍ଣ ମଧୁବେଳ ସରଗ ଛୁଆଁ ସେ ପ୍ରୀତି ।  
ଲକିତ ଛନ୍ଦର ଭାବରେ ଝଙ୍କୁତ ଲକ୍ଷେ ଅନାବିଳ ଛୁଆଁ,  
ସରଳ ସୁଷମା ଭରା ସେ ଜୀବନ ସମ୍ମେହିତ ସ୍ଥିର ବାଆ ।



ବିଭୋର ପକ୍ଷୀର ଉଡାଣେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ବିମଣ୍ଡିତ ଶୋଭାରାଜି,  
ଯମକ ଆଶାର ଯମୁନା ନଈ ସେ ଜିଦିର ହୁଆରେ ଭିଜି ।  
ବାଲୁତ ମନର ଅଗଣା ପାଲଟେ ବଣୀଭୂତ ବାଳିଘର,  
କେବେ ଗଢ଼ୁଆଏ କେବେ ଭାଙ୍ଗୁଆଏ ଖିଆଲିରେ ବାରମ୍ବାର ।

ନୂଆ ସକାଳରେ ନିତି ଜଲୁଥାଏ ନିଷ୍ଠପଟ ଦୀପଶିଖା,  
ମାଟି ସିଲଟର ମହକ ମୁହଁର୍ତ୍ତ ମୁକୁଳିତ ଆଦ୍ୟ ଲେଖା ।  
ମାଆ ପଣତର ପୁଣ୍ୟ ମଧୁମାସ ମମତାର ମହୁଘର,  
ବାପା ବନ୍ଧନର ବର୍ଷାଧାର ଆହା ବିଦ୍ରୁବିଦ୍ରୁ ସୁଧାଝର ।

ଅନେକ ଐଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଭରା ଏଇ ରତ୍ନ ଜଗତରେ ଆଉ କାହିଁ ?  
ସେ ତ ଚିରକାଳ ସ୍ମୃତିର ନିର୍ଝର ଶାଶ୍ଵତ ଶ୍ରୀଦାର ସ୍ୟାହି ।

ଜନାର୍ଦ୍ଦନପୁର ଶାସନ, କେନ୍ଦ୍ରଭୁବନେ, ୭୭୮୩୮୭୭୪୯

# ମଧୁମାଳତୀର ସାଥେ

କିରନ୍ ସ୍କାଇଁ

ଆଶାରେ ଆଶାରେ  
ସରିଯାଏ ଯଦି  
ଉଁବନର ସ୍ଵନ୍ଧନ,  
ଲୁହରେ ଲୁହରେ  
ଭିଜି ଯାଏ ଯଦି  
ସ୍ଵପ୍ନ ସଜଳ ଦିନ,  
ବନ୍ଦ ଝରକାର କବାଟ ଖୋଲି  
ମଧୁମାଳତୀର ରଙ୍ଗୀନ୍  
ମହୁକେ ହଞ୍ଜିଯାଏ ମୋର ମନ ।  
ମୁଁ ଝରିଯିବି ଫୁଲ ପରି ଦିନେ  
ଏ ଉଁବନ ବରିଚାରେ,  
ସାଉଁଟି ସାଉଁଟି  
ସମ୍ରକ୍ଷର ମାଟି  
ଦୂର ନୀଳ ଆକାଶରେ  
ବିଭୋର ଚଢ଼େଇ ହୋଇ  
ଛୁଇଁ ଯିବି ସବୁ ମେଘ ଓ ତାରାର  
ମୁଣ୍ଡ ମୁକୁଳା ବନ ।



ବହିଆପଦର, ବରପାଲି, ବରଗଢ଼

# ଦାନାର ଅପମୃତ୍ୟ

ସୁଶାନ୍ତ ଶେଖର ଦାଶ

ତୁମର ଏ ଅପମୃତ୍ୟରେ,  
ଅପବାଦର କାଳିମା ବହି  
ଗରଜୁଥିବା ଚିତ୍ତ ସବୁ ଥମିଗଲେ  
ଥମିଲା ଡାକବାଜି ଯନ୍ତ୍ର ଚିଙ୍ଗାର...  
ନରମିଲା ବହୁଥିବା ବତାସୀଆ ଝଡ଼  
ଥମିଲା ତେର୍ଛା ଘନ କଳା ମେଘ,  
ଥମିଲା ହୁ ହୁ ବହୁଥିବା ବଜାରର ଦର !

ମନକୁ ଘାରୁଥିଲା ନିରାଶା  
ଜମୁଥିଲା ଅଜସ୍ର ଆଶଙ୍କା, ହତାଶା  
ମେତିଆର ବୁକୁଫଟା ତେବନୀ  
ମାଳ ମାଳ ସ୍ନେହାସେବୀ  
ନେତାଙ୍କ ତୋଫାନୀ ଗୁସ୍ତି.....  
ଅଙ୍କୁରୁଥିଲା ମନେ,  
ରକ୍ଷାଖାଦ୍ୟ, ପ୍ୟାକେଟ ରେସନ ଓ  
ମୋଟା ଅଙ୍କ ଅନୁଦାନର ଭରସା !

ତୁମର ଏ ଅପମୃତ୍ୟରେ  
ପରସ୍ପେ ଆଶ୍ଚର୍ମୀ ଭାଙ୍ଗି ହୋଇଗଲା  
ପ୍ରଶାସନ, ତଟୀୟ ଜନ ମାନସରେ  
କିଛି ନେତା ଲୋକସବକ ପ୍ରାଣରେ....  
ହେତ୍ତାଳ, ଖାଉଁବଣ, ଲୁଣା ଘେରି ମଧ୍ୟ  
ଫୁଙ୍ଗୁଳା କିଛି ଲୋକ...  
ଚରମ ଆଶ୍ଚର୍ମୀରେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲେ,  
ଆକାଶରେ ଘେରା ଧୂମର ବାଦଳ  
ଅକାରଣେ ଉତ୍ତୁଥିବା ଆଲୁ ପିଆଜ  
ଦୁଲକାଏ କୋହଲା ପବନ ଓ  
ଶହ ଶହ ଲମ୍ବା ହାତ ସହାୟ ଆଶାରେ !

ଆଗମନୀର ପ୍ରାରମ୍ଭେ

ଇଶ୍ଵର ଚିନ୍ତନ ସବୁ କୂଳ ଲଂଘୁଥିଲା  
 ଶଙ୍ଖ ଦାଣେ ସହାୟତାର ବଜାର  
 ସମ୍ମନ୍ଦ ଦେଉରେ ବାରି ହେଉଥିଲା  
 ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ, ଭାଇଚାରାର ଆସର...  
 ତୁମ ଫେରନ୍ତା ରାସ୍ତାରେ,  
 ନେଇଗଲ ଭାତୃଭାବ ବନ୍ଧୁ ଉଦାରତା  
 ଉତ୍ତିଗଲା ସହାୟତା ହାତ ସବୁ  
 ହଜିଗଲା ଗହଳିଆ ହେତ୍ତାଳ ବଣରେ  
 ତୁମର ଏଇ ଅପମୃତ୍ୟୁରେ !

ପ୍ରାକ୍ତନ ବ୍ୟାଙ୍କ ମହାପ୍ରବନ୍ଧକ  
 ରଯ୍ୟାଳ ଲାଗୁନ ଆପାର୍ଟମେଣ୍ଟ  
 ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ହେ ସମୟ !

ଶିବରାମ ନାୟକ

ସମୟ ଆସିବ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଭାରି ଦାମ୍ ର ଚପଲ ତ'ଥିବ;  
କିନ୍ତୁ ପିଛିବା ପାଇଁ ପାଦରେ ଶକ୍ତି ନଥିବ !



ଦିନେ ସମୟ ଆସିବ ହାତ ତ' ଥିବ;

କିନ୍ତୁ କାହାକୁ ହାତ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ବଳ ନଥିବ !

ଦେଖିବ ସମୟ ଆସିବ, ପାଖରେ ତ' ସମସ୍ତେ ଥିବେ;

କିନ୍ତୁ ପାଖକୁ କେହି ଆସିବେନି ଜମା !

ପୁଣି ସମୟ ଆସିବ ଆଖିରେ ତ' ଅନେକ ସ୍ଵପ୍ନ ଥିବ;

କିନ୍ତୁ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିବାକୁ ରାତି ନଥିବ କି ଦିନ ନଥିବ

ଦିନେ ଧନ ଜନ ବଳ ସବୁକିଛି ମୂଲ୍ୟହୀନ ଲାଗିବ ||

ସତରେ ! ସମୟ ଆସିବ ଦିନେ ଏହି ପ୍ରକୃତିର ମହିମାମୟ ନମୁନା

ସବୁ କିଞ୍ଚିତ ମାତ୍ର ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି କିଏ କହି ପାରିବ ?

ଏହାର ଉତ୍ତର କେବଳ ଏକା ସମୟ ହିଁ ଦେବ !

କୁହାୟାଏ "ଅନ୍ତ ହିଁ ଆରମ୍ଭ" କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ କ'ଣ ?

ସବୁ ଅନ୍ତ ର ଆରମ୍ଭ ଥାଏ କି ? କ'ଣ ଏହାର ରହସ୍ୟ ?

କିଛି ସଂଗୁପ୍ତ ଶବ୍ଦର ମରୀଚିକା ପରି କିମ୍ବଦଂଶ ନା

କାଉଁରୀ କାମାକ୍ଷା ମନ୍ଦ୍ର ନିଶାର୍ଦ୍ଦେଶ ହୋଇ ସଂଜୀବିତ ଏହା ?

କିଏ, କେମିତି, କେତେବେଳେ, କାହିଁକି, କୋଉଁଠି, ଜାଣିଛ କେହି ?

କିଏ କହିପାରିବ କେବଳ ସମୟ ହିଁ ଏହାର ମୁକ ସାକ୍ଷୀ ! ||

କେବେକେବେ ତ ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ଜିଚିତ୍ର ବ୍ୟଞ୍ଜନା !  
 ଝଲମ୍ବିତ ସେ ଓଁକାର ର ଦିବ୍ୟାଭା ରେ,  
 ପୁଣି କେବେ ହଜିଯାଏ ସେ ତନ୍ଦ୍ରାର ଅନ୍ଧାର ଛଳାକାରେ !  
 ଯେତେବେଳେ ଗୋଟେ ଯୋଗୀ ଯାଏ କେନରା ବଜାଇ ଦୂରେ  
 ତେବେ କହେ ସମୟର ମୂର୍ଛନା ସ୍ଥର ର ସମ୍ମାରେ !  
 ଶିକ୍ଷ, ଶକ୍ତ, ସଂଶେତ ଭାବରେ ମଣିଷ ଖୋଜେ ନିଜକୁ;  
 ଅନ୍ୟ ଏକ ରାଜ୍ୟ ରେ ଖୋଲି ନିଜ ହୃଦୟ ଦରଜା  
 ବହୁ ଦୂରରେ ରଖି ମାୟା, ମୋହ, ଜଞ୍ଜାଳ, କୋହକୁ  
 ଆଉ ଖୋଜେ ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ କିଏ ମୁଁ ଏହି ଦୁନିଆଁ ରେ ? ||

ଯେବେ ଯାଇ ସମୟ ପ୍ରତିଶୋଧ ନେବ କେହି ବି:  
 ପିଠିରେ ପଡ଼ିବେନି କି ପାଖରେ ରହିବେନି !  
 ବାସ୍ ଥିବ କେବଳ ପ୍ରାୟୁଷ୍ଟିତ ଓ ଅନୁତାପର କେଇ ଟୋପା ଲୁହ,  
 ପୁଣି ଗର୍ବ ଅହଙ୍କାରର କେତେ ପଦ ପ୍ରବଞ୍ଚନା,  
 ଯାହା ମନକୁ ବାରମ୍ବାର ଅଭିଯୋଗ କରୁଥିବ ଏହା କହି,  
 ସେତେବେଳେ ସବୁ ସରିଯିବ ସତେ ଯେମିତି ଏବେ ପରି,  
 ଯେହ୍ନେ ସିନ୍ଧୁ ତୀରେ ଅନେକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆସନ୍ତି, ଯାହି,  
 କେବଳ ଛାଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପାଦ ଚିତ୍ର କିନ୍ତୁ;  
 ସାଗର କ'ଣ ରଖେ ? ତାକୁ ମଧ୍ୟ ଧୋଇଦିଏ କିଛି ସମୟ ପରେ ||

ବାଇଶିପଲ, ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା, ୭୭୧୧୪୮

# ମନେ ପଡ଼େ ସେହି ମୁହଁର୍ତ୍ତ

ପୁଷ୍ଟଳତା ମିଶ୍ର

ତୁମର ମୋହର ନିବିଡ଼ ସମର୍କ  
ହେଲା ଯେଉଁ ଦିନୁ ଗଢି,  
ସେହି ସମର୍କ ରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଗଲେ  
ହେଲା ନାହିଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ॥  
ଅନ୍ତର ଭାବନା ରହିଥିଲା ଛୁର  
ନ ଥିଲା ତ ମନେ ଦୃଷ୍ଟ,  
ଦେଖା ହେଉଥିଲା ବାଟରେ ଘାଟରେ  
ପାଏ ପଛେ ଅପବାଦ ॥  
ଏ ଭଲ ପାଇବା ରହିଥିଲା ଛୁର  
ପ୍ରେମ ସତ୍ୟ ଚିରତ୍ତନ ,  
ବାରଣ ସତ୍ୟ ବି ଦେଖା କରୁଥିଲେ  
ମିଳେ ଗାଳି ଅପମାନ ॥  
ମନରେ ନ ଥିଲା ତର ତ କାହାରି  
ଚାଲୁ ଥିଲେ ହାତ ଧରି,  
ପ୍ରେମ ଚିରତ୍ତନ ଅଟଇ ଶାଶ୍ଵତ  
ଯିବା ନାହିଁ କେବେ ତରି ॥



ମନ ରେ ଆସୁଛି ସେହି ମୁହଁର୍ତ୍ତ ଟି  
ଅତୀତ ଯାଇଛି ଚାଲି,  
ସେଇ ଅତୀତ କୁ ଭାବୁଛି ମୁଁ ବସି  
ପାରେ ନାହିଁ ତାକୁ ଭୁଲି ॥  
ଦିନ ତ ଯାଇଛି ସମୟ ଯାଇଛି  
କଥା ଅଛି କାଳ କାଳ,  
ମନେ ପଡ଼ୁ ଅଛି ସେହି ତ ମୁହଁର୍ତ୍ତ  
ମନ ଧରୁ ନାହିଁ ଥଳ ॥

ଭୁବନେଶ୍ୱର

୯୩୩୮୯୯୮୭୫୭

# ନିଜର କିଏ

ରମେଶ ଟାକ୍ରୀ

ଆଜି ଯେ ନିଜର କାଳି ହେବେ ପର

ଏହି ତ ମାୟା ସଂସାର

ବଞ୍ଚିଥିବା ବେଳେ ନିଜର ନିଜର

ମରିଗଲେ ସାତପରାଠା।



ଗୁରୁ ପିତାମାତା ବନ୍ଧୁ ଭଗ୍ନୀ ଭ୍ରାତା

ପଢ୍ବୀ ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ଯେତେ

ସମ୍ମର୍କ ଡୋରି ରେ ବାନ୍ଧି ହେଲା ପରେ

ନିଜର ହୃଦୟରେ ମୋତେ

କିଏ କେତେ ଜଣ ଲାଗନ୍ତି ଯେମିତି

ନିଜରୁ ବେଶି ନିଜରାଠା।

ଛିତି ପରଖିବା ମଣିଷ ଚିତ୍ତିବା

ଏହି ମନ ଚାହୁଁଥାଏ

ଯାହର ଯେମିତି ରହିଛି ପ୍ରକୃତି

ଜାଣିବା ସହଜ ନୁହେଁ

କିଏ ବା ନିଜର କିଏ ଅବା ପର

ଏ ମଣିଷ ସ୍ମାର୍ଥପରାଠା।

ଯା'ପାଖରେ ଥାଏ ସ୍ନେହ ଦୟା ଭାବ

ନିଶ୍ଚାର୍ଥପରତା ଗୁଣ

ଦୁଃଖ ବିପଦରେ ପାଖେ ପାଖେ ରହି

ହୁଏ ସେବା ପରାଯ୍ୟଣ

ଦୟା କ୍ଷମା ଗୁଣ ଥିଲେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ

ପର ବି ହୁଏ ନିଜର ଣା।

ଏ ବି ଇ ଓ ତେଜ୍ଜଳିଶୁଣ୍ଡ

ନବରଙ୍ଗପୁର

# ନିଜର କିଏ

ବନ୍ଦନା ମହାପାତ୍ର

ରାତି ପାହିଗଲେ ସୁରୁଜ ନ ଦେଖୁ  
 କୁକୁଡ଼ା କାଉର ରାବ  
 ଯୁଆଡ଼େ ଚାହିଁବ ଦୁର୍ନୀତି ବଜାର  
 ହିଂସା ଘୃଣା ଅହଂଭାବ ।  
 ପିତା ମାତା ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନ ବନ୍ଧୁ  
 ଗଢ଼ିଲେ ଯତ୍ନେ ସନ୍ତ୍ରାନ  
 ମୁଣ୍ଡେ ହାତ ପାଇଗଲେ ଭୁଲି ଯାନ୍ତି  
 କା ହୃଦେ ନାହିଁ ଚିନ୍ତନ ।  
 ପ୍ରେମର ଫାଶରେ ତୁ ଏକା ନିଜର  
 ମଧୁ ବୋଲା କଥା କୁହେ  
 ପ୍ରତିଶୃତି ଦେଇ ପ୍ରତାରଣା କରି  
 କିଆମୁଲେ ଫିଙ୍ଗ କିଏ ।  
 ରକ୍ତର ସମ୍ପର୍କ ପାରେରୀ ପକାଏ  
 ବେଳେ ବେଳେ ହଣା ଖାଏ  
 ସମ୍ପର୍କର ସ୍ଥାନ ଆଜି ବଳିଯ୍ୟାନ  
 ଅଛି କି ନିଜର କିଏ ।  
 ଲୁହ ଲୁହ ତାଳି ଭିଟା ମାଟି ବିକି  
 ପୁଅଟି ମଣିଷ ହୁଏ



ଶେଷେ ହତାଦର ନିଃଶ୍ଵର ମାଆ ବାପା  
 ଜରାଶ୍ରମେ ଯାଇ ରହେ  
 କହିବ କି ବନ୍ଧୁ ଆଜିର ଦିନରେ  
 ଆପଣଙ୍କ ନିଜର କିଏ  
 ଆଜି ଅଛ କାଲି ନ ଥିବା ଆମେ ତ  
 ହେବା ପାଉଁଣ ମୁଠାଏ  
 ନୁହଇଁ ନିଜର କିଏ  
 ବିହିତ ବିହିଛି ନାଚି ନଚାଉଛି  
 ତା ଠାରୁ ବଡ଼ ନାହିଁ କିଏ  
 ରାମ କୃଷ୍ଣ ନାମ ଜପ ଅନ୍ତରରେ  
 ଦେଖାଇବ ପଥ ସିଏ,  
 ହେଲେ ଆଜିର ଦୁନିଆ ଅଜବ  
 ଯାହା ସ୍ଥାର୍ଥ ପାଇଁ ସିଏ  
 ହେବନି ନିଜର କିଏ ।

# ନିଜର କିଏ

ହାସ୍ୟମୟୀ ରାଜ

ସମୟ ଗତିରେ ସବୁତ ବଦଳେ

ଆଜି ହୁଏ ପୁଣି କାଲି

ସଂପର୍କର ତୋରି ଲମ୍ବଥାଏ ନିତି

କେବେ ହୁଏନାହିଁ ଭୁଲି ॥



ସଂପର୍କ କେବେ ଖଲି ଖଲି ହସେ

ଭାବିଲେ ନିଜର ତାକୁ

ହୃଦୟ ଅମାର ପୁର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଭବେ

ମେଇ ଚିତ୍ର ଆଙ୍ଗୁ ଆଙ୍ଗୁ ॥

ସୁଖରେ ସପନ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ନିତି

ରାତି ଯାଉଥାଏ ପାହି

ଜୀବନର ଗାଡ଼ି ଗଡ଼ି ଚାଲୁଥାଏ

ଲକ୍ଷ ଛୁଇଁବା ପାଇଁ ॥

ସ୍ଵପ୍ନ ପାଲଗେ ଦୁଃସପ୍ନ କେବେ

ସଂପର୍କ ଧକେଇ କାନ୍ଦେ

ସ୍ଵାର୍ଥର ସହରେ ବୁଲି ବୁଲି କେବେ

ଶ୍ରୀରା ଶୋଇଯାଏ ନିଦେ ॥

ଦୁଇର ଘନ ବନାନୀ ଭିତରେ

ଧନ୍ତି ଅତୀତକୁ ଖୋଜେ

କିଏ ପର ଏଠି କିଏମେ ନିଜର

ବଡ଼ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ସାଜେ ॥

ସତର୍ବୀ ନିଜର କେହି ନୁହେଁ ପର

ମୁଢ ମନ ବୁଝି ରଖ

ଆତ୍ମାର ମିଳନ ଆତ୍ମା ସହ ହେଲେ

କିଣି ହୁଏ ଯେତେ ସୁଖ ॥

ଓରାଳି, ହାଟତିହି, କେନ୍ଦ୍ରଭର

# ନିଜର କିଏ

ଲତା ବେହେରା

ମିଛ ମାୟା ଭରା ଏ ସାରା ଦୁନିଆ

ନୁହନ୍ତି ନିଜର କିଏ

ସ୍ଵାର୍ଥ ଥିବା ଯାକ ନିଜର ମଣିବେ

ସରିଲେ ଚାଲିଲେ ସିଏ ।



ଉପକାର ଯଦି କରି ଚାଲି ଥିବ

ସ୍ନେହ ମମତା ମିଳି ଯାଏ

ଯୋତ୍ର ଦିନ ତାଙ୍କ କାମେ ନ ଆସିଲ

ଆଡ଼େଇ ଯାଆନ୍ତି ସିଏ ।

ବଦଳଟି ଯେବେ ହୁଲ କରୁଥାଏ

ମାଲିକଟି ଭଲ ପାଏ

ଅତି ଯତନରେ କେତେ ଶରଧାରେ

ଖାଇବାକୋ ତାକୋ ଦିଏ ।

ଯେବେ ସିଏ ବୁଢା ହୋଇ ଯାଇଥାଏ

ନା ଖାଇବା ଦିଆ ଯାଏ

ରାଗ ଗରଗର ହେଇ ତା ଉପରେ

ପୁହାର କରୁଣ ଥାଏ ।

କଂସେଇକି ବିକି ପଇସାକୁ ଆଣି

ଘର ଖର୍ଚ କରେ ସିଏ

ମଣିଷ ପୁକୃତି ଅଟେ ତ ଏମିତି

ତେଣି କାହାର ସିଏ ।

ଯାହା ଦ୍ୱାରା କାମଟି ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହୁଅଇ

ପିଛା ତାର ଧରିଥାଏ

ସୁନା ଅଣ୍ଟା ଦିଆ କୁକୁଡ଼ା ଭାବି ସେ

ପାଖରେ ରଖଇ ସିଏ ।

କଥା ଚାତୁରିରେ ମନକୁ କିଣଇ

ବୁଝି ପାରେ ନାହିଁ ସିଏ

ମଣିଷ ହେଇକି ମଣିଷ ପାଇଁକି

କପଟ ଜାଲ ବିଛାଏ ।

ସୁନା ବେଳେ ସାଥୀ ଅନେକ ମିଳିବ

ଦୁଃଖେ ରହିଛି କିଏ

ଦୁଃଖ ବେଳ ସାଥୀ ଅଟଇ ନିଜର

ନା ଧୋକା ସିଏ ଦିଆ ।

ଯାହାକୁ ନିଜର ଭାବୁ ଥାଇ ମନ

ସିଏ ହେଇଯାଏ ପର

ରକତ ଏଇଠି ରକ୍ତକୁ ଚିହ୍ନେନା

ଚଙ୍ଗା ପଛେ ଧାଇଁ ଥାଏ ।

ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ଯାହା ପାଇଁ ରଖ

ନ ଯିବ ସାଥୀରେ ସିଏ

ବାପା ମାଆ ଭାଇ ଭଉଣୀ ବି ନୁହେଁ

ମାୟାର ଖେଳଟି ଇଏ ।

ନିଜ ପର ମଧ୍ୟ ଫରକ ଦେଖନି

ଦେଖ ଆପାର କିଏ

ବିପଦ ସମୟେ ସାଥୀରେ ଯେ ରୁହେ

ହୋଅଇ ନିଜର ସିଏ ।

ଏ ମାଟି ଶରୀରର ମାଟିରେ ମିଶିବ

ନା ମାଟି ନିଜର ହୁଏ

ଏକା ଭଗବାନ ସାଥେ ରହିଥାନ୍ତି

ଅଚନ୍ତି ନିଜର ସିଏ ।

ସ୍ଵାମୀ ଦାରା ସୁତ ସବୁ ଅଟେ ମିଛ

ମାୟାର ଖେଳଟି ଇଏ

ସମ୍ବଦ ବେଳରେ ସର୍ବ ସାଧି ଥିବେ

ବିପଦେ ନ ଥିବେ କିଏ ?

ସମ୍ଭାବି ଲୋଭରେ ସାହାଯ୍ୟ ଆଶାରେ

ପିଛା ଛାଡ଼ିବେନି ସିଏ

ସରିଗଲା ପରେ ରହି ଯିବେ ଦୂରେ

ସ୍ଵାର୍ଥର ମଣିଷ ଇଏ ।

ହତା ବଳଦର ପରି ବ୍ୟବହାର

ବେଶୀ ଦେଖେଇବେ ସିଏ

ନ ଚିହ୍ନିଲା ପରି ପାଖକୁ ଆସିଣ

ପଚାରିବେ ତୁମେ କିଏ ?

ମଣିଷ ହେଇକି ମଣିଷକୁ ଶୋଷେ

ନର ରାକ୍ଷାସଟି ଇଏ

ନିଜର ଶରୀର ନିଜର ହୁଏନି

ହତିବ ନୀଜର କିଏ ?

ରାଜ ଦରବାରେ ଶଶ୍ତ୍ରାନ ଘାଟରେ

ବିପଦର ସାଥୀ ଯିଏ

ଦୁଃଖ ବେଳେ ସାଥେ ରହିଥାଏ ପଥେ

ସିଏ ହିଁ ନିଜର ହୁଏ ।

ବିପଦ କାଳରେ ଥାଆନ୍ତି ପାଖରେ

ସ୍ଵପ୍ନ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ସିଏ

ଏମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଲେ ଦୁନିଆରେ

କୁହ ବା ନିଜର କିଏ ?

ଉକା, ତେଙ୍କାନାଳ

# ନିଜର କିଏ

ରାଧାଶ୍ୟାମ ମହାନ୍ତି

ବଡ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ ଏ ଦୁନିଆ  
କେହି ନୁହନ୍ତି ନିଜର  
ହାତ ଗୋଡ ଚାରୋଟି ଛାଡ଼ି ଦେଲେ  
ଆଉ ଯେତେ ସବୁ ପର ।  
ଜନମରୁ ସାଥେ ରହି ଆସିଛି  
ନିଶ୍ଚିହ୍ନ ହେବ ଯୁଇରେ  
ଆଉ ଏଠି ଯେତେ ସମ୍ମର୍ଦ୍ଦ ଦେଖୁଛୁ  
ସବୁତ ଦେବା ନେବାରେ ।  
ଜନମ ଦେଇଛି ଯିଏ ଆମକୁ  
ଚିନ୍ତାକରେ ରାତି ଦିନ  
ତାହାପାଇଁ ଟିକେ ସମୟ ଦେବା  
ସିଏତ ନିଜର ଜାଣ ।



ନ ଖାଇ ଖୁଆଏ ନ ପିଛି ପିଛାଏ  
ସନ୍ତାନ ଜୀବନ ଧନ  
ବଡ ହୋଲାପରେ ପୁଅ ଜାଣୁନି  
ସେହି ମାଆ ଟିର ମନ ।  
ଭାଇ ବନ୍ଧୁ ସବୁ ସମର୍କେ ବନ୍ଧା  
ବୁଝେନା କେହି କାହାକୁ  
ସ୍ଵାର୍ଥର ହାଟରେ ବଣିକ ଆମେ  
ନୀରବରେ ଦେଖିବାକୁ ।  
ଛଳନା କପଟ ମନେ ଜମାଟ  
ସ୍ତିତି ଆଉ କେତେ ଦିନ  
ଅଙ୍ଗ କଷା ଏଠି ଚାଲେ ସର୍ବଦା  
ନିଜର କିଏ ଜାଣିନ ॥

ଭୋଗରାଇ, ବାଲେଶ୍ୱର

# ନିଜର କିଏ

ରବିନାରାୟଣ ମିଶ୍ର

ଆସିଅଛୁ ଏକା ଯିବୁ ପୁଣି ଏକା  
କେହି ତ ନୁହେଁ ନିଜର,  
ଆଖି ବୁଜିଦେଲେ ଦୁନିଆଁ ଅଛାର  
ସବୁ ହୋଇଯିବେ ପରାୟ।  
  
ମୋର ମୋର ବୋଲି ଯାହାକୁ କହୁଛୁ  
ସାଥେ କିବା ତାକୁ ନେବୁ,  
ଆଜି ମଲେ କାଳି ଦିଦିନ ହୋଇବ  
ଭୁଲି ଯିବେ ତୋତେ ସବୁ।  
ଏ ଧନ ସମ୍ପଦ ତୁଳ୍ଳ ଅଟେ ସତେ  
ଅର୍ଜିଛୁ ଯାହା ଜୀବନେ,  
କେତେ ଦିନ ଅବା ଭୋଗିବୁ ତାହାକୁ  
କିବା ନେବୁ ଶମଶାନେ।  
କାହାକୁ କହୁଛୁ ନିଜର ବୋଲି ତୁ  
କାହାକୁ କହୁଛୁ ପର,  
ଜୀବନ ନାଟକ ସରିଗଲା ପରେ  
ସବୁ ହେବେ ସାତପରା।



କନ୍ୟା ସୃତ ଦାରା ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ  
ଯେତେଛନ୍ତି ଆପଣାର,  
ଭୁଲ ଗଲେ ଲିଭି ଖାଲି ହେବେ ଭାବି  
ଭୁଲି ହୋଇଯିବେ ଦୂର।  
ଏ ଜୀବନେ ଯେତେ ପୁଣ୍ୟ ଅବା ଧର୍ମ  
ଅରଜିଛୁ କର୍ମକରି,  
ସେତକ ରହିବ ଅମର କରିବ  
ସଂସାରୁ ଗଲେ ତୁ ଫେରା।

ବାଲିପଦା, ଘଣ୍ଟେଶ୍ୱର

ଉଡ଼ିକ

# ନିଜର କିଏ

ଉତ୍ସବୀ ପକ୍ଷନାୟକ

କେହି ଏଠି କେବେ ନିଜର ନୁହଁଛି  
 ସଭିଏଁ ଅଚନ୍ତି ପର  
 ସ୍ଵାର୍ଥ ସରିଗଲେ ପଛ ନ ଦେଖନ୍ତି  
 ବନ୍ଧୁ ସଖା ସହୋଦର ।  
 ଦେଉଥିବ ଯେତେ ଭଲ ପାଉଥିବେ  
 ନିଜର ପରିକା ଭାବି  
 ଯେଉଁଦିନ ନିଜ କଥାକୁ ଭାବିବ  
 ସମ୍ମର୍କ ଯିବରେ ତୁବି  
 ସାହା ଭାବୁଥିବା ହାତ ଛାଡ଼ିଯିବ  
 କରିଦେଇ ସାତ ପର ।୧



ଉୀବନଟା ନୁହଁ ଫୁଲ ଶେଜ ବନ୍ଧୁ  
 କଣ୍ଠା ବି ତ ଥାଏ ତହିଁ  
 ଏଇକଥା ସଦା ମନେ ରଖିଥିଲେ  
 ଜିତିବ ଉୀବନ ସେହି  
 ଖରା ଥିଲେ ଛାଇ ପଛକୁ ଯେ ଥିବ  
 ସେଥିକୁ ରଖ ନଜର ।୨

ସମୟକୁ ଦେଖି ସବୁ କରୁଥିବ  
 ଭରସା ନକରି କା'ରେ  
 ଆଜି ଯଦି ତୁମେ ସୁଖ ତୋଗୁଥିବ  
 କାଲି ଥିବ ଲୁହ ଧାରେ  
 ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସଂରୁଥାଅ ପୁଣ୍ୟ  
 ନ କରି ପାପ ଉଧାର ।୩

ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ନିଜର କିଏ

ନଳିନୀ ପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

କିଏ ସେ ନିଜର କିଏ ଅବା

ପର ସମ୍ମର୍କ ଦିଏ ସୁଚାଇ

ସମୟ ଆସିଲେ ଆପଣା ଟି

ପର ଯେ ଆପଣା ହୋଇ ।

ସମ୍ମର୍କ ଭିତରେ ଥିଲେ ସ୍ଵାର୍ଥ

ଭାବ ଅଣାନ୍ତ ବାତାବରଣ

ପରିବାର ହୁଏ କୁକୁଡ଼ା କୁକୁଡ଼ା

ମନ ମଧ୍ୟେ ଅମେଳନ ।

ମଧୁର ସମ୍ମନ୍ଦ୍ର ବାନ୍ଧି ଥାଏ ବନ୍ଧ

ମଳୟ ର ବାସ ଦେଇ

ତିକ୍ତ ରସ ଭରେ ସମ୍ମର୍କର

ଶୁର୍ଷ ଅନ୍ତରକୁ ଦିଏ ଦହି ।

ବିପଦ ବେଳରେ ସାହାଯ୍ୟର

ହାତ ବତାଏ ଯିଏ ଖୁସିରେ

ଆପଣାର ଭଳି ସମବେଦନାରେ

ନୟନରୁ ଲୁହ ଝରେ ।



ଅଜଣା ଛ୍ଲାନରେ ଅପରିଚିତଟେ

ନିଜ ଲୋକ ଭଳି ଠିଆ

ସାହସ' ଧୈର୍ୟ ପ୍ରଦାନ ବଳରେ

ଦୃଢ଼ କରିଥାଏ ହିଆ ।

ବିପଦର ବନ୍ଧୁ ବିପଦ ସମୟେ

ନିଜ ଲୋକ ଭଳି ଲାଗେ

ସମ୍ମର୍କଟା ସେଠି ଦିଏ ପରିଚୟ

ଆତ୍ମୀୟର କାର୍ଯ୍ୟ ଆଗେ ।

ମୁକୁନ୍ଦ ପୁର, ଆୟା, ଗଞ୍ଜାମ

ମୋ-୯୭୭୭୮୮୯୪୯

# ନିଜର କିଏ

ପଙ୍କଜିନୀ ଉପାଧ୍ୟାୟ

କେତେ ବା ଦିନର ଜୀବନ ଆମର

କାହାକୁ ଅଛି ବା ଜଣା ?

ଅଭିନୟ ସାରି ଯିବା ପୁଣି ଫେରି

କାହିଁ ହେବା ଆନମନା ?



ଉଠା ପକା ଖେଳ ଜୀବନ ବଉଳ

ଲାଗେ ସମ୍ମର୍କର ମୋଳା

ମାୟା ମୋହ ଘୋର ସମ୍ମର୍କ ବେଭାର

ସବୁ ସମୟର ଖେଳା ।

ଉଲପାଇବାର ବନ୍ଧନର ଘେର

ସବୁ ଲାଗେ ମୋର ମୋର

ମନକୁ କାହାର ପଢ଼ି ପାରିବାର

କିଏ ଜାଣିଛି ମନ୍ତ୍ର ?

ଅଭେଇ ଦିନର ନାଚିକା ଆମର

ହାରିବା କେବେ ଜିଣିବା

ଉକାରଣ ସମ ଆଚରଣ ଆମ

ନିଷ୍ଠିତ ଶୁଣ ରଖିବା ।

ଅନ୍ତର ସ୍ମୃତିତା ବାହ୍ୟ ଆବିଳତା

ଛଳନା ଚାଦର ସମ

ସତ କଥା କହି ମନ ନେଲେ ମୋହି

ପାଳିବା ଜୀବନ ଧର୍ମ ।

ବିଚାର ଶୁଣିତା ସମ୍ପର୍କ ମାନ୍ୟତା

ସଂସାର ସମୃଦ୍ଧ ପଥ

ଆପଣାର ଭାବ ସମ୍ପର୍କର ଲାଭ

ପରସ୍ଵର ଦିଏ ସାଥ ।

କରିପୁ ବଣ ହୋଇଲେ ମାନସ

ଆପେ ହୁଏ ସ୍ଵାର୍ଥପର

ଆପଣା ପରର ସୁଦୃଢ଼ ପ୍ରାଚୀର

ଆନକୁ କରଇ ପର ।

କହି ପାରିବାନି ଆଲୋ ମୋ'ମିତଣୀ

କିଏ ପର କେ ନିଜର ?

ପରଖି ପରଖି ଯିବ ପ୍ରାଣପକ୍ଷୀ

ଶେଷ ହେବ ଜୀବନର ।

ତେଥାପି ଜୀବନ ମୋହରେ ଆଛନ୍ତି

କଣକେ ପରିବର୍ତ୍ତନ

ଚାଲୁଛି ଚାଲିବ କିଏ ବା ରୋକିବ

ଏମିତି ପରା ଜୀବନ ।

# ନିଜର କିଏ

ବିଦ୍ୟୁତପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

କିଏ ସେ ନିଜର ପଚାରିଲେ କେହି  
ଉତ୍ତର ସହଜ ନୁହେଁ,  
ଲୋକଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଉତ୍ତର ଚି ପରା  
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ହୋଇଥାଏ ।  
ବିପଦରେ ଯିଏ ହାତ କୁ ବଡ଼ାନ୍ତି  
ନିଜର ଲାଗନ୍ତି ସେହି,  
ଦୁଃଖ ସମୟର ବନ୍ଧୁଙ୍କର ଠାରୁ  
ନିଜର କେହି ଯେ ନାହିଁ ।  
ଶିଶୁଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପିତାମାତା ତାର  
ଲାଗନ୍ତି ବେଶୀ ନିଜର,  
ଯୁଦ୍ଧକ ବେଳରେ ବାନ୍ଧବୀ ବା ପଢୁଁ  
ଲାଗନ୍ତି ନିକଟତର ।  
ବୟସ ବଢ଼ିଲେ ବୁଝିପାରିଥାନ୍ତି  
ଜୀବନର ବଡ଼ ସତ୍ୟ,  
ଇଶ୍ଵର ଅଟନ୍ତି ସବୁଠୁଁ ନିଜର  
ଜୀବନ ଅଟେ ଅନିତ୍ୟ ।  
ନିଜ ହାତ ଗୋଡ଼କାମ କରେ ନାହିଁ  
ବୟସ ବଢ଼ିଲା ପରେ,



ନିଃଶ୍ଵାସକୁ ବି ବିଶ୍ଵାସ ରହେନି  
କିଏ ନିଜର ମହୀରେ ।  
ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଆଂଶ ବିରାଜିତ ଅଛି  
ଆମ ଦେହେ ଆତ୍ମା ଭାବେ,  
ସଂସାରଟି ଅଟେ ଏକ ରଙ୍ଗମଞ୍ଜ  
କଳାକାର ଆମେ ସର୍ବେ ।  
ତାଙ୍କ ଠୁଁ ଆସିଛେ ତାଙ୍କର ଅଙ୍ଗରେ  
ମିଶିବା ଯାଇରେ ଦିନେ,,  
ମୋର ମୋର ବୋଲି ଯାହାଙ୍କୁ ଭାବୁଛ  
ଭୁଲିଯିବେ ସର୍ ଜନେ ॥  
ଏକାନ୍ତ ନିଜର ପ୍ରଭୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବ୍ରାହ୍ମ  
ତାଙ୍କ ଠାରେ ରଖ ମତି,  
ଆଉ ସବୁ ପରା ଅତେଇ ଦିନିଆ  
ଦିନେ ହୋଇଯାଏ ଇତି ॥

ଯାଜପୁର

# ନିଜର କିଏ

ସୁନିତା ମହାନ୍ତି

ଜୀବନ ଦୁଇ ଦିନର ଖେଳ ଅଟେ,  
ହାରିବା ଜିତିବା ନୁହେଁ କିଛି  
ସଂସ୍କାର ସ୍ଵଭାବ ଆନ୍ତରିକତା ଦେଇ  
ଉଲ ପାଇବା ସାଇତି ରଖିଲେ  
ହୃଦୟର ସ୍ମୃତି ମାପକାଠି ସର୍ବଦା  
ଦେଇ ଥାଏ ପରିଚୟ ସବୁଠି ।



ମାତାପିତା ସବୁଠୁଁ ନିଜର ଦୁନିଆଁରେ  
କହିବି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ମୋର ଅଧିକାର  
ଭାଇ ଭଉଣୀ ଆତ୍ମୀୟ ସ୍ଵଜନ  
କେବେ ନୁହଁ ନିଜର, ସ୍ଵାର୍ଥ ଧିଲେ ଧିବେ  
ତୁମ ସାଥିରେ, ଦେବେ ହୃଦୟ ବିଦାରି  
ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ଦେଇ ଚାଲିଥିବେ  
ଯେବେ ହେବ ସ୍ଵାର୍ଥ ପୁରି ।

ମର ପର ଏ ସୁନ୍ଦର ସଂସାର  
କେହି ନୁହେଁ ତୁମର, ଚାଲିଯିବେ  
ମାତାପିତା କରିଦେବେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତାଙ୍କର,  
ସମୟ ସାଥିରେ ତୁମେ ଥିବ ନ୍ୟାୟବାନ୍ତ  
ଅଧିକାର, ସୁନ୍ଦର ପରିଚୟ ତୁମର  
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସୁନ୍ଦର ଥିବ ସାଥିର,  
କେହି ରହିବେନି ପାଖରେ ସାଥେ ଥିବ  
ତୁମ ନିଜ ଶରୀର, ଯିଏ ଅତିଆପଣାର ।

କିଏ ନିଜର ? ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠେ ଯେବେ  
ଉତ୍ତରକୁ ରଖିବି ନିଜ ଶରୀର ।  
ହାତ ଗୋଡ଼, ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସୁମ୍ଭ ଧିଲେ  
ନିର୍ଭର ନୁହଁ ତୁମେ କେବେ କାହାର,

ବଡ଼ ସମ୍ମତି ଅଟେ ଆମ ଜୀବନର  
 ସୁଖ ଶରୀର, ସୁଖ ମନ ଶେଷ ଯାଏ  
 ତୁମ ନିଜର, ବୃଦ୍ଧ ଅବସ୍ଥାରେ ସାହା  
 ଏକା ତୁମ ଶେଷ ଜୀବନର ।

ଉଲ ପାଞ୍ଚ ନିଜକୁ, ସାଇତି ରଖ  
 ନିଜ ଜୀବନକୁ, ସବୁ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ  
 ଆସିବ ଆଗ ପଛ ହୋଇ ମହାମାରୀ  
 ବେମାରୀ, ଖଣ୍ଡ ବିଖଣ୍ଡ କରିବାକୁ  
 ତୁମ ଶରୀରକୁ, ଏହି ଉଲ ପାଇବା  
 ତୁମେ ଦେଇଥିଲେ ହେବନି ତୁମ  
 ଜୀବନ ଆଉ କାହାର.....  
 ସତରେ ଏ ଶରୀର ନିଷ୍ଟେୟ  
 ଏକା ଆମ ନିଜର ।

# ନିଜର କିଏ

ବିନୋଦିନୀ ଦାଶ

ଅଳୀକ ସଂସାର ସର୍ବ ମୋର ମୋର

କହି କି ପାରିବା ନିଜର କିଏ ?

ବାଟୋଇ ପରିକା ନେଇଥାନ୍ତି ଆଶ୍ରା

ଯେ ଯାହାର ବୃକ୍ଷ ମୁଲେ ସତିଏଁ ।



ସମୟ ସରିଲେ ବାହୁଡ଼ି ଯାଆନ୍ତି

ନିଜ ନିଜ ବାଟ ଧରିଧରିକା

କେହି ବି କାହାକୁ ମନେ ରଖନ୍ତିନି

କର୍ମେ ଫେରି ଆସି ଜଣଜଣକା ।

କର୍ମରେ ଜିଅଁଇ ପାର୍ଥିବ ଶରୀର

ଏ ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗେ ଫଟୋ ଚିତ୍ରରେ

ହେଲେ ଜୀବାତ୍ମାଟି କି ରୂପ ଧରିଛି

ଏକଥାକୁ କେହି ଜାଣି ନ ପାରେ ।

ଯେଉଁ ବାଟେ ହେଉ ଜୀବନତମାମ

ଅର୍ଜିଛନ୍ତି ଯେତେ ସୁଖସମ୍ପଦ

ତାହା ବି କାହାର ସାଥିରେ ଯାଏନି

ଗଲାବେଳେ ସର୍ବେ ଶୂନ୍ୟ ହାତ ।

ସ୍ତ୍ରୀ ପୁତ୍ର କନ୍ୟା ବନ୍ଧୁ ସହୋଦର

କେହି ଯାଆନ୍ତିନି ସାଥିରେ କା'ର

ରହନ୍ତି ସତିଏଁ କିଛି ଦିନ ଭାଲି

ପଞ୍ଚଭୂତ ଦେହ ଭାବି ନିଜର ।

ମିଶିଯାଏ ଆମ ପାଉଁଶ ମୁଠାରେ  
 ଗର୍ବ ସ୍ଥାର୍ଥ ଲୋଡ ଯେତେ ଦୁର୍ଗୁଣ  
 ହୃଦୟଗ୍ରାହୀର ମୁଖରେ କେବଳ  
 ମହମହ ବାସେ ଯେତେ ସ୍ଵର୍ଗୁଣ ।

ବଖାଣନ୍ତି ଦୁଇ ଅବା ତିନି ପିତ୍ରି  
 କଥାରେ କଥାରେ ଉଭୟ ଗୁଣ  
 ଏଇ ତ ଜୀବନ କ୍ଷଣକ୍ଷଣ ଆନ  
 କେ କାହା ନିଜର ଦୁହିଁନ୍ତି ଜାଣ ।

ଦୁଃଖ ବିପଦରେ ଡାକି ଭଗବାନ  
 ନିଜର ମନକୁ ଦେଉ ଆଶ୍ଚର୍ମ୍ମୁ  
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମର୍ପତ ଭାବ ଥିଲେ ହୃଦେ  
 ପ୍ରଭୁ ପରମାଦୁ ମୁକ୍ତ କରନ୍ତି ।

ଅଜାମିଳ ପାପୀ ଲଭିଲା ମୁକତି  
 ନିଜ ପୁତ୍ର ନାମ ମୁଖରେ ଧରି  
 କେତେ ଦୟାବାନ ପ୍ରଭୁ ନାରାୟଣ  
 ନେଲେ ବିଷ୍ଣୁଲୋକ କୃପାଳୁ ପରି ।

ଯେତେ ନରନାରୀ ଜନମିଛେ ମଞ୍ଚେ  
 ବୁଝିବା ଉଚିତ କିଏ ନିଜର  
 ସେହି ଅନୁସାରେ ଧାଇଁ କର୍ମ ସାଥେ  
 ତରି ଯିବା ଆମେ ଭବସାଗର ।

କୁରୁଆଁ, ମୁଗପାଳ, ଯାଜପୁର

# ନିଜର ନିଏ

ଉଚ୍ଚତବସ୍ତୁ ବିଶ୍ୱାଳ

ରହିଛି ପ୍ରାଙ୍ଗନ୍ମ ଦେହେ ଯେଉଁ ଶକ୍ତି  
କହୁଛି ମୁଁ ଓ ମୋର  
ଅମୃତ ସେ କଣ ସତ ଚିତ ଆଡ଼ା  
କେବଳ ଅଗେ ନିଜର ।  
ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଆଡ଼ା ପରମାଡ଼ାଙ୍କର  
ଅଟଇ ଅଂଶ ବିଶେଷ  
ଏଣୁ ପରମାଡ଼ା ପ୍ରତିଟି ଜୀବର  
ପ୍ରିୟ ଆପଣା ନିଜର ।  
ମାତାପିତା ବନ୍ଧୁ ପ୍ରିୟ ପରିଜନ  
ବନ୍ଧୁ ସଖା ସହୋଦର  
ଛାଇ ଆଲୁଅର ଲୁଚକାଳି ଖେଳ  
ଅଛେଇ ଦିନ ସଂସାର ।  
ମାୟା ମରିଚିକା ସୁନାର ହରିଣୀ  
ସୁଖ ପଛେ ମନ ଧାରଁ  
ଆସି ଖାଲିହାତେ ଦିନେ ପୁଣି ନିଷ୍ଠେ  
ଖାଲି ଫେରିବାକୁ ହୁଏ ।



ଆଉ ଯେତେ ଧନ ହୀରା ନୀଳା ମୋତି  
ସମ୍ମତି ଅଚଳାଚଳ  
ଯାଏ ନାହିଁ କିଛି ମଲାବେଳେ ସାଥେ  
ନୁହଁଇ ତାହା ନିଜର ।  
କରିଣ ପ୍ରଯତ୍ନ ସୁକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର୍ମ  
ଅରଜିପାରେ ଯେ ପୁଣ୍ୟ  
ଭୋଗ ହୋଇଥାଏ ତାହାର ସୁଫଳ  
ଲଭେ ଆଡ଼ା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ।  
ହୁଏ ନାହିଁ କ୍ଷୟ ସତ୍ୟ ଓ ଧର୍ମର  
ଆଡ଼ା ଅଜର ଅମର  
ଭୋଗିବାକୁ ହୁଏ ନିଜ କର୍ମଫଳ  
କର୍ମ ହିଁ ମୁକ୍ତିର ଦ୍ୱାର ।

ଉପର ବରୁଆଁ, କବୀରପୁର, ଯାଜମାନ

# ନିଜର କିଏ

ଅନୁପମା ବିଶ୍ୱାଳ

ଆସିଅଛି ଏକା ଯିବିମୁହିଁ ଏକା  
କେହି ନ ଯିବେ ମୋ ସାଥେ  
ସକାଳରୁ ସଞ୍ଜ ସଞ୍ଜରୁ ସକାଳ  
ସୁଖେ ଦୁଃଖେ ଦିନ ବିତେ ।  
ଦେଇଥିଲେ ବାସ ମାତୃଗର୍ତ୍ତେ ଯିଏ  
ସିଏ ଜଗତ ଗୋସାଇଁ  
ତାଙ୍କରି ଆଶିଷ ମିଳେ କେବେ ମୋତେ  
କେବେ ପୁଣି ମିଳେ ନାଇଁ ।  
ପିତା ମାତା ମୋର ଜନମ ଦିଅନ୍ତି  
ଭାଗ୍ୟ ତ ଅଟେ ନିଜର  
କର୍ମ କରୁଥାଏଁ ତା'ର ଭନ୍ଦୁତିରେ  
ତଥାପି ସେ ହୁଏ ଦୂର ।  
ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କ ସ୍ନେହ ଅନୁରାଗ  
ପାଇଛି ଜୀବନେ ଯେତେ  
ସ୍ଵାର୍ଥ ସହ ଯୋଡ଼ି ହୋଇଥାଏ ତାହା  
ମିଳେ ନାହିଁ ବିଧିମତେ ।



ଶାଶୁଭର ସୁଖ ଆଲୋକ ଅଛାରେ  
କରୁଥାଏ ନିତି ଗତି  
ବିଶ୍ୱାସ ଭରସା ଖେଳୁଥାଏ ଖେଳ  
ଜୁଆର ଭଙ୍ଗାରେ ମାତି ।  
ଭାବରେ ଗୁଡ଼ିତ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମୋର  
ଶୋଭା ପାଆନ୍ତି ଗଲାରେ  
କାମ ସବୁ ସବୁ ଭାବ ସରିଯାଏ  
କିଏ କାହାକୁ ପଚାରେ ।  
ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହ ଅପହଞ୍ଚି ହୁଏ  
ପୁତ୍ର କନ୍ୟାଙ୍କ ହୃଦରେ  
ମାତୃତ୍ବ ଭାବନା ପାଏ ଯେ ଯନ୍ତ୍ରଣା  
ଭାଗ୍ୟବଳ ହୀନତାରେ ।

ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବଙ୍କ ପାଖରୁ କି ଆଶା  
 କି ଆଶା ପ୍ରେମିକ ଠାରୁ  
 ରସ ଝରୁଥିଲେ ଭାବ ବଢ଼ୁଥାଏ  
 ସତେ କି ହୃଦ କନ୍ଧରୁ ।  
 ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନ ଯେଉଁଠି ଯେତେକ  
 ଶିକ୍ଷା ଦିଅନ୍ତି ସକଳେ  
 ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଯାଆନ୍ତି ଦୂରକୁ  
 ଆବଶ୍ୟକ ଯେତେବେଳେ ।  
 ବାହାର ଲୁହକୁ ଦେଖନ୍ତି ସଭିଏଁ  
 ଦେଖନ୍ତିନି ଭିତରର  
 ବିଶାଳ ସଂସାରେ କିଏ ବା ନିଜର  
 ନିଜେ ନିଜପାଇଁ ସାର ।

ସମ୍ମଲପୁର

# ନିଜର କିଏ

ନିବେଦିତା ପଣ୍ଡା

ଆସନ୍ତାକାଳିକୁ କିଏ ବା ଦେଖିଛି

ଆଜିର ସମୟ ଅତି ନିଜର ,

ସମୟ ରୁ ବଳି ଖୁସିର ମୁହଁର୍ତ୍ତ

ଜୀବନ ପାଇଁ ତ ଅତି ମଧୁର... !



ମଣିଷ ତ ଚାହେଁ ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ

ଅପ୍ରାପ୍ତ ମୃତ୍ୟୁକୁ କିଏ ବା ଚାହେଁ....

ନିଜମାନେ ଯେବେ ଶତ୍ରୁ ହୋଇଥାନ୍ତି

ପରକୁ ଆପଣା କରି ଯେ ନିଏ.... !

କିଏ ପର ଅବା କିଏ ଯେ ନିଜର

ନାହିଁ ତା'ର କିଛି ପରିମାପକ ,

ସହାନୁଭୂତିର ହାତ ଯେ ବଜାଏ

କେଉଁ ଜନମର ଥାଏ ସମ୍ମର୍କ... !

ହଜି ଯାଇଥିବା ସପନ ଗୁଡ଼ିକ

ସେଇଠି ସତର ସ୍ଵରୂପ ପାଏ,

ସେଇ ଭାବନାର ସଫଳତା ପାଇଁ

ପର ସାହଚର୍ଯ୍ୟ ପାଠେୟ ହୁଏବା

ଗୋପନ ଯାତନା ଅତୀବ ନିଷ୍ଠାର

ଭିତରେ ଭିତରେ ଦହନ କରେ...

କହି ପାରିବନି, ସହି ପାରିବନି

ମଳାଜହାନ୍ କରି ମାରେ ଅଚିରେ.... !

ସେହି ସମୟର ବୈଶାଖୀ ବେଳାରେ  
 ପର ସମ୍ମର୍ତ୍ତି ଫଳଗୁଣ ହୁଏ..  
 ଆତ୍ମୀୟ ଭାବର ମଳୟ ପବନ  
 ଅଜଣା ଭାବରେ ମନକୁ ଛୁଏଁ.. !

କରିବାକୁ ଯାହା ନିଜର ପାରେନା  
 ପରମାନେ ତାହା କରି ଦିଅଛି....  
 ସେଇଥିପାଇଁ ତ ପର ବି ନିଜର  
 ରକ୍ତ ସମ୍ମର୍ତ୍ତକୁ ପଛେ ପକାନ୍ତି... ?

ଉଙ୍ଗା ଅତୀତଟି ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଏ  
 ପର ସମ୍ମର୍ତ୍ତକୁ କରି ମାଧ୍ୟମ....  
 ନିଷ୍ଠତି ଝଙ୍ଗାରେ ସବୁ ଘଟିଥାଏ  
 ଦୁର୍ଗମ ପଥ ବି ହୁଏ ସୁଗମ... !

ରାଉରକେଳା

# ନିଜର କିଏ

ଭାସ୍କର ରାଉଡ଼

ବିଚିତ୍ର ପ୍ରକୃତି ଏ ମଣିଷ ଜାତି

ସହଜେ ଚିହ୍ନା ନୟାଏ

ନିଜ ରକତକୁ ନଚିହ୍ନଇ ତାକୁ

ସ୍ଵାର୍ଥପର ସାଜି ସିଏ ।

ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଏ ତାଙ୍କୁ

ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥରକ୍ଷା ପାଇଁ

ଜନକ ଜନନୀ କାହାକୁ ଚିହ୍ନେନି

ତାହାଙ୍କୁ ହେଯୁ ମଣଇ ।

ପଢ୍ରୀ ଛୁଆ ପାଇଁ ଖଣ୍ଡୁଆଏ ସେହି

ଇତରଙ୍କ କଥା ଭୁଲି

ନିଜେ ଛୁଆ ଧିଲା ସେ କଥା ଭୁଲିଲା

ବଡ଼ ହୋଇଅଛି ବୋଲି ।

ଭାବିଛି ନିଜର ପଢ୍ରୀ ଛୁଆ ତା'ର

ଆସିଲେ ସେହୁ କେମିତି ?

କେଉଁ ଠାରେ ଥିଲେ କା ଲାଗି ଆସିଲେ

ଏକଥା ପାରିନି ଚିନ୍ତି ।

ସଭିଙ୍କ ବଯସ ବଢ଼ିବ ଅବଶ୍ୟ

ହୋଇବେ ବାର୍ଷିକ୍ୟ ଯୁବା



ସମୟ ଆସିଲେ ତା ସନ୍ତାନ ଭଲେ

ହୋଇ ବେଟି ସେହି ବିଭା ।

ଘେନି ତା ସଂସାର ହୋଇବ ଅନ୍ତର

ସେବେଳେ କରିବ ଚିନ୍ତା

ନିଜ କରମକୁ ପାଶୋରି ତାହାକୁ

ନିଦିବ ରହି ବିଧାତା ।

ତେବେ ଯାଇ ସେହି ବୁଝିବନ୍ତି ରହି

କିଏ ସେ ଅଟେ ନିଜର

ବେଳ ତା ନଥିବ ସବୁ ସରିଥିବ

କରୁଥିବ ସେ ଚିଙ୍ଗାର ।

ଦେବମାୟୀ ଭବନ, ଶେରଗଡ଼, ଗଞ୍ଜାମ

୯୭୭୭୮୮୭୭୮୮

# ନିଜର କିଏ

କଳ୍ପନା ରାୟ

ଛୋଟ ବୟସରୁ ବାଟ କଢାଇବା

ବାପାଙ୍କର ଥିଲା କାମ

ଧୀରେ ଧୀରେ କରି ସମୟ ଗଡ଼ିଲା

ବାପା କଲେ ହରିନାମ

ଶୀଘ୍ର ଡାକି ନେଲା ଯମ

ସବୁଠାରୁ ଯିଏ ମୋ ନିଜର ଥିଲା

ସିଏ କରିଦେଲା ପର

ମାଆ ଭାଇଙ୍କୁ ମୁଁ ନିଜର କରିଲି

ଭେଟିଲି ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧ

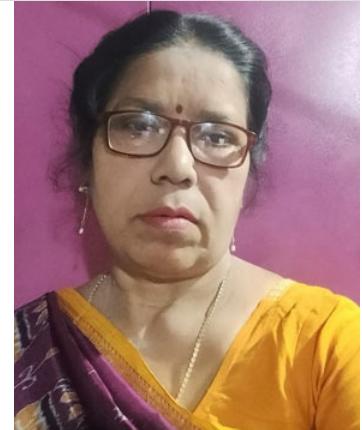
ନିଜକୁ କଷ୍ଟ ଦେଇ ତାଙ୍କର କଲି

ଘୋଟିଲା ମହା ବିପଦ

ଝିଣି ଆପାଦମସ୍ତକ

ନିଜ ନିଜ ସ୍ଥାର୍ଥ କରିଲେ ସେ ସିଦ୍ଧି

ମୁଁ ଖାଲି ଭୋଗିଲି ରୋଗ



ହାତରୁ କଙ୍କଣ ଦେଇ କିଣି ପୋଇଲି

ଦେବଦାସୀ ହେଲା ସିଏ

ଦେହ କଷ୍ଟ ଦେଲେ ନିଜର ହେଲେନି

ପୋଇଲି ଭାବନ୍ତି ମୋତେ

ଯେମିତି କୁକୁର ସତେ

କାମ କରୁଥିବି ମୁଁ ମେସିନ ପରି

ପଚାରିଲେ ନାହିଁ ସିଏ

ସାଙ୍ଗସାଥୀ ବର୍ଷବାନ୍ଦବୁ ଦୂରେ

ମୋର କର୍ମର ସଂପ୍ଲାନ

ମାଆ ଭାଇ ଛଡା ପଚାରିଞ୍ଜ କିଏ

କୁହ କିଏ ମୋ ନିଜର

ଡାକେ ମୁହିଁ ହରିହର

ନିଜ ଛଡା ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆରେ  
 କିଏ ହୋଇବ ନିଜର  
 ଭାଗରୁ ବଳକା କାମ ମୁଁ କରିଛି  
 ମୁହିଁ ପରା ଛୋଟବେଳୁ  
 ଦେଖାଣିଆ ପ୍ରେମ ଥିଲା ସେଥିପାଇଁ  
 ରୋଗ ହେଲା ମହାମେରୁ  
 ବାପାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ  
 ବାପାଙ୍କ ଅଧା କାମ ନେଲି ଗୋଟାଇ  
 ଥଇଥାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ  
 ଜୀବନ ଗଣିତ ବଡ଼ ଦଗାଦିଆ  
 ଯିଏ କରେ ସିଏ ମରେ  
 ସମୟାନୁସାରେ ରୋଗ ମୋ ବଢ଼ିଲା  
 ସେକଥା ପଚାରେ କିଏ  
 ଛୋଟବେଳୁ ରୋଗୀଏ  
 ହାତଗୋଡ଼ଦେହ ମୋର କେଁକେଁ ହେଲା  
 କୁହ ମୋ ନିଜର କିଏ  
 ଶରୀରଟା ଅଛି କଷ୍ଟ ବି ପାଉଛି  
 ଅଣଧକୁ ଖାଉଅଛି  
 ଆଣୁ ଅଣ୍ଟା ଥାଇରଏଡ଼ ବଢୁଛି

ଗୋଡ଼ ନିଜର ଭାବୁଛି  
 ତଥାପି ତାକୁ ସାଧୁଛି  
 କାମ କରୁଛି, ଆଣୁ କଷ୍ଟ ସହୁଛି  
 ଆଣୁ ନିଜର ଭାବୁଛି  
 ନଅ ବର୍ଷ ହେଲା ମାଆ ବିଛଣାରେ  
 ପାଞ୍ଜିଛୁଆ ତାର ଅଛି  
 ଏବେ ମୋର ଆଣୁ ଯେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ  
 କିଏ କରିବ ଭାବୁଛି  
 ଭଗବାନଙ୍କୁ ତାକୁଛି  
 ନେଇଯାଅ ପ୍ରଭୁ ଏଇଲାଗେ ମୋତେ  
 ଜାଣିବି ସତରେ ଅଛି  
 ଯଦି ମୁଁ ବଞ୍ଚିବି କି କର୍ମ କରିବି  
 ଗୋଡ଼ହାତ ଚଳୁ ନାହିଁ  
 ହେ ଦୟାସାଗର ମୋର କଷ୍ଟ ହରି  
 ନେଇଯାଅ ମୁଁ କହୁଛି  
 ପ୍ରାରତ୍ନ କ'ଣ ସରିନି  
 ଗଣିତ ହିସାବ ପଛପଟେ ରଖି  
 ନିଜର କର କହୁଛି

ଲଇତା, ସମ୍ମଲପୁର

# ନିଜର କିଏ

କୁମୁଦିନୀ ପତି

ବଡ଼ କଠିନ ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର

ସହଜେ ଜମା ମିଳେନା,

ଧରାକୁ ଆସିବା ଦିନରୁ ଦେଖିଛି

ସମ୍ପର୍କ କେତେ ଛଳନା ।



ଛୋଟ ବେଳେ ଯେଉଁ ବାପା ମାଆ ପରା

ଲାଗୁଥିଲେ ଅତି ନିଜର,

ବଡ଼ ହେଲା ପରେ ସେହି ବାପା ମାଆ

କିପରି ହୁଅନ୍ତି ପର ।

ବାପା ମାଆ ଛାଡ଼ି ଯେତେକ ସମ୍ପର୍କ

ସ୍ଵାର୍ଥର ଡୋରିରେ ବନ୍ଧା,

ସ୍ଵାର୍ଥ ହାସଲ ହୋଇଗଲା ପରେ

ହୁଏ କେତେ ଅସୁବିଧା ।

ସ୍ଵାର୍ଥ ଥିଲାବେଳେ ଲାଗନ୍ତି ନିଜର

ତାପରେ ତ ସାତପର,

ଏଇ ଦୁନିଆରେ ନିଜ ପର କିଏ

ଜାଣିବାଟା କଷ୍ଟକର ।

ଛଳନା ସମ୍ପର୍କ ଦିଏ କେତେ ଦୁଃଖ

ଜଣାଏ ଅନେକ କଥା,

ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବା ଲୋକ ଘୃଣା କଲେ

ଘୁରିଯାଏ ପରା ମଥା ।

ଅବିଶ୍ୱାସୀ ନର ହୁଏନା ନିଜର

ଏଇ ମରତ ଧାମରେ,

ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଯେବେ ନିଜର ଭାବିବା

ରହିବା ସିନା ସୁଖରେ ।

ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୁରଭଙ୍ଗୀ

# ନିଜର କିଏ

ରଞ୍ଜିତା ଦାଶ

ଅସ୍ତ୍ରଗାମୀ ସୁର୍ଯ୍ୟକୁ ଯଦି  
ସକାଳ ପଚାରେ  
ଏଠି ନିଜର କିଏ  
ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବ  
ତା ଉଦୟର କାରଣ ! ! ! !



ସାଗର ଯଦି ପଚାରେ  
ଝରଣା କାହିଁକି

ମୋ ସହ ମିଶିବା ପାଇଁ ବ୍ୟାକୁଳ  
ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବ  
ସେ ତା ନିଜର ! ! ! !

ଆକାଶ ଯଦି ପଚାରେ  
ଚୋପାଏ ବରଷା ଜଳ ପାଇଁ  
ମାଟି କାହିଁକି ଅଛିର  
ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବ  
ସେ ତା ନିଜର !

ସମୁନା ଯଦି ପଚାରେ  
ନୀଳ କଦମ୍ବର କଥା  
କୃଷ୍ଣ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବେ  
ସେ କେତେ ନିଜର ! ! ! !

ରାଇ ଯଦି ଭାବିବେ  
ବିରହୀ ବେଦନାର ସ୍ଵର  
କେତେ ପ୍ରଖ୍ୟାତ  
କଳାକାରୀ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବେ  
ସେ କେତେ ନିଜର ! ! !

ଫୁଲକୁ ଯଦି ପଚାରିବା  
 ତା ମଧୁର ମୁଳ୍ଲନା  
 ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବ  
 ଭ୍ରମର କେତେ ନିଜର !!!!

ମାଳିକୁ ଯଦି ପଚାରିବା  
 ବରିଚାର ଗୋପନୀୟତା  
 ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବ  
 ତା ଆତ୍ମୀୟତା କେତେ ନିଜର !!!!

ସୂର୍ଯ୍ୟ କୁ ଯଦି ପଚାରିବା  
 ତାଙ୍କ ଜଳିବାର କାରଣ  
 ସେ କଣ୍ଠ କହି ପାରିବେ  
 କଇଁ ତାଙ୍କ କେତେ ନିଜର !!!!!

ତେବେ ଏଠି ନିଜର କିଏ  
 ତ୍ୟାଗ ଆଉ ମହନୀୟତାର  
 ମୂଲ୍ୟ ଆଗରେ ସବୁ ଆପଣାରା।  
 ସେ ବର୍ଷା ହେଉକି ବସନ୍ତ  
 ସେ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ହେଉକି ଶୀତ  
 ସମସ୍ତେ ଏଠି ନିଜରା।  
 କତ ରତ୍ନ ପରେ ଯଦି ଆସେ ସମ୍ମାନ ରତ୍ନର  
 ସମ୍ମାର

ଯାଜପୁର

# ନିଜର ନିଏ

ସଂୟୁକ୍ତା ସାହୁ

ଏ କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ଦୁନିଆରେ  
କେହି ନୁହେଁ କାହାର  
ଆସିଛେ ଏକା ଯିବା ବି ଏକା  
ନ ଥିବେ କେହି ନିଜର ।  
କିନ୍ତୁ ଏଇ ସଂସାରକୁ ଆସିବା  
ବିକି ନିର୍ଦ୍ଧାରି ନିୟନ୍ତିର  
ସେ ବାଟ ଦେଖାନ୍ତି ଚାଲିବାକୁ  
ସବୁ ଖେଳ ହିଁ ତାଙ୍କର ।  
ପ୍ରଥମେ ସଂଚାର ହୁଅନ୍ତି ସଭିଏଁ  
ମାଆର ଗର୍ଭରେ  
ଏଥିରେ ତ୍ୟାଗ ଥାଏ ସମ୍ପର୍କର  
ବାପାଙ୍କ ଭୂମିକାରେ ।  
ତା'ପରେ ମାଟି ମାଆ ଛୁଇଁଥାଉ  
ଖେଳି ବୁଲି ବଡ଼ ହେଉ  
ତା କୋଳର ପାଣି, ପ୍ରକୃତି, ଖାଦ୍ୟ  
ଉପରୋଗ କରିଥାଉ ।



ବଡ଼ ହେଲା ପରେ ମାତୃଭାଷା  
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରିଚିତ କରେ  
ଆମ ଜନ୍ମଭୂମୀ ଆମ ପାଇଁ ସ୍ଵର୍ଗ  
ଆମକୁ ଗର୍ବ ଗର୍ବିତ ଭରେ ।  
ମାଆ, ବାପା, ମାଟି, ମାତୃଭୂମି ପୁଣି  
ମାତୃଭାଷା ଅତି ନିଜର  
ଜୀବନ କାଳରେ ସମ୍ପର୍କ ଗଢନ୍ତି  
ଅନେକ ସଂଖ୍ୟା ସହୋଦର ।  
ସବୁରୁ ଉର୍ଦ୍ଧରେ ପ୍ରଭୁ ପରମେଶ୍ୱର  
ସେ ହିଁ ଆମ ପ୍ରାଣ କର୍ତ୍ତା  
କର୍ମ କରିବାକୁ ଦେଇଥାଆନ୍ତି  
ସେ ହିଁ ଦେବ ବିଧାତା ।

ରାହାମା, ଜଗତସିଂହପୁର

# ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ସୁତାର

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ଝାଟି ମାଟି ଘରେ,

ଆକାଶ ଛୁଇଁବା ଭଳି ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ଅନିଜ୍ଞା ମଧ୍ୟରେ,

ଅକାରଣେ ଯାଏ ଜଳି ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ଅଜଣା ସହରେ,

ଲମ୍ବା ଏକା ରାଜପଥ ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ବେଦନା,

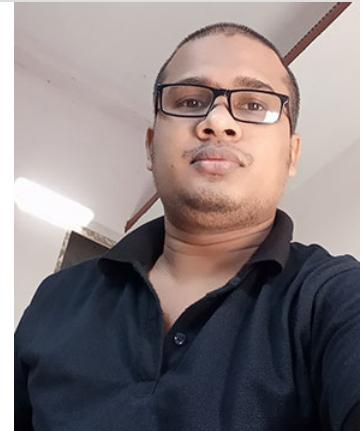
ବେସ୍ତୁରା କୋଇଲି ଗୀତ ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ଧିମା ଧିମା ଜଳା,

କେଉଁ ଦୀପରେ ସଳିତା ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ନିତି ହଜୁଆଏ,

ଭିତରେ ବି ହୁଏ ଏକା ।



ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ମରୁଦ୍ୟାନ ସମ,

ନିରାଶାରେ ଆଶା ଭଳି ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ କିଛି ପାଇବାକୁ,

ପ୍ରତିକଷଣେ ପଡେ ବଳି ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ପିଲାବେଳ ଗପ,

ବୁଢ଼ୀମାର ଉପାଖ୍ୟାନେ ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ଅନିଦ୍ରା ଆଖିରେ,

ସୁଖ ନିଦର ସନ୍ଧାନେ ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ ହତୋସ୍ତା ଶୈଶବ,

ଉଦ୍‌ବିଷ୍ୟତ ବୋଝୁ ଭରା ।

ମୁଁ ସ୍ବପ୍ନ କେବେ କଳଙ୍କିତ କାଳି,

ଅପମାନର ପସରା ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ କେବେ ନିରୋଳା ମୁହଁରେ,

ଆତ୍ମବିଶ୍ଵେଷଣ ଚିଏ ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ କେବେ ବିବସ୍ତ ଜୀବନ,

ବିପନ୍ନ ର ଆହା ହାଏ ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ କେବେ ଆୟୁଷ ପୁରେଷ୍ଠା,

ନିରଞ୍ଜର ସମୟର ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ କେବେ ସଫଳତା ଠାରୁ,

ସ୍ଥଳ ବ୍ୟବଧାନ ଦୂର ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ କେବେ ମନର ଭରଷା,

ମୁକ୍ତ ନଭ ମୁକ୍ତ ପକ୍ଷୀ ।

ମୁଁ ସ୍ଵପ୍ନ ପୁଣି ନିଜରୁ ଅଲଗା,

ନିଜ ଅପରାଧେ ସାକ୍ଷୀ ॥

ସ୍ନାତକୋତ୍ସବ ଇଂରାଜୀ ସାହିତ୍ୟ ସମ୍ମାନ ବିଭାଗ

କଟକ

ମୋ : ୯୭୭୭୭୭୭୭୭୩, ୯୧୪୭୭୮୦୮

# ଜୀବନ ସଂଧ୍ୟା

କୃଷ୍ଣଚନ୍ଦ୍ର ବାରିକ

ଅସ୍ତ୍ରଗାମୀ ରବି କିରଣ ଆହା କି ମନୋହର  
ଅସ୍ତ୍ରାଚଳ ଶୋଭା ଉପମା ନାହିଁ ତା ପକ୍ଷାନ୍ତର  
ବିହଙ୍ଗ କାକଳି ଶୁଭ୍ରୁଛି ଶତ ଶଂଖ ପ୍ରକାର  
ଲୋରୀ ଗୀତ ଗାଇ ଫେରଇ ଧରି ଗୋରୁଙ୍କ ପଳ



ତପଚାରୀ ପାଲେ ତୁଠରେ ଗାଇ ସଂଧ୍ୟା ବନ୍ଦନା  
ତୁଳସୀ ମୂଳରେ ପୁଜଇ ନବ ବଧୂ ଅର୍କନା  
ଭାଗବତ ଚୁଙ୍କୀ ମୁଖର ଆମ ଅତୀତ ଗାଥା  
ବିକଳାଙ୍କ ହେଲା ସଂସ୍କୃତି ହୋଇ ପାଣ୍ଡାତ୍ୟ ଲଥା

ହଜିଗଲେ ଘର ଚଟିଆ ହଜିଲା ତେଙ୍କି ଶାଳ  
ଖଦ୍ୟାତିକା ନେଲା ସମାଧି ଆବର ତୋଟା ମାଳ  
ଶାରୀ ଯାଇ ଫଟା ଜିନ୍ଦମଟି ଏବେ ଦେଖାଏ ଭାଉ  
ପ୍ରେମ ଭକ୍ତି ଆଉ ନାହିଁ ହେ କାଳ ସାଜିଲା ଦାଉ

ମାଆ ବାପା ଭୁଲି ମଣିଷ ଡାକିଲା ମମି ଡାତି  
ଇଂରାଜୀ କହୁଛି ବାଲୁତ ଓଡ଼ିଆ ଦେଇ ଛାତି  
ମାତୃଭାଷା ଆମ ମହାନ ଜାଣି ହେଉଛି ବାୟୁ

## ସଂସ୍କାର ବିହୀନେ ଜୀବନ ଜର୍ଜର ଶିଳା ଛାୟା

ଉତ୍ତରାୟଣରେ ଜୀବନ ଠିକ ଯୌବନ କାଲେ  
 ମନ୍ଦ କୃତ୍ୟ କରି ଅଳ୍ପାୟୁ ପଡ଼ିଛି ମାୟା ଜାଲେ  
 ମୋର ମୋର ବୋଲି ଭୁଲିଛି ସେବା ତ୍ୟାଗ ମହୁତ୍ୱ  
 ଅସ୍ତ୍ରାଚଳେ ଧାଇ ଆଚରେ ମିଥ୍ୟା କପଟ ତୁମ୍ଭ । ।

ସାରସମାଲ, ସୁବର୍ଣ୍ଣପୁର

# ନାରୀଜାତି ପାଇଁ ଆଦର୍ଶ ସୀତା

ବୀଣା ସାହୁ

ନାରୀ ଜାତି ପାଇଁ ଆଦର୍ଶ ସୀତା

ରାଜା ଉନକଙ୍କ ଦୁହିତା

ଯୁଗ ଯୁଗ ପାଇଁ ରଚିଲେ କାହାଣୀ

ସାରା ଜଗତେ ପୂଜିତା ।



ସତୀ ଶିରୋମଣି ଶ୍ରୀ ରାମଙ୍କ ଘରଣୀ

ପତି ଭକ୍ତି ପରମେଶ୍ୱରୀ,

ଶ୍ରୀକୃତିର ପରାୟଣୀ ନିର୍ମଳ ପ୍ରେମ

ପତିବ୍ରତା ସତୀ ଶିରୋମଣି ।

ଏକ ନିଷ୍ଠ ସତ୍ୟରକ୍ଷା ପବିତ୍ର ମହାନତା

ନାରୀ ଜାତି ପାଇଁ ଶିକ୍ଷା

ସଂସ୍କାର ସଂସ୍କୃତି ରିତି ନୀତି ଯେତେ

ନାରୀ ଜାତି ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷା ।

ସୀତା ଦେଲେ ସତିଦ୍ଵାର ଅଗ୍ନୀ ପରୀକ୍ଷା

ନିଜକୁ କଲେ ପ୍ରମାଣ

ବନରେ ରହିଲେ ହୋଇ ନିର୍ବାସିତା

ବିଧିର ଏ କି କଷଣ ।

ସାମାନ୍ୟ ରଜକ ରଜକି କଳି ରେ

ଓଲଟ ପାଲଟ ଜୀବନ

କଳଙ୍କିତ କଲେ ଅଯୋଧ୍ୟା ନୃପତି

ଗଲେ ବାଲ୍ମୀକି ଆଶ୍ରମ ।

ଧୈର୍ୟ ସହିସ୍ଥତା ଉଦାର ବିସ୍ତତା ଥିଲା

ମହନୀୟ ଗୁଣ ସମ୍ମନ୍ଦ୍ରିୟ

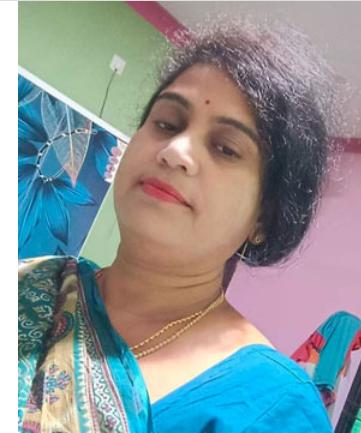
ନାରୀ ଜାତି ପାଇଁ ସତୀ ସୀତା ହିଁ

ସାକ୍ଷାତ ଉଦାହରଣ ।

# ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି ସନ୍ଧେହ ଦ୍ୱାରେ

ସରିତା ମହାନ୍ତି

ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ ରୂପେ ସୃଷ୍ଟି କଲେ ପ୍ରଭୁ  
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉପହାର ଦିଏ ମଣିଷ  
ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି ସନ୍ଧେହ ଦ୍ୱାରରେ  
ନିୟନ୍ତ୍ରି କରେ ଦେଖ ଉପହାସ ।



ସରଳ ବିଶ୍ୱାସେ ଗରଳ ଢାଳନ୍ତି  
ସାରା ଶରୀରକୁ କରେ ଅବସ  
ମଣିଷ ଭିତରେ ମଣିଷତ୍ତି ହଜେ  
ମୁଖରେ ଅମୃତ ଅନ୍ତରେ ବିଷ ।

ମିଛ ଆଶ୍ୱାସନା କରନ୍ତି ଛଳନା  
ଅନ୍ତୁଆ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦେ ଜୀବନ  
ସ୍ଵତ୍ତ ହଜିଯାଏ ଧୋକା ପାଇଥାଏ  
ଦେଖୁଥାଏ ଯେବେ ଦିବା ସପନ ।

ଆଶା ଅସୁମାରୀ ସାଜିଲା ବଇରୀ  
ବାମନ ବତାଏ ଚାନ୍ଦକୁ ହାତ  
ସ୍ଵପ୍ନ ମହଲରେ ତୋଳିଥିଲା ଘର  
ଦେଖି ହସି ଥିଲା ସାରା ଜଗତ ।

ଅମା ଅଛକାର ଘୋଟିଲା ଜୀବନେ  
ଦୁଃଖକୁ ସୁଖ ଭାବିଲି ଯେବେ  
ଆହାରେ ପ୍ରହାର ଦେବାକୁ ଅନେକ  
ଜଗି ବସିଛନ୍ତି ଦେଖିଲି ଏବେ ।

ମିଥ୍ୟା ଆଗେ ସତ୍ୟ ବନ୍ଧା ପଡ଼ି ଯାଏ  
ଆଖି ଥାଇ ଅଛ ହେବାକୁ ପଡେ  
ତ୍ୟାଗର ପାଉଣା ମିଳିଲେ ଯାତନା  
ସମ୍ପର୍କର ଡୋରୀ ଅଦିନେ ଛିଡେ ।

ଯାହାକୁ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଦେଇ ବଞ୍ଚୁଥିବ  
ପ୍ରତାରଣା ଦିଏ ସରିଲେ ସ୍ଵାର୍ଥ  
ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦଇ ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରରେ  
ସେନେହ ମମତା ତା ପାଇଁ ବ୍ୟର୍ଥ ।

କାଟି ଫିଙ୍ଗି ଦିଏ ସାହାରା ଲତାକୁ  
ସତେକି ଆଶ୍ରୟ ହୋଇଲା ଭାରି  
ଜନ ମୁଖ କଥା ନ ହୁଏ ଅନ୍ୟଥା  
ସୃତି ପୃଷ୍ଠା ଖୋଲି ହେଉଛି ଘାରି ।

ମିଠା ତାର କଥା ମିଠା ତା ସପନ  
ମୃଗ ତୃଷ୍ଣା ପରି ଧାଇଁବା ସାର  
ରୋଧିର ଝରିବ ଶୋଷ ନ ମେଣ୍ଟିବ  
ଠିକଣା ହଜିବ ହେବ ବେଘର ।

ନାହିଁ ପ୍ରତିବାଦ ନାହିଁ ଅଭିମାନ  
ଆଶାର ପ୍ରଦୀପ ଲିଭି ଗଲାଣି  
ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦଇ ସନ୍ଦେହ ଜ୍ଞାଳାରେ  
ଜ୍ଞାଳାର କାରଣ ଖୋଜୁଛି ପୁଣି ।

ମଳମ ଲେପନେ ପଡେ ନାହିଁ ଥଣ୍ଡା  
ସ୍ଵାର୍ଥର ଆହୁତି ଦେଇ କହିଲା  
କର୍ମ ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡେ  
ସନ୍ଦେହର ଜ୍ଞାଳା ନିଜେ ସହିଲା ।

କବି ଭାରତୀ ସରିତା ମହାନ୍ତି  
ବାଲିଆପାଳ, ବାଲେଶ୍ୱର

# ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରେ

ସରୋଜ କୁମାର ପଣ୍ଡା

ସମୟ ଡୋରିରେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଅଛି

ବିଶ୍ୱାସର ଭାବ ରେଖା

ମୁଣ୍ଡ ପିଠି କାନ୍ଦେ ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରରେ

ହୋଇ ନିଜେ ଅଣଦେଖା ॥



ଆଗ ପଛ ହୋଇ ସମୟର ଚକ

ଘୁରୁଥାଏ ପ୍ରତିକଣ

ତାଳ ଦେଇ ଚାଲେ ଧର୍ଯ୍ୟ ଓ ବିଶ୍ୱାସ

ସନ୍ଦେହ ଦିଏ କଷଣ ।

ସନ୍ଦେହ ଫୁଲରେ ନ ବସେ ଭୁମର

ପ୍ରୀତିରେ ନ ରଖେ ମୋହ

ଅବିଶ୍ୱାସ ନିଆଁ ଅତି ମାରାତ୍ମକ

ସମ୍ପର୍କରେ ଭରେ କୋହ ।

ବିଶ୍ୱାସରେ ଚାଲେ ଏ ସାରା ସଂସାର

ପୀରତି ରସରେ ଛଇବା

ପଢ଼ି ପଢ଼ୀ ଅବା ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା

ବିଶ୍ୱାସ ସୃଜନରେ ବନ୍ଧା ॥

ହସର ମୁଁହରେ ଦୁଃଖକୁ ଯେ ଦେଖେ

ବିଶ୍ୱାସ ରଖ ତା ଠାରେ

ରାଗ ଅନ୍ତରାଳେ ଭଲ ପାଇବାକୁ

ଅନୁଭବେ ଜାଣିପାରେ ।

(ଧର୍ମଗତ, କଳାହାଣ୍ଡ)

# ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରେ

ସନ୍ତୋଷ କୁମାର ପାତ୍ର

ଏହି କଳିୟୁଗ ଅନ୍ତିମ ସମସ୍ତେ

ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟେ କଳି

ବିଶ୍ୱାସର ଭାବ କମିକମି ଯାଏ

ସନ୍ଦେହ ମାରୁଛି ତାଳି...

ବିଶ୍ୱାସ ଭରସା ନିରିତ୍ତ ସମ୍ପର୍କ

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକା କରେ

ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରରେ ବିଶ୍ୱାସ ହାରୁଛି

ବଞ୍ଚିଥାଇ ନିତି ମରେ...

ସମର୍ପଣ ଭାବ ପରିହାସ ଭଲି

ପଢ଼ି ପଡ଼ୁଥିଲୀ ମଧ୍ୟେ ବାଦ

ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ରହୁନି ବିଶ୍ୱାସ

ଉଭୟଙ୍କ ମନେ ଖେଦ....

ବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟରେ ନାହିଁ ଯେ ଶକତି

ସନ୍ଦେହ କରୁଛି ନାଶ

ସନ୍ଦେହର ମନ ସ୍ଵାର୍ଥରେ ବିକଳ

ବିଶ୍ୱାସରେ ଦେଇ ବିଷ....



ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରମାଣେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ବିଚାର

ସନ୍ଦେହ ମାରୁଛି ବାଜି

ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରରେ ଏ କଳି କାଳକୁ

ବିଶ୍ୱାସ ଯାଉଛି ହଜି....

ଶାସକ ଶାସିତ ଶାଶ୍ଵତ ସମ୍ପର୍କେ

ସୁସମ୍ମନ୍ଦ୍ର ରହୁ ନାହିଁ

ସନ୍ଦେହ ପାଖରେ ବିଚରା ବିଶ୍ୱାସ

ହାରିଯାଏ କାହିଁପାଇଁ....

ସନ୍ଦେହ ଭିତରେ ଅବିଶ୍ୱାସ ଘୃଣା

ବିଶ୍ୱାସକୁ ନ୍ୟାୟ କାହିଁ

ସନ୍ଦେହ ଦ୍ୱାରରେ ବିଶ୍ୱାସ କାନ୍ଦୁଛି

ତା'ପ୍ରତି ଦରଦ ନାହିଁ....

ଗାନ୍ଧୀ ନଗର, କୋରାପୁଟ

# ସଞ୍ଜୀ ଗୋ କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା

ସୁହଂସ ଭୋଇ

କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା

ସହି ହେଉ ନାହିଁ କହି ହେଉ ନାହିଁ

ସଞ୍ଜୀ ଗୋ ଅକୁହା ମରମ ବ୍ୟଥା

କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା



ହାଟ ବାଟେ ନଟ ଜଗୁଛି ନିତି

ଏକୁଟିଆ ଦେଖି ଭାଷେ ପୀରତି

ଯେତେ ବୁଝେଇଲେ ହେଉଛି ଅବୁଝା

ବୁଝେଇ ବୁଝେଇ ହେଲିଣି ଅଥା

କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା

ତା ମୁହଁରେ ଲାଜ ସରମ ନାହିଁ

ଗାଧୁଆ ଘାଟରେ ରହୁଛି ଚାହିଁ

ପିନ୍ଧିଲା ବସନ କରୁଛି ହରଣ

ଜାଣି ହଇରାଣ କରେ ଅଯଥା

କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା

ବଙ୍ଗୀ ବଜେଇ ଦଉଛି ତାକି

କୁଞ୍ଜିବନେ କାହୁଁ ରହୁଛି ତାକି

ଯାଇ ପାରୁନାହିଁ ରହି ପାରୁନାହିଁ

କି କରିବି ଘୁରି ଯାଉଛି ମଥା

କି କହିବି ଶ୍ୟାମ କଥା

ପହଣ୍ଡି, ବରଗଡ଼

# ସ୍ଵାର୍ଥପର

ସିଙ୍ଗେଶ୍ୱର ତ୍ରୀପାଠୀ

ଏ ଦୁନିଆରେ ଏମିତି  
ଅନେକ ବ୍ୟକ୍ତି ଧାଆନ୍ତି  
ଏ ଜୀବନ ନାଟକରେ  
ଏମିତି ଅନେକ ଚରିତ୍ର ଧାଆନ୍ତି



ସେମାନେ ତୁମ ସୁଖରେ ନଥାନ୍ତି  
ସେମାନେ ତୁମ ଦୁଃଖରେ ବି ନଥାନ୍ତି  
ଡାକିଲେବି ଆସନ୍ତିନି  
ହେଲେ କେବେକେବେ  
ବିନା ନିମନ୍ତ୍ରଣରେ ଆସି ପହଞ୍ଚନ୍ତି  
ଅତି ନିକଟରେ  
କେବଳ ତାଙ୍କ ନିଜ ସ୍ଵାର୍ଥରେ ।

ତୁମେ ବୁଡ଼ିଗଲେ କି ଭାସିଗଲେ  
ତାଙ୍କର ଯା ଆସ ନଥାଏ  
ସେମାନେ କିଛି ଶୁଣନ୍ତିନି  
କେବଳ ଶୁଣାନ୍ତି  
କିଛି ବୁଝନ୍ତିନି କେବଳ ବୁଝାନ୍ତି ।

ଗର୍ବୀ ଅହଙ୍କାରୀ  
ଖାଲି ମୁଁ ମୋର ହୋଇ  
ଚାଲିଥାଏ ତାଙ୍କ  
ସାରା ଜୀବନର ବାଟ ।  
ସେ ନିଜକୁ ଭାରି ଜ୍ଞାନି  
ଆଉ ଅନ୍ୟକୁ ଭାବନ୍ତି ଭାରି ଛୋଟ ।

ସେଭଳି ଲୋକକିନ୍ତୁ ନୁହଁନ୍ତି କାହାର  
ଅନ୍ୟର ଶିରି ଦେଖି ପାରୁନଥିବା  
ସେମାନେ ଗୋଟେ ଗୋଟେ  
ବଡ଼ ସ୍ଵାର୍ଥପର ।

ଖୋଜିବା

# ଅଁଳା ମହତ୍ୱ

ମଧୁସ୍ତିତା ସାହୁ

ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଭାବେ ଅଁଳା ମାଳ ପୁଣ୍ଡିତ,  
ରାଧାଦେବୀଙ୍କର ପାଦେ ସୁଶୋଭିତ,  
କାର୍ତ୍ତିକ ଶୁକ୍ଳ ନବମୀ,  
ଶୁଦ୍ଧ ଜନ ପାଳନ ଅଁଳା ନବମୀ ॥  
ପୁଣ୍ୟ ତପ ତିରେ ମହତ୍ୱ ମାସରେ,  
କାର୍ତ୍ତିକ ମାସର ପ୍ରଭାତ ବେଳାରେ  
ସ୍ନାନ କରି ଦେବ ପୃଜା,  
ଉଚ୍ଛିତ ଅର୍ଦ୍ଧ ଅର୍ପଣରେ ସାଜସନ୍ଧା ॥  
ତୁଳସୀ ଅଁଳା ମୂଳରେ ଖୋଟିଚିତା,  
ହବିଷ କରିବାକୁ ବାଲୁକା ପୋଡା,  
ନିରାଢ଼ମ୍ବର ଭୋଜନ,  
ମୈତ୍ର ସଙ୍ଗାତ ଏକତ୍ରିତ ଧ୍ୟାନ ॥



ଉଗତେ ସାର ଉତ୍ତମ ଫଳମୂଳ,  
ଅଁଳା ଅଟଇ ବିଶେଷ ଗୁଣୀ ଫଳ,  
ସର୍ବସିଙ୍ଗ ଔଷଧୀୟ,  
ମହାନ୍ ବୈଦ୍ୟ ରୂପରେ ପୂଜନୀୟ ॥  
ପ୍ରତ୍ୟେହ ହଳଦୀଜଳଦାନ ମୂଲେ,  
ଘୃତଦୀପ ଅର୍ପଣ ଉଚ୍ଛିତାବ ତିଳେ,  
ମାତା ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବିରାଜିତ,  
ପ୍ରତିଗୃହେ ଶୁଭାର୍ଣ୍ଣବାଦ ସ୍ନାପିତ ॥

ବ୍ରହ୍ମ ନଗର ପ୍ରଥମ ଗଳି, ବ୍ରହ୍ମପୁର,  
ଜିଲ୍ଲା-ଗଞ୍ଜାମ, ଓଡ଼ିଶା  
ମୋ-୯୩୪୮୭୮୪୦୭

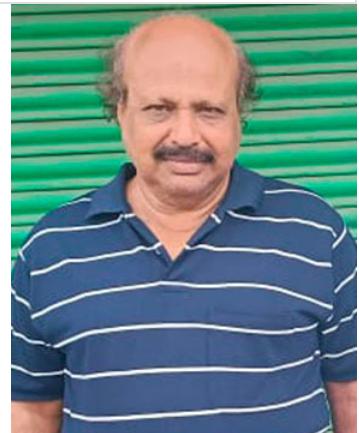
# ଦୀପଂ ଜ୍ୟୋତି

ଦେବାଶିଷ ଚନ୍ଦ୍ରର୍ତ୍ତୀ

ଦୀପ

\*\*\*\*\*

ଦୀପଟିଏ ଆମେ ଜାଳିଦେଲେ ସିନା  
ଅନ୍ଧାର ଯାଏ ଛାଆଁ କୁ ଘୁଣ୍ଡି  
ଲାଭ କଣ କୁହ ହୃଦ ଅଗଣା ରେ  
ଅନ୍ଧାର ଯଦି ଖେଳୁଛି ପୁଚି ?



ଆଲୁଅ

\*\*\*\*\*

କେଉଁ ଲାଭ ସତେ ମିଳିବ କାହାକୁ  
ଚଉଦିଗ ଗଲେ ଆଲୁଏ ଭରି  
ବିବେକ ପ୍ରଦୀପ ପାରୁନାହିଁ ଯଦି  
ହୃଦୟ ତିମିରେ ଆଲୁଅ ଭାଲି ?

ପିଣ୍ଡେଇ

\*\*\*\*\*

ବଡ଼ବଡୁଆ ଙୁଁ ଡାକି କେଉଁ ଲାଭ  
ମିଳିବ କୁହନି ପିଣ୍ଡେଇ ଜାଳି  
ହୃଦୟ ଆମର ସାଜିଅଛି ଯେବେ  
ଅବିବେକିତା ର ଅନ୍ଧ ଗଲି ?

## ଆକାଶଦୀପ

\*\*\*\*\*

ପୁଣ୍ୟ କି କେହି ଅରଜି ପାରିଛି  
 କାର୍ତ୍ତିକ ରେ ଜାଲି ଆକାଶଦୀପ  
 ସ୍ଥାର୍ ପଞ୍ଜୁରୀ ରେ ମନ ପକ୍ଷୀ ସଦା  
 କରୁଥାଏ ଯଦି ମନସ୍ତ୍ଵାପ ?

## ରାବଣ

\*\*\*\*\*

ଅଯୋଧ୍ୟା କୁ ଆଜି ଫେରିଥିଲେ ରାମ  
 ରାବଣ ନିଧନ କରିବା ପରେ  
 କି ଲାଭ ରାବଣ ଆଶ୍ରା ପାଇକି  
 ରହିଅଛି ଯଦି ଆମ ଭିତରେ ?

ମଣ୍ଡଳୀ, କେନ୍ଦ୍ରର ଗତି

ମୋ - ୯୮୩୭୭୫୭୩୫୫୫

# ବଞ୍ଚିପାରିବିନି ତୋ ବିନା ସାଥୀରେ

**ତପନ କୁମାର ବେହେରା**

ତୋ ବିନା କି ବଞ୍ଚି ପାରିବି ସତେ ଆଉ ମହୀରେ  
ପ୍ରବଳ ଉତ୍ତାପେ ସନ୍ତ୍ରାପ ଦିଏ ଦେହ ଦହିରେ ।



ଗଲାଦିନୁ ଛାଡ଼ି ମୋହର ଘର ବାଡ଼ି ଅଗଣା  
ମରୁଭୂମି ବୋଧ ହୁଅଇ ବାଟ ହୁଏ ମୁଁ ବଣା ।

ଉନନୀ ଭଗିନୀ ପ୍ରେମିକା ମୋର ଜାୟା ତୁ ଥିଲୁ  
ମନ୍ଦ ମନ୍ଦ ପବନରେ ଛାଇ ବିଞ୍ଚି ଦେଉ ଥିଲୁ ।

ଫୁଲ ଫଳରେ ନିବାରୁ ଥିଲୁ ମୋ ପେଟର କୁଧା  
ଅମ୍ବଜାନ ଟିକେ ଯୋଗାଇ ହରୁଥିଲୁ ମୋ ବାଧା ।

ରହିଥିଲୁ ବୋଲି ମୋ ଘରେ ଆସୁଥିଲା ମୌସୁମୀ  
ଦେଇ ହସଖୁସି ଫେରି ଯାଉଥିଲା ମୋ ତନ୍ତୁ ଛୁଇଁ ।

ତୋ ବିନା ଆସେନା ମୌସୁମୀ ଆଉ ମୋ ଗାଆଁ ଦେଇ

ଉଲମ୍ବ ପଦେ ଯାଏନା ମୋର କାନରେ କହି ।

ଲଘୁଚାପେ କରି ଭରଷା ଅଛି ଶୂନ୍ୟ କୁ ଚାହିଁ  
ସତେକି ବଞ୍ଚିବି ତୋ ବିନା ଆରେ ମୋ ପ୍ରାଣସହୀ ।

ଘେନି ଆସେ ସ୍ଥତି ହୃଦୟେ ତୋର ଅବର୍ତ୍ତମାନ  
ଶୂନ୍ୟରୁ ଅନଳ ବରଷେ ମାରେ ଖୋଜି ପବନ ।

ଦୂରଭାଷ - ୨୦୦୮୧୮୮୩୪୭

କାନପୁର, ନରସିଂହପୁର, କଟକ

# ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ

ରାମ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ଉଗବତ କୃପା ଜଡ଼ିତ  
ମଣିଷର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ  
ଯହିଁରେ ହୃଦୟ ଭରେ  
ଶାନ୍ତିର ଅସୀମ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ।।



ଭୌତିକ ଦୁନିଆରୁ ମୁକ୍ତ  
ମଣିଷର ମନ ଓ ଜୀବନ  
ଲଭିବାକୁ ଗଢ଼ି ଏକ  
ଦିବ୍ୟ ଅମରତ୍ତ୍ଵ ଜୀବନ ।

କଳିଯୁଗେ ମାୟା କବଳିତ  
ସଂସାର ସାଗର ଦେଉ  
ସ୍ଥାର୍ଥ, ମୋହ ସଂସାର ଗଢେ  
ଜୀବନେ ପାପର ଛତ ।

ଦିବ୍ୟ ଜୀବନ ଅଭିଲାଷା  
ମିଳିବ ଇଶ୍ଵରଙ୍କ ଶରଣେ  
ଯହିଁରେ ରହିଥାଏ ମଥା  
ତାଙ୍କର ଦୁଇ ଶ୍ରୀଚରଣେ ।

ଦିବ୍ୟ ଜୀବନେ ଥାଏ  
ପରମ ଆନନ୍ଦର ବର୍ଣ୍ଣନା  
ଯହିଁରେ ପ୍ରତି ମୁହଁତେ  
ଦୁଃଖର ନ ଥାଏ ଭାବନା ।

ସୁକରପଡ଼ା, କଟକ

# ସ୍ଵତି ହଉଳା ଦିନର

ଆକାଶ ରଣ

ବାପ ! ରେ, ନିଦୁଆ ମଣିଷ  
ଶୋଇବୁ ଆଉ କେତେ ଦିନ  
ଶୋଇ ଶୋଇ ମନ ବୁଝିଲାନିକି  
ଚେଇଁବୁ ଆଉ କେଉଁ ଦିନ ॥

ମନେ ପଡ଼ୁନି କି ତୋର  
ପୂରୁବ ପୂରୁଷ କଥା  
ରାତି ନ ପାଉନୁ  
ବିଲକୁ ଯାଉଥିଲେ ସଦା ॥

କୁକୁଡ଼ା ଡାକିଦେଲେ  
ହଳନଙ୍ଗଳ ଧରି କରେ  
ଚାଷଜମି କୁ ଚିରି  
ଦେଉଥିଲେ ଦୁଇ ବାହୁ ବଲେ ॥

ସୁରଜ ଉଦୟ ହେଇନି ବୋଲି  
ଶୋଇ ଦଉଛୁ ନିଦ ବଲେ

ଉଠିବାକୁ ମନ ହେଉନି  
କି ସପନ ରାଇଜ କାଲେ ॥

ଉଠିବାକୁ ମନ ମାନୁ ନାହିଁ  
ବୋଲି ଉଠୁଛୁ ଯେଉଁ କାଲେ  
ଚିଲ ଶାଗୁଣା ପଶୁ ପକ୍ଷୀ  
ସବୁ ଲୁଚନ୍ତି ସେହି ରବି ବିକଲେ ॥

ଦେଖି ଶୁଣି ଜାଣି  
ଅଜଣା ରହିବୁ ଆଉ କେତେ ଦିନ  
ପୂରୁବ ଗୌରବେ ପୂରୁବ ମାନେ  
ପଡ଼ୁ ନାହିଁ କିରେ ତୋର ଧ୍ୟାନ ॥

# କାଳିଆ ଚୋର

ବିନୟୁନନ୍ଦ ବନ୍ଧୁସ୍ୟ

ଆଞ୍ଜୁଲେ ପ୍ରେମର ଏତେ ମୂଳ୍ୟ ଯଦି  
ସାଗର ପରାଏ ଲାଗେ,  
ଉଁବନ ସାରା ଯେ ପ୍ରେମ ଦେଉଅଛି  
ତାକୁ କିଆଁ ଏତେ ମାଗେ,  
ଯୁଆଡ଼େ ଯାଏଁ ସେ ଉଗେ,  
ଆସିବା ବେଳକୁ ହାଣ୍ଡିପରି ମୁହଁ  
ଦେଖିଲେ ପାଖରୁ ଭାଗେ ॥



ଚିମୁଟେ ପ୍ରେମରେ ସହର ଜଳୁଛି  
ହଣା କଟା ଯାଏ କଣ୍ଠ,  
ମାଠିଆଏ ପ୍ରେମ ଅଜାତି ଦେଇଛି  
ସାଇ ପଡ଼ିଶାକୁ ବାଣୀ,  
ହୋଇଲେ ନିଅଣ୍ଟ ଅଣ୍ଟ,  
ପରିବାର ଲୋକେ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି  
ସତେ କି ପୁରୁଣା ଖଣ୍ଟ ॥

ସମୁଦ୍ରେ ପ୍ରେମରେ ଅନେକ ଜୁଆର  
ମଥା ପିଟେ ବେଳା ଛୁଇଁ,  
ଛିରତା ନ ଥାଏ କେବେ ବଡ଼ ଛୋଟ  
କେବେ ଯାଏ ଦୁରେ ଧାଇଁ  
ପ୍ରେମ ଅଢ଼େଇ ଅକ୍ଷର ,  
ଅଢ଼େଇ ଦିନିଆ ଭାବ ଦିଆନିଆ ସତେ କେ  
କାଳିଆ ଚୋର ।

# ମୋ ଅସ୍ତ୍ରତ୍ତ

ମନାକିନୀ ପାଢ଼ୀ

ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ ବୋଲି

ଚିନ୍ତାରେ ନିମଗ୍ନା ହୁଏ

ସତେକି !!! ତୁମ ଦୁଃଖରେ

ମୁକୁଳି ପଡ଼ୁଥିବା ଲୁହ ଟୋପେ

ମୁଁ ..... ॥

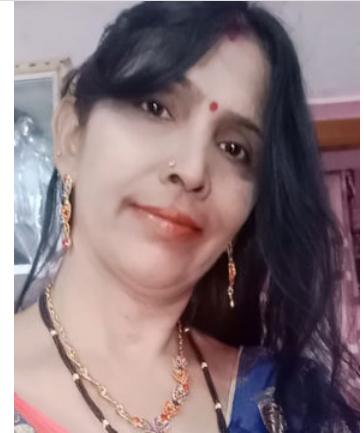
ତୁମ ସୁଖ ପାଇଁ ଦୀପଟିଏ ଜାଳୁଥିବା

ଶୁଭଲଗ୍ନା ମୁଁ

ତୁମ ସୁଖର ବିସ୍ତୃତି ପାଇଁ

ନିଜକୁ ସଜାତି ରଖୁଥିବା

ବିଦ୍ୱାଟିଏ ମୁଁ ..... ॥



ମୋ ପାପର ଅନ୍ଧାରୀ କୋଠରୀରେ

ତୁମକୁ ଖୋଜୁଥିବା

ପାଷାଣୀ ଅହଲ୍ୟାଟିଏ ମୁଁ

ମୋ ପାପରେ ପୁଣ୍ୟରେ

ଅବା ପ୍ରାର୍ଥନାରେ

ତୁମକୁ ହିଁ ମାରୁଥିବା ଆତ୍ମାଟିଏ

ମୁଁ ..... ॥

ସଂପର୍କର ଭୁଇରେ

ଲଞ୍ଛାର ଆହୁତି ଦେଲାପରେ

ଏ ସ୍ନାନୀ ହିଁ ଜାଣିଛି

ତୁମେ ହିଁ ମୋ ଅସ୍ତ୍ରତ୍ତ

ଗୋଟିଏ ସଂପର୍କର

ଅବା ପ୍ରତିଟି ଜନ୍ମର । ।

ଆଉ..... ମୁଁ..... ?

ତୁମର ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରତି ଅବସ୍ଥାର

ଯୁଗ ପରେ ଯୁଗ

ଶତାବ୍ଦୀ ପରେ ଶତାବ୍ଦୀ

ମୋ ଅସ୍ତିତ୍ବକୁ ଜାବୁଡ଼ି ଧରେ

ଅନାବିଲ ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ୍ଷା କରିଥିବା

ପୂଣ୍ୟତୋୟା ଏ ଜନ୍ମରେ

ମୁଁ..... ।।

ଆଧ୍ୟାପିକା, ପଡ୍କପୁର, ବରଗଢ଼

ପିନ୍ ୭୭୮୦୩୭

# ଶିଶୁ ଦିବସ

ଦେବେନ୍ଦ୍ର ନାୟକ

ଶିଶୁ ଦିବସର ଭାବ ଏମିତିକା

ଶିଶୁଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ

ଚାଚା ନେହେରୁ ନିଜ ଜନ୍ମଦିନକୁ

ପାଳିଲେ ଶିଶୁ ଦିବସ ।

ଶିଶୁ ମାନଙ୍କୁ ଯେ ଏତେ ସ୍ନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା

ଦେଉଥିଲେ ହୃଦୟରୁ

ନଭେମ୍ବର ଚଉଦରେ ମନେପଡ଼େ

ଶିଶୁ ଦିବସ ଭାବରୁ ।

ଶିଶୁ ମାନେ ଆମ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟର ବୋଲି

ଦୃଢ଼କଣ୍ଠେ କହୁଥିଲେ

ତାଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ସ୍ନାନ୍ୟ ଶିକ୍ଷା କଥା

ଭୁଲ ନାହିଁ କେବେ ହେଲେ ।

ଆଜିର ଶିଶୁ କାଲିର ନାଗରିକ

ପାଇବ ସେ ଅଧିକାର

ଶାରୀରିକ ମାନସିକ ଦକ୍ଷତାକୁ

ବଢାଇ ଦିଆ ତାଙ୍କର ।



ଦେଶ ସେବାପାଇଁ ମାଟିର ମଣିଷ

ଲଢ଼ିବେ ମାଟି ମାଆ ପାଇଁ

ଆମ ଦେଶେ ଶାନ୍ତି ଶୃଙ୍ଖଳା ରହିବ

ତାଙ୍କର ଦୃତୋକ୍ତି ପାଇଁ ।

ଏହି ଦିନ ସବୁ ବିଦ୍ୟାଳୟ ମାନ

ହୁଏ ଉସ୍ତବ ମୁଖର

ଖେଳ କୁଦ ସାଂସ୍କୃତିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ

ମିଷ୍ଟାନ୍ତ ଭୋଜନ ସାର ।

ଖୁସିରେ ନାଚନ୍ତି ଶିଶୁଏ ଆଗରୁ

ଆସିଲେ ଏହି ଦିବସ

ପ୍ରଥମ ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ନେହେରୁଙ୍କୁ

ପୂଜିବେ ହୋଇ ଦରଷ ।

ମିଶ୍ରଆଣୀ, ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୂରଭଙ୍ଗ

# ଶିଶୁ ଦିବସ

ଡଃ ତାନଶ୍ରୀ ପାଣିଗ୍ରାହୀ

ନଭେମ୍ବର ମାସ

ଚଉଦ ତାରିଖ

ଆସଇ ଶିଶୁଦିବସ

ବିଦ୍ୟାଳୟେ ଥାଏ

ଗହଳ ଚହଳ

ଶିଶୁଙ୍କ ଖୁସି ବିଶେଷ...



ଜବାହାରଲାଲ

ନେହେରୁ ଧିଲେ

ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଦେଶର...

କହୁଧିଲେ ସଦା

ଶିଶୁମାନେ ହିଁ ତ

ଦେଶର କର୍ଣ୍ଣଧାର...

ନୃତ୍ୟ ଗୀତ ଆଦି

ସଂଗୀତ ବକ୍ତ୍ତା

ହୁଏ ପିଲାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ...

ଚାଚା ନେହେରୁଙ୍କ

ଉନମ ଦିନଟି

ଶିଶୁଦିବସ ନାମରେ...

ଗୋଲାପ ଫୁଲକୁ

ଅତି ସରାଗରେ

ରଖିଥିଲେ ସେ ପାଖରେ...

ଶିଶୁମାନେ ତାଙ୍କ  
ଅତି ଆପଣାର

ରଖିଥାନ୍ତି ହୃଦୟରେ...

ଶିଶୁଟିର କୁନି

ଦରୋଚି ଭାଷାରେ

କହେ ମନଜିଣା କଥା...

ନେବା ତା ଯତନ

ଦେଇ ମନ ପ୍ରାଣ

ହେବ ସେ ଜଗତଜିତା...

ବରଷକ ପରେ

ଆସେ ଯେବେ ଥରେ

ପବିତ୍ର ଶିଶୁ ଦିବସ

ଖୁସିରେ ନାଚନ୍ତି

ପିଲାଏ ପାଳନ୍ତି

ସେହି ଦିନଟି ବିଶେଷ ॥

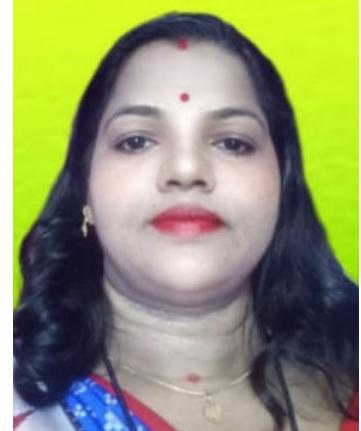
ବାଲେଶ୍ୱର

ମୋ -୯୩୩୭୩୦୪୧୫୪

# ବାତ୍ୟା ପରର ସକାଳ

ରଣ୍ଜିତା ନାୟକ

ସକାଳ ପହରୁ ଅଛୁ ଅଜା ବସି  
ଏକା ଏକା ଗପୁଛନ୍ତି  
ହାଏରେ ବାତିଆ କାହିଁକି ନହେଲୁ  
ମୋ ରାଗଚଢ଼ି ଯାଉଛି ॥



ମୁଁ ଯାଉଥିଲି ଅଜାଙ୍କର ଗାଳି  
ପଡ଼ିଗଲା ମୋ କାନରେ  
ନଖଘଣିଘଣି ଲୁଚିକି ଶୁଣିଲି  
ଠିଆ ହୋଇ ଦୋକାରୀରେ ॥

ତୋ ବାଟକୁ ଚାହିଁ ବସିଥିଲି ମୁହିଁ  
ଆମ ଗାଆଁକୁ ହେଲୁନି  
କାହିଁକି ଧାମରା ପଳେଇ ଗଲୁରେ  
ମୁଁ ଆଉ ଖଟିପାରୁନି ॥

ହୁଁକାର ପବନେ ମେଘ ବରଷାରେ  
ଘରଦ୍ୱାର ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ  
ବଢ଼ିଆ ରିଲିପି ମିଳିଥାନ୍ତା ମୋତେ  
ଖାଇଥାନ୍ତେ ମୋର ପିଲେ ॥

ପାନବରଜଟା ଭାଙ୍ଗ ଯାଇଥିଲେ  
ସହାୟତା ମିଳିଥାନ୍ତା  
ଅଞ୍ଚିମ କିଣିବା ଖରଚ ମୋହର  
ଛଅ ମାସ ପାଇଁ ହୁଅନ୍ତା ॥

ଡାଲିଚାଉଳ, ମହଣବତୀ, ଲୁଗା

ଅଟା, ପାମଲିନ୍ ତେଲ

ତୁଡା, ଚିନି, ମକାଗୁଡ଼, ଦିଆସିଲି  
ମିଳିଥାନ୍ତା କେତେ ଭଲ ॥

ହେଲିକାପଟର ମୋ ବର୍ଜ ବାଡ଼ିରେ  
ଏକୁଟିଆ ମୋତେ ଦେଖି

ଅଜାତି ପକାଇ ଯାଇଥିଲା ପୁଲା  
ନଖିବୋଉ ଥିଲା ସାକ୍ଷୀ ॥

ପରିଶ ବରଷ ହେଲାଣି ଦାନା ତୋ  
ବଡ଼ଭାଇ ଆସିଥିଲା

ହୁମୁଡ଼ି ଘରକୁ ନେଲା ନୁଣାପାଣି  
ଇନ୍ଦିରାବାସ ମିଳିଲା ॥

ମୋ ପାଲ, କମଳ ଚିରି ଗଲା ସବୁ  
ଘୋଡ଼େଇ ହେବାକୁ ନାହିଁ  
ଦାନା ଆସିଥିଲେ ଦାନା ମିଳିଥାନ୍ତା  
ସେତକ ଗଲା ଉଭେଇ ॥

ଓଦା ଜାଳ କୁଣ୍ଡେ ଥୋଇ ନକ୍ଷୀବୋଉ

ଶୁଣିଲା ଅଜାଙ୍କ ବୋଲି

ପୋଡାମୁହାଁ ନିଉଛୁଣା ମରଦର

ହାତ କାହିଁକି ଧରିଲି ॥

ଅକର୍ମା କୁତିଆ ଅଞ୍ଚିମଞ୍ଜିଆର

କିଛି ଆଉ କାମ ନାହିଁ

ସରକାର ଦେବ ରିଲିପି ଚାଉଳ

ବାଡ଼ିପୋଡା ରହ ଚାହିଁ ॥

ହାତେ ଠେଙ୍ଗାଧରି ଅଜା ଗୋଡ଼େଇଲେ

ବଦମାସି ଆଜି ରହ

ଦି ପହାରେ ଦେବି ତୁ ମୋତେ ସୋଦିଲୁ

କାହିଁକି ଶଗୁର ହୁଅ ॥

କାନି ଘୁଷୁରୁଚି ଆଜି ଦଉଡୁଛି

ଅଣନିଶ୍ଚୟାସୀ ସେ ହୋଇ

ଲୁଚି ଦେଖୁଥିଲି ଅସମ୍ବାଳ ଛିତି

ଆଇକୁ ଧରିଲି ଯାଇ ॥

ମୁଁ କହିଲି ଅଜା ମାରି ଗୋଡାଉଛ  
 କାହିଁକି ଆଇକୁ ମୋର  
 ବାତ୍ୟା ଗଲାବୋଲି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି  
 ପଡୋଣୀ ଗାଁ ସହର ॥

କେତେଯେ ନିଜସ୍ଥ କେତେଯେ ରାଜସ୍ଥ  
 ହୋଇଥାନ୍ତା ସବୁ କ୍ଷୟ  
 ଶାରଳା ଦୟାରୁ ଦାନା ଆସିଲାନି  
 ତୁମର ମନ ଅଧୟ ॥

ବୁଝେଇ ଦେବାରୁ ଅଜା ଶାନ୍ତି ହେଲେ  
 ଆଇ ପଶିଲା ଘରକୁ  
 କହିଲା ନାତିଆ ଭଲକି ବୁଝେଇ  
 ଦେଏ ସେଇ ବୁଦ୍ଧାଟାକୁ ॥

ଅଜୁ ଅଜାପରି ସହାୟତା ପାଇ  
 ଚାହିଁନାରେ ଭାଇ କେହି  
 ଆଇ ପରି ନିତି କର୍ମ କରୁଥିବା  
 ରାଇଜ ଯିବ ଆଗେଇ ॥

# ସିନ୍ଧୁମୁଢ଼ା ପତି ହେ ଜଗନ୍ନାଥ

ଉପେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ବନ୍ଦୀଆ

(ଗୀତି କବିତା)



ଶ୍ରୀ କ୍ଷେତ୍ରର ବାସୀ ସିନ୍ଧୁମୁଢ଼ା ପତି  
ବିଶ୍ୱ ବ୍ରଦ୍ଧାଣ୍ଟ ଠାକୁର  
ହରି ପ୍ରାଣ ହାରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯା' ପୂଜାରୀ  
ରୂପ ମୟ ଏ ସଂସାର ।୧।

ରମେ ରାଜ ରସ ମଧ୍ୟେ ଆଦି ରସ  
ଛୁଏ ତାଙ୍କର ଶୃଙ୍ଗାର  
ମିଳନ ଭକ୍ତରେ ଛଙ୍ଗା ତା ଅପାରେ  
ରସିକ ପଣେ ପ୍ରବର ।୨।  
ଭକ୍ତେ ବନ୍ଧା ଭାବ ଭାବର ସ୍ଵଭାବ  
ଭାବର ଅଭାବେ ଦୂର  
ଭାବର ବାରଣୀ ପାହାର ତାଙ୍କର  
ମହା ପ୍ରସାଦ ଭାବର ।୩।

ରଡ୍ବୁ ସିଂହାସନେ ନୀଳାଚଳ ଧାମେ  
ଭାଇ ଭଉଣୀ ସଙ୍ଗର  
ବିଶ୍ୱ ବିଚାରକ କରଛି ବିଚାର  
ନାହିଁ ଓକିଲ ତାଙ୍କର ।୪।  
କୁହେନାହିଁ ମିଛ ନିଏ ନାହିଁ ଲାଞ୍ଜ  
ରଖନ୍ତି ସବୁ ଖବର  
ବାଦି ପ୍ରତିବାଦୀ ଶୁଣିଣ ଗୁହାରି  
ଦିଅନ୍ତି ନିଷ୍ଠତି ତାର ।୫।

ନାହିଁ ଉଜ ବାଚ ସାମ୍ୟ ମୈତ୍ରୀ ଶାନ୍ତି

ନାହିଁ ଭେଦାଭେଦ ତାର

ନିଜା ଅପବାଦ ବାଦ ପ୍ରତିବାଦ

ହୃଦୟେ ନ ଥାଏ ତର ।୩।

ଯେତେ କଲେ ପୂଜା ଦୋଷୀଙ୍କୁ ହିଁ ସଜା

କରନ୍ତି ନାର୍ଯ୍ୟ ବିଚାର

କରେ ନାହିଁ ତୁଟି ଖୋଲେ ଅନ୍ଧ ପଣି

ଖଣ୍ଡ ଗର୍ବ ଅହଂକାର ।୪।

ସିନ୍ଧୁ ସୂତା ପତି ସୌମ୍ୟ ଶାନ୍ତି ପ୍ରୀତି

ସର୍ବ ପୂଜା ଯେ ତାଙ୍କର

ଗୋପପୁରୁ ଆସି ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିରେ ବସି

କରନ୍ତି ବିଶ୍ଵଭୁବନ ବିଚାର ।୫।

ଅନନ୍ତ ଭୀମଙ୍କ ଅତୀତର କାର୍ତ୍ତି

ମୁକସାକ୍ଷୀ ଶ୍ରୀ ମନ୍ଦିର

ଇନ୍ଦ୍ରଦୁୟମ୍ନ ରାଜା ଗଢି ତିନି ଦିଅଁ

ସ୍ଥାପନ କଲେ ସତ୍ୱର ।୬।

ଜଗତସିଂହପୁର

# ସମ୍ମର୍ତ୍ତର ପରିହାସ

ଅଙ୍ଗିତା ପ୍ରିୟଦର୍ଶନୀ ସାହୁ

ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ଦାୟିତ୍ବର ପ୍ରତିଶବ୍ଦ ହୋଇଥାଏ

ସମ୍ମର୍ତ୍ତ ଦାୟିତ୍ବର ସ୍ଵତ୍ତ ହୋଇଥାଏ

ଯାହାକୁ ବନ୍ଧନରେ ପରିଣତ ହେବାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ଲାଗିନଥାଏ ।

ଯାହା କାହାର ଅବଦାନକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିନଥାଏ !



ମାତ୍ର ସମ୍ମର୍ତ୍ତର ଦୃଶ୍ୟତା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ନଥାଏ ।

କଣ ସବୁ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଆଂଶ ନେବାକୁ ବି ଛୁଏ ?

ଯଦି କେବେ ଆଂଶଗ୍ରହଣ କରା ବି ଯାଏ,

ତେବେ କଣ ଜିତିବା ବି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଯାଏ ?

ସମ୍ମର୍ତ୍ତରେ ବେଳେ ବେଳେ କିମ୍ବା ସବୁବେଳେ

ଭାଗ ନେଇ ନଥିବା ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ବି ଭାଗ ନେବାକୁ ପଡ଼େ ।

କେବେ ଭାଗ ନେଇଥିବା ପ୍ରତିଯୋଗିତାକୁ ମଧ୍ୟ ଦୂରରୁ ଦେଖିବାକୁ ଛୁଏ ।

ଏହା ସମ୍ମର୍ତ୍ତର ପରିହାସ ନୁହେଁ ତ ଆଉ କଣ !

ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ

ରମାଦେବୀ ମହିଳା ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଭୁବନେଶ୍ୱର

# ହେ ଗଣ୍ଡର

ଆଲୋକ ମେହେର

ହେ ସ୍ଵଭାବର ମଣି

ତୁମ ପାଦ ପଦ୍ମରେ ମୋର ଭକ୍ତି ପୂତ ପ୍ରଶାମ

ତୁମେ ସରଳ

ତୁମେ ଶାନ୍ତ

ତୁମେ ସରଳ ଛନ୍ଦର ରଚକ

ତୁମେ ସାଧାରଣ ଚରିତ୍ରକୁ କରିପାର ମହନୀୟ

ତୁମ ଭାଷାରେ ରହିଛି ମଧୁର ସ୍ନଗ୍ଧ

ତୁମ ରଚନାରେ ରହିଛି ପ୍ରକୃତିର ଅପୂର୍ବ ପ୍ଲାବନ

ତୁମେ ବିଶ୍ୱ ନୀୟନ୍ତ୍ରାଙ୍କୁ ସବୁଠି ଦେଖ

ଜଳ, ବାୟୁ ଆକାଶ, ପଶୁ-ପକ୍ଷୀ

ଏପରିକି ପ୍ରକୃତିର ସବୁଠାରେ

ସେଇ ପାଇଁ ତ; ତୁମେ ପ୍ରକୃତିର ଉପାସକ ।



# ନିର୍ଜାରିତ ହୋଇସାରିଥାଏ

କାହୁଁ ଚରଣ ସାହୁ

ମାଟି ଧୂଳିହେବା ଭଲି  
ସବୁ କିଛି ବଦଳିବ  
ଆଉ ତା'ସବୁ ଚେତେଇଦେବ  
ତମେ ମଞ୍ଜିଥିବା ମହାଭାରତର  
କଥା, ଲଥା ଆଉ ଗାଥାର ଫଳାଫଳ ।



ତମେ, ମୁଁ ଆଉ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି  
କିଛିଦିନ ପରେ ଆମେ ଫେରିଯିବା  
ସେହି ଅଜଣା, ଅଚିହ୍ନା  
ଠିକଣା ନଥିବା ମହାଶୂନ୍ୟକୁ  
ସାଧରଣ ପବନଟିଏ ହେଇ...  
ସେଇ ଭିତରେ ବି ତମେ  
ଖୋଜ ବୟସ, ପିଠିପଟେ ଛିଡା ହେଇ  
ସବୁ ତୁଟିକୁ ବନ୍ଦକରୁଥିବା ଷ୍ଟାଟସ୍ ।

ଦେହ, ଧନ, ଜନକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା ପରେ  
ଦୁନିଆ ସବୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଥିବା ମନ  
ବୁଝେ, ବୁଝୁଏ, ହସାଇବାର ପ୍ରୟୋଗରେ

## ନିତିନିତି ରକତକୁ ଝାଲ କରୁଥାଏ !

ଭେଣ୍ଡିଆ ସପନ ଯେତେ  
 ଭୁଆର ହେଇ ଛାତିରେ ଲହତି ଭାଙେ  
 ଆକାଶକୁ ମୁହଁକରି ମନକଥା ଓଗାଳେ  
 ଧନ ଦେଖି ମନ ଖୋଲୁଥିବା ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କୁ  
 ଦୂରରୁ ସଲାମ କରେ ।

ତାଙ୍କୁ କିଏ ବୁଝେଇବ ପୃଥିବୀ ଗୋଲ  
 ଯିଏ ଯେଉଁଠି ଛିଡାହେଲେ ବି  
 ପୁଣିଥରେ ସେଇ ଯ୍ୟାନକୁ ଫେରିବାକୁ ହୁଏ ବୋଲି,  
 ମାଟିର ଦେହ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ିଲେ ବି  
 ଦିନେ ମାଟିରେ ମିଶିବ ସବୁକିଛି ଥୋଇଦେଇ ।  
 ଛୋଟଲୋକ, ବଡ଼ଲୋକ ର ପାର୍ଥକ୍ୟ  
 କେବଳ ରୂପଥିବା ଯାଏଁ, ବାକି ହିସାବ ତ  
 ଆଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଦାରିତ ହେଇସାରି ଥାଏ ॥

ପଣ୍ଡକାମାଳ, ମ.ରାମପୁର, କଳାହାଣ୍ଡି

ମୋ : ୮୯୪୯୬୭୦୮୦

# ତୋ ସହ ଶ୍ରାବଣେ

ନନ୍ଦିତା ବଢ଼ାଇ

ଆଜି ଏ ବର୍ଷାର ଚିପି ଚିପି ଜଳେ  
 ପଡୁଛୁ ତୁ ବେଶୀ ମନେ  
 ହୃଦୟ ଖୋଜିଛି ଭିଜିବାକୁ ତୋ ସାଥେ  
 ଏହି ବର୍ଷର ଶ୍ରାବଣେ  
 କାହିଁକି କେଜାଣି ତୋ ପ୍ରେମ ନିଶାରେ  
 ଘାରି ହେଉଛି ମୁଁ ପ୍ରତିକଣେ  
 ସେହି ବର୍ଷାରେ ଦିନେ ରାଜରାସ୍ତାରେ  
 ଭିଜି ଧିଲା ଆମେ ଦୁହେଁ  
 ମନେ ପଡ଼ି ଯାଏ ସେହି କଥା ଆଜି  
 ମୋ ମନ ଲାଜେଇ ଯାଏ



ଆ ରେ ପବନ ଭସେଇନେ ମୋତେ  
 ମୋ ପ୍ରିୟ ଘରକୁ  
 ହୃଦୟ ସହିତ ହୃଦୟକୁ ପୁଣି  
 ମିଶେଇ ଦେ ଥରେ ଆଉ  
 ଅତୀତର ସେହି ଅଭୁଲା କଥା କୁ  
 ଆଉ ଥରେ କରି ଦେଖା  
 ତେରି ନ କରି ତୁ ନେଇଯାଆ ଶୀଘ୍ର  
 ମୋ ପ୍ରିୟର ପାଖକୁ  
 ଯେତେବେଳେ ଦେଖା ହେବ ମୋ ତା ସହ  
 ଭିଜେଇବୁ ତୋ ଚିପା ଅମୃତ ଜଳେ

କଦଳୀମୁଣ୍ଡା

# ଅପେକ୍ଷା

ଉଦ୍‌ଘର୍ଷିତ ମାତ୍ରୀ

ସମୟ ତରଙ୍ଗେ ଶୁଣ ସଙ୍ଗନୀ,  
ମାୟା ନଗର ମାୟାବିନୀ ।  
ଶୁନ୍ୟ ଉଦ୍ୟାନେ ଅଣ୍ଟଜା କସ୍ତୁରୀ,  
ବିଭବ ଭରେ କୃପଣୀ ॥



ବନୀ କପାଳେ ଜହୁ ଜୋଛନା,  
ଚିକଣ ମୁହଁରେ କଳା ।  
ଉଦ୍ୟାନ ମଧ୍ୟେ କସ୍ତୁରୀ ନୃତ୍ୟ,  
ଲାଗେ ନାରୁଣୀ ପାଲା ॥

ଯନ୍ତ୍ରଣା ଯୁଇରେ ଲୁହ ଯାତନା,  
ଶୋଷନ୍ତି ଡାହାଣୀ ହୋଇ ।  
ନର୍ତ୍ତକୀ ରୂପେ ବିଦାଗ ଛଳନା,  
ପ୍ରୀତି ପସରା ମେଲାଇ ॥

ମଧୁ ଗୁଞ୍ଜନର କୁସୁମ କାନନ,  
ଦରଫୁଳା ହସ ଛାତି ।  
ଘନ ଅନ୍ଧାର କାଳ ବୈଶାଖୀ,  
ବିରହ ଭରେ ରାତି ॥

ଦୂର୍ବିଦୟ ଝଡ଼ର ପବନ ବହେ,  
ଅଣ୍ଟଜା କସ୍ତୁରୀ ମେଲେ ।  
ପୂର୍ଣ୍ଣ ଶଶୀପ୍ରଭ ପୁଷ୍ପ ମଧୁରସେ,  
ଅନ୍ଧାର ହୃଦୟ ତଳେ ॥

ଅପେକ୍ଷା,  
 ତାର ଫେରିବା ସେ ବାଟରେ,  
 ନିତି ଦିନ ଯାଏ ବିତି ।  
 ମନେ ଆଙ୍ଗେ ବିରହ ନିଆଁରେ,  
 କଳଙ୍କିତ ତୋରା ପୁଁତି ॥

ଅଣ୍ଟୁଜ ହୁଜେ ଭାବନା ରାଇଜେ,  
 ଉବୁଡୁବୁ ହୁଏ ନିତି ।  
 ଅଧାଗଡ଼ା ସମ୍ପର୍କ ଶେଷ ଏହିଠି,  
 ସାଇତି ରଖେ ସ୍ଥତି ॥

ଶ୍ରୀ ଜୟଦେବ ମାଝୀ  
 କଲେଜ ଛକ, କଟକ  
 ପିନ୍- ୭୫୩୦୦୩

ଦୂରଭାଷା - ୮୧୪୩୧୭୭୭୪

# ଶାଳବଣ ରାଣୀ

ନଳିନୀ ଦାଶ

ତୋ ପାଦେ ଶରଣ ପଶିବି ମା ଘଟଗ୍ରୀ ରାଣୀ  
 ତୋର ଶୁଭାଶିଷ ମଥାରେ ମା ଦେବୁଲୋ ବୁଣି  
 କେଉଁ ଫୁଲ ଦେଇ ପୁଜିବି ଗୋ ମାଆ ତାରିଣୀ  
 କେଉଁ ନୈବେଦ୍ୟ ବାଢ଼ିବି ମୁଁଲୋ ପାରୁନି ଜାଣି ।



ନାଲି ମଧ୍ୟାରରେ ତୋର ଲୋ ମା ଭାରି ସରାଗ  
 ଚାଙ୍ଗୁଡ଼ିରେ ଭରି ରଖିଛି ମୁଁ ନଡ଼ିଆ ତୋଗ  
 ନାଲି ଛିଟ ଛିନ ବସନ ମୁଁ ଆଣିଛି କିଣି  
 ଗୋଲା ସିନ୍ଦୂରକୁ ରଖିଛି ମା ସିନ୍ଦୂର ରାଣୀ ।

ଦୀପ ଜାଳି ତୋ ପାଶେ ବସି କରିବି ଆଳତୀ  
 ତୋର ଶ୍ରୀରାଣେ ସଦା ଥିବି ଲୋ ମଥା ପାତି  
 ଶୟନେ ସପନେ ତୋର ନାମକୁ ଜପୁଥିବି  
 ସକାଳ ସଞ୍ଜରେ ବସି ତୋ ବନ୍ଦନା ଗାଇବି ।

ତୋର ଆଶିଷ ଭାଳି ମାଆ କରିବୁ ନିଜର

ଦୁଃଖରେ ସୁଖରେ ସାହା ହେବୁଲୋ ନିରଜର  
 ତୋର ପାଦ ଧୂଳି ହେଉ ମା ଚନ୍ଦନ ମଥାରେ  
 ତୁ ପରା ଜଗତ ଜନନୀ ବୋଲାଉ ସଂସାରେ ।

ତୋ ଆଶିଷ ବଳେ ମାଆଲୋ ପଙ୍କୁ ଲଂଘ ଗିରି  
 ଭକ୍ତିରେ ଡାକିଲେ ଆଶିଷ ପଡ଼ିଥାଏ ଝରି  
 ରାଇଜେ ଉଡୁଛି ଧୂଜା ମାଲୋ ନଡ଼ିଆ ରାଣୀ  
 ଶାଳବଣ ରାଣୀ ଗୋ ଜଗତେ ପାରିଛୁ ଜିଣି ।

ଭିକାରିପଡା, ଶରଣକୁଳ, ନୟାଗତ

ମୋ —୯୭୩୮୯୯୭୮୮୯

# ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ

ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତ ଜ୍ଞେନା

ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ

ଭଲ ପାଠ ପଡ଼ି

ଭଲ କାମ କରି,

ନାମ, ଯଶ ରଖିଯିବିରେ,

ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।



ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ପିତା-ମାତା ସେବା କରିବି,

ତାଙ୍କ ଚରଣରେ ପୂଜିବି,

ସେ ମୋ ସୁଖରେ

ସେ ମୋ ଦୁଃଖରେ,

ତାଙ୍କ ତ୍ୟାଗ ଭୁଲିବିନିରେ,

ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ଗୁରୁ, ଗୁରୁଜନ ମାନିବି

ତାଙ୍କୁ ସସମ୍ମାନେ ଦେଖିବି,

ଜୀବନ ରାସ୍ତାରେ

ସେ ମୋ ହାତରେ,

ହାତ ଧରି ନେଇଯିବେରେ,

ଜୀବେ ଦୟା ଭାବ ରଖିବି

ହିଂସା ଠାରୁ ଦୁରେ ରହିବି,

ଲୋଭ, ମୋହ, ମାୟା

ରକ୍ଷା, ଦ୍ୱେଷ, ଘୃଣା,

ସବୁକୁ ଦୁରେଇ ଦେବିରେ,

ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ମନରେ ସାହସ ବାନ୍ଧିବି

ଧୈର୍ୟକୁ ସାଥି ମୁଁ କରିବି,

ଆସୁ ଯେତେ ଖଡ଼ି

ଆସୁ ଯେତେ ଖଣ୍ଡା,

ସବୁକିଛି ସହିଯିବିରେ,  
ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ ଭାବ ଲଭିବି  
ଗର୍ବ, ଅହଂକୁ ମୁଁ ଛାଡ଼ିବି,  
ଶାନ୍ତି, ସରଳତା  
ସ୍ଵଭାବ-ନମ୍ରତା,  
ଦୃଦୟୁରେ ବହି ନେବିରେ,  
ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ଅନୀତି, ଅନ୍ୟାୟେ ଲଭିବି  
ସତ୍ୟ ପଥେ ମୁହିଁ ଚାଲିବି,  
ସ୍ଵପ୍ନ ମୋ ସଫଳ  
ସାକାର ହୋଇବ,  
ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇ ଗଢ଼ି ହେବିରେ,  
ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ,  
ସୁନା ପିଲାଟିଏ ହେବିରେ ।

ସହକାରୀ ଶିକ୍ଷକ

ବାହୁଣ୍ୟାଇଲୋ ସରକାରୀ ଉକ୍ତ ବିଦ୍ୟାଳୟ  
କଣ୍ଟାପଡ଼ା, କଟକ

ଯୋଗାଯୋଗ -

୧୭୮୭୯୫୭୭୩/୮୮୩୭୪୩୯୭୭୭

# ନିଃମ ରାତି

ସୁରେଣ ଚନ୍ଦ ପାଢ଼ୀ

ସତେ ଏଇ ରାତିଟା



ଭାରି ଅମାନିଆ ଲାଗୁଛି

ତମେ ନାହିଁ ବୋଲି

ଏକା ଏକା ଝୁରି ହେଉଛି

ଶୀତ ରାତିରେ

ଦେହ ମୁଁହ ଥରି ଉଠୁଛି

ମନ ତୁମ ହାତର

କୋମଳ ସ୍ଵର୍ଗକୁ ଖୋଜୁଛି

ଦେହର ଉଷ୍ଣତା

ଧିରେ ଧିରେ ବଡ଼ ଯାଇଛି

ପହିଲି ପ୍ରେମରେ

ନିଃମ ରାତି ସଜେଇ ହୋଇଛି

ଖାଲି ତୁମ ଅପେକ୍ଷା

ଆସିବ ତ ବାଟ ଚାହିଁଛି

ସାଥି ହୋଇ ବୁଲିବା

ପ୍ରେମ ରାଇଜକୁ ଆସିଛି ।

ବୁଗୁଡ଼ା, ଗଞ୍ଜାମ

# ଦୂବ ଘାସ

ଆକୁଳାନନ୍ଦ ପୃଷ୍ଠା

ଫୁଲ ବେଳ ପତ୍ର ଶ୍ରୀଫଳ ତୁଳସୀ  
ହେବା ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ  
ଦୂବ ଘାସ ମତେ କରିଦିଅ ପ୍ରଭୁ  
ଆଉ କିଛି ମାଗୁ ନାହିଁ ।

କେଦାର କାନନ ଗ୍ରାମ ଉପବନ  
ପଥ ଧାରେ ଜନ୍ମ ନେବି  
ସେବା ଯତ୍ନ ମୋର ଲୋଡା ହେବ ନାହିଁ  
ଦୁଃଖ ସହି ବଞ୍ଚିଥିବି ।

ମୋ ସବୁଜ ରୂପ ଦେଖି ହେବେ ତୋଷ  
ତୃଣଭୋଜି ପଶୁଗଣ  
ଶାଶି ଖାଉଥିବେ ମୋ ପତ୍ର ପାଖୁଡା  
ହେବିନି ମୁଁ ମ୍ରିୟମାଣ ।

ନୀଳ ଶାଢ଼ୀ ହୋଇ ଧରଣୀ ମାତାର  
ଶ୍ରୀ ଅଙ୍ଗେ ମୁଁ ଥିବି ବେଢ଼  
ସବୁ ଆବର୍ଜନା ମୋ ପାଇଁ ଚନ୍ଦନ  
ଯିବିନି ମୁଁ ପଚି ସତି ।

ମୋ ମଥା ଉପରେ ପାଦ ପଡ଼ୁଥିବ  
ନର ପଶୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କର  
ନାନା ଜାତି ଖେଳ ଖେଲୁଥିବେ ପିଲେ  
ଘାସ ଗାଲିଚାରେ ମୋର ।



ପର୍ବ ପର୍ବାଣୀରେ ଦେବାର୍କନା ପାଇଁ  
ଦୂବ ବରକୋଳି ପତ୍ର  
ହୁଲ ହୁଲି ସହ ମୋତେ ସମର୍ପିବେ  
ଉକାରି ଶ୍ରୀହରି ମନ୍ଦ୍ର ।

ଦୂବ ଅକିଞ୍ଚନ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ୟାମଘନ  
ଦୂର୍ବାଦଳ ରୂପକାନ୍ତି  
ମନ୍ଦିର ବେଢ଼ାରେ ପାବଛ ତଳରେ  
ରହି ମୁଁ ପାଇବି ଶାନ୍ତି ।

ଏତିକି କରୁଣା ହେଉ  
ଦାରୁବ୍ରକ୍ଷ ସହ ଦୂବର ସମ୍ମକ୍ଷ  
ଯୁଗେ ଯୁଗେ ରହିଥାଉ  
ହେ ମଣିମା ମା ।

ଏତିକି କରୁଣା ହେଉ  
ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରଧାନଶିକ୍ଷକ, ମହାଲପଡ଼ା କଣ୍ଠି  
କଟକ, ମୋ ୯୪୩୭୭୭୪୪୭୭୭

# ସନ୍ଦେହୀ ପ୍ରିୟତମ...

ଶିଳ୍ପାଲିପି ବେହେରା

କେତେ ସନ୍ଦେହୀ ପ୍ରିୟତମ ତୁମେ

ସନ୍ଦେହେ ଗଲ ଦୂରେଇ,

ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ଥଣ୍ଡା ତାମସାକୁ

ଗଭୀର ଭାବରେ ନେଇ .. ।୧

ଚିକେ ଭାବିଲନି ମୋ' ପରିସ୍ଥିତିକୁ

କେମିତି ବଞ୍ଚୁଛି ମୁହିଁ,

ସନ୍ଦେହର ଛାପ ଦେହେ ବୋଲିହୋଇ

ମୋ' ଠାରୁ ଗଲ ଦୂରେଇ .. ।୨

କେତେ ଦିନ କେତେ ରାତି ବିତାଇଛା

ନିବିଡ଼ ବନ୍ଧନେ ରହି,

ପ୍ରତି ସମସ୍ୟାକୁ ଦୁଇ ଭାଗ କରି

ବାଣ୍ୟାଧିଲେ ସାଥୀ ହୋଇ .. ।୩

ରହୁଥିଲ ଦିନେ ନେଟ ଖୋଲିଦେଇ

ମୋର ମେସେଜକୁ ଚାହିଁ,

ଥରକୁ ଥର ଅନଲାଇନ ଆସି

ଗ୍ରୀନ ସିଗନାଲ ଦେଇ .. ।୪

ମୋ' ଓଠରେ ଚିକେ ଖୁସି ଦେବା ପାଇଁ

ନିଜକୁ ସମର୍ପ ଦେଇ ,

ସହିଅଛ କେତେ ଅସହ୍ୟ ବେଦନା

ନିଜ କାନ୍ଦେ ନିଜେ ବହି .. ।୫

ନିଜଠାରୁ ବେଶୀ ଭଲପାଆ ବୋଲି

ସବୁବେଳେ କହୁଥିଲ ,

ସେଇପାଇଁ ବୋଧେ ନିଷ୍ଠାର ହୃଦୟେ

ମୋ' ଠାରୁ ଦୁରେଇ ଗଲ .. ।୭

ସଞ୍ଚ ନଯିଲା କି ସ୍ଵାର୍ଥ ବି ନଯିଲା

ଆମ ସମ୍ମର୍କ ଭିତରେ ,

ସନ୍ଦେହ କେମିତି ଧ୍ୟେଇ ପଣିଲା

ବିନା ସାକ୍ଷୀ ପ୍ରମାଣରେ .. ।୮

ବିନା ମୌସୁମୀରେ ଅଦିନିଆ ବର୍ଷା

ତାଣ୍ଡବ ରଚିଲା ଆସି ,

ସନ୍ଦେହର ଛିଟା ଆଙ୍କି ଦେଇଗଲା

ପ୍ରିୟତମ ହୃଦେ ପଣି .. ।୯

ପ୍ରତ୍ୟୋକ୍ଷରେ ଚିକେ କଥା ହେବାଲାଗି

କେତେ ଦୂର ଆସୁଥିଲ ,

ସତ କୁହ ତୁମେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ମୋତେ

କେମିତି ପାଶୋରି ଗଲ .. ।୯

ଥରୁଟିଏ ଯଦି କହିଦେବ ତୁମେ

ଆଖିରେ ଆଖି ମିଶେଇ,

“ସନ୍ଦେହ ଘେରରେ ତୋ' ଠାରୁ ଦୁରେଇ

ଖୁସିରେ ରହିଛି ମୁହିଁ” .. ।୧୦

ସେହିଦିନଠାରୁ ମୋ' ଛାଇବି ଆଉ

କେବେ ତୁମେ ନଦେଖିବ,

ସନ୍ଦେହୀ ପ୍ରିୟ ମୋ' ଅଭିମାନ ଛାଡ଼ି

ନିଜର ଧ୍ୟାନ ରଖିବ .. ।

+ଙ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ ଛାତ୍ରୀ

ସ୍ଵାମୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ସ୍ନାରକ ସ୍ଵନ୍ଧଂ ଶାସିତ

ମହାବଦ୍ୟାଳୟ ଉଗତସଂହପୁର

ମୋ : ୮୦୯୩୪୭୭୯୭୪

# ମାଆ ଆଖିରେ ଲୁହ

ହରେରାମ ପଣ୍ଡା

ଦେଖିଛ କି ବନ୍ଧୁ ଦେଖିଛ କି ,  
 ମାଟି ମାଆ ଲୁହ ଦେଖିଛ କି ?  
 ଯେଉଁଠି ଜନମି ଏତୁଚେ ହେଲଣି  
 ତା ମନକୁ କେବେ ବୁଝିଛ କି ?  
 ସ୍ଵାଧୀନ ହୋଇଛି ଜନନୀ ଆମର  
 ସ୍ଵାଧୀନତା ଆମେ ପାଇଛନ୍ତି ,  
 ଅଧିକାର ଖାଲି ହାତେଇ ନେଇଛେ  
 କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଆମର ଭୁଲିଛନ୍ତି ।  
 ତେଳିଆ ମୁଣ୍ଡରେ ତେଲ ବୋଲା ହୁଏ  
 ଆଇନ୍ କାନ୍ଦୁନ୍ ବାଟବଣା ,  
 ଦିନ ଦ୍ଵିପଦ୍ମରରେ ଲୁଣନ, ଧର୍ଷଣ,  
 ସେଥିପାଇଁ ନାହିଁ କଟକଣା ।  
 ପାତୁଆ ବେକାରୀ ଦାଦନ ଖରୁଛି  
 ଚଣାପୁଆ ହୁଏ ହୃଦୟଟା ,  
 ଭଙ୍ଗା ଚାଲି ତଳେ ଦିନ କିଏ କାଟେ  
 କିଏ ଗଡ଼େ କୋଠା ପରେ କୋଠା ।  
 ଦରଦାମ ଆଜି ଆକାଶ ଛୁଇଛି  
 ସେଥିପାଇଁ ନାହିଁ ଟିକେ ଧ୍ୟାନ ,



ଜନସେବା ଖାଲି ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଏଠି  
 ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ମିଛ ପ୍ରଲୋଭନ ।  
 ରାଜକୋଷ ଲୁଟି ଯିଏ ବଡ଼ ହେଲା  
 ଦେଶର ମହତ ଜନ ସିଏ ,  
 ଦେଶଟା ପଛକେ ବନ୍ଧା ପଡ଼ିଯାଉ  
 ତାଙ୍କର କିସ ବା ଆସେ ଯାଏ ?  
 ସତ୍ୟ ଅହିଂସା ଏ ଦେଶର ଆତ୍ମା  
 ଏ ଦେଶ ଜନତା ମନେ ନାହିଁ ,  
 ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଆମେ କିପରି କହିବା  
 ମାଆର ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଇ ?  
 ଅବସରପ୍ରାୟ ପ୍ରାନ୍ତଶିକ୍ଷକ ।  
 କୁଆଁସ , ମେରଦା କାଟିଆଇକ , ଯାଜପୁର ।

ସଂପର୍କ - ୯୮୩୮୦୭୫୧୯୫

# ପୁରୁଷାର୍ଥ

ଡଃ ଆଭାନ୍ତଳି ଶତପଥି

କାଳ ଚକ୍ର ସେହି ମଞ୍ଜିରୁ ଭିଡ଼ି,  
ଭୂତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟ ପ୍ଲିତି ।  
  
ଜ୍ଞାନୀ କଣେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମୂଳ,  
ଅଜ୍ଞାନୀ କରଇ ତାହାର ତୁଳ ।  
  
ଉଡ଼େ ମନ ତା'ର ଆଜି ସୁଖରେ,  
ନ ପାରଇ ସହି କାଳି ଦୁଃଖରେ ।  
  
ଅଯୋଗ୍ୟ ପାଇଲେ ଭାଗ୍ୟର ବଳ,  
ଯୋଗ୍ୟ ହରାଇଲେ କାଳ କରାଳ ?  
  
ପ୍ରତି କ୍ଷଣେ କରେ ଠାକୁର ଦାୟୀ,  
ଅଜ୍ଞାନୀ ଆଖିରେ ପଢ଼ି ବାନ୍ଧଇ ।  
  
ସଫ୍ରି ସବୁ କି ଦେବା ଦେବୀଙ୍କୁ ?  
ଆନମନା କରି ପୁରୁଷାର୍ଥକୁ !



ଜ୍ଞାନୀ ଭାଷାରେ ସେ କାଳର ତତ୍ତ୍ଵ,  
ନ ନିନ୍ଦେ ଭାଗ୍ୟକୁ କର୍ମ ମହତ୍ତ୍ଵ ।

ପ୍ରାରତ୍ନ କର୍ମର ଫଳ ନିଷ୍ଠିତ,  
କାହିଁକି ରଖିବ କର୍ମ ସଞ୍ଚିତ ।  
  
ଗତକାଳି ଯେଉଁ ମଞ୍ଜି ଲଗାଇ,  
ଆଜି ତା'ର ତାରା ମୁଣ୍ଡ ଟେକଇ ।  
  
ତାରାର ପୋଷଣ ଯେଉଳି କଲ,  
ଭବିଷ୍ୟ ଫୁଟିବ ସେଉଳି ଫୁଲ ।  
  
ଆଜି କର୍ମର ମୁଁ କାଳି ବିଧାତା ।  
ଭୂତରୁ ଶିଖଇ ଅନେକ କଥା ।

ମଣିଷ ମାତ୍ରେ ହିଁ ଭୁଲ ରହିବ,  
ସେ ଭୁଲରୁ ଶିଖି ଦୋଷ କାଟିବ ।  
  
ଖାଲି ପଛତାପେ ନରକ ରୋଗ,  
ଭୁଲ ସୁଧାରିଲେ ନ ରହେ ରୋଗ ।

ଭୂତ କର୍ମର ସେ ଅଭେଦ ବାଣ,  
ଆଜି କର୍ମର ସେ କାଳି ନିଷାଣ ।  
ଯେ ଫଳ ପାଆ, ସେ ବିଧାତା ବାଣ,  
କେମିତି ଲଭିବ ନିଜ ନିଷାଣ ।

କାଳଚକ୍ର ଆମେ ସତିଏ ବନ୍ଧା,  
କାଳି ଆଜି କାଳି କର୍ମରେ ଛନ୍ଦା ।  
ଭାଗ୍ୟକୁ ଜାବୁଡ଼ି ନିନିବ କାହିଁ,  
କର୍ମରୁ ଭାଗ୍ୟକୁ ଗଡ଼ଇ ଯହି ।  
ଆଜିର ଇତିରେ କାଳି ଜନମ,  
ସବୁ ଜନମରେ ନୂଆ ଜୀବନ ।  
କେତେ ଶକ୍ତି ସେ ପୁରୁଷାର୍ଥରେ,  
ଭାଗ୍ୟକୁ ରଖାଏ ହାତ ମୁଠିରେ ।

# ଅବସର ପରେ !!

ନିତ୍ୟ ରଙ୍ଗନ ନନ୍ଦ

କହୁଥିଲେ ସବୁ ଏଉର ଗ୍ରିଜନ୍,  
ଚାକିରୀରେ ଧିଲା ବେଳେ;  
ଏବେ କହୁଛନ୍ତି ଡେମେଞ୍ଜ ଇଞ୍ଜିନ୍,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।



କାମ କରିବାକୁ ବେଳ ଅଣ୍ଟେ ନାହିଁ,  
ଚାକିରୀରେ ଧିଲା ବେଳେ;  
ଏବେ ଖାଲି ବେଳ, କାମ ଜମା ନାହିଁ,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ତର ତର ହେଇ ଅପିସ ଯିବାକୁ,  
ପଡୁଥିଲା ଚାକିରୀରେ;  
ଏବେ ବେକାରରେ ସମୟ କଟୁଛି,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ଘରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନାହିଁ ଜମା,  
ଦିନ ବେଳେ ଚାକିରୀରେ;  
ଏବେ ଦିନରାତି ଚବିଶ ଘଣ୍ଟାରୁ,  
ତେଣଟି ଘଣ୍ଟା ଭିତରେ ।

ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଗାଧୁଆଗା ଛୁଏ,  
ଧିଲା ବେଳେ ଚାକିରୀରେ;  
ଗାଧେଇବା ଏବେ ଗୋଟାଏ ବାଜୁଛି,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ଚାକିରୀ ବେଳରେ ସମୟ ମିଳେନି,  
ଟିକି ଦେଖିବାକୁ ଘରେ;

ଚେଇଁ ଥିବା ଯାଏ ଟିଭି ଚାଲୁଥାଏ,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ପେଣ୍ଠରେ ସାର୍ଟ ଇନ୍ ହେଉଥିଲା,  
ଚାକିରୀରେ ଥିଲା ବେଳେ;  
ଏବେ ଗଞ୍ଜି ବଡ଼ ସାର୍ଟର ତଳେ,  
ଗଞ୍ଜି ପେଣ୍ଠ ଉପରେ ।

ଇସ୍ତୀ ନହେଲେ ପିନ୍ଧା ହୁଏ ନାହିଁ,  
ଡ୍ରେସ୍ ଚାକିରୀ ବେଳେ;  
ଏବେ ଲୁଚାକୋଚା ପେଣ୍ଠ ସାଆର୍,  
ଚଳେ ଲୁଙ୍କ ଗାମୁଛାରେ ।

ବ୍ରିଫ୍ରେକଶ୍ନ ଅବା ଦାମିକା ବେଏଗ,  
ବାଇକ୍ ପାଖରେ ଝୁଲେ;  
ଏବେ ଖାଲି ହାଟ ବେଏଗ ଭରସା,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ଫୁଲ୍ ସୋଜ୍ ମୋଜା ବିନା ଚଳେ ନାହିଁ,  
ଚାକିରୀ ରେ ଥିଲା ବେଳେ;

ଫୁଲ୍ ସୋଜ୍ ମୋଜା ଉରେଇ ଗଲେଣି,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ନିଶ ମୁଣ୍ଡ ବାଲ ରଙ୍ଗ କରାଯାଏ,  
ବାଲ ଟିକେ ପାଚିଗଲେ;  
ଏବେ ନିଶ ନାହିଁ କଳାଧଳା ବାଲ,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ଛୁଟି ଦିନ ଅବା ପୁନେଇଁ ପରବ,  
ଲେଖା ହୁଏ ଡାଇରୀରେ;  
ତିଥି ବାର କିଛି ଜାଣି ହେଉନାହିଁ,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଏଡ଼ଭାନ୍ସ ଉଠାହୁଏ,  
ଥିଲା ବେଳେ ଚାକିରୀରେ;  
ପହିଲାକୁ ପେନସନ ଭରସା,  
ଅବସର ନେବା ପରେ ।

ତି ଏଲ୍ ଏ -୧୭, ବୀର ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏ ନଗର,  
ଭୁବନେଶ୍ୱର  
ମୋ - ୯୪୩୭୧୭୮୭୪

# ଦାଦନ ଖଣ୍ଡି

ସଞ୍ଜ୍ଯ ନାଥକ

ଯୋଉଛନ ହାଇଦ୍ରାବାଦ, ଗୋଆ ଦାଦନ ଖଣ୍ଡି  
ଅଲଗା ରାଇଜେ ଗଲେ ଛାଡ଼ି ଓଡ଼ିଶାର ମାଟି ।  
ଇ ପାଖର କୁଳି ଭୁବି କେ ମନ୍ ନେଇକରି  
ଘର ଦ୍ୱାର ପିଲା ଛୁଆ ମନକେ ପାଶରି ।



ଚଙ୍କା ପଇସା କାହିଁଗା ନେଇ କରୁଛେ  
ସବୁ ଜିନିଷ ତୋ ଚଙ୍କା ଦେଲେ ମିଳୁଛେ ।  
ଚଙ୍କାର ଲାଗି ଜିବାକେ ପଢ଼ୁ ଅଛେ  
ନେଇ ଗଲେ ଚଙ୍କା ନେଇ ମିଳୁଛେ ।

ଜାଉଛନ୍ ଖଣ୍ଡି ସାନ ବଡ ସତେଁ  
ଜଣା ନେଇ ଆସବେ ଘରକେ କେବେଁ ।  
କଲେଜ ପଢ଼ୁଆ ପିଲା ବି ଯାଉଛେ  
ଶ୍ରମିକ ହେଇ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ରହିଛେ ।

ଚାପଡ଼ ବତରିଆ ଫୋନ୍ ଘିନୁଛେ  
 ଘରକେ ଆଏଲେ ଗେମ୍ ନେ ମାତୁଛେ ।  
 ମଦ ସିଗାରେଟ୍ ସବ ପିଉଛେ  
 ପଦେ କଥା କହେଲେ ରାଗୁଛେ ।

ଯେତ୍ରା ସେତ୍ରା ସେନେ ରହି ଯାଉଛନ  
 ଘରେ କେତ୍ରା ଅଛନ୍ ନେଇ ବୁଝୁଛନ ।  
 ଗଲା ବେଳେ ଯେମନ ସର୍ଦାରିର୍ଦ୍ବା କରି  
 ଆଏସି ଘରକେ ମୃତ ଶରୀର ଫେରି ।

ରାଧନଗୁଡ଼ା, କୋକସରା, କଲାହାଁତି

ମୋ-୮୨୭୦୪୩୮୨୭୩

# ଅଜଣା ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ତୁମେ

ସତ୍ୟଗ୍ରହ ସେୟୋୟ

ଲୁପ୍ତ ସୁପ୍ତ ସ୍ଥଳି ଅଙ୍ଗନର ବନ୍ଧରେ  
ବୁନ୍ଦାବୁନ୍ଦା ଅଶ୍ରୁ ବର୍ଷୀଯାଏ ନିମିଷକେ... !  
କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ାର ନିଦୁଆ ପାଖୁଡ଼ା ସାକ୍ଷୀ,  
ସେ ରଙ୍ଗ ସାକ୍ଷୀ,  
ସେ ଟିକିଟିକି କଳିକା ସାକ୍ଷୀ,  
ସବୁଜିମା ଓଦାଓଦା ପତ୍ର ସାକ୍ଷୀ,



କାହା ଅବହେଲିତ ବଢ଼ୀଘର ଆଉ ଧୀରେଧୀରେ ଭାଙ୍ଗେ,  
ବେଳାଭୂମିଟା ଖାଇଖାଇ ଯାଏ ହୃଦୟର ଉପକୂଳ,  
ମରୀଚିକାଟା ପୁଣି ସୁଖେ,  
ଆଉ ସେ ରଙ୍ଗୀନ ଫୁଲସଞ୍ଜଟା ଡେଇଁଯାଏ ; ଅପରାହ୍ନରୁ ରଜନୀ,

ମୁଁ ଝୁଣ୍ଡେ....ପ୍ରେମ ସଙ୍ଗୀତର ଶେଷ ପଂକ୍ତିରେ,  
ଏ ଶର୍ଵରୀର ଆରକ୍ଷରେ,  
କୋଣାର୍କର ନାଟମଣ୍ଟପରେ,  
ଯେଉଁଠି ଦୁହେଁ ଝୁଣ୍ଡୁଥିଲେ ପୁଣ୍ୟ ପୂର୍ବରୁ,  
ଏବେ କିନ୍ତୁ ଏକାକୀ,

ନିଜରୁ ନିଜକୁ ପାଇଯାଏ ହଠାତ ; ଅତୀତର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଙ୍ଗଗୁଡ଼ିକୁ କଷି ଦେଉଦେଉ ,  
ପୁନଃ ଗଢେ ଭଗୁର ଅବଶୋଷ, ପ୍ରୀତି, ବିଶ୍ୱାସ.... ଇତ୍ୟାଦି ଗୁଡ଼ିକୁ ସଜାତି,  
ଏକ ଉପତ୍ୟକା ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣତାର,

ତଥାପି କେବେକେବେ ଅଜାଣତରେ ତୁମେ ଚାଲିଆସ ଏ ଜୋଛନର ଉହାଡ଼ରେ,

ଉପହାସ କର..... କାରଣ ଅଜାଣତରେ.. !

ଆଉ ଲୁପ୍ତସ୍ଵପ୍ତ ସ୍ମୃତି ଅଙ୍ଗନ ବନ୍ଧରେ  
ବୁନ୍ଦାବୁନ୍ଦା ଅଶ୍ଵ ବର୍ଣ୍ଣଯାଏ ନିମିଷକେ |

ଠିକଣା -ଗ୍ରାମ/ପୋଷ୍ଟ- ତମ୍ବାହରା

ଆନା-ହରିଚନ୍ଦନପୁର

ଜିଲ୍ଲା -କେନ୍ଦ୍ରପ୍ରକାଶନ

ପିନ - ୭୫୮୦୨୮

ଫୋନ୍ - ୯୮୩୭୫୪୩୩୭୪

# ବର୍ଣ୍ଣ

ବାସନ୍ତୀ ଲତା ଜେନା

ଉଗବାନ ସୃଷ୍ଟି ମାନବ ଜାତିଟି

ପ୍ରକୃତି ପୁରୁଷ ପରା

ଜାତି ଧର୍ମ ଆଭ୍ୟାସ ବର୍ଣ୍ଣ ବିଭେଦରେ

ମନୁଷ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ନିଆରା ।୧।

କର୍ମ କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ସୁବିଧା ଦୃଷ୍ଟିରୁ

ବର୍ଣ୍ଣ ଭେଦ ଜାତି ନର

ବ୍ରାହ୍ମଣ କ୍ଷେତ୍ରୀୟ ବୈଷ୍ୟ ଶୁଦ୍ଧ ଆଦି

ବିଭାଜ୍ୟ ଚାରି ପ୍ରକାର ।୨।

ଓଡ଼ିଆ ବର୍ଣ୍ଣମାଳା ଅକ୍ଷରକୁ ନେଇ

ସୃଷ୍ଟି ବ୍ୟାକରଣ ହୁଏ

ଅ' ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ଓ ଠାରେ ଶେଷ

ସ୍ଵର ବର୍ଣ୍ଣ କୁହାଯାଏ ।୩।

କ' ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ମଠାରେ ଶେଷ

ବ୍ୟଞ୍ଜନ ବର୍ଗ କହନ୍ତି

ଯ' ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ଚନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ଯାଏ

ଅବର୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ କହନ୍ତି ।୪।



ଇନ୍ଦ୍ରଧନୁ ରଙ୍ଗ ସପ୍ତ ବର୍ଣ୍ଣ ସଜା

ବରଷା ମାସରେ ଦିଶେ

ଦର୍ଶନରେ ତୃପ୍ତି ମନରେ ପୁଲକ

ହୃଦୟ ଆନନ୍ଦେ ଭାସେ ।୫।

ଶ୍ୟାମଳ ବର୍ଣ୍ଣରେ ପ୍ରକୃତିର ଶୋଭା

ଜନ ମନେ ଶାନ୍ତି ଦିଏ

ପ୍ରକୃତି ରାଣୀଟି ଶୋଭାର ଭଣ୍ଟାର

ଫୁଲ ଫଳେ ହସୁ ଥାଏ ।୬।

ଗାନ୍ଧୀନଗର, ପୋଷ୍ଟ / ନବରଙ୍ଗ୍ୟର

# ପ୍ରକାଶ ବିଭାଗ

ଯଦି ଆପଣ ଏହି ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ତା ହେଲେ ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କଞ୍ଚୁଣ୍ଟର ଦ୍ୱାରା ଟାଇପ୍ କରନ୍ତୁ ଏବଂ ସେହି ଆଲେଖ୍ୟକୁ ଆମ ନିକଟକୁ ଇମେଲ୍ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରେରଣ କରନ୍ତୁ । ଓଡ଼ିଆରେ ଆପଣ ଯେକୌଣସି ସଫର୍‌ଜୋରରେ ଟାଇପ୍ କରି ପଠାଇ ପାରିବେ । ଧାରାବାହିକ କାହାଣୀ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲ୍ କରି ଏକାଥରେ ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲେଖା ସହ ନିଜ ଛବି ଓ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାନ୍ତି ।

# ଉତ୍ତଳ ଯୋଗିନୀ ମା ମାର୍କମା

ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ଜିଲ୍ଲାକାରୀ



ଉତ୍ତଳ ଯୋଗିନୀ ମା ମାର୍କମା ଓ ପ୍ରାଚୀନ ସାହିତ୍ୟରେ ବର୍ଣ୍ଣନା

[ବିଷମକଟକ (ରାୟଗଡ଼ା) ଅଧିକ୍ଷାତ୍ରୀ ଦେବୀ ମାଁ ମାର୍କମା ଓ ଆଦିକବି ଶୁଦ୍ଧମୁନି ସାରଳା ଦାସ କୃତଚଣ୍ଠୀ ପୁରାଣ ବା ଶ୍ରୀଭାଗବତ, ମତ ବଳରାମ ଦାସଙ୍କ ବଚ ଅବକାଶ ଓ ପୀତାମୁର ନୃସିଂହ ପୁରାଣ]

ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ମହିମାର ବିସ୍ତୃତ ଆଲୋଚନା ଶୁଦ୍ଧ କବି ଶୁଦ୍ଧମୁନି କବି ସାରଳା ଦାଶଙ୍କ ରଚିତ କାବ୍ୟ ଶ୍ରୀ ଭାଗବତ ବା ଚଣ୍ଠୀ ପୁରାଣରେ ଉଲ୍ଲେଖ ହେବାର ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଯାହାକୁ କି ପ୍ରାୟ ଦଶ ବର୍ଷ ହେବ ନିମ୍ନୋକ୍ତ ଆଲୋଚନା ପାଠ କରି ସଂଗ୍ରହ କରିବାର ଆଗ୍ରହ କରିଥିଲି, କିନ୍ତୁ ପାଇନଥିଲି । ତେବେ ସେ ନିରାଶ ଏବେ ଉଲ୍ଲାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଛି । ଥରେ ଦୁହଁ ବହୁ ଧରେ ବିଷମକଟକ ଅଧିକ୍ଷାତ୍ରୀ ଦେବୀ ମାଁ ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ଓ ମାଁ ଜୀ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି, ଯାହା ଆମ ଅଞ୍ଚଳବାସୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆନନ୍ଦପ୍ରଦ ମନେହୁଏ ।

#ଇତିହାସ କହେ, ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ରାଜା କଳାହମ୍ବିର[୪] ବହୁକାଳ ପୂର୍ବେ ବିଷମକଟକରେ ରାତ୍ରୁତି କରୁଥିଲେ । ଦେବୀ ମାର୍କମା ରାଜାଙ୍କର ଉଷ୍ଣଦେବୀ ଥିଲେ । ଶୁଣାଯାଏ, ଦେବୀଙ୍କ ନିକଟରେ ପଶୁବଳୀ ଓ ନରବଳୀ ପ୍ରତଳନ ଥିଲା । କାଳକ୍ରମେ, ତହାଳୀନ ଆଞ୍ଚଳିକ ଅଧିକାରୀ ଗଦାଧର ମିଶ୍ରଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ୍ରମେ ପଶୁବଳୀ ଓ ନରବଳୀ ଏଠାରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଛି । ଶାରଳାଦାଶଙ୍କ ଲିଖିତ ଚଣ୍ଠୀପୁରାଣରେ ଦେବୀଙ୍କ ନାମ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି । ଏଥିରୁ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ପ୍ରାଚୀନତା ଅନୁମାନ କରିବୁଏ । କିମ୍ବଦନ୍ତୀ

କହେ, ଦେବୀ ମାର୍କମା ଶତ୍ରୁସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ସମ୍ମେହିତ କରି ବିଷମକଟକର ତଙ୍ଗାଳୀନ  
ରାଜାଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ସହାୟତା କରିଥିଲେ । ( ଉଚକିପିଡ଼ିଆ ଉତ୍ସ )

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲେଖ୍ୟ ବହୁ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ପାଠ କରିଥିଲି ଏବଂ ଶାରଳା ଦାସଙ୍କ  
ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣ ପାଠ କରି ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ କେଉଁ ପଦରେ ଅଛି ଜିଜ୍ଞାସା ହେଲା !  
ତେବେ ଥରେ ନୁହଁ ବହୁବାର ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ଓ ମହିମା ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି ସାରଳା  
ଦାସଙ୍କ ଲିଖନୀରୁ । ଅତେବ ମା ମାର୍କମା ଦେବୀ ବହୁ ପ୍ରାଚୀନ ଦେବୀ ବୋଲି  
ଅନୁମେୟ ! ଇତିହାସ କହେ, ମା ଛିନ୍ନମନ୍ତ୍ରା ! ଏହାର କାରଣ ହେଲା ଶତ୍ରୁ ସୈନ୍ୟର  
ତୋପ ଆକ୍ରମଣ !

ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ଓ ମହିମା । ଗାନ କରାଯାଇ ଥିବା ପଦ ପଂକ୍ତିମାନ ନିମ୍ନରେ  
ଉପମ୍ବାପନା କରୁଛି ! ଦେବୀ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ମାରକମା, ମହାକାମା ଓ ମାକରମା  
ଇତ୍ୟାଦି ନାମରେ କବି ସାରଳା ଦାସ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି !

ଭାଲୁଙ୍କ ବଦନୀ ଚଣ୍ଡୀ ଯେ ପଡ଼େକ ଉତ୍ତମା

ଏ ଥାଠେ ସେନାପତି ବିକଳାରି ମହାକାମା । (୨୯୧୮)

ଭାଲୁ ବଦନୀ ଚଣ୍ଡୀମାନଙ୍କର ସୈନ୍ୟ ଦଳର ସେନାପତି ମହାକାମା/ମାର୍କମା  
ଦେବୀ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ମହିଷାସୁର ବଧ - ମହିଷାସୁର ଓ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗା ଯୁଦ୍ଧ ବିଷୟକ  
କାବ୍ୟ ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣର ୨୯୧୮ ସଂଖ୍ୟା ପଦରେ । ମା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ଦଳ ଅନେକ ଥିଲେ  
ଓ ପ୍ରତି ସୈନ୍ୟ ଦଳର ଜଣେ ଜଣେ ଦେବୀ ସେନାପତି ଥିଲେ । ସେନାପତି ପଦରେ ଥିବା  
ଅନେକ ଦେବୀମାନଙ୍କ ନାମ ସହିତ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟିବେଶିତ  
ହୋଇରହିଛି । ଅନ୍ୟ ସେନାପତି ଦେବୀମାନଙ୍କର ନାମ ଯଥା ଉଚରୋବୀ (ଭୈରବୀ),  
ଉଗ୍ରତାରା, ବାଶୋଳୀ(ବାଶେଳୀ), ହେଙ୍ଗୁଳା(ହିଙ୍ଗୁଳା), ବିରଯା (ବିରଜା) ଇତ୍ୟାଦି  
ଇତ୍ୟାଦି ।

ଯେତେବେଳେ ମା ଦୁର୍ଗା ସମସ୍ତ ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅସୁରମାନଙ୍କ ସହିତ  
ଗୋଲ କରିବାପାଇଁ ନିଜ ଅଙ୍ଗରୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛନ୍ତି ସେ ସମସ୍ତରେ ଦେବୀମାନେ  
ବଳିଲୋଭିନୀ ହୋଇ ଆହାର ମାଗିଛନ୍ତି, ସେଠାରେ ମା ଦୁର୍ଗା ଅସୁର ସୈନ୍ୟ ଦଳ ଓ  
ସେନାପତିଙ୍କୁ ଦେଖାଇ ଜଣେ ଦେବୀଙ୍କୁ ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ କହିଛନ୍ତି, ମା ମାର୍କମା  
ଦେବୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବକାସୁର ଥାଟକୁ ଗିଳିବାକୁ କହିଛନ୍ତି ।

ଦୃଗା ବୋଇଲେ ଶୁଣ ଲୋ ମାରକମା

ବକାସୁର ଥାଟ ଲୋ ଭକ୍ଷ ଯାଇ ଅମା । ୨୯୪୯

ପ୍ରକଳ୍ୟାନ୍ତ ଅଗ୍ନି ତେଜ ପ୍ରାଏକ ପ୍ରଚଣ୍ଟ

ସେ ସହସ୍ରମାନଙ୍କୁ ଦେବୀ ପାତିଥାନ୍ତି ତୁଣ୍ଡ । ୨୯୭୭

ଏଲମା ପୋଲମା ମାକରମା

ଦାନବ ଚାହିଁ ଏହାଙ୍କର ଗାରିମା । ୨୯୭୩

ଉପର ପଦ ପୂର୍ବରୁ ଯୁଦ୍ଧ କାଳରେ ଅସୁର ସୈନ୍ୟଦଳ ଦେବୀ ସୈନ୍ୟଦଳ ଆଗରେ  
ଛାଗଳ ଦଳ ପ୍ରାୟେ ଦେଖାଦେଇଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନେ ତୁଣ୍ଡ ଆଁ କରି ସହସ୍ରାଧିକ ଅସୁର  
ମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ଷଣ କରୁଛନ୍ତି । ମାକରମା/ ମାରକମା/ ମାର୍କମା ଦେବୀ ମଧ୍ୟ ଅସୁରମାନଙ୍କୁ  
ଭକ୍ଷଣ କରିବା ପାଇଁ ତୁଣ୍ଡ ପାତିଛନ୍ତି ।

ସମର କରନ୍ତେ ଦେବ ଦାନେବ ଅଭାବ

ଅସୁର ଦଳ ଦିଶଇ ସେ ଛାଗଳ ପଲ ପ୍ରାଏ ।

୨୯୮୪ ସଂଖ୍ୟା ପଦରେ ଚାରି ଦେବୀ ମିଶି ଅଣୀ ଲକ୍ଷ ରାକ୍ଷସ ଯୋଜାଙ୍କୁ ଭକ୍ଷଣ  
କରିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି । ମା ମାର୍କମା ସହିତ ଅନ୍ୟ ତିନି ଦେବୀ ହେଲେ ଏଲମା,

ପୋଲମା ଓ କୋଠାରୀ ।

ଏଲମା ପୋଲମା ମାକରମା କୋଠାରୀ

ଅଶୀ ଲକ୍ଷ ଯୋଜା ହେ ଭକ୍ଷଣ୍ଠି ଜଣ ଚାରି । ୨୯୮୪

ତା ପରେ ଧଙ୍ଗାସୁରକୁ ଚାରି ଦେବୀ ପ୍ରବଳ ଯୁଦ୍ଧରେ ଦୁଇ ଫାଳ କରି ଭକ୍ଷଣ  
କରିବାର ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି ।

ସଇନି ପଡ଼ନ୍ତେ ସେ ଧଙ୍ଗାସୁର ଭଠି

କୋଠାରୀ ଉପରେ ଲକ୍ଷେକ ଭାର ଗଦା ନେଇ ପିଟି । ୨୯୮୫

ଲୋହାର ଗଦା ସେ ପାଡ଼ିଲା କୋଠାରୀ କାପାଳୀ

ପର୍ବତ ସମାନ୍ୟ ଗଦା ସେ ହୋଇଗଲା ଧୂଳି । ୨୯୮୬

ଗଦା ଭାଙ୍ଗତେ ସେ ହୋଇଲା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ

ଦୁଣ୍ଡ ବିସ୍ତାରି ଧାଇଁଲା ସେ ଧଙ୍ଗାସୁର ଦଇତ । ୨୯୮୭

ଚାରି ଦେବୀଙ୍କ ଯେ ଆକ୍ରେଷି ଧଙ୍ଗାସୁର ଦଳି

ଧାଇଁ ଦେବୀମାନେ ଯେ ଆଗରେ ଓଗାଳି । ୨୯୮୮

ଦରାଣ୍ତ ଅସୁର ପାଦ ଧଇଲେ ପୁଲମା ମାରକମା

ଦୁଇ ଫାଳ ହୋଇଲା ସେ ଅସୁର ବିକ୍ରମା । ୨୯୮୯

ପୁଲମା ମାରକମା ସେ ଗିଲିଲେ ଦୁଇଖଣ୍ଡ

ଅନେକ ଆନନ୍ଦ ହୋଇଲେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ । ୨୯୯୦

ଉପର ପଦରୁ ଆଉ ଦୃଷ୍ଟି ରହୁନାହିଁ କି ଯେ ମା ମାର୍କମା ନାମ୍ବୀ ଦେବୀଙ୍କ ଅନେକ ନାମ ମହାକାମା ମାକରମା ଓ ମାରକମା କେବଳ ବିଷମକଟକ ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ଦେବୀ ମାର୍କମାଙ୍କୁ ସୁଚାଉଛି ।

ମାର୍କମା ଓ ତ୍ରୈମ୍ବକାସ୍ତୁର ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ହେବାର ଦୀର୍ଘ ବର୍ଣ୍ଣନା କବି ସାରଳା ଦାସ ଚଣ୍ଡୀ ପୁରାଣରେ କରିଛନ୍ତି । ମା ଦୁର୍ଗା ମାର୍କମା ଦେବୀ ମା ଙୁ ଅସୁରର ଦର୍ପ ଦେଖି ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଦୃଗା ବୋଇଲେ ମୋହୋର ଛାମୁରେ ଅସୁରର ଏଡ଼େକ ଗାରିମା

ତ୍ରୈମ୍ବକାସ୍ତୁରକୁ ଲୋ ମାର ମାରକମା । ୩୦୦୭

ଦୃଗାର ବଚନେ ମାରକମା ଉଠି

ବାମ କରେ ଶୂଳ ଯେ ତାହାଣ କରେ ଯାଠୀ । ୩୦୦୮

ଧନୁ ତ୍ରୋଣ ଧରି କୋଠାର ଧରି

ମହା ମଉଗଜ ପିଠିରେ ବିଜେକରି ।

ଲହ ଲହ ଜିଭ ମୂରତି ଶାକମୁରୀ

ତ୍ରୈମ୍ବକା ସମାନେ ତାର କାନ୍ଦା ବିଷ୍ଟାରି ।

ବ୍ରଦ୍ଧାଣ୍ତ ଘୋଟିଲା ସେ ଅଭେ କାମରୂପୀ

ଅସୁର ଉପରେ ନେଇ ବଜ୍ରଶୂଳ ପିଟି ।

କୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ ତେଜ ଦେଖିଣ ଦୁରାପାତେ

ପଡ଼ନ୍ତେଣ ଶୂଳ ଯେ ଧୋଇଲେ ବାମହସ୍ତେ ।

ସେହି ଶୂଳ ବୁଲାଇଣ ଲେଉଗାଇ ପିଟି

ମାରକମାର ଯେ ପଡ଼ିଲା ଲଳାଟ ପାଟି ।  
 ପରତ କଞ୍ଚିଲେ ପଡ଼ିଛେଣ ଶୁଳ  
 ଶତେ ଚୂର ହୋଇଲା ପଡ଼ିଲା କପୋଳ ।  
 ଶୁଳ ଭାଗଛେଣ ପ୍ରଶଂସଇ ଦ୍ରୁପିଷ୍ଠଇ  
 ବଜ୍ର ମୁଦୁଗରେଣ ଧରିଣ ନେଇ ପିଚଇ ।  
 ମୁଦୁଗର ପଡ଼ିଛେଣ କଞ୍ଚିଲାକ ପୃଥ୍ବୀ  
 ମାରକମା ଉପରେ ପଡ଼ି ଭାଙ୍ଗି ଗଲା ତତ୍କଷଣାନ୍ତି ।  
 ପୁଣ କପଚେକ ଧରି ତ୍ରୁଅମ୍ବେକ  
 ଦେବୀର ଉପରେ ନେଇ ପ୍ରହାର କଲାକ ।  
 ଲୋହାର ପ୍ରାଏକ ଯେ ଦେବୀର ବଜ୍ର ସେନ୍ଦରା  
 ଅଭେଦ କପଚେ ପଡ଼ି ହୋଇଲାକ ଚୂନା ।  
 ପୁଣ ଅଗ୍ନିବାଣେକ ଘେନି ତ୍ରୁଅମ୍ବେକାସୁର ପ୍ରଭାବି  
 ମାରକମା ଉପରେ ପଡ଼ି ସେ ଅଗ୍ନି ଗଲା ଲିବି ।  
 ଲୁହାର ବେନି ଗଦା କୋଟିଯୈ ସହସ୍ର ଭାର  
 ତାହା ଘେନି ପିଟିଲା ଦତ୍ୟ ଦେବୀର ଉପର । ୩୦୨୦  
 ଦୁଇ ଗଦା ପଡ଼ିଲା ସେ ପଞ୍ଜିରା ବେନି କାଠ  
 ଗିରିବର ସମାନ୍ୟେଣ ଗଦା ଗୁଣ୍ଠମାନ ଭଠି ।  
 ପବନ୍ତ ବେଗ ମାରଇ ଦେଖିଣ ନୁଆରି  
 ଗୁରୁତ କୋନ୍ତ ଯାଠୀ ଘେନି ତ୍ରୁଅମ୍ବେକା ମାରି ।  
 ଆହୋ ପରୀକ୍ଷ ସମର କରିଛେ ତ୍ରୁପହର ରାତି  
 ଶହସ୍ର ବିଘାତେ ସେ ଅଗ୍ନି ଝଲକାନ୍ତି ।

ଦିବସ ପ୍ରାଏ ସେ ଦିଶଇ ରଣଭୂମି  
 ନ ଭାଜନ୍ତି ଦାନବେ ସେ ବେଳେବେଳେ ଉତ୍ତକର୍ମ ।  
 ଶତେ ବାର ପରିଯତ୍ରେ ପ୍ରହୃଷ୍ଟାର କଲା ତ୍ରୀଅମ୍ବକା  
 ଅସୁର ବିଘାତ ଦେବୀ ମାରକମା ସହଇ ଏକା ।  
 ସହସ୍ର ସରତ୍ରେ ଯେ ହୋଇଲା ଶୂନ୍ୟହସ୍ତ  
 ପୋଡ଼ିଲା ପର୍ବତ ପ୍ରାଏ ଉଭା ହୋଇଅଛି ଦତ୍ୟ ।  
 ନବ ନିଶା କରବାଲେକ ବୁଲାଇ ମାରକମେ  
 ଅସୁର ବକ୍ଷମ୍ବଲେ ସେ ହାଣିଲା ମହାତମେ ।  
 ଦେହରେ ନ ବାଜି ସେ ହାବୋଡ଼ି ଗଲା ବାଜି  
 ଉତ୍ୟାନ ସାହୀ ହୋଇଁ ଅସୁର ପଡ଼ିଲା ଗଲଗାଜି ।  
 ମାରକମା ମାଡ଼ି ବସିଲା ଅସୁର ବକ୍ଷମ୍ବଲ  
 ଦୁଇ ପାଟି ଚାପିଲା ସେ ହୋଇଲା ବେନିଫାଲ ।  
 ଅସ୍ତ୍ର ରତ୍ନ ମାଏସ ରୋଧିର ସହିତେ  
 ଅସୁର ଶରୀର ଗିଳିଲା ଗର୍ଭଗତେ । ୩୦୩୦  
 ଆହୋ ପରୀକ୍ଷା ତ୍ରୀଅମ୍ବକ ଜିଣି ସେ ତ୍ରୀଅମ୍ବକା ନାମ  
 ନେଉଗାଇଁ ଯୁଦ୍ଧେ ତାହାକୁ ଭକ୍ଷିଲେ ମାରକମ ।  
 ଅନେକ ହୁଲାସ ହୋଇଲା ବସୁମତୀ  
 ଅମୃତ ବୃଷ୍ଟି ପ୍ରାଏକ ହୋଇଲା ପୃଥ୍ବୀ ।  
 ଶ୍ରୀ ମାରକମା ଚରଣେ ଶରଣ ଯୁଗତେ  
 ଶୂଦ୍ରମୁନି ସାରୋଳ ଦାସ ପ୍ରଣମିତ ନିତ୍ୟେ ।  
 ଆହୋ ତ୍ରୀଅମ୍ବକାସୁର ଯେ ପଶିଲାକ ରଣେ

ଅନେକ ଉଷ୍ଣତ ଯେ ହୋଇଲେକ ଦେବଗଣେ ।  
 ପଞ୍ଜଦଶ ଶୈଶି ଯେ ତ୍ରୀଅମ୍ବକା ଥାଠ  
 ଏକୁ ଏକ ଦାନବେ ମହାବଳିଷ୍ଠ ।  
 ପାଶ ପଶୁ ଗଦା ମୁଦୁଗର ଘେନି ଉଠି  
 ନାନା ଆୟୁଧ ଘେନି ମାରକମାହିଁ ନେଇ ପିଟି ।  
 ଦେଖିଲେ ଅସୁର ବଳ ସନ୍ୟ ମହାମାଏ  
 ତିନି କୋଶ ଯେତେ ମାଳ ରଙ୍ଗ ବର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରାଏ ।  
 ବିନ୍ଦ୍ୟ ଗିରି ପର୍ବତୁଃ ପଡ଼ିଲେ ଦେବୀ ତେଇଁ  
 ସ୍ଵର୍ଗ ମଞ୍ଚ ତୁଣ୍ଡ କରିଣ ଅସୁରଙ୍ଗ ଖାଇଁ ।  
 ଯେସନେକ ଜଳ ପର୍ବତୁ ପଡ଼ଇ ଖସି  
 ନିଃଶ୍ଵାସକେ ସଂଘରିଲେ ଗର୍ଭେ ଥାନ୍ତି ପଣି ।  
 କେ ଶର ବିନ୍ଦୁକ୍ତି କେ ହାଣକ୍ତି ଧରି ଖଣ୍ଡା  
 କେ କୋଣ୍ଠେ ଯାଠୀ ମାରନ୍ତି ପ୍ରତଣ୍ଡା । ୩୦୪୦  
 ସମସ୍ତ ଶହସ୍ର ମାନ ଯେ ପଡ଼ୁଅଛି ଗର୍ଭେ  
 ତୁଣ୍ଡ ନ ପୂରଇ ଜାଣନ୍ତି ମଉ ଗର୍ବେ ।  
 ଏକା ଘାତିକେ ପାରନ୍ତି ବେନି ବେନି ପାତି  
 ଗର୍ଭରେ ପଶନ୍ତି ଅସୁର ହୋଇଣ ଲକ୍ଷ କୋଟି ।  
 ପଞ୍ଜକଟି ସହସ୍ର ଯେ ତ୍ରୀଅମ୍ବକାର ବଳ  
 ନବ ଘଡ଼ି ମଧ୍ୟରେ ସେ ଭକ୍ଷିଲେ ସକଳ ।  
 ରକତ ଲିତାକେହି ନାହିଁ ହାଡ଼ ଗୋଡ଼  
 ଅନ୍ତ ପୁଣି ଆଦି କରି ସେ ହୋଇଲେ ସର୍ବ ରୁଣ୍ଡ ।

ଆହୋ ପରୀକ୍ଷ ଏସନକ ସମରି ଚଣ୍ଡୀ ଯୁଦ୍ଧ କଥା  
ମନୁଷ୍ୟ ଜନମ ହୋଇ କେ ପାରିବ ଲେଖନ୍ତା ।

ଏ ଧିଲା ମା ମାର୍କମା ଦେବୀ ସହିତ ତ୍ରାମ୍ଭେକାସୁର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅସୁର ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ  
ଓ ଭକ୍ଷଣ କରିବାର ଦୀଘ୍ ବର୍ଣ୍ଣନା । ଏତିକିରେ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ମହିମା ସରିଯାଇ ନାହିଁ,  
ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଅଛି !

ଅଠେଇଶ ଜଣ ଦାନବଙ୍କୁ ଅଠେଇଶ ଚଣ୍ଡୀ ମାରି ଗିଳିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା ରହିଛି, ସେହି  
ଅଠେଇଶ ଗୋଟିଏ ଦେବୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ମା ମାର୍କମା ଅନ୍ୟତମ ।

ଆହୋ ପରୀକ୍ଷ ରାଜା ବଦନ୍ତି ବରାହୀ ବଲାଇ  
ତରାଇ, ଜରାଇ, ରଙ୍ଗାଇ, ଶାମଳାଇ । ୩୦୭୮  
ଦୁଲଣାଇ, ଆମରାଇ ହରାଇ  
କାମାଇ, ବିମଳାଇ ବଣାଇ ଚାରିକାଇ ।  
ଏମାନନ୍ତ ରାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଦୃଗେ  
ନାନା ଅବସ୍ଥା କରି ଲୋ ଦଇତଙ୍କୁ ଭକ୍ଷ ବେଗେ ।  
ଏସନେକ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ଜଗତ ମାତା  
ଆକାଶେ ଖେପିଲେ ସେ ହେଲେ ଇତିଷ୍ଠାତା ।  
ଖିନମୁଣ୍ଡା ବୋଲି ଉଗ୍ରତାରା ମାରକମା ( ମା ମାର୍କମା ନାମ ଆସିଲା)  
ଅସୁର ବଳ ସନ୍ତ୍ରନ୍ତିକି ସେ ଏହାଙ୍କ ବଡ଼ିମା ।  
ବିଜେ କର୍ଣ୍ଣ କଟାରି କାତୀ ଖପର ଖଣ୍ଡା

ଉଇରୋବୀ ବାଣେଳୀ ଚାରି ଅମ୍ବିକା କୋଠାରୀ ଚାମଣ୍ଡା ।

ଅଠାଇଶି ଦାନବଙ୍କୁ ସେ ଅଠାଇଶି ଚଣ୍ଡୀ

ରୋଧିରେ ବିଲୋପନ ସିଦ୍ଧୁରେ ମୁଖ ମଣ୍ଡି ।

ଦେବୀମାନେ ରାକ୍ଷସ ଯୋଜାମାନଙ୍କୁ ଯୁଦ୍ଧରେ ସାମନା କରିଛନ୍ତି, ମା ମାର୍କମା  
ଉର୍ଦ୍ଧକେଶ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧରେ ସମ୍ମନ୍ଧୀନ ହୋଇଛନ୍ତି ଯାହା ନିମ୍ନ ପଦରୁ ପ୍ରମାଣିତ ।

ପଢ୍ଦେକ ଯୋଜା ଘେନି ସେ ଉର୍ଧକେଶ

ମାରକମା ତୁଲେ ହୋଇଲା ପ୍ରବେଶ । ୩୭୭୧

ମା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସହିତ କାଳବିମୋଚନ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ ବେଳେ ସମସ୍ତ ଦେବୀମାନେ  
ଆକାଶରେ ଚାହିଁଥିଲେ ଅସୁରମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ କରିବା ପାଇଁ, ସେମାନଙ୍କ  
ମଧ୍ୟରୁ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ନାମ ପ୍ଲାନିତ ।

ଅସୁରଙ୍କ ଦର୍ପ ଧୃଂସିବାକୁ ରହିଥିଲେ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷେ

ଶୂନ୍ୟରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲେ ଦେବୀ ଲକ୍ଷେ ।

ପାତାଳବାସେନୀ ଆକାଶେଣ ଶିର

ଚକ୍ରଧରି କୋଦଣ୍ଡ ଗାଣ୍ଡିମ ମୁଦୁଗର କର ।

ହାଣ ହାଣ ବୋଲିଣ ସେ ଶୁଭିଲାକ ବାଣୀ

ମୁଦୁଗର ନେଇ କାଳବିମୋଚନଙ୍କୁ ମାଇଲେ ନାରାଏଣ ।

ତ୍ରିଶୂଳ ନେଇ ସେ ପହୁଞ୍ଚିଲେ ଉଇରୋବୀ

ବାଶେଳୀ ନେଇ କର୍ଣ୍ଣକଟାରୀ ପ୍ରାଉବି ।  
 ନାଗଫାଶ ବନ୍ଧନ ସେ ବାନ୍ଧିଲେ ତ୍ରିପୁରା  
 ବଞ୍ଚି ଶକତି ଘେନି ଯେ ପିଟିଲେ ଉତ୍ସତାରା ।  
 ବ୍ରହ୍ମଶର ଘେନି ସେ ମାଇଲେ ନାରାଏଣୀ  
 ତ୍ରିଶୂଳ ଶକତି ଘେନି ଭୂଷିଲେ ଇନ୍ଦ୍ରାଏଣୀ ।  
 ସୁର୍ଯ୍ୟ ବଳିଗଦା ନେଇ ମାଇଲେ ଚାମଣ୍ଡା  
 ମାରକମା ଆକ୍ରେଷି ନେଇ ମାଇଲେକ ଖଣ୍ଡା । ୩୭୮୦  
 ଶୁଣ ହୋ ପରୀଷ ବଦନ୍ତି ଶୁକ୍ରବର୍ଷା  
 ଦକ୍ଷିଣ ଭୁବ ନେଇ ତା'ର ହାଣିଲେ ମାରକମା । ୩୭୮୧  
 କୋଠରେକ ଘେନି ସେ ମାଇଲା କୋଠାରୀ  
 ବାମ ଭୁବେ ନେଇ ମାଇଲା ଦଇତାରି ।  
 ପୁଣ ବାଶେଳୀ ନେଇଁ ମାଇଲା ଅଧାରନ୍ତ ଖଣ୍ଡ  
 କାଳବିମୋଚନର ଛେଦି ପକାଇଲା ମୁଣ୍ଡ ।  
 ପିଶାରୁଣୀ ମାନେ ଆସି କଲେ କେଳି  
 ରକତ ମାଂସ ଖାଇବାକୁ ହେଲେ ମତୁଆଳି ।  
 କାଳବିମୋଚନକୁ ତିନି ପଦ୍ମ ଚଣ୍ଡୀ  
 ଚିତାକୁହି ରକ୍ତ ମାଂସ ନ ଅଣ୍ଟିଲା କଲେ ଖଣ୍ଡି ।  
 କାଳବିମୋଚନ ଦତ୍ୟ ପଡ଼ିଲାକ ରଣେ  
 ଆକାଶେ କଣୟୁ ବୃକ୍ଷି କଲେକ ଦେବଗଣେ ।  
 ଦୁର୍ଗାଙ୍କ କାଳବିମୋଚନ ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ଦେଇୟ ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ  
 କରିବାର ଦୃଶ୍ୟ ପଦ ସଂଖ୍ୟା ୩୭୮୦ ଓ ୩୭୮୧ ରେ ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି ।

କର ପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ଯେ କହଇ ମାରକମା  
 ମହିଷାସୁର ଅଛାରି ବିଜେ କରି ଅଇଲା ଗୋ ମା । ୩୮୪୦  
 ଭଠିଲେ ଦେବୀ ମାନେ ତାକିଲେ ବୀର ତାକେ  
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଉଚ୍ଛ୍ଵଳିଲା ସେ ଦେବୀମାନଙ୍କର ହାକେ । ୩୮୪୧

ଉପର ଦୁଇପଦରେ ଯେତେବେଳେ ମହିଷାସୁର କ୍ରୋଧ କରି ରଣଭୂମିକୁ ବିଜେ  
 କରୁଛି ସେତେବେଳେ ମା ମାର୍କମା ଦେବୀ ସମସ୍ତ ଦେବୀ ମାନଙ୍କୁ ରେତେଇଦେବାର  
 ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି !

ଏହା ସହିତ ମା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ସହିତ ମହିଷାସୁରର ଯୁଦ୍ଧ ବେଳେ ଅନେକ ଦେବୀ ମାନେ  
 ମହିଷା ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା ହୋଇଛି, ମା ମାର୍କମା ମଧ୍ୟ ଏଥିରୁ ବାଦ ପଡ଼ି  
 ନାହାନ୍ତି !

ଆକ୍ରେଷଣ ଶୂଳ ମାରିଲେ ନାରାଏଣୀ  
 ଉର୍କ ମୁଖେ ତାକ ଦେଲେ ଦୃଗତି ତାରେଣୀ । ୪୧୮୪  
 ଆହୋ ପରୀକ୍ଷ ଦୃଗାର ତୁଲେ ନବକୋଟି କାନ୍ତାନୀ  
 ଛପନ କୋଟି ପିଚାଶୁଣୀ ଚଉଷଠି ଯୋଗୁଣୀ । ୪୧୮୫  
 ନବ ମର୍ତ୍ତତ ଶ୍ରୋଣେହା ତିନି ପଦ୍ମ ଚଣ୍ଡୀ  
 ଚଉଦ କୋଟି ତାଙ୍କେଣୀ ଛପନ କୋଟି ଚାମୁଣ୍ଡୀ । ୪୧୮୬  
 ତ୍ରିପୁରା ଉଗ୍ରତାରା ଚଣ୍ଡୀ ଯେ କୋଠାରୀ

ଗୋଲମା ମାରକମା ଯମକାମା ମାହେଶୁରୀ । ୪୧୮୭

କାଳୀ କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳୀ ଭରରୋବୀ

କଙ୍କମୁଣ୍ଡୀ ମୂଳେ ସାତ ସାଗର ଦେବୀ । ୪୧୮୮

ଅଠାର କୋଟି ରତ୍ନାଏଣୀ ବ୍ରମାଏଣୀ ବାବନ କୋଟି

ମଏଂଷା ଉପରେ ମାଡ଼ି ସେ ସଭିଏଁ ଉଠି । ୪୧୯୯

ନବ କୋଟି କାନ୍ତାନୀ ଘେନି କୋପାନଳେ

ଏତେ ଦେବୀ ମାଡ଼ି ବସିଲେ ବଜ୍ରମୁଖିଲେ । ୪୧୯୦

ଉପର ପଦାବଳୀରୁ ୪୧୮୭ ପଦରେ ମା ମାର୍କମା ମହିଷାସୁର ଓ ଦେବୀ ଦୁର୍ଗା ଯୁଦ୍ଧ  
ବେଳେ ମହିଷା ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିବାର ପ୍ରମାଣ ମିଳିଲା ।

ମା ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ବିବସନା ରୂପରେ ମୋହିତ ହୋଇଥିବା ମହିଷାସୁର ରାକ୍ଷସଙ୍କୁ ଦେବୀ  
ନିହତ କଳା ପରେ ସେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରିଛି ଓ ମାର୍କମା ସମେତ ସମସ୍ତ ଚଣ୍ଡୀମାନେ  
ତା ଉପରେ ମାଡ଼ି ବସିଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ଦେବୀ ମାନେ ଅସୁର କୁଳର ଶିଶୁ ଠାରୁ ବୃଦ୍ଧ  
ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମସ୍ତ ଅସୁର ଅସୁରୁଣୀ କନ୍ୟା ପୁତ୍ର ଆଦିଙ୍କୁ ଭକ୍ଷଣ କରିବାକୁ ଆଗଭର  
ହୋଇଛନ୍ତି ଦେବୀ ଦୁର୍ଗାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କ୍ରମେ । ତାହା ନିମ୍ନରେ ପ୍ରଦତ୍ତ ହୋଇଛି -

ଆହୋ ପରୀକ୍ଷ ଅଚେଷ୍ଟ ହୋଇ ଯହୁଁ ଅସୁର ଗଳା ମୋହ

ଦୃଗାର ଭବ ଚାହିଁ ବିସର୍ଜିଲା ଦେହ ।

ଦୃଗାଏ ବୋଇଲେ ଲୋ ରତ୍ନଗିରି ପର୍ବତ

ମଏଂଷାସୁରଙ୍କୁ ମାଡ଼ି ଆମ୍ନେ ବିଜେ କରିବା ଏଥ ।

ନାରାୟଣୀ ରୁଦ୍ରାଏଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରାୟଣୀ ଭଇରୋବୀ  
 ବ୍ରହ୍ମାଏଣୀ ବାଣେଳୀ ଚାରିକା ମାଧବୀ ।  
 କାଳୀ କଙ୍କାଳୀ ବେତାଳୀ ଉତ୍ତରାତାରା  
 ସମାଦୀ ମାତଙ୍ଗୀ ଚଣ୍ଡିକା ତ୍ରିପୁରା ।  
 ରାମଚନ୍ଦ୍ରୀ ନିମଞ୍ଜାଇ ଶ୍ୟାନ୍ତି ମାରକମା  
 କୋଠାରୀ ଅମ୍ବିକା ଏଲୋମା ଯେ ଗୋଲମା ।

ଏ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣ ଆଧାରରୁ ଜଣା ପଡୁଛି ରାୟଗଡ଼ା ଜିଲ୍ଲାର ବିଷମକଟକ  
 ଅଧିଷ୍ଠାତ୍ରୀ ଦେବୀ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ମହିଷାସୁର ଦୁର୍ଗାଙ୍କ ଯୁଦ୍ଧରେ ଭୂମିକା କେତେ  
 ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ! ମହିମା କେତେ ଓ ଗାରିମା କେତେ ଏବଂ ଦେବୀ କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ,  
 କେଉଁ ଅନାଦି କାଳରୁ ରହିଆସିଛନ୍ତି । ସେହି ମହାମାୟା ଆଦ୍ୟାଶକ୍ତି ଦେବୀ ଶକ୍ତି  
 ସ୍ଵରୂପିଣୀ ମା ମାର୍କମାଙ୍କ ଚରଣ କମଳରେ ଭକ୍ତି ମନ ହୋଇ କଥା ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆଦି କବି  
 ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତମାତ୍ରା ଦାସଙ୍କ ଶ୍ରୀଭାଗବତ ବ ଚନ୍ଦ୍ରୀ ପୁରାଣର ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ପ୍ରମାଣ  
 ଉପସ୍ଥାପନା କଲି ।

ଏହାଛିବା ପୀତାମ୍ବର ନୃସିଂହ ପୁରାଣ ଓ ପଞ୍ଚମଶାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନ୍ୟତମ ମତି  
 ବଳରାମ ଦାସଙ୍କ ବଚ ଅବକାଶର ୧୮୭ ପଦରେ ମଧ୍ୟ ମା ମାର୍କମା ଦେବୀଙ୍କ ନାମର  
 ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି ।

ଅପରାଜିତା ରୂପାଇ ଚନ୍ଦ୍ରାଇ ପିଙ୍ଗଳା  
 ସାରକମା ମାରକମା ଭଗବତୀ ହେଙ୍ଗଳା ।-

ବଚ ଅବକାଶ, ମଉ ବଳରାମ ଦାସ ପଞ୍ଜୀୟା ଯୁଗ ।

ବାହୁଡ଼ୀ ସାରକମା ମାରକମା ହିଙ୍କୁଳା—

ପୀତାମ୍ବର. ନୃସିଂହପୁରାଣ ।

ଉପରୋକ୍ତ ନୃସିଂହ ପୁରାଣ ଓ ବଚ ଅବକାଶର ପଦ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଅନୁମାନ କରାଯାଏ  
ମା ହେଉଛନ୍ତି ଉକ୍ତଲୀୟ ଯୋଗିନୀ ଓ ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ର ରକ୍ଷଣୀ, ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସହିତ ମା  
ମାର୍କମାଙ୍କର ସଂଯୋଗ ପିବାର ତଥ୍ୟରୁ ଜଣାଯାଏ ।

ପୁରୁଣାପଦର(ହାଡ଼ିଶିଙ୍କୁଳା),

ଚାଟିକୋଣା, ବିଷମକଟକ,

ରାୟୁଗଡ଼ା ।

ଯୋଗାଯୋଗ - ୮୨୪୯୩୯୩୩୯

# ଚୀନର ଅକ୍ଷମଣୀୟ ଅପରାଧ

ଆଶୁତୋଷ ନାୟକ



ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଭାରତ ପ୍ରଥମ ସଭ୍ୟତା ଏବଂ ଚୀନ ଦ୍ୱିତୀୟ ସଭ୍ୟତା ରୂପେ ପରିଚିତ । ଉଭୟ ଦେଶ ଏମିଆ ମହାଦେଶର ବିଶାଳ ଏବଂ ବିକଶିତ ।

ବାଣିଜ୍ୟ କାରବାର ପାଇଁ ଭାରତ ଓ ଚୀନ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅତି ନିରିତ୍ତ । ସମସ୍ତ ମୋବାଇଲ ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଓ ମେଡ଼ିସିନରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋନିକ୍ ଉପକରଣ, ଖେଳନା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନେକ ଦ୍ରୁବ୍ୟ ପାଇଁ ଆମ ଦେଶ ଭାରତ ପଡ଼ୋଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ର ଚୀନ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଅଣ୍ଟାଦଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ଉଭୟ ଭାରତ ଚୀନ ବିଶ୍ୱ GDPର ୫୫% ଭାଗିଦାର ଥିଲେ । ପାଣ୍ଡାତ୍ୟ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇ ୧୯୪୦ରେ ଆମ ଦେଶ ଭାରତ ଆଧୁନିକ ଗଣତନ୍ତ୍ର ରାଷ୍ଟ୍ର ରୂପେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା । ଭାରତ ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠା, ଉଦାର ମାନବିକତା, ଧାର୍ମିକ ଭାବନା ସ୍ମୃତନ୍ତ୍ର-ବିଚାରକୁ ସଦାସର୍ବଦା ଅବଲମ୍ବନ କରିଥାଏ । ଇତିହାସର ପୃଷ୍ଠାକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ଏହା ପରିଲିଙ୍ଗତ ହୁଏ, ଭାରତ ବସୁଧୀବ କୁଟମ୍ବକମ ନୀତି ଓ ଆଦର୍ଶକୁ ସମ୍ମର୍ଶ ରୂପେ ପାଲନ କରେ । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ବିଶ୍ୱର ଏକମାତ୍ର ଦେଶ ଯାହାକୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏବଂ ବିଦ୍ୱାନ ମୁନି ରୁଷି ମାନେ ମଧ୍ୟ ଦେବଭୂମି ଓ ପୂଣ୍ଯଭୂମିର ଆଖ୍ୟା ଦେଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଚୀନର ପୁରୁଣା ଇତିହାସକୁ ଅବଲୋକନ କଲେ ଏହା ପରିଲିଙ୍ଗତ ହୁଏ, କି ଚୀନ ସଦାସର୍ବଦା ମାଓଙ୍କ ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର, ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ନୀତି, ଆତ୍ମକେନ୍ଦ୍ରୀକ ନୀତିକୁ ଆପଣେଇ

ଥାଏ ।

ଚୀନର Finger Rule ନିଜ ହାତ, ତିବତ୍ କୁ ପାପୁଲି, ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶ, ଭୁଗାନ, ସିକମ୍, ନେପାଳ, ଲଦାଖକୁ ପାଞ୍ଚ ଆଙ୍ଗୁଠି ଭାବେ । ଏହି ଅଞ୍ଜଳ ଏହାର ଅବିଛେଦ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ବିବାଦୀୟ ଚିତ୍ର ଅଙ୍କନ କରି କାରଣ ଦର୍ଶାଇଥାଏ । ଯାହାକୁ cartographic Aggression କୁହାଯାଏ । ୧୯୧୪ରେ ଶିମିଲା ସମ୍ବଲନୀକୁ ଚୀନ ଅମାନ୍ୟ କରିଥିଲା ସ୍ଵାଧୀନତା ପରେ ଭାରତ ଆଦର୍ଶବାଦରେ ପ୍ରେରିତ ହୋଇ ଚୀନ ସହ ଭଲ ସମ୍ବଲ ସ୍ଥାପନ କରି ଉଭୟ ଆମେରିକା ଓ ରୁଷ ଠାରୁ ବିକଟି ହେବାର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଭାରତ ଚୀନକୁ ତାଇଜାନ ଦ୍ଵାନ୍ତ ୧୯୪୫ରେ ବାଣ୍ଡୁମ ସମ୍ବଲନୀ ସଂୟୁକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ରର ସମ୍ବଲନୀରେ ଆଦି ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା । ଏହାର ଫାଇଦାରେ ଚୀନ ତିବତ ଉପରେ ନିଜର ଆଧିପତ୍ୟ ବିପ୍ଳାର କରିଥିଲା । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ମ୍ୟାକ ମୋହନ ରେଣ୍ଟ୍ (McMahon Line) ଅସୁରକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା । ୧୯୪୪ରେ ପଞ୍ଜିଶୀଳ ଯୋଜନାକୁ ଚୀନ ଅସ୍ତ୍ରୀକାର କରିଥିଲା ।

ଭାରତର ସାହାଯ୍ୟ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ଚୀନ ୧୯୪୯ରେ ଅକସାଇ ଚୀନ, ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶର ତଡ଼ାଙ୍କୁ ନିଜ ଦେଶର ମାନଚିତ୍ରରେ ଦର୍ଶାଇଥିଲା । ଏବଂ ଭାରତର ଅଙ୍ଗ କାଣ୍ଡୀର ଦୁହେଁ ବୋଲି ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ଦେଇଥିଲା । ଭାରତ ଏହାର ଦୃଢ଼ ପ୍ରତିବାଦ କରିବାରୁ ୧୯୭୭ରେ ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ଏବଂ ସିକିମକୁ ଆକ୍ରମଣ କରି ଯୁଦ୍ଧ ଆହ୍ଵାନ ଦେଇଥିଲା । ଭାରତର ସାମରିକ ସେନା ସମ୍ଭାର ରୂପେ ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୱାତ ନଥିଲା ତେଥାପି ଚୀନ ଭାରତ ଉପରେ ହଠାତ୍ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା । ଚୀନର ଛଳନା, ପ୍ରତାରଣା ଓ ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ପାଇଁ ଭାରତର ଅର୍ଥନୀତି, ସାମରିକ ଓ ବୈସାମରିକ

ସ୍ଵରରେ କ୍ଷତି ସହିବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ତା ପରେ ୧୯୭୭, ୧୯୮୭ ଏବଂ ୧୯୮୮ରେ ସମ୍ରକ୍ଷ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଆମ ଦେଶ ପ୍ରୟୋସ କରିଥିଲା । ଚୀନର ପ୍ରକୃତି ବିଷଧର ସର୍ପ ସଦୃଶ ।

ବିଷଧର ସର୍ପକୁ ଯେତେ ବି ଦୁଷ୍ଟପାନ କରାଇଲେ ମଧ୍ୟ ଦଂଶନ ପ୍ରକୃତି ପରିହାର କରି ନଥାଏ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ଚୀନ ସଦାସର୍ବଦା ନିଜର ପତିଆରା ବୃଦ୍ଧି କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟିତ ଓ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବା ତାର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ । ତେଣୁ ଭାରତର ଶାନ୍ତିର ବାର୍ତ୍ତା ଚୀନ ବୁଝିବାକୁ ଅସମର୍ଥ ।

ଚୀନ କୋଣସି ଅଂଚଳ ସମ୍ମର୍ଣ୍ଣ କବଜା ନ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଅନ୍ତିଆର କରି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରେ । ଏହାକୁ ସାଲାମୀ ଯୋଜନା କୁହାଯାଏ । ୨୦୧୭ରେ ଦୋକଲାମ (Doklam) ବିବାଦରେ ଚୀନ ବିରୋଧରେ ଭୁଗାନକୁ ଭାରତ ସମର୍ଥନ ଜଣାଇଥିଲା । ଚୀନ କସଗର ଠୁଁ ବାଲୁଚିଷ୍ଟାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାକିସ୍ତାନକୁ ହାତରେ ରଖି ପ୍ରଧାନ ମାର୍ଗ କରୁଛି । ଆତଙ୍କବାଦୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଓ ପରୋକ୍ଷରେ ସମର୍ଥନ କରୁଛି ଏବଂ ତାର ପୃଷ୍ଠାପାତାକତା ପାଇଁ ପାକିସ୍ତାନ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେଶ ଯେଉଁମାନେ ଆତଙ୍କବାଦୀ ମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଦେଶର ଶରଣ ଦେଇଛନ୍ତି ସେହି ମାନଙ୍କର ଶକ୍ତି, ସାମର୍ଥ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ବିପୁଳ ପାଣି ଯୋଗାଇଛି ଚୀନ । (security council) ସିକିରୁଣ୍ଟିଟ କାଉନସିଲରେ ଭିତ୍ରୋ ପାଞ୍ଜାର (veto power)ର ଅପବ୍ୟବହାର କରି ତାରୋଟି (ରଣ୍ଟି) ରାଷ୍ଟ୍ରଙ୍କ ସମର୍ଥନ ସତ୍ୟ ଭାରତକୁ ଛାଯ୍ୟୀ ସଦସ୍ୟ ରୂପେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରୁନାହିଁ । ମାସୁଦ ଆଜର (Masood Azher) କୁ ଚୀନ ଆତଙ୍କବାଦୀ ବୋଲି ସ୍ଵୀକାର କରୁନାହିଁ । ଚୀନ ବ୍ରହ୍ମପୁର୍ବ ଜଳବିବାଦରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମନ୍ତର । ଜୁନ ୧୫, ୨୦୨୦ ମସିହାରେ ଗଲିଙ୍ଗାନ (hot spring) ହଟ ଦ୍ୱାରା ଉପତ୍ୟକାରେ ଭାରତ ଓ ଚୀନ ସେନାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲା ।

ଭାରତ ପ୍ରତିରକ୍ଷା ବିଭାଗର ତଥ୍ୟ ଅନୁସାରେ ଏହି ଗଲଭାନ ଘଟଣାରେ ଆମ ଦେଶର ବୀର, ସାହସୀ, ଲକ୍ଷ୍ମୀଆ ୨୦୨୦ ଅଧିକ ଯବାନ ସହୀଦ ହୋଇଥିଲେ । ଅହଂକାରୀ ଏକଛତ୍ରବାଦୀ ଶାସକ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ଜିନ ପିଙ୍କ (Xi -Jinping)ଙ୍କ କମ୍ୟୁନିଷ୍ଟବାଦୀ ଚିନ୍ତାଧାରା ଏବଂ ଏକ ଛତ୍ରବାଦୀଦମନ ନୀତି ଦିନେ ତୀନକୁ ସର୍ବସ୍ଵାନ୍ତଃ କରିଦେବ । ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ । ଭାରତ ୨୦୧୯ରେ କର୍ଣ୍ଣଲ ଚେଅଞ୍ଚୁ ରିନ୍ଚେନ ସେତୁ (Co Chewang Rinchen Setu) ନିର୍ମାଣ କରିଛି । ତୀନର strings pearls theory ଆପଣେଇ ଭାରତ ମହାସାଗରରୁ ଭାରତକୁ ଘେରିଛି । ତା ପାଇଁ ଭାରତ ଆମେରିକା, ଜାପାନ, ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ ସହ ମିଶି ଚଢ଼ୁରଭୁଂଜିୟ ସଂଘ ସ୍ଥାପନା କରିଛି । ମାଲବାର ଏକସର ସାଇଜି (Malwar Exercise) କୁ ସୁଦୃଢ଼ କରି ଅଷ୍ଟ୍ରେଲିଆ, ସିଙ୍ଗାପୁରକୁ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର୍ଭୂକ୍ତ କରିଛି । ମୌସମ ପରିକଳ୍ପନା, ସାଗରମାଳା ପରିକଳ୍ପନା, Act East policyକୁ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇଛି । string of flower theoryଦ୍ୱାରା ତୀନର ଯେଉଁଠି ବନ୍ଦର ନିର୍ମାଣ କରୁଛି, ସେହି ସ୍ଥାନରେ ଭାରତ ତାର ନିଜର ବନ୍ଦର ନିର୍ମାଣ କରିଛି । ପାର୍ବତ୍ୟ ଭକ୍ତାଳରେ ଭାରତ ନିଜର ସ୍ଥଳସେନାକୁ ଅଧିକ ସକ୍ରିୟ କରିଛି । ବ୍ରାହ୍ମଶିଖ (BrahMos), ସୁଫୋଇ -m0 -mk1 21-MIG 29s ପରି ବିମାନ ସଜାଗ ରହିଛି ।

ସଦ୍ୟତମ ଘଟଣା ପୁଣି ଥରେ ତୀନର ବିଶ୍ୱାସଘାତକତା ଏବଂ ପୁତାରଣାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିଛି । ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଜୋହାଂଶବର୍ଗରେ ହୋଇଥିବା ବ୍ରିକ ସମ୍ମିଳନୀ (BRIC Summit)ରେ ଭାରତର ପ୍ରଧାନମନ୍ତ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ନରେନ୍ଦ୍ର ମୋଦି ଏବଂ ତୀନ ରାଷ୍ଟ୍ରପତି ସି-ଜିନପିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସୀମା ବିବାଦର ସମାଧାନ ପାଇଁ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥିଲା । ଏବଂ ଉଭୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ଏଥିରେ ସହମତି ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ତୀନ ନିଜର ଅଭ୍ୟାସଗତ

ବିଶ୍ୱାସଘାତକ ପ୍ରବୃତ୍ତିରୁ ନିବୃତ୍ତ ହୋଇନାହିଁ । ଚୀନ ପୁଣିଥରେ ୨୮ ଅଗଷ୍ଟ ୨୦୨୩ ସୋମବାର ଦିନ ସରକାରୀ ଭାବେ ଏକ ନୂଆ ମାନଚିତ୍ର ଜାରି କରିଛି । ଏଥିରେ ଆମ ଦେଶର ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶକୁ ନିଜର ଅଞ୍ଚଳ ଦର୍ଶାଇଛି । ଅରୁଣାଚଳକୁ ଦକ୍ଷିଣ ତିବତ ଭାବେ ନିଜର ଅଂଚଳ ଦର୍ଶାଇଛି । ଖାଲି ଅରୁଣାଚଳ ପ୍ରଦେଶ ନୁହେଁ ଅଛାଇ ଚୀନ, ତାଙ୍ଗଜାନ ଏବଂ ବିବାଦୀୟ ଦକ୍ଷିଣ ଚୀନ ସାଗରକୁ ଚୀନ ନୂଆ ମାନଚିତ୍ରରେ ସ୍ଥାନିତ କରିଛି । ଚୀନର ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ପଦ ମନ୍ଦ୍ରାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଏହି ମାନଚିତ୍ର ଜାରି ହୋଇଛି ।

ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଭାରତକୁ ଚୀନ ଭୟଭୀତ କରିବାର ଅଭିଳାଷା ମନ ଭିତରୁ ସମ୍ମୂର୍ଣ୍ଣ ପରିହାର କରିବା ଭଚିତ । ଶତ୍ରୁକୁ ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଦମନ କରିବାରେ ଭାରତ ସିଦ୍ଧହସ୍ତ । ଶାନ୍ତି ରୁକ୍ଷିକୁ ଚୀନ ଯଦି ଆମର ଦୁର୍ବଲତା ଭାବୁଛି ତାହେଲେ ଭାରତର ଲତ୍ତୁଆ, ସାହସୀ, ଯବାନ ମାନେ ଏହାକୁ ଦୃଢ଼ ହସ୍ତରେ ଦମନ କରିବାକୁ ପଛଘୁଣ୍ଡ ଦେବେ ନାହିଁ । ଯଦି ଆମ ଦେଶର ସୁରକ୍ଷା, ଅଖଣ୍ଡତା ଏବଂ ସାର୍ବଭୌମତାକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ପରି ଚୀନ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ଏହାକୁ ବରଦାସ୍ତ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

ଗୋପାଳପୁର, ବାଲେଶ୍ୱର,

୨୦୨୦୭୧୧୩୦୦

# ବାୟୁ ପଣ୍ଡୀ, ମନୁଷ୍ୟର ମାର୍ଗଦର୍ଶକ

ଅସିତ ମହାନ୍ତି



ଯଦିଓ ପ୍ରକୃତି ମନୁଷ୍ୟକୁ, ଅନ୍ୟ ପଶୁମାନଙ୍କ ପରି, ଦୁଇଟି ମୁକ୍ତ ହାତ ଏବଂ ଏକ ଅନନ୍ୟ ପ୍ରକାରର ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରଦାନ କରିଛି । ତଥାପି, ତାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ କିଛି ଲୁଚାଇ ରଖିଛି । ଏହି କାରଣରୁ ମଣିଷକୁ ନିଜ ବୁଦ୍ଧି ସାହାଯ୍ୟରେ ଗଛ, ଉତ୍ତିଦ ଏବଂ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅନେକ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ବୋଧହୁଏ ଏହି କାରଣରୁ ସେମାନେ ଏକ ଦଳରେ ଏକ ଧାଡ଼ିରେ ଚାଲିବା ସେମାନେ ସକାଳୁ ଉଡୁଥିବା ହଜାର ହଜାର କିଲୋମିଟର ଉଡୁଥିବା ଜଳ ପଣ୍ଡୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଶିଖିଲେ, ଠିକ ସେହିଭଳି ଗଧିଆ ଏବଂ ସ୍ଵବର୍ଣ୍ଣ କୁକୁରରୁ ଗୋଷୀ ସହିତ ଆକ୍ରମଣ କରିବା । ଯଦି ସଂଗ୍ରହର ଗୁରୁ ହେଉଛି ମହୁମାଛି ଏବଂ ପିଣ୍ଡୁଡ଼ି, ତେବେ ଏହାର ଚକ ଏବଂ ଚକ ତିଆରି କରିବାର ଗୁରୁ ହେଉଛି ଗୋବର କୀଟ ଯାହାକି ଗୋବରର ଏକ ବଲକୁ ନିଜ ଠାରୁ ଦଶଗୁଣ ଓଜନ ବହନ କରେ । ସେହିଭଳି, ଚିଟିହରୀ ନାମକ ଏକ ପଣ୍ଡୀର ସଙ୍କେତ ପାଇ ପଶୁମାନେ ତାଙ୍କ ଘର ମୁହାଲିଆ ହୁଅନ୍ତି ।

ସମସ୍ତେ ନିଶ୍ଚୟ ବାୟୁ ପଣ୍ଡୀର ବସା ଦେଖିଥିବେ । କେବଳ ପୁରୁଷ ପଣ୍ଡୀ ନଦୀ କିମ୍ବା ନାଳ କୂଳରେ ବହୁଥିବା କଣ୍ଠା ଗଛରେ ଏହି ବସା ତିଆରି କରନ୍ତି । ଏହାର ନିର୍ମାଣରେ ମହିଳା ବାୟୁ ପଣ୍ଡୀର କୌଣସି ଅବଦାନ ନଥାଏ । ସେ କେବଳ ଚଯ୍ୟନ କରେ ଯେ, ମୋର ଅଣ୍ଟା ଏବଂ ଶିଶୁମାନେ ବସାରେ ଭଲ ଭାବରେ ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ରହିବେ । ଏବଂ

ତା'ପରେ ସମାନ ଆଧାରରେ ସେ ଜଣେ ଦକ୍ଷ ପୁରୁଷ ବାୟୁ ପକ୍ଷୀକୁ ତାର ସ୍ଥାମୀ ଭାବରେ ଚନ୍ଦ୍ରନ କରେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଆମେ ଗଭୀର ଭାବରେ ଦେଖିବା, ଏହାର ବସା ବାଛିବାରେ ଯେଉଁ ଯତ୍ତ ନିଆଯାଏ, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ବିପଦମୁକ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଅର୍ଥାତ ମହିଳା ବାୟୁ ପକ୍ଷୀ ତାର ସ୍ଥାମୀ ଚନ୍ଦ୍ରନର ଆଧାର ତାର ବସା କେତେ ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ତିଆରି ହୋଇଛି, ତା ଉପରେ ନିର୍ଦ୍ଦର୍ଶକ କରେ । ବସା ଏପରି କଣ୍ଠୀ ଏବଂ ଶାନ୍ତିଶାଳୀ ପତଳା ଶାଖା ଉପରେ ରହିବା ଉଚିତ, ଯେଉଁଠାରେ ସାପ, ବିଷାକ୍ତ କୀଟ ଇତ୍ୟାଦି ପଶୁମାନେ ପହଞ୍ଚି ପାରିବେ ନାହିଁ । - ଯେଉଁଠାରେ ଅଣ୍ଟା ଦିଆଯାଏ ସେହି ଶ୍ଵାନକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା ଏତେ ଲମ୍ବା ହେବା ଉଚିତ ଯେ ଯଦି ସେହି ପତଳା ଶାଖା ଉପରେ ଯଦି ଝୁଲେ, ତେବେ ସାପର ମୁଣ୍ଡ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ ନାହିଁ । ପକ୍ଷୀକୁ ଅଣ୍ଟାରେ ପ୍ରବେଶ କରିବାର ରାସ୍ତା ଏତେ ଲମ୍ବା ଏବଂ ସଂକୀର୍ତ୍ତ ହେବା ଉଚିତ ଯେ ବାଜା ପକ୍ଷୀର ଥଣ୍ଡ ଅଣ୍ଟା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ ନାହିଁ । ତଳଟି ଯଥାସମ୍ବୂଦ୍ଧ ପାଣିରେ ଉଚିବା ଉଚିତ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଭୂମି ସ୍ଵରକ୍ଷିତ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ନଦୀ କୂଳରେ ଅଛି, ତେବେ ଏହା ଏତେ ଉକ୍ତତାରେ ରହିବା ଉଚିତ ଯେ ସେହି ବର୍ଷର ବନ୍ୟା ଜଳ ବସାକୁ ବୁଡ଼ାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ବସାରୁ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହାତ ତଳେ ପ୍ରବାହିତ ହେବ ଉଚିତ । ଏହିପରି ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ପ୍ରୟୁକ୍ତିବିଦ୍ୟା ସହିତ, ଯେତେବେଳେ ମା ପକ୍ଷୀ ନିଜ ବସା ପୁଣ୍ୟତ କରେ, ପକ୍ଷୀମାନେ ସେଥିରେ ଅଣ୍ଟା ଦେଇଥାନ୍ତି । ଯଦି ବସା ଏହି ମାନଦଣ୍ଡ ପୁରଣ କରେ ନାହିଁ, ତେବେ ଏହା ସେହି ଅସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ବସାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରେ । ଏବଂ ସମାନ ମନୋନୀତ ବସାରେ ଅଣ୍ଟା ଦେଇ, ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କର ପର'ର ଉଷ୍ଣତା ସହିତ ସେମାନଙ୍କୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରନ୍ତି, ଯେଉଁଥିରେ ଶିଶୁମାନେ ପରେ ଉପନ୍ନ ହୁଅନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନଦୀ କୂଳରେ ରହୁଥିବା ଲୋକମାନେ ସେହି ବାୟୁ ପକ୍ଷୀର ବସାଠାରୁ ସୁଚନା ପାଇଥାନ୍ତି

ଯେ ଚଳିତ ବର୍ଷ ନାଲର ଗୋଟିଏ ହାତ ତଳେ ନଦୀର ଜଳ ରହିବ । ତେଣୁ, ତୁମର ଘର ସେହି ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ମାଣ ହେବା ଉଚିତ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଆମେ ଚଳିତ ବର୍ଷ, ବର୍ଷା ପ୍ରବଳ କିମ୍ବା ହାଲୁକା ହେବ ବୋଲି ବାଘ୍ୟ ପକ୍ଷୀଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସ୍ଥିତିରେ ପାଇଥାଉ । ଯଦି ବାଘ୍ୟ ପକ୍ଷୀ ଘନ ପତ୍ର ତଳେ ନିଜ ବସା ତିଆରି କରେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ବର୍ଷା ପ୍ରବଳ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏହା ଶାଖାର ଅତି ଧାରରେ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ତେବେ ଏହା କମ୍ ବୃକ୍ଷପାତର ସଙ୍କେତ ଅଟେ । ଯଦିଓ ଆଜି ମଣିଷର ପାଣିପାଗ ବିଜ୍ଞାନ ଜାଣିବାର ଆଧୁନିକ ମାଧ୍ୟମ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି, ପଶୁମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଦ୍ୱାରା ଏସବୁ ବିଷୟରେ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମାର୍ଗଦର୍ଶକ ଥିଲା ।

ଅସିତ ମହାନ୍ତି

ଆବାହକ, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସୁରକ୍ଷା ଅଭିଯାନ

ସୁଜନପୁର, ଯାଜପୁର

# ରାମାୟଣ : ସଂସ୍କାର ଖଣ୍ଡି

ସବିତା ଜେନା



(୧) ଆର୍ଯ୍ୟଭୂମି, ଦେବଭୂମି ଭାରତର ପୌରାଣିକ ଗ୍ରନ୍ଥ ରାମାୟଣ ଦେବ, ମାନବ, ଦାନବ ଏବଂ ବାନରମାନଙ୍କୁ ନେଇ କେବଳ ଗୋଟିଏ ବୃହତ୍ ଗଲ୍ପ ନୁହେଁ ଏହା ସଂସ୍କାର ଓ ସଂସ୍କୃତି ସମ୍ମନ ଦୈତିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧର କାଳଜୟୀ ମହାନ୍ ଗ୍ରନ୍ଥ, ଯାହା ପୁରାତନ ସମୟରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିକ୍ଷଣୀୟ ଗ୍ରହଣୀୟ ତଥା ଅନୁକରଣୀୟ ହେଉ ଆସୁଥିଛି ଏବଂ ହେଉଥିବ ମଧ୍ୟ ।

(୨) ରାମାୟଣ ଆମକୁ ପିତାମାତା ଏବଂ ଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ (ପିତୃ ମାତୃ ଭକ୍ତ ଶ୍ରବଣ କୁମାରଙ୍କର ଅନ୍ତର ପିତାମାତାଙ୍କୁ ତୀର୍ଥ ଭ୍ରମଣ ନିମନ୍ତେ ନିଜ କାନ୍ତରେ ଭାର କରି ବୋହି ନେବା ହେଉ କି ମର୍ଯ୍ୟାଦା ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ପିତୃସତ୍ୟ ରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ରାଜ ସିଂହାସନ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ବନବାସରେ ଗମନ କରିବା ହେଉ ଏହା ପିତାମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି ବିସ୍ମୟକର ସମ୍ମାନ ପ୍ରଦର୍ଶନର ଉଦାହରଣ) ଦେବାର ସଂସ୍କାର ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ।

(୩) ରାମାୟଣରୁ ଆମେ ଭ୍ରାତୃ ଭକ୍ତିର ଅତୁଳନୀୟ ସଂସ୍କାର ଓ ଶିକ୍ଷା ପାଇଥାଉଁ ଯାହା ପାରିବାରିକ ପୃଷ୍ଠଭୂମିକୁ ସୁଦୃଢ଼ କରିଥାଏ । ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ସହ ଅନୁଜ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯେମିତି ବନବାସକୁ ଆଦରି ନେଇଛନ୍ତି ସେମିତି ରାଜପଦ ତ୍ୟାଗ କରି ଅନୁଜ ଭରତ ସିଂହାସନରେ ବଡ଼ଭାଇ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ପାଦୁକା ସ୍ଥାପନା ପୂର୍ବକ ପୂଜନ କରିବା ଭ୍ରାତୃ ଭକ୍ତିର ବିରଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ।

(୪) ପତି ଭକ୍ତି, ଯାହା ସାଂସାରିକ ଜୀବନର ମୂଳ୍ୟବୋଧକୁ ବହୁଗୁଣିତ କରିଥାଏ ତାହା ରାମାୟଣରେ ପରିଦୃଷ୍ଟ ହୁଏ, ଯଥା ପତି ଶ୍ରୀରାମ ବନବାସରେ ବାହାରନ୍ତେ ପଢ଼ୁ ସୀତା

ମଧ୍ୟ ରାମଙ୍କ ଅନୁମତି ନେଇ ବନବାସର କଣ୍ଠକିତ ପଥରେ ପତିଙ୍ଗର ସହଗାମୀ ହେଇଛନ୍ତି, ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କ ପଢ୍ରୀ ଉମ୍ରିଳା ନିଜ ପତିଙ୍ଗ ଆଦେଶରେ ପତି ସୋହାଗରୁ ଚଉଦ ବର୍ଷ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚିତ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ରାବଣର ପଢ୍ରୀ ମନୋଦରୀ ରାବଣର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ ତାକୁ କୁକର୍ମରୁ ନିବୃତ୍ତି ରଖିବାକୁ ଶତଚେଷ୍ଟିତ ଥିଲେ ।

(୪) ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ପିତାମାତାଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ଲକ୍ଷ୍ମଣଙ୍କର ଭାଇ ଭାଉଜଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ, ବୀର ହନୁମାନଙ୍କର ନିଜ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ପ୍ରତି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ଶାସନ ଓ ପ୍ରଜା ପାଳନରେ ଶ୍ରୀ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ଭରତଙ୍କ ଦାୟିତ୍ବବୋଧ ଆମକୁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଳନ ଓ ଦାୟିତ୍ବବୋଧର ସଂସ୍କାର ଦେଇଥାଏ ।

(୫) ପ୍ରଭୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ତ୍ୟାଗର ବାର୍ତ୍ତା ଦେବା ସହିତ ଅପରାଧୀର ଅପରାଧ କ୍ଷମା କରି ନିଜର ଉଦାରତାର ପରିଚୟ ଦେଇଥିବାବେଳେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଚଉଦ ବର୍ଷ କାଳ ନିଦ୍ରା, ଆହାର ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସଙ୍ଗ ତ୍ୟାଗ ପୂର୍ବକ ସଂୟମତା ପ୍ରଦର୍ଶନ ଆମକୁ ତ୍ୟାଗ, କ୍ଷମା ଏବଂ ସଂୟମୀ ହେବାର ସଂସ୍କାର ଦିଏ ।

(୬) ମହାବୀର ହନୁମାନ ଥିଲେ ପ୍ରଭୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ସେବକ ତେଥା ବନ୍ଧୁ ଯିଏ ସୀତାଙ୍କୁ ଅଶୋକ ବନରେ ଠାବ କରିବାରୁଁ ରାବଣ ନିଧନ ଯାଏଁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ ରହି ତାଙ୍କୁ ବିଜୟରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ ; ଯାହା ଆମକୁ ଉତ୍ତମ ବନ୍ଧୁତା ଓ ବିଶ୍ୱାସତାର ମୂଲ୍ୟବୋଧ କରାଇଥାଏ ।

(୭) ଭାଗବତର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପଦ

" ସନ୍କଳ ଘଟେ ନାରାୟଣ

କାହାକୁ ନ ମଣିବ ହୀନ"-

ଏହାର ସତ୍ୟତା ଉପଲବ୍ଧ କରିଦ୍ବୁଏ ରାମାୟଣ ପଠନରେ; ଯେଉଁଠି ଶ୍ରୀରାମଙ୍କ ସୈନ୍ୟ ବାହିନୀରେ ବାନର, ଭଲ୍ଲକ ପରି ପଶୁଙ୍କର ସ୍ଥାନ ଥିବାବେଳେ, ଗୁଣ୍ଠିମୁଖା ଓ

ଉଚ୍ଚାୟୁ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ସ୍ମେହ ଲାଭ କରିଥିଲେ ।

(୯) କୌଣସି ପ୍ରକାର ଦୁଃଖ, ଦୁର୍ଦ୍ଦଳ ଦୁଃଖିତି ତଥା ଭୟଙ୍କର ସମୟରେ ବି ମନୋବଳ ନ ହରେଇ ସାହସର ସହିତ ମୁକାବିଲା କରିବା ପରି ଶିକ୍ଷା ଆମକୁ ରାମାୟଣରୁ ମିଳିଥାଏ ।

(୧୦) ଆଜିକାଳି ପ୍ରତି ପାଦେ ପାଦେ ବିପଦ ଥିବା ବେଳେ ରାମାୟଣର "ଲକ୍ଷ୍ମଣରେଖା" ଆମକୁ ସାବଧାନ ସହିତ ଅଗ୍ରସର ହେବାର ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସହିତ ସାନର କଥାକୁ ବିଚାର କରିବାର ସଂସ୍କାର (ଲୋକକଥା-ବଡ଼ ଥିଲେ ପଚାରି, ସାନଥିଲେ ବିଚାରି) ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାଏ ।

(୧୧) ଶତ୍ରୁ ରାବଣର ଭାଇ ବିଭୀଷଣ ଶ୍ରୀରାମଙ୍କର ଶରଣ ଯିବାପରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଆଦରି ନେଇଛନ୍ତି ଯାହାକି ଦୁଃଖୀକୁ ଦୟା ପ୍ରଦର୍ଶନର ସଂସ୍କାରକୁ ଆମ ଭିତରେ ଉଡ଼ିବିତ କରେ ।

(୧୨) ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ (ଈର୍ଷା ଓ ସ୍ଵାର୍ଥ ତ୍ୟାଗ, ଦୁଷ୍ଟ ଜନ/ ଜୀବ ପ୍ରତି ଦୟା ଭାବ ପ୍ରଦର୍ଶନ ଏବଂ ଅପରାଧୀର ଅପରାଧ କ୍ଷମା କରି ଅନ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ ନିମନ୍ତେ କର୍ମ ସମ୍ପାଦନ) କୁ ବୁଝି ଉଚିତ କର୍ମ କରିବାର ପ୍ରେରଣା ଓ ସଂସ୍କାର ଆମକୁ ରାମାୟଣ ପଠନରୁ ମିଳିଥାଏ ।

(୧୩) ସତ୍ ରେ ଥିଲେ ଅଗ୍ନି ମଧ୍ୟ ସ୍ତର କରିପାରେ ନାହିଁ ଯାହା ସତୀ ସୀତାଙ୍କର ଅଗ୍ନି ପରୀକ୍ଷାରୁ ଉଡ଼ିଶୁଣ୍ଟ ହେବା ନାରୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଦର୍ଶର ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ହେଇପାରିଛି ।

(୧୪) ଦୁଷ୍ଟ ଯେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଶିଷ୍ଟର ସଦାଚାର, ସତ୍ କର୍ମ ଓ ସଦ୍ ଗୁଣ ପାଖରେ ନିଷ୍ଟିଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଦା ଅନ୍ତାକାର ଉପରେ ଆଲୋକର ବିଜୟ ହେଇଥାଏ ।

(୧୫) ଉପରୋକ୍ତ ବିଷୟବସ୍ତୁକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ତଥା ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ବାନପୁଷ୍ଟ ଗୁହଣ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାମାୟଣର ସଂସ୍କାରଧର୍ମୀ ଶିକ୍ଷାକୁ ତର୍ଜମା କଲେ ଏହା ଯେ ସଂସ୍କାର ସମ୍ବଦର ଖଣି ଅଟେ ଏଥିରେ ତିଳେ ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହର ଅବକାଶ ନାହିଁ ।

କେନ୍ଦ୍ରଭର

# ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ

ଫୁଲମୁରୀ ସାହୁ



"ମାନବ ଜୀବନ ନୁହଁ ଇ କେବଳ

ବର୍ଷ ମାସ ଦିନ ଦଣ୍ଡ,

କର୍ମେ ଜୀଏଁ ନର କର୍ମ ଏକା ତା'ର

ଜୀବନ ର ମାନଦଣ୍ଡ ॥"

ଧରାଧାମରେ ସୃଷ୍ଟି ଜୀବନମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଣିଷ

ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ । ଏହି ବିଶାଳ ପୃଥିବୀରେ କୋଟିପୁଣ୍ୟ ବଳେ ମଣିଷ ଜନ୍ମ ପାଇଥାନ୍ତି । ଯାହା ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । କାରଣ ମଣିଷର ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ, ଆଚାର ବିଚାର, ଚାଲିଚଳଣୀ, ଭଲମନ୍ୟ, ନ୍ୟାୟ ନିଷ୍ଠାତି, ଦୟା, କ୍ଷମା, ହସକାନ୍ଦ, ଆଦି ସ୍ମୃତନ୍ତ୍ର । ସେ ଜଣେ ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀ । ସମାଜ ବ୍ୟତିରକେ ଜୀବନ ପଶୁତୂଳ୍ୟ । ସେ ମଧ୍ୟ କଠିନ ପରିଶ୍ରମ କରି ତା'ର ପାରିବାରିକ ଗୁଡ଼ୁରାଣ ମେଣ୍ଡାଇ ଥାଏ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ମନର ଭାବକୁ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ସୁନ୍ଦର ସାବଳୀଳ ଭଙ୍ଗରେ ମଧୁର କଣ୍ଠରେ ପରିପ୍ରକାଶ କରିପାରିଥାଏ ।

ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଥାଏ, ମଣିଷ ତ ମଣିଷ । ପୁଣି ଭଲମଣିଷ କ'ଣ, କିଏ ହୋଇପାରେ ? ତା'ର ସଂଜ୍ଞା କ'ଣ ଓ କିପରି ? ଆଜ୍ଞା ଅଛି !

"ଯେଉଁ ମଣିଷ ନିଜ ପାଖରେ ଦୟା, କ୍ଷମା, ସହନଶୀଳତା, କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷତା, ପରୋପକାରୀ ଭାବ, ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି, ସତ୍ୟବାଦୀତା, ଜୀବେ ଦୟା ଭାବ, ଦେଶପ୍ରେସ ଭାବ, ଆଦି ସ୍ମୃତନ୍ତ୍ର ମନୋବୃତ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି, ତାହାଙ୍କୁ "ଭଲ ମଣିଷ"ର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଏ । ସେମାନଙ୍କର କର୍ମଫଳ ତାଙ୍କୁ ଚୀର ଆମର କରିଦିଏ ।

ଯେମିତି କି, କଥା ଅଛି -

"ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ମଣ୍ଡଳେ ଦେହ ବହି

ଦେବତା ହେଲେ ହେଁ ମରଇ ॥"

ସେମାନଙ୍କ କର୍ମ ଆଜି ଅମର କରିଛି । ସେମାନେ ମରି ସୁଦ୍ଧା ଅମର ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଛି ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି, ଶିଶୁଚିନ୍ତା ଜନ୍ମ ହୋଇ ପରିବାର ଜନଙ୍କ କୋଳରେ ବଡ଼ ହୁଏ । ତା'ପରେ ବଡ଼ ହୋଇ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାଏ, ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ ଯାଏ, ତା'ର ପରିବେଶର ମାଟି, ପାଣିପବନରେ ନିତି ଆଦର୍ଶରେ ନିଜକୁ ଖାପଖୁଆଇ ଚାଲିଥାଏ । ବୟସାନୁସାରେ ଯୁଗୋପ୍ୟୋଗୀ ସମାଜ ସହ ପରିସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରି ମଣିଷ ସୁଲଭ ଗୁଣର ସେ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ । ଦେଶପ୍ରେମ ଭାବରେ ନିଜକୁ ସମ୍ମାଳି ସାମାଜିକ ପ୍ରାଣୀଟିଏ ବୋଲି ସମତୁଳ କରିଥାଏ ।

ସେମିତି " ତୁଳସୀ ଦୁଇ ପତ୍ରରୁ ବାସିଥାଏ ।"

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଶିଶୁଚିନ୍ତା ପରିବାର, ବିଦ୍ୟାଳୟ ହେଉ ବା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟରେ, ସମାଜର ସାମାଜିକ ଚଳଣିରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମୁଖରେ ସୁନାମ ଅର୍ଜନ କରିଥାଏ ।

ଶୋଭା ପାଇଥାଏ ତାଙ୍କ ଭଲ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ । ସେମିତି "ତୁଣ୍ଡ ବାଇଦ ସହସ୍ର କୋଣ" । ସେହିଭଳି ମଣିଷ ସୁଲଭ ଗୁଣଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ ବ୍ୟକ୍ତି ଜଣଙ୍କର ତୁଣ୍ଡ ମଧୁର, ଗୁଣ ସୁନ୍ଦର, ଗୁରୁ ଗୁରୁଜନେ ଯଥା ସମ୍ମାନ ଓ ଭକ୍ତି, ଦୀନଦରିଦ୍ରିଙ୍କ ଠାରେ ସେବା ମନୋବୃତ୍ତି, ଆଚାର ବିଚାରେ ନ୍ୟାୟବନ୍ଦ୍ର ଓ ଧର୍ମବତାର, ମନରେ ଭାଇଚାରା ଭାବ ଆଦି ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର । ଧିବା ମଣିଷ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଜଣେ "ଭଲ ମଣିଷ" ।

ହୁଏତ ସେ ଜଣେ ନାରୀ ହେଉ ବା ପୁରୁଷ ! ସେଇରେ ସାମଞ୍ଜସ୍ୟ ନାହିଁ । ଯାହାଙ୍କର ସୁଗୁଣ କାମିନୀ ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧ ପରି ବିଛୁରିତ ଜନ ମାନସରେ ବା ତୁଣ୍ଡରେ ପ୍ରଚାର ପ୍ରସାର ହୋଇଯାଏ, ସମସ୍ତେ ମୁକ୍ତ କଣ୍ଠରେ ସ୍ବୀକାର ଅମୁକ ବାବୁ/ବାବୁଆଣୀ

## ଉଣେ ଭଲ ମଣିଷ !

ଆଉଥରେ ଜନ ସମାଜରେ ନିଜର ସୁନ୍ଦର ସୁଗୁଣ ପରିପ୍ରକାଶ ହେବାର ଶୁଣି ଦେଲେ, ସେ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେ କରନ୍ତି । ଆହ୍ୱାନି ଭଲ କାମରେ ନିଜକୁ ନିଯୋଜିତ କରିଦିଅଛି ।

ଆଜିର ସମାଜରେ ଭଲ ମଣିଷ ଖୋଜା ଚାଲିଛି । କାରଣ ଯୁଆଡ଼େ ଚାହିଁବା, ଯାହାକୁ ଦେଖିବା, ଯେଉଁଠି ଶୁଣିବା କିଏ ବା ଭଲ ମଣିଷ । ମଣିଷ ପଣିଆର ଝଳକ ବଖାଣିବା କଷ୍ଟ ସାଧ୍ୟ । ଶାନ୍ତିରେ ଜୀବନ ବିତାଇବା ସହଜ ନୁହେଁ । ତୋରି, ନାରୀ, ରାହାଜାନୀ, ଡକାୟତି, ହୃତ୍ୟା, ଲୁଣ୍ଠନ, ଅନ୍ୟାୟ ଅତ୍ୟାଚାର, ଶୋଷଣ ଦେଖା ଯାଉଛି ।

ଯେତେବେଳେ ଦେଶ ସ୍ବାଧୀନତା ପାଇବା ପାଇଁ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖିଥିଲେ, ତାଙ୍କର ମଧୁର ବାଣୀ ଜନମାନସପଚରେ ହୃଦୟକୁ ଛୁଇଁ ଯାଇଥିଲା । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା ଆଖ୍ୟା ଦେଇଥିଲେ । ଆଜିମୁକ୍ତା ଆମେ ସମସ୍ତେ ସମ୍ବାନ୍ଧ ସହିତ ସ୍ଵତିରେ ସାଇତି ରଖି, ତାଙ୍କର ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ଲାରଣ କରୁଥାଏ ।

ଠିକ୍ ସେହିପରି ଆଜି ସୁଜା ଆଉ ଉଣେ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀଙ୍କୁ ପାଇବା ପାଇଁ ! ଯିଏ କି ଆମ ଦେଶଜାତିର ମାନ ବଡ଼ାଇବାରେ ସହାୟକ ହେବ ।

ସମସ୍ତେ ଉଣେ “ଭଲ ମଣିଷ”ର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱକୁ ଅନୁଭବ କରିପାରିବେ ।

କଥାରେ ଅଛି;

“ଥିଲେ ଥାଉ ପଛେ                  ରୂପ ସୁନ୍ଦର

ଚରିତ୍ର ନ ଥିଲେ                  ସବୁ ଅସାର ।”

ତେଣୁ ଶୋଷରେ ମୋର ନିଜସ୍ଵ ମତରେ କହିବାକୁ ଚାହେଁ କି; ଉଣେ ଚରିତ୍ର ବାନ୍ଦ ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ସତରେ “ଭଲ ମଣିଷ” ଅଟେ ।

# ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ରୀତା ଅପରାଜିତା ମହାନ୍ତି



ଉଗବାନଙ୍କ ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛି ମଣିଷ । ଉଲ୍ଲ ମନ୍ଦ ଦୁଇ ପ୍ରକାର ମଣିଷ ଅଛନ୍ତି । ଯିଏ ବଡ଼ ଗୁରୁଜନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛ୍ଵାସ କରେ ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ । ଯିଏ ଦୁଃଖ ସୁଖ ଦୁଇ ଅବସ୍ଥାରେ ବିଚଳିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତା ସୁମଣିଷର ଗୁଣ । ମିତ୍ର ଶତ୍ରୁକୁ ସମାନ ଭାବରେ ଦେଖିବା ଉଲ୍ଲ ମଣିଷର ଗୁଣ । ସେ ଅନୁକୂଳ ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବଦଳେ ନାହିଁ । ସେ ହିଁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ । ଯିଏ ନିଜ କଥା କେବଳ ଚିତ୍ରା ନ କରି ଅନ୍ୟ ବିଷୟରେ ଚିତ୍ରା କରେ । ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷରେ ଯାଏ । ସେ ପୁରାଣ ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସ୍ଥାଧ୍ୟାୟ କରେ । ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ସେ କେବଳ ନିଜ ଖାଇବା ନିଜ ଘର ନିଜ ଗାଡ଼ି ନିଜ ପ୍ରାଣ ପାଇଁ ଚିତ୍ରା କରେ ସେ ଅସୁର ସ୍ବଭାବର ବ୍ୟକ୍ତି । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଶାନ୍ତ ଧୀର ହୁଏ । ମଦ ମିଛ ପାପ ରୁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଦୂରେଇ ରୁହେ । କାମ ରାଗ ଆଦି ଆଚରଣ ରୁ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଦୂରେଇ ରୁହେ । କିନ୍ତୁ ମନ୍ଦ ସ୍ବଭାବ ବ୍ୟକ୍ତି କେବଳ ଖାଇବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚେ ।

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରିବାଲେ ଉଗବାନ, ଅର୍କନା ପଦ ସେବନରେ ସମୟ ବିତାଏ । ସେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ସେ ହିଁ ସୁଖୀ ।

କେବେ ମଣିଷ ଅହଂକାର କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାରଣ ଅହଙ୍କାର ପାଉଁଶ ତଳେ ନିଆଁ ପରି ମଣିଷକୁ ଜାଳିଦିଏ । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ଅହଙ୍କାର କରେ ନାହିଁ । ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ତାର ଚିତ୍ରା ତେତନାକୁ ଚିତ୍ରାମଣିକୁ ଅର୍ପଣ କରେ । ଆମ ଶରୀର ଏକ ନନ୍ଦିଘୋଷ ରଥ ପରି । ଏହାର ଚାରୋଟି ଘୋଡ଼ା ଯଥା;

୧/ସତ୍ୟ

୨/ଶାନ୍ତି

୩/ଦୟା

୪/କ୍ଷମା

ମନ ଦଉଡ଼ିରେ ଭଲ ମଣିଷ ସତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି, ଦୟା କ୍ଷମାକୁ ବାନ୍ଧି ରଖିଥାଏ । ସେ ଅବିଦ୍ୟାକୁ ତ୍ୟାଗ କରେ । ଗୋପୀଙ୍କ ପରି ଭକ୍ତି ଭଲ ମଣିଷ ଗୁଣ । ତାହେଲେ ସେ ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନକୁ ପାଇପାରେ । ଭଲ ମଣିଷର ଲକ୍ଷଣ

ମନସ୍ୟ ଏକମ

ବଚସ୍ୟ ଏକମ

କର୍ମସ୍ୟ ଏକମ ।

ଏସବୁ ଯିଏ ଏକ ରଖେ ସେ ଭଲ ମଣିଷ । ସେ ଦାନ ଧର୍ମ କରେ ସେ ହିଁ ଭଲ ମଣିଷ । ଜଳଛତ୍ର ଦାନ, ଅନ୍ତ୍ର ଦାନ, ରକ୍ତ ଦାନ ସବୁ ମହତ ଦାନ ।

ଦାନ ବି ସତ ପାତ୍ରରେ ଦେବା ଉଚିତ । ଯିଏ କେବଳ ଭଗବାନ ଉପରେ ସବୁ ସମର୍ପଣ କରେ ଭଗବାନ ତାର ସବୁ ଦେଖନ୍ତି । ପଞ୍ଚଭୂତର ଶରୀର ଦିନେ ସେଇରେ ଲୀନ ହେବ । ଆମେ ବିଷୟ ବାସନାରେ ମୋହିତ ହୋଇ ଭୁଲ ପଥରେ ଯାଏ । ଭଲ ମଣିଷ ତିନୋଟି ତ୍ୟାଗ କରେ । ରାଜସିକ ତ୍ୟାଗ ତାମସିକ ତ୍ୟାଗ, ସାତ୍ତ୍ଵିକ ତ୍ୟାଗ । ସେ ତ୍ରୈ ଭଲ ମଣିଷ ।

ଭୁବନେଶ୍ୱର -୨୦

# ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

## ପଡ଼ୁବତୀ ସିଦ୍ଧା



ଏହି ସଂସାରରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର ଲୋକ ଅଛନ୍ତି । କେତେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି କାହାର ନା କାହା ସହିତ ସମଞ୍ଜସ୍ୟ ରହିଥାଏ, କିନ୍ତୁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧରଣର । କଥାରେ ଅଛି-ନାନା ମୁନିକୁ ନାନା ମତ । କାରଣ ମନ ଏକ ହୋଇପାରେ କିନ୍ତୁ ମତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ।

ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ସଂସାରରେ ବହୁତ କମ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷର ଲକ୍ଷଣ ବାରି ହୋଇ ପଡ଼େ ।

ଏହି ସ୍ଵାର୍ଥପର ଦୁନିଆଁରେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ହୋଇ ବଂଚିବା ବହୁତ କଷ୍ଟ ଏବଂ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ । ଖରାପ ଲୋକମାନେ ଉଲ୍ଲ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ହଇରାଶ ହରକତ କରି ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ କାହାରି ଉଲ୍ଲ ଦେଖି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଅନ୍ୟର ଉଲ୍ଲ ଦେଖି ରକ୍ଷାନ୍ତି ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ମିଛ କହି ଅସୁବିଧାରେ ପକାଇ ଥାଆନ୍ତି । ଯେପରି ଆମ ନାରାୟଣ ସାରଙ୍ଗୁ ମିଥ୍ୟାରୋପ କରି କେତେ କଷ୍ଟ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦେଲେ । କିନ୍ତୁ ସୁନା ସବୁବେଳେ ଚିକ ଚିକ କରେ ତାକୁ ନିଆଁରେ ପକାଇଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଚମକ ଦେଖାଯାଏ । ସୁର୍ଯ୍ୟଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ କଳାବାଦିଲ ଘୋଡ଼ାଇ ଥାଏ ଯେତେବେଳେ କଳା ବାଦିଲ ହିଟିଯାଏ ସେତେବେଳେ ସୁର୍ଯ୍ୟ ଆହୁରି ଅଧିକ ଆଲୋକିତ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ । ସେପରି ନାରାୟଣ ସାର ସାରା ସାହିତ୍ୟ ଜଗତକୁ ଆହୁରି ଦୀପ୍ତିମାନ ହୋଇ ଚମକାଉଛନ୍ତି । ସମଗ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଜଗତର ସେ ହୀରା ଭଳି ଝଟକୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମଧୁର କଥା ଭୋକିଲା ଲୋକର କ୍ଷୁଦ୍ରା ସଦୃଶ, ତୃଷ୍ଣାତର ଜଳ ସଦୃଶ ମନକୁ ଶାନ୍ତି ଦେଇଥାଏ ତାଙ୍କୁ ହିଁ କହନ୍ତି ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ।

ଉଣେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷର ପରିଚୟ ନିଜର ବ୍ୟବହାରରୁ ଜଣାପଡ଼େ । ଉଣେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

ଯେତେ ଘାତପ୍ରତିଘାତ ଆସିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରୁ ବିବୁୟତ ହୁଏନାହିଁ ।

ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ ଆମେ କାହାକୁ କହିବା- ଯିଏ ଅନ୍ୟକୁ କଥା ଦେଇ କଥା ରଖିଥାଏ, ମଧୁର କଥା ସର୍ବଦା ହସହସ୍ର ମୁଖରେ କହିଥାଏ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା, ମିଛ ଓ ଛଳନା ନକରିବା, ଯିଏ ରଣ ନେଇକି ସ୍ଵର୍ଗ ଥାଏ, ପ୍ରେମରେ ଯିଏ ଧୋକା ନଦିଏ, ସ୍ଵାର୍ଥରେ ଯିଏ ଅଛ ନାହୁଏ, ଯାହାର ଉପରେ ହସ ଭିତରେ ବିଷ ନଥାଏ, ମନ ସର୍ବଦା ପରିଷ୍କାର ଥାଏ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଭାବିଥାଏ, ଅସହାୟ ଲୋକଙ୍କୁ ସାହାୟ୍ୟ କରେ, ପରଦ୍ରବ୍ୟକୁ ଲୋଭ ନକରେ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ, ପରନିଧା ପରଚର୍ଚା ନକରେ, ବିପଦରେ ସାହାୟ୍ୟର ହାତ ବଡ଼ାଏ, କେବେହେଲେ କାହାକୁ ରାଗେ ନାହିଁ, କାହାକୁ ଘୃଣା କରେନାହିଁ, କରୁ ଭାଷା କହେନାହିଁ, ପରର ଦୁଃଖ ସହେ ନାହିଁ, ହିଁସା ଦ୍ଵେଷ ଗର୍ବ ଅହଂକାର ରଖେ ନାହିଁ, ନାରୀକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥାଏ, ଧର୍ମ ସଂସାର ସଂସ୍କାର ମାନି ଚାଲୁଥାଏ, କାହାକୁ କଷ୍ଟ ନଦେଇ ନିଜ ମୁଣ୍ଡକୁ ସବୁ ଦୋଷ ଆଣିଥାଏ, ଗୁରୁଜନ ବାପାମାଆଙ୍କୁ ଦେବତା ଭଲି ମାନୁଥାଏ ସେ ହିଁ ପ୍ରକୃତରେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ ।

ପଢାବତୀ ସିନ୍ଦ୍ରା

ଠାକୁରମୁଣ୍ଡା, ମୟୁରଭଞ୍ଜ

# ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ

## ଶକୁନ୍ତଳା ମହାନ୍ତି



ଏ ସୃଷ୍ଟିରେ ଏବଂ ସମଗ୍ର ଜୀବଜଗତରେ ମାନବ ବା ମଣିଷ ଛଣ୍ଡରଙ୍କର ସର୍ବୋତ୍ତମ ସୃଷ୍ଟି ଅଟେ । ମାନବ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦିମ କାଳରୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ବିକଶିତ ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ସୋପାନ ଦେଇ ଆଜିର ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ସଭ୍ୟ ମାନବ ଭାବେ ପରିଗଣିତ ହୋଇଛି । ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀରେ ମଣିଷ ଆଜି କଳା, ସାହିତ୍ୟ, ସଂସ୍କାର, ବିଜ୍ଞାନ, କୃଷି, ବୈଷ୍ୟିକ, ସୁଚନା ପ୍ରୟୋକ୍ତି, ମହାକାଶ, ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ, ପରମାଣୁ ବ୍ୟବହାର ଆଦି ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅପାର ପାରଦର୍ଶତା ଲାଭ କରିଛି । ବିଶ୍ୱ ମାନବସମୂଳ ଆଜି ମହାଶକ୍ତିର ପ୍ରତୀକ ପରି ପ୍ରତୀକ୍ଷାମାନ ହେଉଛି । ମାନବ ଆଜି ନିଜର ଅସୀମ ଶକ୍ତି ଓ କଳା କୌଣସିକୁ ନିଜ ଭିତରେ ସୀମିତ ନରଣି, ବିଭିନ୍ନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରୟୋଗ କରି ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରି ଚାଲିଛି । ଏପରିକି ବିଭିନ୍ନ ରାଷ୍ଟ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧ ମାନବ ସମୂଳର ଏହି ଦକ୍ଷତା ଓ ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଉପଯୋଗ କରି ଅନ୍ୟ ରାଷ୍ଟ୍ର ଉପରେ ନିଜର ବିପ୍ରାରବାଦୀ ଭାବନାକୁ ବଳ ପୂର୍ବକ ଲଦି ଦେଉଛନ୍ତି ।

ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ "ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ"ର ସଂଙ୍ଗୀ ଖୋଜୁ ଅବା ବାସ୍ତଵରେ ଉଲ୍ଲ ମଣିଷ ହିଁ ଖୋଜୁ, ସେତେବେଳେ ମାନବବାଦ, ମାନବିକତାର ଚେତନା ମନରେ ଉଦ୍‌ଦେଶ ହୁଏ । ଅତୀତ ଐତିହାସର ପୃଷ୍ଠା ଓଳଟାଇଲେ କିମ୍ବା ପୁରାଣ ମହାଭାରତର ସମୟକୁ ଫେରିଗଲେ, ସବୁଠି ସବୁବେଳେ କିଛି ବିନାଶକାରୀ ଓ କିଛି ହିତକାରୀ ଗୋଷ୍ଠୀ ବା ବ୍ୟକ୍ତିବିଶେଷଙ୍କ ଉଦାହରଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠୀ ନିଜ ସ୍ଥାର୍ଥ ପାଇଁ ସାମ୍ନାହିକ ସ୍ଥାର୍ଥକୁ ବଳିଦେବା ବେଳେ କିଛି ବ୍ୟକ୍ତି ବା ଗୋଷ୍ଠୀ

ସାମ୍ନାହିକ ସ୍ଥାର୍ଥ ଓ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ନିଜକୁ ବଳି ଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁବେଳେ ସମାଜରେ ଭଲ ମଣିଷ ଓ ଖରାପ ମଣିଷ ନିଷ୍ଠିତ ଚିହ୍ନା ପଡ଼ିଥାନ୍ତି ।

ଭଲ ମଣିଷ ହେବାପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଏକ ସ୍ମୃତି ମାନସିକତା ଓ ସ୍ମୃତି ବାତାବରଣର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଥାଏ । ବାହାରୁ ଭଲ ଦିଶୁଥିବା ବା ଭଲ ଲାଗୁଥିବା ସବୁ ମଣିଷ ବାସ୍ତବରେ ଭଲ ହୋଇ ନଥାନ୍ତି । ଭଲ ମଣିଷ ହେବାପାଇଁ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଅନେକ କିଛି ସହିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଅନେକ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ବସ୍ତୁବାଦର ବାହ୍ୟ ଚାକଚକ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ଜୀବନର ଗୁଣାତ୍ମକ ମାନ ପ୍ରତି ଭଲ ମଣିଷ ସତେତନ ରହେ । ତାକୁ ସହନଶୀଳ ଓ ସମ୍ମେଦନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ଭଲ ମଣିଷ ସବୁବେଳେ ବ୍ୟକ୍ତିସ୍ଥାର୍ଥକୁ ନଗଣ୍ୟ ମନେକରେ । ତା ବିଚାରରେ "ବସ୍ତୁଧୈବ କୁରୁମୁକମ୍" ହିଁ ମୂଳମନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଏଥିପାଇଁ ତାକୁ ଯେତେ କଠିନ ପଥଦେଇ ଗତିକରିବାକୁ ପଡ଼ୁପଛେ ସେ କେବେ ପଛକୁ ହଟେ ନାହିଁ, କିମ୍ବା ନିଜର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ଵ, ନୀତି, ଆଦର୍ଶ, ସ୍ଥାତ୍ମମାନ, ପରୋପକାର ଓ ସେବା ମନୋଭାବରୁ ବିରତ ହୁଏ ନାହିଁ । ଭଲମଣିଷ କେବେ ବସ୍ତୁବାଦୀ, ନକାରାତ୍ମକ ନ ହୋଇ, ଐଶ୍ୱରବିଶ୍ୱାସୀ, ଆଧ୍ୟାତ୍ମବାଦୀ ଓ ସତ୍ୟନିଷ୍ଠ ହୋଇଥାଏ । ହିଂସା, ଘୃଣା, ଅପରାଧ ଓ ପ୍ରତିଶୋଧ ଭଲି ହୀନମନ୍ୟତାରେ ବିଶ୍ୱାସ ନକରି ଶାନ୍ତି, ମେତ୍ରୀ, ପ୍ରୀତିରେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ । ପରିବାର, ସମାଜ, ରାଷ୍ଟ୍ର ସବୁଠି ଶାନ୍ତିଦୂତ ହୋଇ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ସତ୍ୱତତେଷ୍ଠିତ ହୁଏ । ଏକ ସ୍ମୃତି, ସୁନ୍ଦର, ବଳିଷ୍ଠ, ସଶକ୍ତ ରାଷ୍ଟ୍ର ଗଠନରେ ଭଲ ମଣିଷ ମାନଙ୍କ ଅବଦାନ ଅନନ୍ୟ । ଭଲ ମଣିଷ ସବୁବେଳେ ଦୟା, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମ, ସେବା, କରୁଣା, ପରୋପକାର ଭଲି ସୁନ୍ଦର ଭାବନାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ସହ ନିଜ ଜୀବନଚର୍ଯ୍ୟାରେ ସେବା ପ୍ରତିଫଳିତ କରାଏ । ସମାଜର ହିତ କରି ପାରିଲେ ସେ ସେଥିରୁ ଅପାର ଆନନ୍ଦ ଲାଭ କରେ । ତା ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଦିଵିତ ସୁଗୁଣାବଳୀ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାଜର ହିତକାରକ ହେବା ସହ ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ଓ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶକ ହୋଇଥାଏ ।

ତେଣୁ ତ ଆମ ଭାରତବର୍ଷରେ ଜାତିର ପିତା ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ ଓ ଗୋପବନ୍ଧୁଙ୍କ ପରି ମହାପୁରୁଷ ସବୁଦିନ ଆମ ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆଲୋକ ବର୍ତ୍ତିକା ଓ ପ୍ରେରଣା ହୋଇ ରହିଥିବେ ।

ଆଜି ସମାଜରେ ଯେଉଁ ସ୍କୁଲନ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଛି, ଧୀରେ ଧୀରେ ମାନବବାଦର ଅବକ୍ଷୟ ହେବାରେ ଲାଗିଛି । ମଣିଷର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଗୁଣାବଳୀରୁ ଦୟା, କ୍ଷମା, ସେବା, ତ୍ୟାଗ ଭଳି କୋମଳ ତେତନା ଲୋପ ପାଇବାରେ ଲାଗିଛି । ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ମଣିଷ କେମିତି ଅନ୍ୟ ମଣିଷ ତଥା ମନୁଷ୍ୟତର ଜୀବ ସହ ରୂପ, କର୍କଣ୍ଠ, ଭଗ୍ନ ଓ ହିଂସା ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷଲତା, ଉତ୍ତିଦ, ପରିବେଶ, ଜୈବମଣ୍ଡଳ କିଛି ବି ଖରାପ ମଣିଷଙ୍କ ଅତ୍ୟାଚାର ଓ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବରୁ ବର୍ତ୍ତ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ମଣିଷ ମଧ୍ୟରେ ରାକ୍ଷସିକ ପ୍ରବୃତ୍ତି ବଢ଼ିବାରେ ଲାଗିଛି । ଅପରାଧିକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ମଣିଷ ପଣିଆର ମୃତ୍ୟୁ ହେଉଛି ଆଉ ମଣିଷ ଉପରୁ ମଣିଷର ଆୟ୍ଵା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ହଜି ଯାଉଛି । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ମଧ୍ୟ ବିଶୃଙ୍ଖଳିତ ହେଉଛି, ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଛି । ପରିବାରରେ ପିତାମାତା, ବୃଦ୍ଧ, ବଯୋଜ୍ୟେଷ୍ଟ ମଣିଷ ମାନେ ପରିଣତ ବୟସରେ ଉପେକ୍ଷିତ, ଅବହେଳିତ ହେଉଛନ୍ତି । ସମାଜରେ ଅବହେଳିତ, ଅସହାୟ ମଣିଷ ମାନେ ଲାଞ୍ଛନା, ଶୋଷଣର ଶିକାର ହେଉଛନ୍ତି । ଧୀରେ ଧୀରେ ସମାଜରୁ ଭଲ ମଣିଷଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମିବାରେ ଲାଗିଛି ।

ମଣିଷଙ୍କ ଭିତରେ ଭଲ ମଣିଷ ହେବାର ତେତନା ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯତ୍ନବାନ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅବକ୍ଷୟମୁଖୀ ସମାଜକୁ ମାନବଧର୍ମ, ମାନବବାଦ ପ୍ରତି ଉଦାର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ମଣିଷ ନିଜେ ବଦଳି ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ବଦଳାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଅତୀତର ଗୁରୁକୁଳ, ଶିକ୍ଷାଶ୍ରମରେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ମାନଙ୍କୁ ଅନେକ ମାନବୀୟ, ମହନୀୟ ଗୁଣ ବିଷୟରେ ବ୍ୟବହାରିକ ଶିକ୍ଷା ଦିଆ ଯାଉଥିଲା । ସେହି ଶିକ୍ଷାଶ୍ରମ ଗୁଡ଼ିକୁ

"ମଣିଷ ତିଆରି କାରଖାନା" ବୋଲି ବିବେଚନା କରା ଯାଉଥିଲା । ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ପରମାର  
ମଧ୍ୟ ଖୁବ୍ ମହନୀୟ ଥିଲା । ତେଣୁ ଭଲ ମଣିଷ ଓ ସୁନାଗରିକ ତିଆରି ପାଇଁ  
ଗୁରୁଗୁରୁଜନ ମାନଙ୍କ ଉତ୍ତରଦାୟିତ୍ୱ ବଳିଷ୍ଠ ଓ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ହୋଇ ପାରୁଥିଲା । ଆଜି  
ସମାଜରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆମ ପର ପିତ୍ତିଙ୍କୁ ଭଲ ମଣିଷ ହେବାର ପ୍ରେରଣା ଓ ଦିଗ୍  
ଦର୍ଶନ ଦେବା ଉଚିତ । ଶିଶୁଚିଏ ବଡ଼ହୋଇ ସୁନାଗରିକ ହେବା ସହିତ ନିଜର ତଥା  
ପରିବାରର ଏବଂ ସମାଜ ତଥା ରାଷ୍ଟ୍ରର ହିତ ସାଧନ କରି ମହାନ୍ ମାନବ ଜୀବନକୁ  
ଚରିତାର୍ଥ କରିବାକୁ ଅନୁପ୍ରାଣିତ କରିବା ସହ ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ଯୋଗାଇ ଦେବା  
ଉଚିତ । ଶିଶୁକୁ ସୁନ୍ଦର, ସୁଗୁଣାବଳୀ ଓ ପ୍ରତିଭାସମ୍ପଦ କରି ବିକଶିତ କରିବା ଦାୟିତ୍ୱ  
ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର । ଏଥିପାଇଁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଉତ୍ତରଦାୟୀ । ଭଲ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ନେଇ  
ଏକ ସୁଘ୍ରେ ସୁନ୍ଦର ସମାଜ ଗଠନରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଯୋଗଦାନ ଓ ଭୂମିକାର ଗୁରୁତ୍ୱ  
ରହିଆସିଛି । ଏହା ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ମହାର୍ଦ୍ଦ୍ର ଆହ୍ଵାନ ଅଟେ । ମାନବ ସମ୍ବଲକୁ  
ନେଇ ଆମେ ଯେଉଁ ମହାଶକ୍ତି ସାଜିଛୁ ତାହା ବିଶ୍ୱ ଧ୍ୱନି ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ବିଶ୍ୱ ଶାନ୍ତି ଓ  
ପୃଥିବୀର ସୁରକ୍ଷା ପାଇଁ ଉପଯୋଗ ହେଉ ଏହାହିଁ ଭଲ ମଣିଷଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହେଉ । ବାସ୍ତବତା  
ହେଉ ।

ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ,  
ଅଙ୍ଗାରପଦା

ରତ୍ନାଳୀ, ମୟୂରଭଙ୍ଗ

୨୧୪୪୦୩୩୪୮

# ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ

ବୀରେନ୍ଦ୍ର କୁମାର ସାହୁ



ଉପକ୍ରମ:- ଏ ସୃଜନରେ ମଣିଷକୁ ସବୁବେଳେ ଗ୍ରେଷ ପ୍ରାଣୀ ରୂପରେ ବିବେଚିତ କରାଯାଏ । ମଣିଷର ଅସାଧାରଣ କାର୍ଯ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ପରିଚୟ ଦେଇଛି । ମଣିଷ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାର ଦକ୍ଷତା ମାଧ୍ୟମରେ ଏ ସାରା ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ ପ୍ରତି ମୁହଁର୍ତ୍ତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଚାଲିଛି । ନାନାପ୍ରକାର ଅସମ୍ଭବ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସମ୍ଭବ କରି ପାରୁଛି । ଯାହାକି ଉଗବାନଙ୍କ ବରଦାନ କହିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ହେବ ନାହିଁ । ଉଗବାନ ସବୁବେଳେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷଙ୍କ ସାଥି ଦିଅନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି । ଉଗନ୍ତୁଥ ଦାସଙ୍କ ରଚିତ ଓଡ଼ିଆ ଉଗବତରେ କୁହାଯାଇଛି :-

ମଣିଷ ଦେହେ ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନ

ଦେଖି ସନ୍ତୋଷ ଉଗବାନ ।

ଅର୍ଥାତ ଆମ୍ବ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମଣିଷର ହୃଦୟରେ ଦିବ୍ୟଜ୍ଞାନ ଉରି ରହିଛି । ସେହି ଦିବ୍ୟ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବା ହେଉଛି ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।

ଉପସ୍ଥାପନା:- ଆମେ ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ ହେବାକୁ ହେଲେ ଆଗ ଜଣେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନାର୍ଥୀ ହେବା ଉଚିତ । କାରଣ ଶିକ୍ଷା ମଣିଷର ସର୍ବାଙ୍ଗୀନ ବିକାଶ କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଉପଯୁକ୍ତ ପରିବେଶ ଓ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ଜଣେ ଉତ୍ସମ ଛାତ୍ର ହୋଇ ବଡ଼ ହେଲେ ଜଣେ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ ମଣିଷ ହୋଇ ପାରିବ । ସ୍ଵଭାବ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେର କହିଛନ୍ତି :-

ଉଜ ହେବା ପାଇଁ କର ଯେବେ ଆଶା

ଉଜ କର ଆଗେ ନିଜ ମାତୃଭାଷା ।

ଅର୍ଥାତ ମଣିଷକୁ ତାର ମାତୃଭାଷା ହିଁ ଭଲ ମଣିଷ କରି ଗଢ଼ି ତୋଳିବାରେ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥାଏ । ଯାହା କି ଅନ୍ୟ ଭାଷାକୁ ପଢ଼ିବା, ଲେଖିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥାଏ । ଏ ମାତୃଭାଷା ଶିଖିବାରେ ଗୋଟିଏ ମାଆର ଭୂମିକା ଗୁରୁତ୍ୱ ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଥାଏ । କାରଣ ଗୋଟିଏ ମାଆର ଶିକ୍ଷା ଓ ସଂସ୍କାରର ପ୍ରଭାବ ତାର ପିଲାଙ୍କ ଉପରେ ପଡ଼ିଥାଏ । ମାଆଟିଏ ଚାହିଁଲେ ଓ ତାର ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଲେ ପିଲାଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସାହସ ଓ ଶକ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥାଏ । ଯାହା ଫଳରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପିଲାଟିଏ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇ ନିଜର ଓ ଦେଶର ନଁ ରଖି ପାରିବ । ତେଣୁ ମାତୃଭାଷା ଓ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ଜଣଙ୍କ ମନରେ ସମ୍ମାନ ରହିଲେ ଯାଇ ସେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହେବା ଦିଗକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ପାରିବ । ପୁଣି ମନେ ପଡ଼େ ସେହି ସ୍ଵଭାବ କବି ଗଙ୍ଗାଧର ମେହେରଙ୍କ କବିତା :

ମାତୃଭୂମି ମାତୃଭାଷାରେ ମମତା

ଯା ହୃଦେ ଜନମି ନାହିଁ

ତାକୁ ଯଦି ଜ୍ଞାନୀ ଗଣରେ ଗଣିବା

ଅଙ୍ଗୀନ ରହିବେ କାହିଁ ।

ଅର୍ଥାତ ବିନା ମାତୃଭାଷା ଜ୍ଞାନ ଓ ମାତୃଭୂମି ପ୍ରତି ନିଜର ମମତାରେ କେହି କେବେ ଜ୍ଞାନୀ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ କି ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେଇପାଇଁ ଆମେ ଫେବୃଆରୀ ମାସ ୨୧ତାରିଖକୁ ଆମର ମାତୃଭାଷା ଦିବସ ରୂପରେ ପାଲନ କରିଥାଉ । ସେହିଦିନ ସ୍ମୂଳ, କଲେଜ ତଥା ବିଭିନ୍ନ ସାହିତ୍ୟ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଗୁଡ଼ିକରେ କବିତା ଆସାର ଓ ପ୍ରବନ୍ଧ ଲିଖନର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମଧ୍ୟ ଆୟୋଜିତ କରାଯାଏ । ଯାହାଦ୍ୱାରା ଜୀ ପିଲାଙ୍କ ମନରେ ସ୍ଥାପିତ, ଶୁଣା, ପ୍ରେମ ଓ ଭଲ ପାଇବା ସ୍ମୃତି କରାଯାଇଥାଏ । ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ହେବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ସାଂସ୍କାରିକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ତଥା ଅତୀତର ମୁନ୍ଦି ରକ୍ଷିତର ଜୀବନ ଶୈଳୀ ଓ ଶିକ୍ଷା ପ୍ରଦାନର ଭିତ୍ତିଓ କ୍ଲିପ ମଧ୍ୟ ଦେଖା ଯାଇଥାଏ । ଏତେ

ସବୁପରେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଅନ୍ୟର ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ଭାଗିଦାରୀ ହୋଇଥାଏ ତଥା ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ ସହଯୋଗ କରିଥାଏ, ତା ସହିତ କାହାର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାର ଆଶା ମନରେ ନ ରଖେ, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସେ ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହୋଇଥାଏ । ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷ ହିଁ ସର୍ବଦା ସତ୍ୟକୁ ଆଧାର କରି ଧର୍ମପଥରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥାଏ ।

**ଉପସଂହାର :-** ସର୍ବଦା ସତ ଚିନ୍ତା, ସତ କର୍ମ ଓ ସତ କର୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଆଗେଇ ଯିବା ଜଣେ ଭଲ ମଣିଷର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ତାର ଭଲ ଗୁଣ ପାଇଁ ସମାଜରେ, ଦେଶରେ ତଥା ଇତିହାସରେ ନିଜର ନାମକୁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଅକ୍ଷରରେ ଲେଖିଯିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଅମର ହୋଇ ରହିଯାଇଥାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ଵରୂପ ମହାତ୍ମାଗାନ୍ଧୀ, ଗୋପବନ୍ଧୁ, ମଦର ଟେରେସା, ନେଲସନ ମାଣ୍ଡେଲା, ଶ୍ରୀ ଅରବିନ୍ଦ ଆଜି ନିଜର ଭଲ ଗୁଣ ପାଇଁ ଚିରବନ୍ଧନୀୟ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ନିତି ଆଦର୍ଶକୁ ଅନୁସରଣ କଲେ ଜଣେ ନିଷ୍ଠ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଜଣେ ଉତ୍ସମ ନାଗରିକ ତଥା ଭଲ ମଣିଷଟିଏ ହୋଇ ପାରିବ ।

ପାପସରା, ଅନୁଗୋଳ ।

# ଅନୁଭୂତି ଲିଖନ

ସଂୟୁକ୍ତା ସାହୁ



ଉଦ୍‌ବନ୍ଧ କାଳ ଭିତରେ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନେକ ଅନୁଭୂତି ରହିଥାଏ । ସେଥିମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଅନୁଭୂତି ସ୍ଫୁଟି ହୋଇ ରହିଯାଏ ମାନସ ପଚରେ । ମୋର ନିଜସ୍ତ ଅନୁଭୂତି କିଛି ଲେଖୁଛି । ମୁଁ ଶିରିଡ଼ି ସାଇବାବା ଓ ସତ୍ୟସାଇ ବାବାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ଭକ୍ତି କରେ । ଶିରିଡ଼ି ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଵଚନ୍ଦ୍ରରେ ଦେଖିନି । ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବହି ପଢ଼ିଥିଲି । ସେ ଜଣେ ଫଙ୍କୀର ଉଦ୍‌ବନ୍ଧ ବିତାଉଥିବା ସହିତ ସଦା ସର୍ବଦା ଲୋକଙ୍କର ଉପକାର କରୁଥିଲେ । ସତ୍ୟସାଇ ବାବାଙ୍କୁ ଏକଦମ୍ ପାଖରେ ଦୁଇଥର ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ପାଇଛି । ମୋ ହେତୁ ହେବା ପରଠାରୁ ସତ୍ୟସାଇ ବାବାଙ୍କ ବିଷୟ ଅନେକ କଥା ଶୁଣିଥିଲି । ଏମିତି ମୋର ଧାରଣା ଧିଲା ସେ ସେ ଜଣେ ତାଙ୍କୁ କୋଳି । ସେଥିପାଇଁ ଦୁଇ ତିନି ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ଏ ସବୁ ଧିଲା ମୋ ଝିଅ ଉଦ୍‌ବନ୍ଧ ସମୟରେ । ଏମିତି କିଛି ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଥିଲା । ମୋ ବାହାଘର ପରେ କିଛି ଘଟିଗଲା । ମୋ ପୁଅ ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନବିକାଶ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କ୍ଲାସ୍ ଥ୍ୟୀରେ ପଡ଼ିଲା, ସେ ସତ୍ୟ ସାଇବାବାଙ୍କ ବାଲବିକାଶ କ୍ଲାସ୍ ଆଟେଣ୍ଟ କରୁଥିଲା ଏବଂ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଭାଗନେଇ ସବୁଥିରେ ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନ ଅଧିକାର କରୁଥିଲା । ସେତେବେଳେ ଆମ ଘରେ ତା ସ୍କୁଲ୍ ତରଫରୁ କିଛି ଥର ବାବାଙ୍କ ଭଜନ ହୋଇଥିଲା । ମୋ ପୁଅ ଗୀତ ଶିଖୁଥିଲା ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଭଜନ ଗାଉଥିଲା । ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇଁ ସେ ପାରାଦୀପ ଆଉ କଟକ ବି ଯାଇଥିଲା । ତଥାପି ବି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋର ସତ୍ୟସାଇ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ଆସି ନଥିଲା । ୨୦୦୭ ମସିହାରେ ମୋ ବଡ଼ ନଣ୍ଡା, ନଣ୍ଡେଇ, ମୋ

ସ୍ଵାମୀ, ଆଉ କିଛି ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବାପାଇଁ ପୁଷ୍ଟପର୍ତ୍ତି ତ୍ରେନ ଟିକେଟ କଲେ । ମୋର ତ ବୁଲିବାକୁ ବହୁତ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ । ତେଣୁ ମୁଁ ଚିକିଏ ଅଭିମାନ କଲି, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଯାଉଛ ମୋତେ ନେବନି କି ? ଅବଶ୍ୟ ଶୃଶୁର ଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ କଥା କିଏ ବୁଝିବ ? ସେ ଯାହାହେଉ ମୋ ଯିବା ପାଇଁ ଟିକେଟ ମିଳିଗଲା । ଶୃଶୁରଙ୍କ ପାଇଁ ଜଣେ ସମ୍ମର୍କୀୟା ଝିଅଟିଏ ଆସି ରହିଲା । ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବା ଯେତିକି ଖୁସି ନଥିଲି, ବେଶୀ ଖୁସି ବୁଲିବାକୁ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ପୁଷ୍ଟପର୍ତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିଲୁ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଶ୍ରମ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲି ମୋତେ ଏକ ଅଲଗା ପ୍ରକାର ଅନୁଭବ ହେଲା । ପ୍ରଥମ ଦିନ ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ କୁଳବନ୍ତ ହଲରେ ବସିଛୁ । ହଠାତ୍ ଓଁକାର ଶବ୍ଦ ବାଜିଭିତିଲା ବେଳେ ଦେହରେ ଗୋଟେ ଶିହୁରଣ ଖେଳିଗଲା । କି ସାତ୍ତ୍ଵିକ ଭାବ ଆସିଗଲା ଏବେ ବି ମନେ ପଡ଼ିଲେ ମନରେ ଏକ ଚମକ ଖେଳିଯାଏ । ସେଇ ସମୟରେ ବାବା ତାଙ୍କ କାର୍ ରୁ ବାହାରି ହଲ୍ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରୁଥାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ନିଜେ ଚାଲୁ ନଥାନ୍ତି । ହିଁଲ୍ ଚେଯାରରେ ବସି ଅନ୍ୟର ସାହାଯ୍ୟରେ ଆସୁଥାଆନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ଏତେ ଛୋଟ ମଣିଷଟିଏ । ସାଧାରଣ ଗେରୁଆ ବସ୍ତୁ ପିଛିଥାଆନ୍ତି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଏକଳୟରେ ଅନେଇଥାଏ । ବଡ଼ ଆଶ୍ରୁର୍ୟ ଲାଗୁଥାଏ, ତାଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଜ୍ୟୋତି ଝରିପଡ଼ୁଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ଯେମିତି ଆଖିପୁରାଇ ଦେଖୁଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ହାତ ହଲାଇ ହଲାଇ ସହାସ୍ୟ ବଦନରେ ଯାଇ ତାଙ୍କ ଆସନରେ ବସିଗଲେ । ମୋ ପାଖାପାଖି ଦେଇ ଗଲେ । ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ସେତିକିବେଳେ ତାଙ୍କ ପାଦ ଦୁଇଟି ଛୁଇଁବାକୁ । ତାହା ସମ୍ବୁଦ୍ଧ ହେଲାନି । ମୁଁ ଭାବିଲି ଯାହାଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନଥିଲି ସେ ମୋତେ ତାଙ୍କ ଆଶ୍ରମକୁ ଟାଣିନେଲେ । ସେ ଯାହାହେଉ ଆମେ ସେଥରକ ତିନିଦିନ ରହିଲୁ ଏବଂ ସବୁଦିନ ତାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଲୁ । ସେଇ ଥରର ଦ୍ୱାତୀୟ ଦିନର ଘଟଣା । ଆଶ୍ରମର ପ୍ରବେଶ ପଥରେ ପ୍ରଭୁ ଗଣେଶଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଅଛି । ଆମେ ସବୁ ସେଇଠି ଛିତା ହେଇଥାଉ । ବହୁତ ଲୋକ ଏକତ୍ରୀ

ହୋଇଥାଆଛି । ମୁଁ ମନ୍ଦିରର ବହୁତ ଦୂରକୁ ଛିଡା ହୋଇଥାଏ । ଜଣେ ମରାଠୀ ମହିଳା ଗଣେଶଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ସମ୍ମୁଖରେ ଛିଡା ହୋଇଥାଆଛି । ହାତରେ ସିନ୍ଧୁର ଆଉ ଚନ୍ଦନ ଗୁଣ୍ଡର ପାକେଟ୍ ଧରି ଏତେ ଦୂରରୁ ମୋତେ ଡାକିଲେ ଏବଂ ମୋ ହାତରେ ସେସବୁକୁ ଧରେଇ ଦେଇ ତାଙ୍କ ଭାଷାରେ କଣ କହିଲେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ମୋତେ ଅନେଇ ଥାଆଛି । ମୋତେ ବି ବଡ଼ ଆଶ୍ୱର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଥାଏ, ଏତେ ଲୋକ ଭିତରେ ମୋତେ କାହିଁକି ଡାକିଲା ଆଉ ଏସବୁ ମୋତେ ଦେଲା । ଏବେ ସେସବୁ ଜଳ ଜଳ ହୋଇ ଦେଖାଯାଉଛି । ପାଖରେ ଧିବା ଜଣେ ମହିଳା ମୋତେ ବୁଝାଇଲେ ଆଉ କହିଲେ ତୁମେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟବତୀ । ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କର କୃପା ଅଛି । ତା ପରେ ମୋର ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭକ୍ତି ଆସିଗଲା । ପୁଣି ପରବର୍ଷ ପୁଷ୍ଟିପର୍ଦ୍ଦ ଧାଇଁଗଲି ବାବାଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ । ମୋର ଯେଉଁ ଭୁଲ ଧାରଣା ଧିଲା ତାହା ସବୁ ବିଶ୍ୱାସରେ ପରିଣତ ହୋଇଗଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ସବୁ କାମରେ ଜଡ଼ିତ ହୋଇଗଲି । ଭଜନ ମଣ୍ଡଳୀରେ ଯୋଗ ଦେଲି । ବେଦ ଗାୟନ ପାଇଁ ପୁଷ୍ଟିପର୍ଦ୍ଦ ଯିବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଥିଲି । ସେଠି ବେଦ ଗାୟନ କରି ଅତି ଆନନ୍ଦିତ ହୋଇଥିଲି । ଆମର ଓ ଆରାଧ୍ୟ ଦେବୀ ମାଆ ଶାରଳା ଆଉ ଆରାଧ୍ୟ ଦେବତା ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ସେମିତି ବାବାଙ୍କୁ ମୁଁ ଆରାଧ୍ୟ ଦେବତା ବୋଲି ମାନେ । ଯେତେବେଳେ କିଛି ବିପଦରେ ପଡ଼େ ସେଇ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ଥରଣ କରେ । ଏମିତି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅନୁଭୂତି ଲେଖୁଛି । ୨୦୧୧ମସିହାରେ ମୋ ବାଆଁ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗ ତୁର ମାର ହୋଇଗଲା । ମୁଁ ଯେମିତି ଅବସ୍ଥାରେ ପଡ଼ିଥିଲି, କେବେ ବି ବଞ୍ଚିବା ସମ୍ଭବ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବାବା ମୋତେ ବଡ଼ ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା କଲେ । ଅବଶ୍ୟ ମାସେ ବେତ୍ତ ରେ ପଡ଼ି କଷ୍ଟ ଭୋଗିଲି । କିନ୍ତୁ ମୋ ଆତ୍ମ ବିଶ୍ୱାସ ଆଉ ବାବାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦରୁ ଶୀଘ୍ର ସୁନ୍ଦର ହୋଇଗଲି । ଯେଉଁ ଦିନ ମୋ ଗୋଡ଼ରୁ ରତ୍ନ ବାହାରିଲା, ସେଇ ସମୟରେ ସାଲାଇନ୍ ଲାଗିଥାଏ । ବଡ଼ ଅଛୁତ କଥା ସେଇ ସାଲାଇନ୍ ବୋତଳରେ ଶିରିଡ଼ି ବାବାଙ୍କ ମୁହଁ ଦେଖାଗଲା । ୩୫ ଜେ

ଅନୁଭୂତି ସେତେବେଳର । ମୋ ଦେହ ଶିତେଇ ଉଠିଲା । ଆହୁରି ସାହାସ ବଡ଼ିଗଲା । ଭୟ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲା । ମୁଁ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଇ ସହଜରେ ଅପରେସନ୍ ଥିଏଟରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲି । ଯେଉଁଦିନ ଘରକୁ ଫେରିଲି, ଏକା ଏକା ବସ୍ତୁ ରେ ବସି ରାହାମାରେ ଓଡ଼ାଇ ସେଇ ଭଙ୍ଗା ଗୋଡ଼ରେ ଚାଲିକରି ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲି । କାହିଁ ମୁଁ ତ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକେଇ ନ ଥିଲି । ଏ ସବୁ କଣ ସେଇ ବାବା, କାଳିଆ ଠାକୁର ଆଉ ମାଆ ଶାରଳାଙ୍କ ଆଶୀର୍ବାଦ ନୁହେଁ କି ? ଏମିତି ଜୀବନରେ ଆହୁରି ଅନେକ ଛୋଟ ବଡ଼ ଅନୁଭୂତି ରହିଛି । ସବୁ ତ ଏଇ ସମୟ ସାପେକ୍ଷ ଆଉ ଏଇ କାଗଜରେ ଲେଖି ହେବା ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବା ସୁଖରେ ଆଉ ନୀରୋଗ ରଖନ୍ତୁ ଏହାହିଁ ମୋର କାମନା । ଓମ୍ ଶ୍ରୀ ସାଇରାମ ।

ରାହାମା

ଜଗତସଂହପୁର ।

# ଲୋକସାହିତ୍ୟରେ ବିବାହ

**ଡ. ନିରୁପମା ନାୟକ**

ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟ ଜନ୍ମାନ୍ତର ପାଇଁ ସାଧି ହୋଇ ରହିବାର ପ୍ରତିକ୍ଷା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ଦାମ୍ପତ୍ୟ ଜୀବନ । କୁମାରୀ କନ୍ୟାଟି ସ୍ଥାମୀର ହାତଧରି ଚାଲିଯାଏ ନିଜ ଶାଶୁ ଘରକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ । ପର ହୋଇଯାଏ ନିଜ ଜନ୍ମମାଟି, ପର ହୁଅନ୍ତି ଜନକ ଜନନୀ । ବିବାହ ଏମିତି ଏକ ଅଜବ ପରମରା ଯାହା କ୍ଷଣିକରେ ଓଳଟ ପାଲଟ କରିଦିଏ ସମ୍ମର୍କର ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲକୁ । ନୂତନ ସମ୍ମର୍କ ଗଢ଼ିଛଠେ କ୍ଷଣିକ ମଧ୍ୟରେ । ହେଲେ ଏହି ବିବାହ ହିଁ ତ ସାଜିଥାଏ ପରିବାରର ଭିତ୍ତିରୁମି, ପରିବାରରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ସମାଜ ଏବଂ ସମାଜରୁ ରାଷ୍ଟ୍ର, ତେଣୁ ଭାରତୀୟ ଜୀବନର ମୂଳରେ ରହିଛି ବୈବାହିକ ଜୀବନ ।

ପ୍ରତଳିତ ଭାରତୀୟ ପରମରାରେ ବିବାହକୁ ଏକ ପବିତ୍ର କର୍ମର ଆଖ୍ୟା ଦିଆଯାଇଛି । ନାରୀ ବିନା ପୁରୁଷ ଓ ପୁରୁଷ ବିନା ନାରୀ ଅସମ୍ଭବ ବୋଲି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି । ଧର୍ମ ଯାଗ ଯଙ୍ଗରେ ସ୍ତ୍ରୀର ଅନିର୍ବାୟ୍ୟତା ପାଇଁ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ରାମଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣସୀତା ନିର୍ମାଣ କରାଇବାକୁ ପଡ଼ିଥିଲା । ଉଣେ ହିନ୍ଦୁ ଗୃହସ୍ଥି ପାଇଁ ଦେବ ଯଙ୍ଗ, ଭୂତ ଯଙ୍ଗ, ପିତୃ ଯଙ୍ଗ କରିବା ପାଇଁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ରହିଛି ଏବଂ ପ୍ରତି ଯଙ୍ଗ କର୍ମ ସ୍ତ୍ରୀ ବିନା ହେବା ଶାସ୍ତ୍ର ବିରୋଧୀ ଅଟେ । ତେଣୁ ହିନ୍ଦୁମାନେ ବିବାହ ପରେ ଯାଇ ଯଙ୍ଗ କର୍ମ ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ବିବେଚିତ ହୁଅନ୍ତି । ପିତୃରଣରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଁ ସନ୍ତାନ ସନ୍ତୁତିର ଜନକ ଜନନୀ ହେବା ଶାସ୍ତ୍ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ । ତେଣୁ ବିବାହର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଧର୍ମ, ପ୍ରଜା ଓ ରତ୍ନ । ଏହା ହିଁ ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ପ୍ରଦେଶ ଦ୍ୱାର ଯାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ।

ଭାରତୀୟ ସଭ୍ୟ ସମାଜରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ବିବାହ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ସମାଜଶାସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଅନୁସାରେ ଭାରତୀୟ ସମାଜରେ ପ୍ରତଳିତ ହେଉଥିବା ବିବାହ ସାଧାରଣତଃ ଆଠ ପ୍ରକାରର । ଯଥା-

- (୧) ବ୍ରହ୍ମ ବିବାହ
- (୨) ଦୈବ ବିବାହ
- (୩) ଅର୍ଶ ବିବାହ
- (୪) ପ୍ରଜାପତି ବିବାହ
- (୫) ଅସୁର ବିବାହ
- (୬) ଗର୍ବ ବିବାହ
- (୭) ରାଷ୍ଟ୍ର ବିବାହ
- (୮) ପିଶାଚ ବିବାହ ।

ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରଥମ ଚାରିଟି ବିବାହ ସମାଜ ସ୍ଵୀକୃତ ଏବଂ ଉନ୍ନତ ବିବାହ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଚାରି ପ୍ରକାରର ଅର୍ଥାତ ରାଷ୍ଟ୍ର, ଅସୁର, ପ୍ରଜାପତି ଓ ପିଶାଚ ବିବାହକୁ ଅଧିମ ଶ୍ରେଣୀରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି । ଗର୍ବ ବିବାହର ପ୍ରତଳନ ଅତି ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରହିଛି । ଆଧୁନିକ ସମାଜରେ ଏହାକୁ ପ୍ରେମ ବିବାହ କୁହାଯାଏ । ଏଥିରେ ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା ନିଜ ପସନ୍ଦ ଅନୁସାରେ ବିବାହ କରିଥାନ୍ତି । ପିତା ମାତାଙ୍କ ସମ୍ମତି ସହିତ ବା ସମ୍ମତି ବିନା । ଲୋକଗଳୁରେ ସାଧାରଣତଃ ଗର୍ବ ବିବାହର ବର୍ଣ୍ଣନା ବହୁ ପରିମାଣରେ ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହୋଇଥାଏ । ଲୋକଗଳୁରେ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଆକାଂକ୍ଷାକୁ ପୂରଣ କରିବାକୁ ଯାଇ ରାଜାଟି ବିଭିନ୍ନ ବାହାନା

କରି ଗରିବ ପିଲାଟି ସହିତ ପଳାଇ ଯାଏ, କେତେବେଳେ ରାଜା ଝିଅ ମଧ୍ୟ ସିପାହୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରେ, ରାଜାପୁଅ ଚାଷୀର ଝିଅଙ୍କୁ ବିବାହ କରେ । ଏପରିକି ଆଦିବାସୀ (ସାନ୍ତ୍ରାଳୀ ଲୋକଗଳୁରେ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିଥିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ) । ସହରାୟ ପାରାବ୍ରା ଲୋକଗଳୁରେ ଶୁଣାଯାଏ- ଥରେ ପିଲାରୁ ବୁଡ଼ୀ (ଆଦିମାତା) ଆଠଜଣ ଝିଅଙ୍କୁ ନେଇ ଛାତୁ ଗୋଗାଇବାକୁ ଓ ପିଲାରୁ ବୁଡ଼ା (ଆଦିପିତା)ସାତ ପୁଅଙ୍କୁ ନେଇ ଶିକାର କରିବାକୁ ବଣକୁ ଗଲେ । ଛାତୁ ଗୋଟେଇ ସାରି ଝିଅମାନେ ବରଗଛ ତଳକୁ ଆସି ପାରିଲା ବରଫଳ ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲେ ଓ ଗଛ ଚଢ଼ିଲେ । ଏହାପରେ ସାତ ଭାଇ ଗଛ ମୁଳେ ପହଂଚିଲେ । ସେମାନେ ଆଠ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ବରଫଳ ଖାଉଥିବାର ଦେଖିଲେ । ସେମାନେ ବରଗଛ ଉପରକୁ ଅନାଇଥାନ୍ତି । ଏତିକି ବେଳେ ମାରାଂବୁରୁ ଛାଡ଼ିବେଶରେ ଲିଟା ରୂପରେ ଏଠାକୁ ଆସି ପୁଅମାନଙ୍କ ମନରେ କାମ ଭାବ ଜାଗ୍ରତ କଲେ । ଭାଇମାନେ ସବା ସାନ ଭାଇକୁ ବରଫଳ ଆଣିବା ପାଇଁ ଝିଅ ପାଖକୁ ପଠାଇଲେ । ସେ ସାନଝିଅଙ୍କୁ ପାରିଲା ଫଳ ମାଗିଲା । ଝିଅ ତାଙ୍କୁ କହିଲା- ମୁଁ ଫଳ ତଳେ ପକେଇ ଦେଉଛି ତୁମେ ଗୋଟେଇ ନିଅ । ପୁଅ କହିଲା- ତୁ ଫଳଟିକୁ ମୋ ହାତରେ ଦେ । ଝିଅଟି ଚିକିଏ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ସାନପୁଅ ହାତରେ ବରଫଳ ଧରାଇ ଦେଲା । ପୁଅଟି ଝିଅର ହାତକୁ ଧରି ତଳକୁ ଚାଣି ଆଣିଲା । ଏହାଫଳରେ ସେ ଦୁହେଁ ମିଳିତ ହେଲେ ଏବଂ ସ୍ଵାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ଛ' ଭାଇ ଛ' ଭଉଣୀଙ୍କୁ ପଢ଼ୀ ରୂପେ ଆପଣାଇ ନେଲେ । ଆଦିବାସୀ ବିରହଳ ସମାଜରେ ସାଧାରଣତଃ ବିବାହରେ ବର କନ୍ୟାଙ୍କୁ ଅଧିକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ ଏବଂ ଝିଅଟିଏ ମଧ୍ୟ ଜବରଦସ୍ତ ଯାଇ ପୁଅର ଇତ୍ତା ବିରୋଧରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ଘରେ ରହେ ଓ ଇଷ୍ଟିତ ପୁଅଟିକୁ ସ୍ଵାମୀ ରୂପେ ପାଇପାରେ ।

ଏମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଦେଖା ଯାଉଥିବା ବିବାହଗୁଡ଼ିକ ହେଲା-

(୧) ନାପାମ୍ ବାପ୍ଲା : ପ୍ରେମ ବିବାହ- ଯାହା ଗ୍ରାମ ପଂଚ ଓ ସମାଜର ମୁରବୀମାନେ ବିନା କଟକଣାରେ ସ୍ଵୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି ।

(୨) ଉଦରା- ଉଦରି ବାପଲା: ପ୍ରେମ-ବିବାହ-ଯାହାକୁ ଗୁରୁଜନମାନେ, ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କ ମିଳନକୁ ବିବାହରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରେମୀଯୁଗଳ ଘରୁ ବାହାରି ଯାଇ ଉଙ୍ଗଳରେ ରହନ୍ତି । ପରେ ତାଙ୍କୁ ଖୋଜି ଆଣି ବିବାହ କରିଦିଆଯାଏ ।

(୩) ବଲ ବାପଲା- ଯୁବତୀ ଉବରଦସ୍ତ ଯୁବକ ଘରେ ପଶିଆସି ବୋହୁ ରୂପେ ସ୍ଵୀକୃତି ଲାଭ କରେ ।

(୪) ସିପୁନ୍ଦ୍ର ବାପଲା:- ଯୁବକ ତା ପସନ୍ଦର ଯୁବତୀର କପାଳରେ ଯୁବତୀର ଇଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସିନ୍ଦ୍ର ଲେସି ବିବାହ କରିଥାଏ ।

(୫) ହିରୁମ୍ ବାପଲା:- ସ୍ତ୍ରୀର ଜୀବିତାବସ୍ଥାରେ ଆଉ ଜଣକୁ ସ୍ତ୍ରୀ କରି ରଖିବା ।

(୬) କିରିଞ୍ଜେ ଜାଏ ବାପଲା:- କନ୍ୟା ପିତା ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ବରକୁ ଟଙ୍କା ଦେଇ କିଣିବା । ଅବଶ୍ୟ ଜ୍ଞାଇପୁଅ କିନ୍ତୁ ଶୁଣୁରକୁ ଫେରସ୍ତ କରେ ।

ସେହିପରି ସାଧାରଣତଃ ସାନ୍ତାଳ ଜନଜାତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ତତ୍ତତ ପ୍ରକାର ବିବାହ ଦେଖାଯାଏ । ଯଥା-

(୧) ଦଳ ବାପଲା

(୨) ଗୋଲେଇତି ବାପଲା

(୩) ଟୁଙ୍କି ଦିଲିପ୍

(୪) ସାଙ୍ଗା - ପରିତ୍ୟକ୍ତ କିମ୍ବା ବିଧବା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ବିବାହ

(୪) ଜାଙ୍ଗାୟ କିରିଷ୍ଣ ବାପଲା- ସ୍ଥାମୀ କ୍ରୟ ବିବାହ

(୫) ହିରୁମ୍ ଚେତାନ୍ ବାପଲା— Public induction of a co-wife

(୬) ଇପୁତ୍ରଭ୍ ବାପଲା— Forcible Marriage by smearing with sindoor

(୭) ଅର୍ ଆଜେର ବାପଲା— Marriage by capture

(୮) ଶ୍ରୀ ବଳୀଆ ବାପଲା— Marriage by Intrusion

(୯) କଣ୍ଠେଲ ଶ୍ରୀପାମ୍ ବାପଲା— Meeting at bed time

(୧୦) ଆପାଙ୍କର ବାପଲା— Elopement

(୧୧) ଗାର୍ଦ୍ ଜାଙ୍ଗାୟ ବାପଲା- ଅସ୍ତ୍ରାୟୀ ବିବାହ

(୧୨) ଘାର ଜାଙ୍ଗାୟ ବାପଲା- ଘର ଜୋଇଁ ବିବାହ

(୧୩) ଆଗୁ ହାତାର ବାପଲା- ବୁଝାମଣା ବିବାହ

(ଶ୍ରୀ ବିନୋଦ କୁମାର ନାୟକଙ୍କ ସାନ୍ତ୍ରାଳ ଲୋକସାହିତ୍ୟ ପୁସ୍ତକରୁ ସଂଗୃହିତ)

ଆଦିବାସୀ ଲୋକ ସାହିତ୍ୟରେ ଦେଖାଯାଏ, ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ବିବାହ ମଣ୍ଡପ ନିର୍ମାଣରେ ସହଯୋଗ କରନ୍ତି, ବିବାହ ଉତ୍ସବରେ ସାମ୍ନାହିକ ନୃତ୍ୟ, ଗୀତରେ ଆଂଶ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି । ବିବାହ ଭୋଜି, ଭାତ ଓ ହାଣ୍ଡିଆ ପାନୀୟ ଆଦି ସେବନ କରନ୍ତି । ପରମରା କ୍ରମେ ବର କନ୍ୟା ଶରୀରରେ ତେଲ ହଳଦୀ ଲେପନ କରିବା ପୂର୍ବକ ଯୁବକ ଯୁବତୀଙ୍କୁ ସ୍ଥାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପେ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ସ୍ତ୍ରୀକୃତି ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତି । ବରଯାତ୍ରୀ, କନ୍ୟାକୁ ଧରି ବର ଘରକୁ ଆସିବା ପରେ ବର ଗାଁ ମୁଖିଆ କହନ୍ତି, ନୁଆ ବୋହୁ ଏହା ହେଉଛି ତୋ ଘର ଓ ବାସଗୃହ । ସେ ପୁଣି ଘୋଷଣା କରନ୍ତି, ସେ ନିଜ ଇତ୍ତାରେ ଆସି ନାହିଁ ଆମେ ତାଙ୍କ ଏଠାକୁ ଆଣିଛୁ ।

ଲୋକସାହିତ୍ୟରେ ମଣିଷର ବିବାହ କେବଳ ମଣିଷ ସହିତ ନ ହୋଇ ପଶୁପକ୍ଷୀ, ଏପରିକି ଜଡ଼ବସ୍ତୁ ସହ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ଏଠାରେ ପଶୁକୁ ସ୍ଥାମୀ ରୂପେ ନ ପାଇ କନ୍ୟାଟି ଭୁଇକୁ ଡିଆଁ ମାରି ସତୀ ହୋଇଥିବା କଥା ସାହାଳ ଲୋକଗଙ୍ଗ ମାଙ୍ଗଡ଼ ଓ ଝିଅରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଏଥିରେ କୁହାଯାଏ- “ମାଙ୍ଗଡ଼ର ମୃତ୍ୟୁଦେହକୁ ସେମାନେ ପିଙ୍ଗ ନ ଦେଇ ମଣିଷ ଭଲି ପୋଡ଼ିବେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲେ । ସେଇପାଇଁ ଚିତା ହେଲା । ତାପରେ ମାଙ୍ଗଡ଼ର ଶବକୁ ଶୁଆଇ ଦିଆଗଲା । ତାପରେ ଚିତାରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଲେ । ଏତିକି ବେଳେ ଝିଅଟି ଆସି ପହଂଚିଲା । ସେମାନେ ଝିଅଟିକୁ ସେଠାରୁ ଚାଲିଯିବାକୁ କହିଲେ । ଝିଅଟି କହିଲା- “ପ୍ରକୃତରେ ମାଙ୍ଗଡ଼କୁ ମଣିଷ ଭଲି ସେମାନେ ପୋଡୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ସେ କେବଳ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛି ।” ସେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ଯେତେବେଳେ ଚିତାଟି ହୁ ହୁ ହୋଇ ଉଳିଲା, ଝିଅଟି ପାଟିକଲା, “ଦେଖ ଆକାଶରେ ତାରା ସବୁ କଣ ହେଉଛନ୍ତି ?” ସେଠାରେ ଥିବା ସମସ୍ତେ ଆକାଶକୁ ଅନାଇଲେ । ଝିଅଟି ତା କାନିରେ ବାଲି ବାନ୍ଧି ଆଣିଥିଲା । ଗଣ୍ଠି ଖୋଲି ସେ ବାଲିକୁ ବାହାର କରି ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗ ଦେଲା । ସେ ବାଲି ସବୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲା । ସେମାନେ ଆଖି ମକରିଲେ । ଏତିକି ବେଳେ ଝିଅଟି ଚିତାକୁ ଡେଇଁ ପଡ଼ିଲା । ସେ ବି ମାଙ୍ଗଡ଼ ସାଧିରେ ପୋଡ଼ି ହୋଇ ସତୀ ହୋଇଗଲା । ବାଘର ନବବିବାହିତା ସ୍ଥାନରେ ମାଟି ତାର ପ୍ରତିଙ୍କା ରକ୍ଷା ପାଇଁ ଝିଅକୁ ବାଘ ସହିତ ବିବାହ ଦେଇଥିବାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଝିଅଟି ଏ ଗଛର ସେ ଗଛକୁ ଯାଇ ଗାଉଥାଏ-

ତୁ ବାଘକୁ ମୋତେ ବିବାହ ଦେଲୁ

ଭାଲୁ ଆଗରେ ମୋତେ ପକାଇ ଦେଲୁ

ମୋତେ ଦେଇଥିବା ହାର ନେ ଫେରେଇ

ହୀରା ମୋତି ବଲା ଲୋଡ଼ା ମୋର ନାହିଁ ।

ଲୋକଗଳ୍ପରେ ବାଘ ସୁନ୍ଦର ପୁଅଟିକୁ ବଣରୁ ପାଇ ତାକୁ ବଡ଼ାଏ ଓ ରଜା ଝିଆ ସହିତ ବିବାହ ବି କରାଇବାରେ ସଫଳ ହୁଏ । ନବରଙ୍ଗପୁର ରୁ ଡ. ରଞ୍ଜିନ ପ୍ରଧାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂଗୃହିତ ଭତରା ଲୋକଗଳ୍ପ “ବାଘ ପୁଆ, ରଜା ଝିଆ ବାହାଘର” ଗଳ୍ପରେ ଏପରି ବର୍ଣ୍ଣନା ସହିତ ଶେଷରେ କୁହାଯାଇଛି ।

ରାଜା ଶହେ ଶଗଡ଼ ସୁନା, ରୂପା, ଆସବାବ ପତ୍ର, ପନିପରିବା ସହିତ ଝିଆ ଜ୍ଞାଇଁଲୁ ବାଘ ରଜା ନିକଟକୁ ପଠାଇଲେ । ଏତେ ବାଘ ବାଘୁଣୀ ପୁଆ ବୋହୁଙ୍କ ଆସିବା ପଥକୁ ଅନେଇଥାନ୍ତି । ବାଘ ବାଘୁଣୀ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲେ ଶହ ଶହ ଶଗଡ଼ରେ ଜିନିଷପତ୍ର ଆସୁଛି ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ତାପରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ତାଙ୍କ ସମୁଦ୍ର ରାଜା ତାଙ୍କ ଝିଆ ଜ୍ଞାଇଁକୁ ବିଦା କରି ଏସବୁ ପଠେଇଛନ୍ତି । ବାଘ ବାଘୁଣୀ ପୁଆ, ବୋହୁଙ୍କ ବନ୍ଧାପନା କରି ଘରକୁ ପାଛୋଟି ନେଲେ । ସେମାନେ ଖୁସିରେ ରହିଲେ ।

ଲୋକ ସାହିତ୍ୟର ମୁଖ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ମନୋରଂଜନ, କଳ୍ପନା ବିଳାସ କରେ ଅବାସ୍ତବ ଘଟଣାର ବର୍ଣ୍ଣନା ଓ କଥକର ବର୍ଣ୍ଣନା ପରୁତାରେ ଲୋକଗଳ୍ପ ଲୋକଗୀତ ହୋଇଉଠେ ଜୀବନ, ସୃଷ୍ଟି କରେ ବାସ୍ତ୍ଵବତାର ଭ୍ରମ । ରାଜା ଝିଆ ବଣିକ ପୁଆ ଲୋକଗଳ୍ପରେ ଶୁଣାଯାଏ- “ବଣିକ ପୁଆକୁ ଜୀବିତ ଦେଖି ରାଜାଝିଆ ତାକୁ ଆନନ୍ଦରେ କୁଣ୍ଠେଇ ପକାଇଲା । ପ୍ରେମିକ, ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ଅପୂର୍ବ ମିଳନ ଅବସରରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ସେମାନଙ୍କ ଅଲକ୍ଷରେ ଶିବ ପାର୍ବତୀ ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ... ରାଜା ଝିଆ କହିଲା- “ତାକୁରେ ତୁମକୁ ପୁନର୍ଜୀବନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଆମକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କରିଛନ୍ତି । ଯଦି

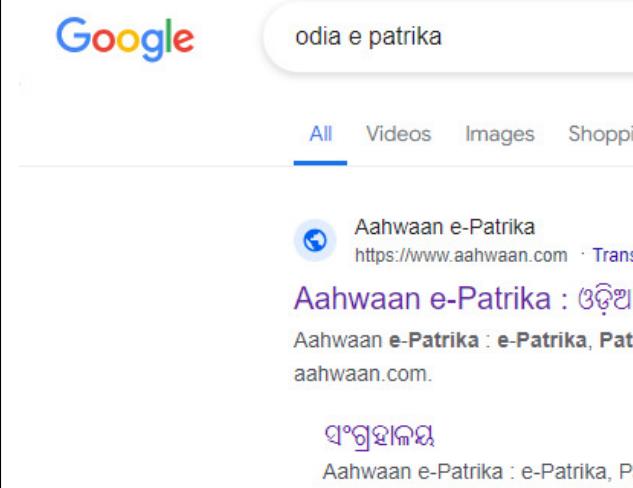
ବାସ୍ତବରେ ଛଣ୍ଡରଙ୍ଗ ଆଶୀର୍ବାଦ ଥାଏ ଏବଂ ମୁଁ ରାଜା ଝିଆ ହୋଇଥାଏ, ହେ ପରମେଶ୍ୱର ! ଉଙ୍ଗଲଟା ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ନଗର ହୋଇଯାଉ, ସତକୁ ସତ ଉଙ୍ଗଲଟା ନଗରୀଟିଏ ପାଲଟିଗଲା, ... ଦୁହଁ ବିବାହ କଲେ ଓ ନଗରୀର ରାଜା ରାଣୀ ହୋଇ ଅନେକ ସୁଖ ଲାଭ କଲେ ।

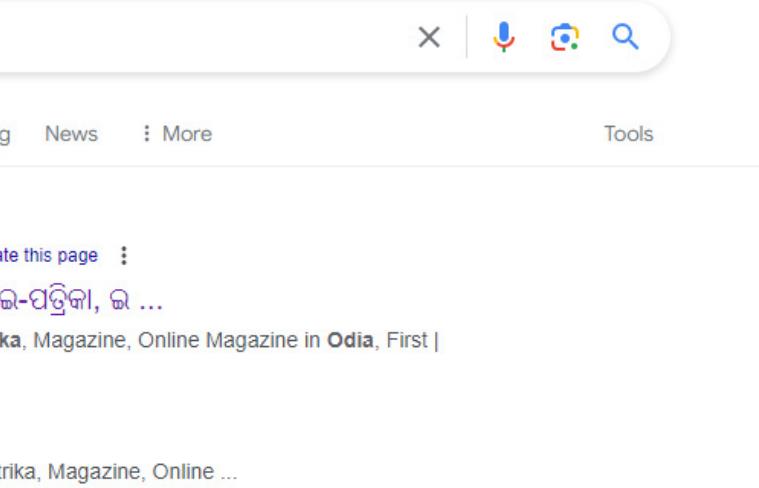
ଲୋକସାହିତ୍ୟରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବିବାହ ସହିତ ବିବାହର ରୀତିନୀତି, ବିଧି ବିଧାନ ଅତି ସରଳ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥାଏ । “ମୁଖ୍ୟା କନିଆ” ଲୋକଗଳ୍ପରେ ମୁଖ୍ୟା, କୁଣିଆମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ଥାଦିଷ୍ଟ ଖିରି ପୁରି, ମହୁରି ଭଜା ଆମ୍ବିଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଛି । ବରର ସ୍ଥାଗତ ପାଇଁ, ଚମ୍ପାବାଣ ବାଜିଲା, ଚେଙ୍ଗା ଉଠିଲା, ଗଛବାଣ ଫୁଟିଲା, ତକ୍ର ବୁଲିଲା, ଡେଳିଆ ନାଚିଲେ, ଆଖେଡ଼ା ପିଲା ଗାଇଲେ, ପଇସା ବୁଣା ହେଲା, ବୁଡ଼ା ବାଟରୁ ବର ବରଣା କରି ଆଣିଲା ଉତ୍ୟାଦି କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଥିବା ବେଳେ ବାଳବତୀ କନ୍ୟା ଗଳ୍ପରେ ରାଜା ପୁଅ ବୋହୂର ସ୍ଥାଗତ ପାଇଁ କିପରି ନିଅରଯାକ କଦଳୀଗଛ, ପାଣିମାଠିଆ, ଫୁଲ ହାରରେ ପୁରାଇଲେ, ସାଇ ମାଇପେ ହୁଲହୁଲି ଦେଲେ, ଶଙ୍ଖବାଜିଲା, ବାଇଦ, ବଡ଼କାଠ ବାଜିଲା, ସାତ ଅହିଆ ମାଇପେ ସାତ ଦୀପ ନେଇ କିପରି ପୁଅ ବୋହୂକୁ ବନ୍ଧାଇଲେ, ସେ ବିଷୟରେ କୁହାଯାଇଛି । ଲୋକସାହିତ୍ୟରେ ବିବାହର ବର୍ଣ୍ଣନା ଯେତିକି ଆକର୍ଷଣୀୟ, ସେତିକି ଚମକାଇ ।

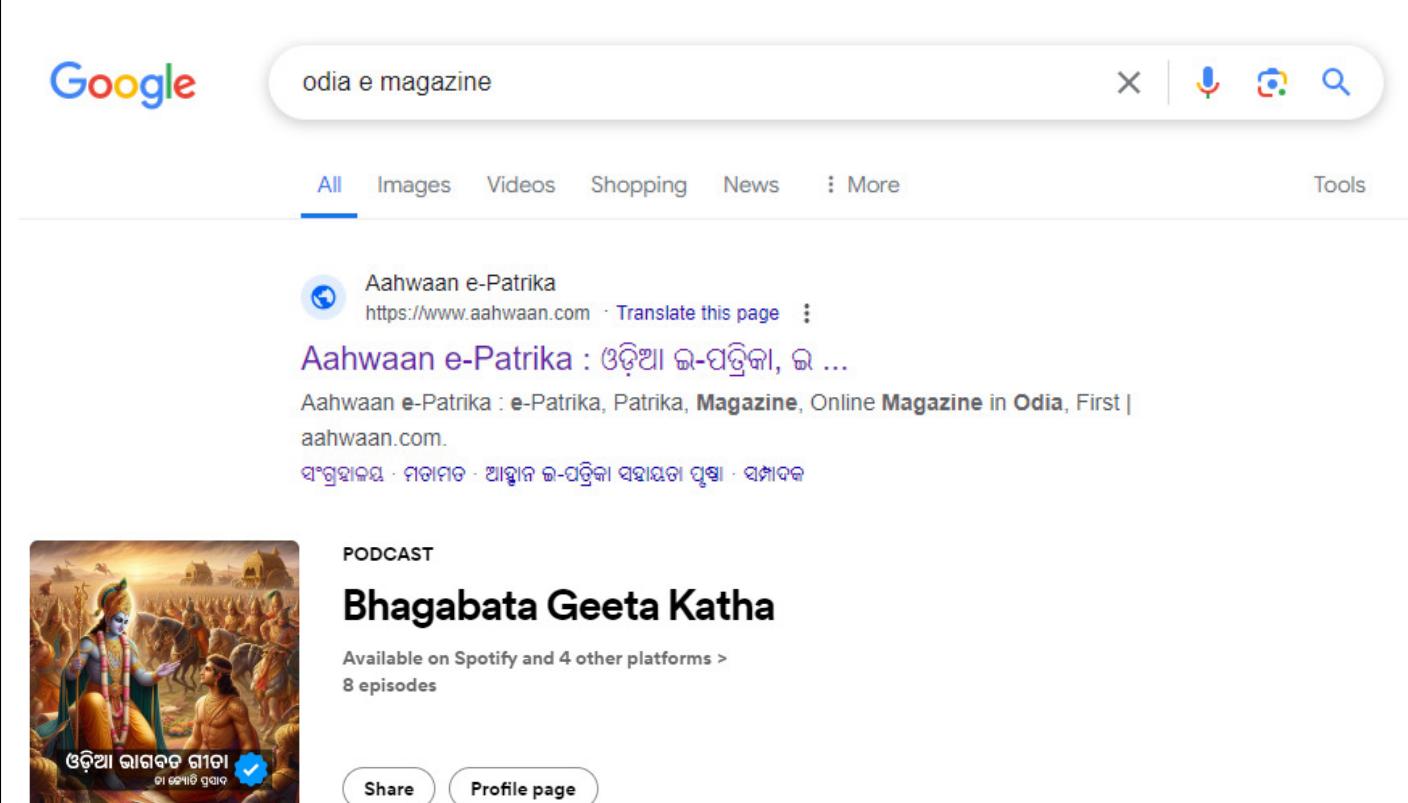
ଅଧ୍ୟାପିକା, ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା ସାହିତ୍ୟ ବିଭାଗ

ବାରିପଦା ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ବାରିପଦା

**Search for Odia e-Patrika or e-Magazine and you will find Aahwaan e-Patrika at the top of the Search Page. We are indeed at Number 1 in Google Search because we deliver every month without fail. Join our Group and Publish your articles.**







**Bhagabata Geeta Katha**

Available on Spotify and 4 other platforms >  
8 episodes

[Share](#) [Profile page](#)

**Podcast overview**

Plays <small>(i)</small>	Audience size <small>(i)</small>	Spotify followers <small>(i)</small>
<b>20,750</b>	40	624
All-time	Last 7 days	

**Latest episode**

<b>Plays <small>(i)</small></b> <b>1,924</b> <small>ଓଡ଼ିଆ ଭାଗବତ ଗାତ୍ର ବ୍ୟାଜା ...</small>	
--	---

# ବିଶେଷ ସୁଚିନା

ଆହ୍ୱାନ ଇ-ପ୍ରତିକାରେ ନିଜ ଲେଖା ପ୍ରକାଶିତ କରିବାକୁ ଛାଲୁକ ବନ୍ଧୁମାନେ, ନିଜ ଲେଖାକୁ ଓଡ଼ିଆ ଭାଷାରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର (ଆକୃତି / ଶ୍ରୀଳିପି / ଆଇଲିପ୍ / ଅପ୍ରାନ୍ତ) କିମ୍ବା ମୋବାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣାରେ ପଠାଇ ପାରିବେ । ଛବି, ହାତଲେଖା କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ବ୍ୟାକରଣତ୍ରୁଟି ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ ।

## ମୋବାଇଲ୍ କିମ୍ବା ହୁାଗ୍ସଆପ୍ ଦ୍ୱାରା ଲେଖା ପଠାନ୍ତି ନାହିଁ ।

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାସରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଲେଖା ପଠାଇବେ । ଏକାଧିକ ଲେଖା ପଠାଇଲେ, ଶେଷରେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଲେଖାକୁ ପ୍ରକାଶିତ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଯିବ । ଧାରାବାହିକ ଲେଖା ପ୍ରକାଶନ ହେତୁ ସମସ୍ତ ଭାଗକୁ ଅଲଗା ଅଲଗା ଫାଇଲରେ ଟାଇପ୍ କରି ଏକାଏକେ ପଠାଇବେ । ହାତ ଲେଖା କିମ୍ବା ସ୍କାନ୍ ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ପିଡ଼ିଏଫ୍ ଫର୍ମାଟରେ ଥିବା ଲେଖାକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂସ୍କରଣ ନିମନ୍ତେ ମାସର ତିନି ତାରିଖ ସୁଜା ଲେଖା ପଠାଇବେ ଏବଂ ପ୍ରତିକା ପ୍ରକାଶିତ ହେବାପରେ ଆମ ଜ୍ଞେବ୍ସାଇଚରୁ ସଂଗ୍ରହ କରି ପାରିବେ । ଲେଖା ସହ ନିଜର ଛବି ଏବଂ ଠିକଣା ଲେଖି ପଠାଇବେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ନୁଆ ଛବି ପଠାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ପ୍ରତିକା ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥିବା ଖରର ତୁରନ୍ତ ପାଇବା ପାଇଁ ଆମର ହୁାଗ୍ସଆପ୍ ଗ୍ରୂପ୍ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି । ସହାୟତା ପାଇଁ ଆମ ହୁାଗ୍ସଆପ୍ ନମ୍ବର ୯୦୪୦୯୮୪୭୩ରେ ଯୋଗାଯୋଗ କରି ପାରିବେ ।

**ପ୍ରତିକାରେ ଥିବା ବ୍ୟାକରଣଗତ ତ୍ରୁଟି ପାଇଁ ସମ୍ମାଦକ କ୍ଷମାପ୍ରାର୍ଥୀ ।**

ଆମ ଇମେଲ୍ ଠିକଣା :

**aahwaan@gmail.com**